

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KADIN ASLA ONUN OLAMAZDI...
AMA ADAM ONU YİNE DE ALACAKTI.

Çarpık **OYUNLAR**

TWISTED SERİSİ
İKİNCİ KİTAP

ANA HUANG

ÇARPIK OYUNLAR

Özgün Adı: Twisted Games

Ana Huang

Çeviren	: Beyza Bozsu
Editör	: Derya Sevim
Düzeltili	: Aslı Özge Önemli
Son Okuma	: Sude İlter
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Fotoğrafı	: © tomert/depositphotos
Kapak Tasarım	: E. James Design
Kapak Uygulama	: Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik

Kitap No: 2521

1. Baskı: Mart 2023

ISBN: 978-625-366-008-6

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021, 2022 by Ana Huang

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1

Başakşehir / İstanbul

Tel: 0212 485 21 25

Sertifika No: 46012

ANA HUANG

carpe
OYUNLAR

Çeviren:
Beyza Bozsu

“Siktir et Beyaz Atlı Prens’i,
bana yaralı bir şövalye verin,” diyen tüm kızlara.

İÇERİK UYARISI

Bu kitap müstehcen cinsel içerik, küfür ve bazı okuyucuların hassas olabileceği konular içermektedir.

OKUYUCUYA NOT

Bu hikâye dört yılı aşkın bir süreyi kapsıyor ve özellikle de Part I günümüze ulaşabilmemiz için birkaç zaman atlamasını içinde barındırıyor. Serinin önceki kitabı olan Çarpık Aşk ile örtüşen bir zaman akışına sahip.

Part I (geçmiş), Çarpık Aşk'ın sonunu kapsarken; Part II (günümüz) ise bunun sonrasında yaşanan olayları anlatmaktadır.

Neler olduğunu anlayabilmek için öncesinde Çarpık Aşk'ı okumanız önerilir ancak gerekli değildir.

Calma Listesi

"Queen" — Loren Gray

"Castle" — Halsey

"Arcade" — Duncan Laurence

"You Should See Me in a Crown" — Billie Eilish

"Telepatía" — Kali Uchis*

"Stay" — Rihanna

"Uncover" — Zara Larsson

"Secret Love Song" — Little Mix

"They Don't Know About Us" — One Direction

"Minefields" — Faouzia & John Legend

"Wildest Dreams" — Taylor Swift

"Princesses Don't Cry" — Aviva

"Fairytale" (Slow Version) — Alexander Rybak

"I Guess I'm in Love" — Clinton Kane

* Sözlerinden çok havası Bölüm 18'e uyduğu için.

PART 1

BÖLÜM 1

Bridget

“ŞAPLAKLAYIN BENİ! EFENDİM, ŞAPLAKLAYIN BENİ!”

Papağan Kırbaç kafesinin içinde cıyaktarken korumam Booth’un suratındaki ifadeye gülmek için kendimi tuttum. Papağanın adı, önceki sahibinin cinsel hayatı hakkında bilmeniz gereken her şeyi size söylüyordu ve bazıları bu hayvanı eğlenceli bulsa da Booth onlardan biri değildi. Kuşlardan nefret ediyordu. Ona uçan dev fareleri anımsattıklarını söylüyordu.

“Bir gün, o ve Kırbaç birbirlerine girecekler.” Bıyıklar ve Kuyruklar’ın yöneticisi Emma dilini şaklattı. “Zavallı Booth.”

Bir kahkahayı daha içimde tutarken kalbimde küçük bir sancı hissettim. “Muhtemelen öyle bir şey olmaz. Booth yakında ayrılıyor.”

Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Booth dört yıldır benimleydi ancak önümüzdeki hafta babalık iznine ayrılacak ve karısı ile yeni doğan bebeğine daha yakın olmak için Eldorra’da kalacaktı. Onun adına mutluydum ama yine de onu özleyecektim. O benim sadece korumam değildi, aynı zamanda arkadaşımdı.

Onun yerine geçecek kişiyle aynı yakınlığa sahip olmayı ise yalnızca umut edebilirdim.

“Ah, evet. Bunu unutmuştum.” Emma’nın yüzü yumuşadı. Altmışlı yaşlarının başındaydı. Kısa, griler düşmüş saçları ve sıcak bakışlara sahip kahverengi gözleri vardı. “Kısa zamanda hayatında birçok değişiklik olacak canım.”

Vedalarından ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

Üniversitenin ikinci yılından beri, yerel bir evcil hayvan kurtarma barınağı olan Bıyıklar ve Kuyruklar’da gönüllü olarak çalışıyordum. Burada çalışan Emma ise zamanla hem yakın bir arkadaşım hem de akıl hocam olmuştu. Ama maalesef o da gidiyordu. Hazelburg’de kalmaya devam etse de barınak müdürü görevinden emekli oluyordu, bu da onu artık her hafta göremeyeceğim anlamına geliyordu.

“Bir tanesinin olmasına gerek yok,” dedim yarı şaka yaparak. “Sen kalabilirsin.”

Emma başını iki yana salladı. “Neredeyse on yıldır bu barınağı işletiyorum ve artık burada yeni bir kana ihtiyaç var. Yani, sırtı ve kalçaları tutulmadan bu kafesleri temizleyebilen birine.”

“Gönüllüler bunun için var.” Ona kendimi gösterdim. Konuyu fazla uzatıyordum fakat elimde değildi. Emma, Booth ve uluslararası ilişkiler bölümünde okuduğum -tıpkı bir prenesten beklendiği gibi- Thayer Üniversitesi’ndeki yaklaşan mezuniyetim sayesinde, bana önümüzdeki beş yıl boyunca yetecek kadar veda yaşamış olacaktım.

“Çok tatlısın. Diğerlerine söyleme ama...” Sesi oyuncu bir fısıltıya dönüştü. “Sen benim favori gönüllümsün. Senin statünde olan ve kameralara bir gösteri yapmak için değil de bunu gerçekten istediği için hayır işi yapan birini bulmak zor.”

Bu iltifat karşısında yanaklarım pembeleşti. “Bu benim için

bir zevk. Hayvanları çok seviyorum.” Bu konuda anneme çekmiştim. Ondan bana kalan birkaç özellikten biriydi.

Başka bir hayatta muhtemelen veteriner olurum ama bu hayatta? İlerleyeceğim yol ben doğmadan önce çizilmişti.

“Harika bir kraliçe olurdun.” Emma, kollarında kıpırdanan bir köpek yavrusu taşıyan personelin geçmesine izin vermek için kenara çekildi. “Gerçekten.”

Düşüncesine güldüm. “Teşekkür ederim ama kraliçe olmakla ilgilenmiyorum. İlgilensem bile, tacı takma şansım oldukça düşük.”

Küçük bir Avrupa krallığı olan Eldorra’nın prensesi olarak, ülkeyi yönetmeye diğer çoğu insandan daha yakındım. Ailem ben çocukken ölmüştü, annem doğumumda, babam ise bundan birkaç yıl sonra gerçekleşen bir trafik kazasında. Bu yüzden tahtın ikinci sırasındaydım. Benden dört yaş büyük ağabeyim Nikolai, yürüyecek yaşa geldiğinden beri büyükbabamız Kral Edvard’ın yerine geçmek üzere eğitim görüyordu. Nikolai’nin çocukları olduğunda, ben tahta geçme sırasında daha da gerilere düşecektim. Bu konuda hiç şikâyetim yoktu. Kraliçe olmayı, asit dolu bir fiçide yıkanmak istediğim kadar istiyordum.

Emma hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. “Ah, şey... Sana hak veriyorum.”

Diğer görevlilerden biri, “Emma!” diye seslendi. “Kedilerle ilgili bir sorunumuz var.”

Emma içini çekti. “Hep kediler olay çıkarıyor,” diye mırıldandı. “Her neyse, kimse duymadan önce sana emekli olacağımı söylemek istedim. Gelecek haftanın sonuna kadar hâlâ buralarda olacağım, o yüzden salı günü görüşürüz.”

“Anlaştık.” Emma’ya veda ettim ve onun kelimenin tam anlamıyla bir kedi kavgası ile başa çıkmak üzere koşturmasını izledim. Göğsümdeki sancı büyüyordu.

Emma vardiyamın sonuna kadar emekliliğinden bahsetmediği için memnundum, yoksa bu hep aklımda olurdu.

"Hazır mısınız, majesteleri?" diye sordu Booth. Kırbaç'tan uzaklaşmaya hevesli olduğu belliydi.

"Evet. Hadi gidelim."

"Evet, hadi gidelim!" diye şakıdı Kırbaç. "Bana şaplak atın!"

Booth yüzünü buruşturunca kahkahamı sonunda serbest bıraktım. "Seni özleyeceğim. Kırbaç da özleyecek." Ellerimi keskin sonbahar soğğundan korumak için ceketimin ceplerine soktum. "Bana yeni korumadan bahset. Nasıl biri?"

Buraya sadece on beş dakika uzaklıktaki, kampüs dışında yer alan evime doğru yürürken çizmelerimin altındaki yapraklar çatırdıyordu. Sonbahara ve onunla birlikte gelen her şeye: rahat giysilere, ağaçlardaki toprak renklerinden oluşan cümbüşe, havadaki tarçın ve dumana bayılıyordum. Athenberg'de olsam etrafım sarılmadan caddede yürümem mümkün olmazdı ama Thayer'ın harika yanı da buydu işte. Öğrenci nüfusu o kadar çok kraliyet mensubu ve ünlü çocuklarıyla doluydu ki, bir prenses olmak burada büyütülecek bir mesele değildi. Hayatımı nispeten normal bir üniversiteli kız gibi yaşayabilirdim.

Booth, "Yeni koruma hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sözleşmeliymiş."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Kraliyet bazen kraliyet muhafızlarının yanında hizmet etmeleri için sözleşmeli özel güvenlikler tutardı ancak bu nadiren olurdu. Yirmi bir yıllık hayatım boyunca hiç sözleşmeli korumam olmamıştı.

"En iyisi olması gerekiyor," dedi Booth, şaşkınlığımı endişeyle karıştırmıştı. "Eski bir Navy SEAL* komandosu, üst düzey

* Navy SEAL, ABD Donanması'nın özel kuvvetleridir. (ç.n.)

becerilere sahip ve yüksek profilli kişileri koruma deneyimi var. Çalıştığı şirketin en çok aranan profesyonel personeli.”

“Hmm.” *Amerikalı bir koruma. İlginç.* “Umarım anlaşırsınız.”

İki kişi 7/24 birbirinin yanında olduğunda, aralarındaki uyum önemliydi. Hem de çok. Korumalarıyla anlaşılamayan insanlar tanıyordum, o ilişkiler asla uzun sürmemişti.

“Anlaşacağınızdan eminim. Siz geçinmesi kolay birisiniz, majesteleri.”

“Patronun olduğum için böyle söylüyorsun.”

Booth sırtıttı. “Teknik olarak, kraliyet muhafızları müdürü benim patronum.”

Parmağımı şakacı bir şekilde ona doğru salladım. “Şimdiden karşılık mı vermeye başladık? Hayal kırıklığına uğradım.”

Güldü. Bana *majesteleri* demekte ısrar etmesine rağmen, yıllar içinde buna minnettar olduğum sıradan bir dostluk kurmuştuk. Aşırı formaliteler beni yoruyordu.

Yürüyüşümüzün geri kalanında Booth’un yaklaşan babalığı ve Eldorra’ya geri dönüşü hakkında sohbet ettik. Doğmamış çocuğundan bahsettikçe gururla doluyordu. İçimde beliren küçük kıskançlığa engel olamadım. Evliliğe ve çocuklara hazır değildim ama Booth ve karısının sahip olduğu o şeyi istiyordum.

Aşk. Tutku. *Seçim hakkı*. Hiçbir paranın satın alamayacağı şeylerdi bunlar. Dudaklarıma alaycı bir gülümseme yerleşti. Hiç şüphesiz, düşüncelerimi duyabilen herhangi birine nankör bir velle gibi gelirdim. İstedğim her şeyi bir parmak şıklatarak elde edebiliyor, yine de aşk diye sızlanıyordum.

Lakin unvanları ne olursa olsun, insan neticede insandı ve bazı arzular evrenseldi. Onları yerine getirme yeteneği ise ne yazık ki öyle değildi.

Belki de ayaklarımı yerden kesecek bir prene âşık olurdum fakat bundan şüpheliydim. Büyük olasılıkla tatil için her yıl aynı

iki yere giden, sadece misyoner pozisyonunda seks yapan, sıkıcı ve sosyal olarak kabul edilen bir adamla; sıkıcı ve sosyal olarak kabul gören bir evliliğim olacaktı.

Bu iç karartıcı düşünceyi bir kenara ittim. Evliliği düşünmeden önce gidecek çok yolum vardı ve bunu oraya vardığım zaman düşünecektim.

Evim sonunda görüldüğünde gözlerim garaj yolunda hareketsiz duran yabancı, siyah renkli *BMW*'ye takıldı. Sanırım yeni korumama aitti.

“Erkenci.” Booth şaşırmış bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Saat beşte gelmesi gerekiyordu.”

“Dakiklik iyiye işarettir sanırım.” Gerçi yarım saat erken gelmek biraz abartı olabilirdi.

Arabanın kapısı açıldığında yola büyük, siyah bir çizme indi. Bir saniye sonra, arabanın içinden hayatımda gördüğüm en iri adam çıkmıştı ve ağzım kupkuruydu.

Vay. Canına.

Yeni korumam en az 1.93, hatta belki de 1.95 boyunda olmalıydı. Güçlü yapısının her santimi sert, yontulmuş kaslarla doluydu. Hafif uzun siyah saçları yakasını süpürüyor ve koyu gri gözlerinden birinin üstüne düşüyordu. Bacakları o kadar uzundu ki aramızdaki mesafeyi yalnızca üç adımda kat etmişti.

Bu kadar iri birine göre şaşırtıcı bir şekilde dikkat çekmeden hareket ediyordu. Eğer ona bakmasaydım bize yaklaştığını hiç fark etmezdim.

Tam önümde durduğunda, vücudumun onun çekimine karşı koyamayarak bir santimetre öne eğildiğine yemin edebilirdim. Ayrıca elimi onun kalın, koyu renk buklelerinde gezdirmek için tuhaf bir arzu duyuyordum. Çoğu gazi, askerlikten ayrıldıktan sonra bile saçlarını askeri tarzda kısa tutardı ama belli ki bu adam onlardan biri değildi.

“Rhys Larsen.” Derin, sert ve kadifemsi sesi üzerimden tıpkı bir okşama gibi yuvarlanıp geçti. Artık daha yakında olduğu için, sol kaşından geçen ince bir yara izi olduğunu fark etmiştim. Bu onun yakışıklı görünümüne bir tehdit havası katmıştı. Çenesini kirli bir sakal gölgeliyor, gömleğinin kollarından dövmelelerinin izi görünüyordu.

Genelde tercih ettiğim gösterişli ve temiz tıraşlı tiplerin tam tersiydi ancak bu durum, midemde bir kelebek sürüsünün uçuşmasını engellemiyordu.

Görünüşü beni o kadar şaşırtmıştı ki Booth hafifçe öksürene kadar ona bir cevap vermediğimi unutmuştum.

“Ben Bridget. Tanıştığımıza memnun oldum.” Yanaklarımdan süzülen kızarıklığı iki adamın da fark etmemesini umuyordum.

Presses unvanını bilerek atlamıştım. Sıradan ve baş başa tanışmalar için fazla iddialı bir hitapmış gibi hissettiriyordu.

Yine de Rhys’in bana Booth gibi *majesteleri* diye hitap etmediğini fark etmiştim. Umurumda değildi -yıllardır Booth’un bana ilk adımla hitap etmesini sağlamaya çalışıyordum- ama bu, yeni korumamın eskisi gibi olmayacağının bir başka işaretiydi.

“Taşınmalısınız.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Pardon?”

“Evinizden.” Rhys başını geniş ve rahat olan, iki yatak odalı evime doğru salladı. “Burası tam bir güvenlik kâbusu. Yeri kimin onayladığını bilmiyorum fakat taşınmanız gerekiyor.”

İçimdeki kelebekler çığlıklar atarak durdu.

İki dakikadan kısa bir süre önce tanışmıştık ve bana sanki *patron oymuş* gibi emirler yağdırmaya başlamıştı bile. *Kim olduğunu sanıyordu?* “İki yıldır burada kalıyorum. Hiç sorun yaşamadım.”

“Bir tanesi yeterli olurdu.”

“Taşınmayacağım.” Sözümlü nadiren kullandığım bir keskin-

likle noktadım. Rhys'in küçümseyici ses tonu sinirlerimi bozmuştu.

Ona karşı hissettiğim çekimin hepsi küle dönüşerek karşı cins tarihindeki en hızlı ölüm haline gelmişti.

Bunun bir yere varacağı yoktu zaten, ne de olsa o benim korumamdı. Ama onu bir tekmeyle gelecek yüzyıla şutlamayı istemedim önce gözlerimin biraz ziyafet çekmesi güzel olurdu.

Erkekler. Ağızlarını açarak her şeyi mahvediyorlardı. "Sen güvenlik uzmanısın," diye devam ettim soğukkanlılıkla. "Bir yolunu bul."

Rhys kalın, kara kaşlarının altından bana ters ters baktı. Birinin bana en son ne zaman öyle baktığını bile hatırlamıyordum.

"Emredersiniz, *majesteleri*." Son kelimedeki tonlamasıyla sanki unvanımla alay ediyormuş gibiydi, bununla birlikte midemdeki öfke korları daha da parladı.

Cevap vermek için ağzımı açtım -ne diyeceğimden emin değildim çünkü açıkça bir düşmanlık sergilememişti- ama ben pişman olacağım bir şey söylemeden önce Booth araya girdi.

"Neden içeri girmiyoruz? Yağmur yağacak gibi görünüyor," dedi çabucak.

Rhys ve ben yukarı baktık. Açık mavi gökyüzü bize göz kırpıyordu.

Booth boğazını temizledi. "Hiç belli olmaz. Birdenbire yağıveriyor," diye mırıldandı. "Önden buyurun, *majesteleri*."

Sessizce eve girdik.

Rhys'i nezaketle öldürmeden önce paltomu çıkarıp kapının yanındaki pirinçten yapılma ağaca astım. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Hâlâ sinirli olsam bile insanlarla yüzleşmekten nefret ediyordum ve yeni korumamla ilişkimin bu kadar kötü başlamasını istemiyordum.

“Hayır.” Rhys, yeşim yeşili ve krem tonlarında dekore ettiğim oturma odasını inceledi. Bir temizlikçi ayda iki kez gelerek derinlemesine bir temizlik yapardı. Tabii, çoğunlukla evi kendim düzenli tutardım.

Booth neşeli ve fazla yüksek bir sesle, “Neden birbirimizi tanımıyoruz?” dedi. “Ee, yani siz ve Rhys’i kastediyorum, majesteleri. İhtiyaçlar, beklentiler ve programlar hakkında konuşabiliriz...”

“Mükemmel bir fikir.” Gergin bir gülümseme takındım ve Rhys’e kanepeyi işaret ettim. “Lütfen. Geç otur.”

Sonraki kırk beş dakika boyunca geçiş sürecinden bahsettik. Booth pazartesi gününe kadar benim korumam olarak kalacaktı, Rhys de o zamana kadar işlerin nasıl yürüdüğüne dair bir fikir edinebilmek için onu izleyecekti.

“Tüm bunlar tamamdır.” Rhys sınıf çizelgemin, haftalık programlarımın, yaklaşan halka açık etkinliklerin ve beklenen seyahatlerin ayrıntılı bilgilerini içeren dosyayı kapattı. “Açık konuşayım, Prenses Bridget. Siz benim koruduğum ilk asil değilsiniz, sonuncusu da olmayacaksınız. Harper Güvenlik ile beş yıldır çalışıyorum ve hiçbir müşterim korumam altındayken zarar görmedi. Nedenini bilmek ister misiniz?”

“Dur tahmin edeyim. Göz kamaştırıcı çekiciliğin sözde saldırganları sersemletiyor,” dedim.

Booth bir kahkaha patlattı ve hemen sonra bu kahkahayı çabucak bir öksürüğe dönüştürdü.

Rhys’in dudakları bile seğirmedi. *Tabii ki!*

Bir komedi programına yakışır bir şaka yapmamıştım ama sanırım, Sahra Çölü’nde bir şelale bulmak; o kocaman ve insanı çileden çıkaracak derecedeki heykelimsi vücutta bir damla mizah bulmaktan daha kolay olurdu.

Rhys sanki hiç konuşmamışım gibi, “İki nedeni var,” dedi sakince. “Birincisi, müşterilerimin özel hayatlarına karışmam. Sizi

fiziksel zararlardan korumak için buradayım. Hepsi bu. Arkadaşınız, dert ortağınız ya da başka bir şeyiniz olmak için burada değilim. Bu şekilde olması, kararlarımda taviz vermememi sağlıyor. İkincisi, müşterilerim güvende kalmak için işlerin nasıl yürümesi gerektiğini anlar.”

“Nasıl yürümesi gerekiyormuş?” Kibar gülümsemem onun fark etmediği ya da görmezden gelmeyi seçtiği bir uyarı taşıyordu.

“Güvenlikle ilgili herhangi bir konuda söylediğim şeyler, söylediğim anda yapılmalı.” Rhys’in gri gözleri benimkilere kilitlendi. Bu, sarsılmaz çelikten bir duvara bakmak gibiydi. “Anladınız mı, majesteleri?”

Aşkı ve tutkuyu unutun. Şu anda en çok istediğim şey, bu adamın yüzündeki kibirli ifadenin ortasına bir tokat ve üreme organına da bir tekme atmaktır.

Parmak uçlarımı uyluklarıma bastırıp cevap vermeden önce kendimi üçe kadar saymaya zorladım.

Tekrar konuştuğumda sesim Antarktika’yı bir plaj cenneti gibi gösterecek kadar soğuktu. “Evet.” Gülümsemem keskinleşti. “İkimiz de şanslıyız ki Bay Larsen, sizin arkadaşınız, dert ortağınız ya da ‘başka bir şeyiniz’ olmakla ilgilenmiyorum.”

Açıklamasının ikinci kısmını -söylediğim şey, söylediğim anda yapılmalı kısmını- bir yanıtla onurlandırma zahmetine girmedim. Aptal değildim. Booth’un güvenlik tavsiyelerine her zaman kulak verirdim. Buna rağmen eğer Rhys’in şişirilmiş benlik duygusunu beslersem kahrolurdum.

“Güzel.” Rhys ayağa kalktı, uzun boyundan nefret etmişim. Varlığı, odaklanabildiğim tek şey o olana kadar çevremdeki diğer her şeyi siliyordu. “Güvenlik sisteminizi yükseltmek de dahil olmak üzere, sonraki adımları tartışmadan önce evi değerlendireceğim. Şu anda *YouTube* videolarına erişimi olan herhangi bir ergen

bile buradaki alarmları devre dışı bırakabilir.” Mutfağa girmeden önce bana onaylamayan bir bakış attı.

Ağzım açık kalmıştı. “O-o sen...” diye kekeledim. Alışılmadık bir şekilde, ona söyleyecek hiçbir söz bulamamıştım. “Buna inanmıyorum!” Ön kapının yanındaki dev saksı bitkisinin yerinde olmak istiyormuş gibi bakan Booth’a döndüm. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Bunu yasaklıyorum.”

Rhys korumam olamazdı. Onu öldürürdüm ve halıyı kana buladığım için temizlikçim de *beni* öldürürdü.

“Muhtemelen üzerinde ilk gün gerginliği var.” Booth’un ifadesi de sesi kadar tereddütlüydü. “Ah, geçiş döneminden sonra gayet iyi anlaşırsınız, majesteleri.”

Olabilir... *Eğer* geçiş döneminden canlı çıkabilirsek.

“Haklısın.” Parmaklarımı şakaklarıma bastırırken derin bir nefes aldım. *Bunu yapabilirdim*. Daha önce de zor insanlarla uğraşmıştım. Kuzenim Andreas, şeytanın soyundan geliyordu ve bir keresinde de bir İngiliz lordu Monaco Gül Balosu’nda beni masanın altından ellemeye çalışmıştı. Ben onun elini “yanlışlıkla” çatalladıktan sonra ise durmuştu.

Güç sahibi aristokratlar, meraklı muhabirler ve şeytani aile üyeleriyle karşılaştırıldığında, huysuz bir koruma neydi ki?

Rhys geri döndü. *Sürpriz!* Yüzünde hâlâ güller açıyordu.

“En kısa sürede ilgilenmemiz gereken altı tane güvenlik açığı tespit ettim,” dedi. “Bir numarayla başlayalım: Pencereleler.”

“Hangileri?” *Sakin ol. Makul davran.*

“Hepsi.”

Ben saç tokamı bir cinayet silahına dönüştürmeyi düşünürken Booth elleriyle yüzünü kapattı.

Rhys ve ben bu geçiş döneminden kesinlikle canlı çıkamayacaktık.

BÖLÜM 2

Rhys

ELDORRA PRENSESİ BRIDGET VON ASCHEBERG benim ölümüm olacaktı. Gerçek bir ölüm olmasa bile, sabrımın ve aklımın ölümü olurdu. Bundan kesinlikle emindim ve biz sadece iki haftadır birlikte çalışıyorduk.

Beni onun kadar çileden çıkaran bir müşterim hiç olmamıştı. O şüphesiz ki güzel (benim durumumda bu iyi bir şey değildi) ve çekiciydi (benim dışımdaki herkese göre) ama aynı zamanda başımın asil bir belasıydı. “Sağa” dediğimde sola yöneliyordu, “git” dediğimde kalıyordu. Ben ön kontrol yapamadan kalabalık etkinliklere spontane bir şekilde katılmakta ısrar ediyordu. Güvenlik endişelerime ise acil bir durum değil de öylesine aklıma gelen şeylermiş gibi davranıyordu.

Bridget, Booth’la işlerin böyle yürüdüğünü ve başına hiçbir şey gelmediğini söylüyordu. Bense Booth olmadığını, bu yüzden onunlayken yapıp yapmadıklarının umurumda olmadığını söylüyordum. Artık ipler benim elimdeydi.

Bridget bunu iyi karşılamamıştı. Sikimde değildi. En Arkadaş

Canlısı Koruma ödülünü kazanmak için burada değildim. Onu hayatta tutmak için buradaydım.

Burası diye bahsettiğim yer, bu gece için Hazelburg'ün en kalabalık barıydı.

Thayer'ın yarısı, buraya Crypt'in cuma gecesine özel yarım fiyatına satılan spezialleri için gelmişti ve barın maksimum kapasiteyi aştığından emindim.

Yüksek sesli müzik, yüksek sesli insanlar... Benim en sevmediğim yerlerdendi ama gelmek konusunda ne kadar hevesli olduğumu düşünürsek, görünüşe göre burası Bridget'in favorisiydi.

"Yani..." Kızıl saçlı arkadaşı Jules, bardağının kenarından bana baktı. "Sen bir komandoydun, öyle mi?"

"Evet." Onun flörtöz ses tonuna veya parti kızı tavrına düşecek değildim. İş aldığım anda Bridget'in tüm arkadaşlarının geçmişini derinlemesine araştırmıştım ve Jules Ambrose'un göründüğünden daha tehlikeli olduğunu biliyordum. Fakat Bridget için bir tehdit oluşturmuyordu, bu yüzden de onun Ohio'da yaptıklarından Bridget'a bahsetmemiştim. Anlatması bana düşmezdi.

"Askerlere bayılırım," diye mırıldandı.

"Eski asker, J." Bridget içkisini bitirirken bana bakmadı. "Ayrıca, o senin için çok yaşlı."

Bu onunla hemfikir olduğum birkaç şeyden biriydi. Sadece otuz bir yaşındaydım, bu yüzden hiçbir şekilde yaşlı değildim. Yine de özellikle gerçek iş hayatı görmemiş, temiz yüzlü üniversite öğrencileriyle kıyaslanınca; kendimi onların yanında yaşlı hissetmeme yetecek kadar çok şey yapmış ve görmüştüm.

Ben hiçbir zaman temiz yüzlü biri olmamıştım. Çocukken bile. Pisliğin içinde büyümüştüm.

Tam bu sırada Bridget gelip karşıma oturdu. Bir peri masalı prensesi gibi görünüyordu. Kalp şeklinde bir yüze yerleştirilmiş

büyük mavi gözler ve canlı pembe dudaklar, kaymaktaşı gibi mükemmel bir ten, sırtından aşağıya dalgalar halinde dökülen altın rengi saçlar. Giydiği siyah bluz pürüzsüz omuzlarını gösteriyordu ve kulaklarında minik elmaslar parlıyordu.

Genç, zengin ve muhteşemdi. Her yönden benim tam tersimdi. “Olsun, olgun erkekleri severim.” Jules beni bir kez daha süzerken gülümsemesinin gücünü arttırdı. “Ayrıca çok ateşlisin.”

Gülümsemesine karşılık vermedim. Bir müşterimin arkadaşıyla ilişki kuracak kadar aptal değildim. Bridget zaten beni yeterince zorluyordu.

Mecazi anlamda.

“Adamı rahat bırak.” Stella güldü. *Moda tasarımı ve iletişim bölümü. Bir çevre avukatı ve kabine sekreteri personel şefinin kızı. Sosyal medya yıldızı.* Kokteylinden bir yudum almadan önce fotoğrafını çekmesiyle birlikte, beynim onun hakkında bildiğim her şeyi önüme getirmişti. “Kendi yaşında birini bul.”

“Benim yaşımdaki erkekler sıkıcı. Bunu biliyorum. Onların birçoğuyla çıktım.” Jules, bu yakın arkadaş grubunun son üyesi olan Ava’yı dürttü. Jules’un uygunsuz asılmaları bir yana, hepsi gayet düzgün insanlardı. Üç dayanılmaz ay boyunca koruduğum Hollywood yıldızının, beni hayatımda göreceğimi düşündüğüm-den daha çok “kazara” genital bölge frikiğine maruz bırakan arkadaşlarından kesinlikle daha iyilerdi. “Olgun erkeklerden bahsetmişken, sevgilin nerede?”

Ava kızardı. “Gelemeyecek. Japonya’daki iş ortaklarıyla bir konferans görüşmesi var.”

“Ah, kesin gelecek,” diye karşılık verdi Jules. “Sarhoş ve azgın üniversiteli erkeklerle dolu bir bardasın. Şimdiye burada olmamasına şaşı... Ah, iyi insan lafının üstüne gelirmiş. İşte burada.”

Onun bakışlarını uzun boylu, koyu renk saçlı bir adama kadar takip ettim. Sarhoş ve azgın üniversiteli erkeklerle dolu kalabalığın arasından kendine yol açarak ilerliyordu.

Yeşil gözler, özel tasarım kıyafetler ve Grönland'ın donmuş tundra iklimini tropik adalar gibi gösterecek kadar soğuk bir ifade.

Alex Volkov.

Onu şahsen tanımasam da adını ve itibarını biliyordum. Belli çevrelerde bir efsaneydi.

Ülkenin en büyük gayrimenkul geliştirme şirketinin fiili CEO'su olan Alex, Kongre'nin yarısıyla birlikte Fortune 500'ü* çökertmeye yetecek kadar bağlantıya ve şantaj malzemesine sahipti.

Ona güvenmiyordum ancak Bridget'ın en iyi arkadaşlarından biriyle çıkıyordu, bu da onun varlığının kaçınılmaz olduğu anlamına geliyordu.

Onu görünce Ava'nın yüzü aydınlandı. "Alex! Bir iş görüşmen olduğunu sanıyordum."

"Görüşme erken bitti, ben de uğrayayım dedim." Dudaklarını onunkilere dokundurdu.

"Haklı çıkmaya bayılıyorum ve bu neredeyse her zaman demek oluyor." Jules, Alex'e sinsi bir bakış attı. "Alex Volkov bir üniversite barında mı? Bunu görebileceğimi hiç sanmazdım."

Alex onu görmezden geldi.

Müzik hafif bir R&B'den, radyodaki son hit şarkının remik-sine geçiş yapınca bar çılgına döndü. Jules ve Stella dans pistine çıkmak için koltuklarından fırladılar, onları Bridget takip ederken Ava olduğu yerde kaldı.

"Siz gidin. Ben burada kalacağım." Esnedi. "Biraz yorgunum." Jules dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Saat daha on bir!" Bana

* ABD'deki en yüksek net ciroya sahip 500 kurumu sıralayan bir iş dünyası dergisidir. (ç.n.)

döndü. “Rhys. bizimle dans et. Bu... kutsal şeye yapılan hakareti telafi etmelisin.” Ava’nın, kolunu koruyucu bir şekilde onun omuzlarına saran Alex’in yanına kıvrıldığı yeri işaret etti. Ava yüzünü ekşitti. Alex’in ifadesiyse pek değişmedi. Buz küplerinin ondan daha fazla duygu gösterdiğini görmüştüm.

Yerimden kalkmadım. “Ben dans etmem.”

“Sen dans etmiyorsun. Alex şarkı söylemiyor. Siz ikiniz tam bir neşe kaynağı çıktınız.” diye homurdandı Jules. “Bridge, bir şeyler yap.”

Bridget bana baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. “O, çalışıyor. Hadi ama.” diyerek takıldı arkadaşına. “Stella ve ben senin için yeterli değil miyiz?”

Jules sıkıntılı bir iç çekti. “Sanırım. Bana çok fazla suçluluk duygusu aşıyorsun.”

“Suçluluk duygusu aşılama sanatının inceliklerini prenses okulunda öğrendim.”

Bridget arkadaşlarını dans pistine doğru çekti. “Hadi gidelim.”

Ava ve Alex kısa süre sonra ayrıldılar, ben de masada tek başıma oturdum. Bir gözüm kızlarda, diğeri de barın geri kalanındaydı. En azından öyle olması için uğraşıyordum. Bakışlarım istediğimden daha fazla Bridget’ta ve... sadece Bridget’ta takılı kalıyordu. Nedeni ise onun benim müşterim olması değildi.

Christian bana yeni görevimi söylediği anda Bridget’ın başıma bela olacağını biliyordum. Bana sormamıştı, yalnızca söylemişti çünkü Christian Harper istek değil emir adamıydı. Ama bir geçmişimiz vardı, bu yüzden eğer isteseydim bu görevi geri çevirebilirdim. Kahretsin, geri çevirmeyi gerçekten de istemiştim. Eldorra’ya hiç bulaşmak istemezken, bir de Eldorra prensesini mi koruyacaktım? Kötü fikirler tarihindeki en kötü fikirdi.

Ancak sonra Bridget'ın fotoğrafına bakmış ve gözlerinde beni çeken bir şey görmüştüm. Belki de bir yalnızlığın izi ya da saklamaya çalıştığı bir kırılganlıktı. Bu her ne ise, isteksiz de olsa göreve evet dememe yetmişti.

Şimdiyse buradaydım, onunla birbirimize zar zor tahammül ettiğimiz bu görevde sıkışıp kalmıştım.

Sen kahrolası bir aptalsın, Larsen.

Fakat Bridget'ı ne kadar sinir bozucu bulsam da şunu itiraf etmeliydim, onu bu gece olduğu gibi görmek hoşuma gitmişti. Kocaman bir gülümseme, coşkulu bir yüz, kahkahalar ve muzip-liklerle parlayan gözler. Christian'ın bana verdiği vesikalık fotoğrafta gördüğüm o yalnızlıktan eser yoktu.

Ellerini havaya kaldırıp kalçalarını müziğin ritmine göre salladı. Bakışlarım onun uzun, pürüzsüz bacaklarının çıplaklığında oyalandıktan sonra gergin bir çeneyle birlikte başımı başka tarafa çevirdim.

Daha önce bir sürü güzel kadını korumuştum. Buna rağmen Bridget'ı ilk gördüğümde, önceki müşterilerime hiç vermediğim bir şekilde tepki vermiştim. Kanım kaynamış, aletim sertleşmiş ve ellerim altın rengi saçlarını yumruğuma dolamanın nasıl hissettireceği düşüncesiyle birlikte kaşınmıştı. İçgüdüsel, beklenmedik ve daha işe başlamadan beni uzaklaştırmaya yetecek bir tepkiydi bu. Çünkü bir müşteriye şehvet duymak yalnızca felaketle sonuçlanabilirdi.

Yine de gururum galip gelmişti ve işi almıştım. Sadece, bundan pişman olmamayı umuyordum.

Jules ve Stella, tuvalet olduğunu tahmin ettiğim yere gitmeden önce Bridget'a bir şeyler söylediler ve o da buna karşılık olarak başını salladı. Pembe polo tişörtlü, üniversitenin erkekler cemiyetindenmiş gibi bir tipi olan oğlanın teki kararlı bir ifadeyle Bridget'a doğru atıldığında aradan yalnızca iki dakika geçmişti.

Omuzlarım gerildi.

Cemiyet Bebesi ona ulaşıp kulağına bir şeyler fısıldadığı sırada oturduğum yerden kalktım. Bridget başıyla reddetmesine rağmen oğlan gitmedi.

İçimde karanlık bir şey canlandı. Nefret ettiğim bir şey varsa, o da hayır cevabından anlamayan erkeklerdi.

Cemiyet Bebesi yeniden Bridget'a uzandı. O temasa geçemedi. Bridget kolunu çekti ve başka bir şey söyledi, ifadesi bu sefer daha keskindi. Oğlanın yüzü çirkin bir somurtmayla buruştu. Tekrar Bridget'a uzanırken o daha ona dokunamadan aralarına girip çocuğu engelledim.

"Bir problem mi var?" Bakışlarımı aşağıya indirip oğlana baktım.

Cemiyet Bebesi, babasının parası sayesinde hayır cevabı almaya alışık olmayan birinin özgüveniyle bana baktı. Ya yüzünü bir plastik cerrahın bile tekrar düzeltemeyeceği bir şekilde bozmama iki saniye kaldığını fark edemeyecek kadar aptaldı ya da sadece kibirliydi.

"Problem yok. Sadece onunla dans etmek istiyordum." Cemiyet Bebesi, beni sanki kapışabileceği biriymişim gibi inceledi.

Kesinlikle aptaldı.

"Ben dans etmek istemiyorum." Bridget bir adım atarak yanıma geldi ve çocuğa baktı. "Bunu sana iki kez söyledim. Bana üçüncü kez söyletme. Olacaklardan hoşlanmazsın."

Bridget'ın bir prenses olduğunu unuttuğum zamanlar olmuştu. Tıpkı duşta detone bir şekilde şarkı söylediği -onu duyamayacağımı sanıyordu ama duyabiliyordum- ya da mutfak masasında bütün gece ders çalıştığı zamanlar gibi.

Şu an o zamanlardan biri değildi. Her zerresinden asil bir soğukluk yayılıyordu. Dudaklarıma küçük, etkilenmiş bir sırıtış dokunduğunda onu hemen yok ettim.

Cemiyet Bebesi çirkin bir şekilde somurtmaya devam etti an-

cak sayıca azınlıktaydı ve bunu o da biliyordu. Gönülsüz bir şekilde uzaklaşmaya başlarken, “*Aptal sürtüğ,*” diye mırıldandı.

Bridget’in yanaklarının pembeleşmesine bakılırsa çocuğu duymuştu. Ne yazık ki, söylediğini ben de duymuştum.

İki adım bile atmadan onu sertçe yakaladım. Çocuk cıyakladı. Bileğimin stratejik bir bükülmesiyle kolunu kırabilirdim fakat olay çıkarmak istemiyordum, bu yüzden şanslıydı.

Şimdilik.

“Ne dedin?” Sesime bir tehlike havası sızdı.

Bridget ve ben birbirimizden çok hoşlanıyor sayılmazdık. Yine de bu, birinin ona laf atmasına göz yumacağım anlamına gelmiyordu. Benim gözetimim altındayken izin vermezdim.

Bu bir prensip ve kahrolası bir nezaket meselesiydi.

“H-Hiçbir şey.” Cemiyet Bebesi’nin küçük beyni sonunda durumu fark etmişti, yüzü panikle kızardı.

“*Hiçbir şey* değildi sanki.” Tutuşumu sıkılaştırdığımda acıyla inledi. “Sanırım buradaki hanımefendiyi aşağılamak için çok kötü bir kelime kullandın.” Kolunu tekrar sıkıttığımda yeniden sızlandı. “Ve bence durum daha da kötüleşmeden önce ondan özür dilesen iyi olur. Öyle değil mi?”

Kötüleşmenin ne anlama geldiğini açıklamama gerek yoktu.

Cemiyet Bebesi, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Bridget ona buz gibi bir ifadeyle bakarken cevap vermedi.

“Seni duyamadım,” dedim.

Çocuğun gözleri nefretle parladı ama tartışacak kadar aptal değildi. “Özür dilerim,” dedi daha yüksek sesle.

“Ne için?”

“Sana şey dediğim için...” Bana korku dolu bir bakış attı.

“Sana kötü bir laf ettiğim için.”

“Ve?” diye sordum.

Kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı.

Gülümsemem mizahtan çok tehdit içeriyordu. “Ona kadınlara saygı duymayı bilmeyen, gevşek aletli bir aptal olduğun için üzgün olduğunu söyle.”

Bridget’in küçük bir kahkahayı bastırdığını duyar gibi olmuştum. Yine de Cemiyet Bebesi’nin tepkisine odaklandım. Boştaki eliyle beni yumruklamak istiyormuş gibi görünüyordu, neredeyse bunu yapmasını diliyordum. Yüzüme ulaşmaya çalıştığını görmek eğlenceli olurdu. Ondan en az yirmi santim daha uzundum ve çocuğun karides gibi kolları vardı.

“Kadınlara saygı duymayı bilmeyen, gevşek aletli bir aptal olduğum için üzgünüm.” Kini bedeninin üzerinden dalgalar halinde yayılıyordu.

Bridget’a, “Özrünü kabul ediyor musunuz?” diye sordum. “Eğer etmiyorsanız, bunu dışarıya taşıyabilirim.”

Çocuğun rengi soldu.

Bridget dalgın bir ifadeyle başını yana eğdiğinde başka bir gülümsemenin gölgesi dudaklarımda belirdi. *Bu işte iyiydi.*

Bridget en sonunda, büyük bir iyilik yapan birinin ses tonuyla, “Sanırım,” dedi. “Önemsiz biri için daha fazla zaman harcamanın bir anlamı yok.”

Aldığım keyif, çocuğun önceki yorumu yüzünden damarlarımda alevlenen öfkenin bir kısmını yatıştırmıştı. “Şansın yaver gitti.” Onu serbest bıraktım. “Bir daha onu veya başka bir kadını rahatsız ettiğini görürsem...” Sesimi alçalttım. “Her şeyi sol elle yapmayı öğrenebilirsin çünkü sağ elin kullanım dışı olur. Kalıcı olarak. Şimdi kaybol.”

Cemiyet Bebesi lafımı tekrarlatmadı. Pembe tişörtü gözden kaybolana kadar kalabalığın içinde koşarak kaçtı.

İyi kurtuldun.

“Teşekkür ederim,” dedi Bridget. “Çocuğun hayırdan anlaması için haşka birinin araya girmesinin gerekmesi sinir bozucu olsa da onunla başa çıktığın için minnettarım. Ben yeterince iyi hayır diyemiyor muyum?” Kaşları sıkıntıyla çatıldı.

“Bazı insanlar aptaldır ve bazı insanlar da pisliktir.” Kıkırdayan bir grup parti müdaviminin geçmesine izin vererek kenara çekildim. “Siz ise az önce hem pislik hem de aptal birine rastladınız.”

Bu bana küçük bir gülümseme kazandırdı. “Bay Larsen, sanırım medeni bir konuşma yapıyoruz.”

“Öyle mi yapıyoruz? Birisi cehennemdeki havayı kontrol et-sin,” dedim.

Bridget’in gülümsemesi büyüdü ve lanet olsun, bu görüntü karşısında resmen mideme küçük bir tekme yemiş gibi hissettim.

“Bir içkiye ne dersin?” Başını bara doğru döndürdü. “Benden.”

Başımı iki yana salladım. “Mesaim devam ediyor. Ayrıca alkol kullanmıyorum.”

Yüzünde bir şaşkınlık belirdi. “Hiç mi?”

“Hiç.” Uyuşturucu, alkol ya da sigara kullanmazdım. Yarattıkları tahribatı görmüştüm ve başka bir örnek olmak gibi bir niyetim de yoktu. “Benlik değil.”

Bridget’in ifadesi, bu hikâyede benim anlattığımdan daha fazlası olabileceğinden şüphelendiğini belli ediyordu. Buna rağmen irdelemedi, bu davranışını takdir ettim. Bazı insanlar çok meraklıydı.

“Uzun sürdüğü için üzgünüm!” Jules yanında Stella ile birlikte dönmüştü. “Tuvalette çok saçma bir sıra vardı.” Gözleri benimle Bridget arasında gidip geldi. “Her şey yolunda mı?”

Bridget hiç duraksamadan, “Evet. Siz yokken Bay Larsen bana eşlik ediyordu,” dedi.

“Öyle mi?” Jules tek kaşını kaldırdı. “Ne kadar da nazik!”

Bridget da ben de bu yemi yutmamıştık.

Cemiyet Bebesi’yle yaşanan durumu hallettiğimiz ve arkadaşları da yanına geldiği için masaya geri döndüğüm sırada Stella’nın, “Sakin ol, J,” dediğini duydum. “Bridget’a bakmak onun işi.”

Aynen öyle. Bu benim işimdi ve Bridget benim müşterimdi. Ne daha fazlası ne de daha azı vardı.

Bridget bana baktı, o diğer tarafa dönmeden önce gözlerimiz bir anlığına kilitlendi.

Elim bacağımanın üstünde gerildi.

Elbette ondan etkileniyordum. Güzel, akıllı ve güçlüydü. *Tabii ki* ona ilgi duyuyordum. Ne olursa olsun bu, ona göre hareket etmem gerektiği ya da öyle yapacağım anlamına gelmiyordu.

Beş yıllık korumalık hayatım boyunca, profesyonellik sınırlarımı bir kez bile aşmamıştım.

Ve aşmaya da niyetli değildim.

BÖLÜM 3

Bridget

SİZİ TÜM GÜN BOYUNCA KORUYAN BİR KORUMAYA sahip olmanın en kötü yanlarından biri onunla yaşamaktı. Booth'la çok iyi anlaştığımız için bu hiç sorun olmamıştı ama Rhys'le yaşamak beni geriordu.

Birden evim gözüme çok küçük görünmeye başlamıştı ve ben nereye baksam Rhys oradaydı.

Mutfakta kahve içiyordu. Duştan çıkıyordu. Arka bahçede spor yapıyordu, kasları gerilirken teni terden parlıyordu.

Evdeki her şey, Booth buradayken hissetmediğim kadar garip bir şekilde yuva gibi hissettiriyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştım.

Rhys'in sınav çekmesini izlerken, "O kıyafetlerin içinde sıcaklamıyor musun?" diye sordum. Alışılmadık derecede sıcak bir gündü.

Sonbaharda olmamıza rağmen sıcaklık yirmili derecelerin zirvesindeydi. Üstümdeki hafif pamuklu elbiseye ve ellerimdeki buz gibi limonataya rağmen boynumdan bir damla ter akıyordu.

Rhys ise giydiği siyah tişört ve antrenman şortunun içinde sı-

caktan pişiyor olmalıydı. “Bana tişörtümü çıkarttırmaya mı çalışıyorsunuz?” Şınav çekmeye devam ediyordu ancak sesi biraz olsun zorlanıyor gibi çıkmamıştı.

Yanaklarıma havayla hiç ilgisi olmayan bir sıcaklık yayıldı. “Sen öyle san.” Verilebilecek en yaratıcı cevap olmasa da düşünebildiğim tek şey buydu.

Dürüst olmak gerekirse, Rhys’in üstsüz nasıl görüldüğünü merak ediyordum. Karın kaslarına bir göz atmak istediğimden değildi bu. (Ancak isteksizce de olsa itiraf etmeliydim, eğer onlar da vücudunun geri kalanı gibiye gerçekten harika görünüyor olmalıydılar.) Sadece üstünü çıkarmamak konusunda çok ısrarcı görüldüğü içindi. Banyodan çıkarken bile tamamen giyinik çıkıyordu.

Belki de bir müşterinin önünde yarı çıplak olmaktan rahatsızlık duyuyordu ama Rhys Larsen’in bundan o kadar da rahatsız olacağını sanmıyordum. Başka bir şey olmalıydı. Belki de utanç verici bir dövmesi ya da sadece gövdesini etkileyen tuhaf bir cilt rahatsızlığı vardı.

Rhys şınav çekmeyi bitirince barfiks çubuğuna geçti. “Beni süzmeye devam edecek misiniz yoksa size yardımcı olabileceğim bir konu var mı, prenses?”

Sıcaklık arttı. “Seni süzmüyordum. Güneş çarpması yaşaman için gizlice dua ediyordum. Eğer yaşarsan, sana yardım etmem. Uymam gereken... kurallar var.”

Aman Tanrım, ne diyorum ben? Ne dediğimi ben bile anlamıyordum.

İki hafta önce Crypt’te yaşanan dayanışma anımızın ardından, her zamanki iğneleyici ve alaycı rutinimize geri dönmüştük. Üstelik, hiç de iğneleyici ve alaycı bir insan olmadığım için bundan nefret ediyordum.

Rhys'in ağzının kenarında bir sırtışın gölgesi belirse de gerçek bir şeye dönüşmeden önce kayboldu. "Bunu bildiğim iyi oldu."

Artık pancar renginde olduğumdan emin olsam bile çenemi dik tuttum ve becerebildiğim kadar asil bir şekilde eve girdim.

Rhys güneşte istediği kadar pişebilirdi. Umarım başına güneş geçerdi. Belki o zaman böyle bir pislik olmak için yeterli enerjisi olmazdı.

Ne yazık ki başına güneş geçmemişti ve pislik olmak için de bolca enerjisi vardı.

Antrenmanını bitirdiğinde, "Kitap nasıl?" diye sordu. O oturma odasına girmeden önce bulabildiğim en yakın kitabı kapmışım.

"Sürükleyici." Rhys'in terden ıslanmış tişörtünün gövdesine yapışması yerine sayfaya odaklanmaya çalıştım.

Kesinlikle altılı karın kası vardı. Hatta sekizli bile olabilirdi. Sayıyor değilim.

"Eminim öyledir." Rhys'in yüzü ifadesizdi ama sesindeki alaycı tonu duyabilmişim. Banyoya yönelirken arkasına bakmadan ekledi. "Bu arada preses, kitabı ters tutuyorsunuz."

Kitabı sertçe kapattım, tenim utançtan alev alev yanıyordu.

Tanrım, o çekilmez biriydi. Bir beyefendi böyle bir şeyi asla ifşa etmezdi ancak Rhys Larsen bir centilmen değildi. O benim başımın belasıydı.

Maalesef ki böyle düşünen tek kişi bendim. Arkadaşlarım ve barınaktaki insanlar da dahil olmak üzere herkes onun huysuzluğunu çekici buluyordu. Bu yüzden de onun başımın belası olmasıyla ilgili derdimi başkalarıyla paylaşamıyordum.

Bıyıklar ve Kuyruklar'ın uzun süreli gönüllülerinden bir diğeri olan Wendy, "Yeni korumanla ne derdin var?" diye fısıldadı. Rhys'in kas ve dövmelelerden oluşan bir heykel gibi durduğu köşeye çaktırmadan bir bakış attı. "Güçlü ve sessiz bir havası var. Bu çok seksi."

"Sana göre öyle tabii. Onunla yaşamak zorunda olan sen değilsin."

Ters tutulan kitap fiyaskosunun üzerinden iki gün geçmişti. Rhys ile o günden beri *günaydın* ve *iyi geceler* dışında tek kelime konuşmamıştık.

Aldırış etmiyordum. Böylesi o yokmuş gibi davranmamı kolaylaştırıyordu.

Wendy güldü. "Seninle seve seve yer değiştiririm. Oda arkadaşım mikrodalgada balık pişirerek mutfağı kokutup duruyor ve senin korumana da hiç benzemiyor." Atkuyruğunu sıkılaştırıp ayağa kalktı. "Yer değiştirmekten bahsetmişken, çalışma grubumun yanına gitmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı iki yana salladım. Bugüne dek Wendy'nin vardiyasını her şeye hâkim olmama yetecek kadar çok kez devralmışım zaten.

O gittikten sonra içeriye bir sessizlik çöktü. O kadar yoğun bir sessizlik ki etrafımı tıpkı bir pelerin gibi sarıyordu.

Rhys köşesinden kıpırdamadı. Yalnızdık ama sanki kedi yuvasının arkasından her an bir suikastçinin çıkmasını bekliyormuş gibi gözleri sürekli oyun odasında dolaşıyordu.

"Yorucu oluyor mu?" Barınağın en yeni kedisi Meadow'un kulaklarının arkasını kaşımaya başladım.

"Ne?"

"Sürekli çalışmak." Sürekli tetikte olup tehlike aramak. Bu onun işi olsa da Rhys'in evde sadece ikimizin olduğu zamanlarda bile rahatladığını hiç görmemiştim.

"Hayır."

"Bir kelimedenden fazla cevaplar verebileceğini biliyorsun, değil mi?"

* (İng.) Çimen. (ç.n.)

“Evet.”

Dayanılmazdı.

“Tanrıya şükür ki, yanımda sen varsın tatlım,” dedim Meadow’a. “En azından seninle düzgün bir sohbet edebiliriz.”

Onaylarcasına miyavladığında gülümsedim. Kedilerin bazen insanlardan daha zeki olduğuna yemin edebilirdim.

Rhys, “Neden bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyorsunuz?” diye sorarak beni şaşırtmadan önce içerde uzun bir sessizlik daha oldu.

Güvenlikle ilgili olmayan bir konuşma başlatması beni o kadar çok şaşırtmıştı ki kediye okşayan elim donuverdi. Meadow, bu sefer bana itiraz edercesine tekrar miyavladı.

Onu sevmeye devam ettim ve basit bir cevap vermeye karar vermeden önce Rhys’e ne kadarını anlatacağımı düşündüm. “Hayvanları seviyorum. Dolayısıyla hayvan barınaklarını da.”

“Hmm.”

Sesindeki şüphecî tonla omurgam kaskatı kesildi. “Neden soruyorsun?”

Rhys omuz silkti. “Boş zamanlarınızda yapmak isteyeceğiniz türden bir şeye benzemiyor.”

Boş zamanlarımda yapmaktan hoşlandığımı sandığı şeyleri sormama gerek yoktu. Çoğu insan bana bakıyor ve görünüşüme, sosyal çevreme dayanarak varsayımlarda bulunuyordu. Evet, bunlardan bazıları doğrudu. Ben de alışverişten ve partilerden diğer her kız gibi zevk alıyordum ama bu, başka şeyleri umursamadığım anlamına gelmezdi.

“Beni sadece bir aydır tanıyor olmana rağmen kişiliğim hakkında bu kadar çok görüşe sahip olman inanılmaz,” dedim soğukkanlılıkla.

"Araştırmamı yapıyorum, prenses." Rhys bana sadece bu şekilde hitap ediyordu. Bana adımla ya da *majesteleri* diye hitap etmeyi reddediyordu. Ben de ona Bay Larsen dışında bir şey demeyi reddediyordum. Onu rahatsız ettiğine dair hiçbir belirti göstermediği için bunun bir işe yarayıp yaramadığından emin değildim ama bu yine de içimdeki küçük bir parçayı tatmin ediyordu. "Sizin hakkınızda düşündüğünüzden çok daha fazlasını biliyorum."

"Ama bir hayvan barınağında gönüllü olmamın sebebini bilmiyorsun. Açıkça görülüyor ki, araştırma becerilerini gözden geçirmen gerekiyor."

Çelik gibi gri gözlerini bana çevirdi ve o araya tekrar duvar örmeden önce içlerinde bir eğlence görür gibi oldum. "Tuş oldum." Tereddüt ediyordu, yine de konuşmasını isteksizce sürdürdü. "Beklediğimden farklısınız."

"Neden? Sığ bir aptal olmadığım için mi?" Sözleri yüzünden içimde oluşan beklenmedik acıyı saklamaya çalışırken sesim bir derece daha soğuk çıkmıştı.

"Sığ bir aptal olduğunuzu asla söylemedim."

"Fakat ima ettin."

Rhys yüzünü buruşturdu. "Koruduğum ilk asil siz değilsiniz," dedi. "Üçüncü ya da dördüncü bile değilsiniz. Hepsi aynı şekilde davrandı ve ben sizin de aynı şekilde olmanızı bekliyordum. Buna rağmen siz..."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ben...?"

Küçük bir gülümseme yüzünde öylesine hızlı görünüp kayboldu ki, bunu neredeyse kaçırıyordum. "Sığ bir aptal değilsiniz."

Kendime engel olamadım ve güldüm.

Ben, Rhys Larsen'in söylediği bir şeye gülüyordum. Cehennem buz tutmuş olmalıydı.

“Annem büyük bir hayvanseverdi,” dedim kendimi bile sırtarak. Rhys’e annemden bahsetmeyi planlamamıştım. Sadece kendimi normalde düşmanca olan ilişkimizdeki bu durgunluktan yararlanmaya mecbur hissetmiştim. “Bu özelliğimi ondan aldım. Ancak saray evcil hayvanlara izin vermiyordu ve hayvanlarla düzenli olarak etkileşime geçebilmemin tek yolu barınaklarda gönüllü olmaktı.” Elimi uzattım ve Meadow bana bir beşlik çakıyormuş gibi patisiyle avucuma hafifçe dokunduğunda gülümsedim. “Bu hoşuma gidiyor ama başka bir nedeni de...” Doğru kelimeleri aradım. “Beni anneme daha yakın hissettiriyor. Hayvan sevgisi sadece ikimizin paylaştığı bir şey. Ailemin geri kalanı da hayvanları sever. Yalnızca bizim kadar değil. Ya da... değil.”

Bu itirafıma neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Bu işe reklam için gönüllü olmadığımı ona kanıtlamak mı istemiştım? Rhys’in benim hakkımda ne düşündüğünü neden umursuyordum ki?

Ya da belki, onu tanımayan birine annemden bahsetmeye ihtiyacım vardı. Athenberg’de insanlar bana acıyan bakışlar atmadan ondan bahsetmem mümkün değildi ama Rhys her zamanki gibi sakindi ve anlattıklarımın etkilenmemiştir.

“Anlıyorum,” dedi.

Tek bir basit kelimeydi. Yine de bu kelime içime işlemiş, yatıştırılmaya ihtiyacı olduğunu bile bilmediğim bir parçamı sakinleştirmişti.

Gözlerimiz buluştu, havada başka bir yoğunluk oluşmuştu.

Karanlık, gizemli ve delici. Rhys karşısındaki kişinin ruhunu gören, karmaşık yalanlar katmanlarının içinden geçip altındaki çirkin gerçeklere ulaşacak türden gözlere sahipti.

Gerçeklerimin ne kadarını görebilirdi? Maskemin altındaki, paylaşmaktan korktuğu onlarca yıllık yükü taşıyan o kızı görebilir miydi? Öldürdüğü...

"Efendim! Şaplaklayın beni efendim!" Kırbaç, herkesin bildiği o uygunsuz şakımalarından birini yapmak için tam da o an seçmişti. "Lütfen bana şaplak atın!"

Büyülü an, oluştuğu kadar hızlı bir şekilde yok oluverdi.

Rhys bakışlarını kaçırdığında aşağıya bakıp bir rahatlama ve hayal kırıklığı karışımıyla nefesimi dışarı verdim.

"Efen..." Kırbaç, Rhys ters bakışlarını ona doğrulttuğunda sustu. Ardından tüylerini kabarttı ve gergin bir sessizliğe gömülmeden önce kafesinin içinde zıpladı.

"Tebrik ederim," dedim az önceki rahatsız edici elektriği yok etmeye çalışarak. "Kırbaç'ı susturmayı başaran ilk kişi sen olabilirsin. Onu sahiplensene."

"Hayatta olmaz. Ağzı bozuk hayvanlarla yapamam."

Ağzımdan küçük bir kıkırdama çıkmadan önce bir saniyeliğine birbirimize baktık ve gözlerini koruyan demir perde, içeride başka bir eğlence parıltısı görmeme yetecek kadar aralandı.

Vardiyamın geri kalanında bir daha konuşmadık. Buna rağmen aramızdaki hava o kadar rahatlamıştı ki kendimi Rhys'le işlevsel bir iş ilişkimiz olabileceğine ikna etmişim.

Bunun iyimserlik mi, yoksa bir yanılsama mı olduğundan emin değildim. Beynim sırf rahatsızlıklarla başa çıkmak için her zaman işlerin o kadar da kötü olmadığını en küçük kanıtına tutunuyordu.

Vardiyamdan sonra eve yürürken rüzgâr yüzümdeki ve boynumdaki çıplak teni yalıyordu. Rhys'le yürümek ve araba kullanmak konusunda tartışmıştık ama sonunda o bile bu kadar yakın bir yere arabayla gitmenin aptalca olacağını kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Eldorra'yı ziyaret edeceğin için heyecanlı mısın?" diye sor-

dum Birkaç gün sonra kış tatili için Athenberg'e gidecektik ve Rhys hunun ülkeye yapacağı ilk ziyaret olacağını söylemişti.

Önceki samimiyetimizin gelişeceğini umsam da belli kı durumu yanlış değerlendirmiştim; çünkü Rhys'in yüzü polislerin has-kın yaptığı bir ev partisinden daha hızlı ciddileşmişti.

"Oraya tatile gitmiyorum, prenses." *Oraya* kelimesini, onu sanki *Travel+Leisure'in** dünyanın ziyaret edilecek en iyi dokuzuncu şehri olarak adlandırdığı bir yere değil de bir esir kampına gitmeye zorluyormuşum gibi söylemişti.

"Tatil için gitmediğini biliyorum." Sinir oluşumu sesime yansıtmamaya çalışıp başarılı olamadım. "Ama boş zamanlarında..."

Lastiklerin tiz gıcirtısı havada yankılandı. Rhys beni yakındaki bir ara sokağa itip silahını çekmeden ve beni duvara sıkıca bastırıp vücudunu benimkinin üzerine kapatmadan önce, beynimin bu sesi ayırt etmesi için yeterince zamanım olmamıştı.

Hem ani adrenalın patlaması hem de ona yakınlığım yüzünden nabzım hızlanmıştı. Yarı açık pencerelerinden müzik ve kahkahalar sızan bir araba yoldan hızla geçip gidiyordu. Bu sırada ise Rhys'in büyük, kaslı gövdesinin her santiminden sıcaklık ve gerginlik yayılıyor, beni tıpkı bir koza gibi sarıyordu.

Rhys'in kalp atışlarını kürekkemiklerimde hissediyordum. Müzik azalıp geriye sadece ağır nefeslerimizin sesi kaldıktan sonra uzun bir süre daha, ara sokakta öylece donmuş bir halde bekledik.

"Bay Larsen," dedim sessizce. "Sanırım iyiyiz."

Rhys hareket etmedi. Onunla tuğla duvarın arasında sıkışıp kalmıştım, beni dış dünyadan koruyan iki hareketsiz duvardılar. Bir elini koruyucu bir şekilde başımın yanındaki duvara dayamıştı.

* Bir seyahat dergisi. (ç.n.)

Bana o kadar yakın duruyordu ki, vücudunun yontulmuş her bir çıkıntısını ve hatlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Rhys silahını kılıfına koyup bana bakmak için başını çevirmekten önce aradan uzun bir saniye daha geçti.

“İyi olduğumuza emin misiniz?” Sesi derin ve boğuktu, gözleri bana hiçbir şey olmamasına rağmen bedenimde herhangi bir yara arıyordu.

“Evet. Araba çok hızlı döndü. Hepsi o kadar.” Gergin bir kahkahayı attım, tenim onun şiddetli bakışları altında rahat hissedemeyeceğim kadar yanıyordu. “Beni ara sokağa atmana daha çok şaşırdım.”

“İşte bu yüzden arabayla gelmeliydik.” Sıcaklığı da yanına alarak geri adım attığında soğuk hava hızla aramızdaki boşluğu doldurdu. Daha kalın bir kazak giymiş olmayı dileyerek titredim. Birden etraf çok soğuk olmuştu. “Böyle dolaşarak çok açıkta ve korumasızsınız. Arabadan ateş edilebilirdi.”

Bu düşünceye neredeyse gülecektim. “Sanmam. Hazelburg’de arabadan ateş açılmadan önce kedilerin uçmayı öğrenmesi lazım.” Burası ülkenin en güvenli şehirlerinden biriydi ve öğrencilerin çoğunun arabası bile yoktu.

Rhys benzetmemden etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Size kaç kere söylemem gerekiyor? Her şey tek bir sefere bakar. Bundan sonra barınağa yürüyerek gidip gelmek yok.”

“Kelimenin tam anlamıyla önemsiz bir şeydi. Aşırı tepki veriyorsun,” dedim. Ona tekrar sinir olmaya başlamıştım.

İfadesi taş gibi sertleşti. “Yanlış gidebilecek her şeyi düşünmek benim işim. Beğenmiyorsanız kovun beni. Fakat o zamana kadar, tıpkı ilk gün söylediğim gibi, ben ne dersem onu yapın.”

Barınaktaki o ateşkese benzer andan eser kalmamıştı. Keşke onu kovabilseydim ama işe alımlar konusunda bir söz hakkım yoktu. Ayrıca Rhys'i kovmak için anlaşılamamamız dışında iyi bir nedenim de yoktu.

Barınaktaki etkileşimimizin ilişkimizde yeni bir aşamanın başlangıcını işaret ettiğine çok emindim. Fakat Rhys ve ben sürekli bir adım ileri iki adım geri gidiyorduk.

Zihnimde, o tanıdık sessizliğimiz ve yüz buruşturmalarımız dışında bize saatlerce eşlik edecek hiçbir şey olmadan Athenberg'e uçtuğumuzu canlandırdım.

Uzun bir Noel tatili olacaktı.

BÖLÜM 4

Rhys / Bridget

Rhys

ALDIĞIM "YÜRÜYÜŞ YOK" KARARIYLA BİRLİKTE SOĞUK savaşımızda ikinci bir cephe açmamızdan tam dört gün sonra, Bridget'la birlikte Eldorra'nın başketi Athenberg'e vardık. Uçak yolculuğundaki atmosfer, bir Rus nehrine yapılan kış dalışından bile daha soğuktu ama bu pek umurumda değildi.

İşimi yapmam için onun beni sevmesine ihtiyacım yoktu.

Çıplak ağaçların arasından uğuldayan rüzgârın ürkütücü sesini dinlerken şehrin neredeyse boş olan ulusal mezarlığını gözlerimle taradım. Mezarlığı derin bir soğuk sarmıştı. Soğuk hava kat kat giydiğim giysileri delip geçiyor ve kemiklerime işliyordu.

İndiğimiz andan bu yana, Bridget'ın programının yarısı serbest olan ilk günü bugündü ve bu boş zamanını mezarlıkta geçirmek için ısrar etmesi beni çok şaşırtmıştı.

Ancak ne yaptığını görünce bunun sebebini anladım.

İki mezar taşının önünde diz çökmüştü. Ondaki saygılı bir mesafe yaratacak kadar uzakta duruyordum. Yine de taşların üstüne kazınmış isimleri görebilecek kadar yakındım.

Josefine von Ascheberg Frederik von Ascheberg.

Anne ve babasıydı.

Veliaht Prenses Josefine doğum sırasında öldüğünde on yaşındaydım. Rahmetli prensesin fotoğraflarını haftalarca dergilerde ve televizyon ekranlarında gördüğümü hatırlıyordum. Prens Frederik ise birkaç yıl sonra bir araba kazasında ölmüştü.

Bridget ve ben arkadaş değildik. Kahretsin, çoğu zaman birbirimize karşı dost canlısı bile değildik. Ne olursa olsun bu, anne ve babasının mezarına bir şeyler mırıldanırken yüzünde oluşan üzüntüyü gördüğümde kalbimde beliren o tuhaf sızıyı engelleymemişti.

Bridget yüzüne düşen saçı kenara çekti, başka bir şey söylerken üzgün ifadesi küçük bir gülümsemeye dönüşmüştü. İnsanların özel hayatlarında ne yaptıklarını ve ne söylediklerini nadiren umursardım ama şu anda neredeyse, Bridget'a onu gülümseten şeyin ne olduğunu duyacak kadar yakın olmayı istiyordum.

Telefonum çaldı. Gelen mesajı görene kadar, dikkatimin zihnimdeki rahatsız edici düşüncelerden uzaklaşmasını memnuniyetle karşıladım.

Christian: O ismi on dakikadan daha kısa sürede bulabilirim.

Ben: Hayır. Peşini bırak.

Bir mesaj daha belirdi fakat okumadan telefonumu cebime geri koydum.

Sinirleniyordum.

Christian, diğer insanların geçmişlerindeki iskeletleri aramaktan zevk alan inatçı bir piçti. Tatilleri Eldorra'da geçireceğimi öğrendiğinden beri -ülkeyle ilgili takıntılarımı bildiği için- üstüme geliyordu. Eğer benim hem patronum hem de bir arkadaşına en

yakın olan şeyim olmasaydı, yüzü çoktan yumruğumla tanışmış olurdu.

O adı öğrenmek istemediğimi söylemiştim ve bunda ciddiye dim. Bilmeden otuz bir yıl boyunca hayatta kalmıştım. Bir otuz bir yıl daha -ya da ölüp gitmeden önce ne kadar sürem varsa- hayatta kalabilirdim.

Dikkatimi tekrar Bridget'a yöneltmiştim ki yakınlarda bir dal çatırdadı. Hemen ardından ise kamera deklanşörünün yumuşak tıklaması duyuldu.

Başım hızla döndü. Yakındaki mezar taşının tepesinden san bir saçın belli belirsiz görüldüğünü fark ettiğimde boğazımdan alçak bir hırıltı yükseldi.

Kahrolası paparazziler.

Göt herif yakalandığını anlayınca bağırıp kaçmaya çalıştı ama o birkaç adım bile atamadan ona doğru koştum ve ceketinin arkasını kavradım.

Göz ucuyla Bridget'ın ayağa kalktığını görmüştüm, ifadesi endişe doluydu.

"Kameranı bana ver," dedim, sakın sesim öfkemi gizliyordu. Yüksek profilli insanları korurken paparazziler kaçınılmaz bir belaydı ancak yemek yiyen ve alışveriş yapan birinin fotoğraflarını çekmekle özel bir an yaşayan birinin fotoğraflarını çekmek arasında bariz bir fark vardı.

Tanrı aşkına, Bridget anne babasının *mezarını* ziyaret ediyordu. Bu bok parçası ise onu rahatsız etmeye cüret ediyordu.

"Asla olmaz," diye bağırdı paparazzi. "Burası özgür bir ülke! Prenses Bridget halka açık bir figür. İstedğim..."

Kamerayı elinden çekip yere düşürmeden ve çizmemle paramparça etmeden önce cümlesini bitirmesini beklemedim.

Bir şeyi iki kere istemekten hoşlanmazdım.

Adam itiraz edercesine bağırdı. “Bu beş bin dolarlık bir kameraydı!”

“Kırılan tek şey o olduğu için kendini şanslı say.” Ceketini bıraktım ve üzerini düzelttim, bu hareket nezaket göstergesi olmaktan çok bir tehditti. “Bu durum değişmeden önce gözümün önünden kaybolman için yalnızca beş saniye var.”

Paparazzi kızmıştı ama aptal değildi. İki saniye sonra, işe yaramaz haldeki kamerasının parçalarını geride bırakarak ağaçların arasında gözden kayboldu. Bundan bir dakika sonra ise bir motorun çalıştığını ve bir arabanın park yerinden çıktığını duydum.

“Onu tanıyorum, *National Express*’ten.” Bridget yanıma yaklaştı, olanlara hiç de şaşırılmış gibi görünmüyordu. “Magazincilerin en berbatı. Kamerasına yaptığın şeyden sonra, muhtemelen benim şeytani bir çeteye katıldığım ya da onun gibi bir şey hakkında bir hikâye yayınlayacaklardır.”

Homurdandım. “Bunu hak etti. Başkalarının mahremiyetine saygı duymayan insanlara tahammülüm yok.”

Günler sonra ilk kez yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve önceki soğuk havası biraz azaldı. “O bir paparazzi. Başkalarının mahremiyetini istila etmek onun işi.”

“İnsanlar kahrolası bir mezarlıktayken değil.”

“Ben buna alışığım. Sarayda olmadığım sürece, yaptıklarımın gazetelere çıkma ihtimali her zaman var.” Bridget kaderine boyun eğmiş gibiydi. “Bununla ilgilendiğin için teşekkür ederim, her ne kadar yöntemin tavsiye ettiğimden daha... agresif olsa bile.” Gözlerinde bir parça hüznün kaldığında göğsümdeki o tuhaf sızıyı tekrar hissettim. Belki de onun üzüntüsünün kaynağıyla -seni en çok sevmesi gereken iki kişi yanında olmadan bu dünyada yapayalnız kaldığın duygusuyla- bağ kurabildiğim içindi.

O ebeveyn sevgisini hiç tatmamıştım, bu yüzden de içimdeki boşluğa rağmen neyi kaçırdığımı bilmiyordum. Bridget bu duyguyu en azından babasından alabilmişti, bu nedenle kaybın onun için daha zor olduğunu tahmin ediyordum.

Seni pislik. onunla bağ kurmak için burada değilsin. Onu korumak için buradasın. Hepsi bu kadar. Ne kadar güzel veya üzgün görünürse görünsün, onu sarmalayan melankoliyi ne kadar silmek istersem isteyeyim...

Ona daha iyi hissettirmek benim işim değildi.

Geriye doğru bir adım attım. “Hazır mısınız? İsterseniz daha uzun kalabiliriz ama bir saat sonra katılacağınız bir etkinlik var.”

“Hayır, hazırım. Sadece aileme ‘Mutlu Noeller’ dilemek ve onları hayatımda olanlar hakkında bilgilendirmek istedim.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, kendinden emin görünüyordu. “Kulağa saçma gelse de bu bir gelenek. Onlar beni dinliyorlarmış gibi hissediyorum...” Sustu. “Dediğim gibi, saçma.”

“Saçma değil.” Göğsümde bir sıkışma başladı ve beni unutulsa daha iyi olacak anılarla boğana kadar tüm gövdeme yayıldı. “Ben de eski asker arkadaşlarım için aynı şeyi yapıyorum.” En azından Washington DC bölgesinde gömülü olanlarla. Elimden geldiğince diğer yerlere de gitmeye çalışıyordum.

Ölmelerinin nedeni bendim. Onlara en azından saygılarımı sunabilirdim.

Bridget çıkışa doğru yürürken, “Donanma arkadaşlarınızla iletişim halinde misin?” diye sordu.

Daha fazla paparazzi ya da işe yaramaz birileri var mı diye gözümü açık tutuyordum ancak etrafta bizden ve geçmişten gelen hayaletlerden başka kimse yoktu.

“Bazılarıyla. İstediğim kadar çok değil.”

Birimim benim ailemdi ama yaşananlardan sonra, hayatta ka-

lanların iletişimde kalması çok zorlaşmıştı. Birbirimize kaybettiğimiz şeyleri çok fazla hatırlatıyorduk.

Sürekli iletişim halinde olduğum tek kişi, donanmada geçirdiğim ilk zamanlarımdaki komutanımdı.

“Neden ayrıldın?” Bridget ellerini ceketindeki ceplerinin derinliklerine soktu. Vücut ısımin bir kısmını paylaşabilmek için onu daha da yakınımaya çekme dürtüsüne direndim. Hava çok soğuktu ve ceketini onu rüzgârdan koruyacak kadar kalın görünmüyordu.

“Fazla geldi. Savaşlar, belirsizlikler, cenazeler. Birliğimde beraber çalıştığım adamların gözlerimin önünde ölmesini izlemek.” Sıkışma hissi giderek arttı, konuşmaya devam etmeden önce kendimi nefes almaya zorladım. “Beni mahvetti ve eğer ayrılmasaydım...” *Kendimden geriye kalanları da kaybederdim.* Başımı iki yana salladım. “Birçok eski askerin hikâyesi aynı. Ben onlardan daha özel değilim.”

Arabaya ulaştık, binmesi için kapıyı açtığımda Bridget elini koluma koydu.

Olduğum yerde kasıldım. Dokunuşu kıyafetlerimi delip geçmiş, beni herhangi bir soğuktan veya alevden daha etkili bir şekilde yakmıştı.

“Üzgünüm,” dedi. “Hem olanlar için hem de nedenini merak ettiğim için.”

“Üzerinden yıllar geçti. Eğer bunun hakkında konuşmak istemeseydim, konuşmazdım. Çok önemli bir şey değil.” Kolumu çekip arabanın kapısını daha çok açsam bile dokunuşunun izi beni bırakmadı. “Donanmada geçirdiğim zamanlardan pişman değilim, birliğimdeki adamlar benim için kardeş gibiydiler. Sahip olduğum, gerçek bir aileye en yakın kişilerdi ve bundan dünyaları verseler dahi vazgeçmezdim. Ama ön cephede yaşadıklarım? Evet, o boktan şeylerle işim bitmişti.”

Bunu daha önce kimseyle paylaşmamıştım. Ama zaten eski terapistim dışında paylaşacak kimsem de yoktu. Ayrıca onunla askerden neden ayrıldığımı konuşmadan önce üstünde çalışmamız gereken yeterince sorunum vardı zaten.

Bridget, "Fakat sonrasında koruma olmayı seçtin," dedi. "Tam olarak tehlikesiz bir meslek sayılmaz."

"İyi bir koruma olmak için gerekli becerilere sahibim." Pek çok eski asker özel güvenlik olma yoluna giderdi, ayrıca Christian bir pıç olabilirdi ancak ikna edici bir piçti. ABD topraklarına dönmemin ardından, bir günden daha kısa sürede beni bu iş için imza atmaya ikna etmişti. "Siz benim müşterim olmadan önce böyle tehlikeler yaşadığımı düşünmeyin sakın."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı, neredeyse gülümseyecektim.

Neredeyse.

"Sizinle birlikte bir atardamar yırtılması yaşama riskim on kat arttı."

Bridget'in kafa karışıklığı ortadan kalkmış, yerini tuhaf bir zevk ve kızgınlık kombinasyonu almıştı. "Mizah anlayışınızı bulduğunuza sevindim. Bay Larsen. Bu bir Noel mucizesi olsa gerek."

Boğazımdan bir kıkırdama kaçıverdi. Ses o kadar yabancıydı ki kendime ait olduğunu zar zor anladım. Ruhumda bir şeyler kıpırdandı, beni uzun süredir rahatsız eden karanlığın dışında başka şeylerin de var olduğunu hatırlatırcasına dürttü.

Bridget gülüşüme karşılık olarak çekingen bir gülümseme sunmadan önce gözleri şaşkınlıkla parladı ve içimdeki *bir şey* daha hevesli bir şekilde başını gösterdi.

Onu aşağıya geri ittim.

Bir gülüş sorun değildi. Fazlası sorundu.

"Hadi gidelim." Yüzümdeki gülümsemeyi sildim. "Yoksa geç kalacağız."

Bridget

Rhys’le olan ilişkiyi tek bir şarkıyla özetleyebilseydim, bu kesinlikle Katy Perry’nin “Hot N Cold” şarkısı olurdu. Bir an kavga ediyor ve birbirimize soğuk davranıyorduk. Sonrasında ise şakalaşarak gülüyor ve bir bağ kuruyorduk.

Peki, tamam. *Bağ kurmak* mezarlığın otoparkında yaşananlar için çok güçlü bir kelimeydi. Bunu, *Normal insanların birbirlerine davrandıkları gibi davranmak*, diye adlandırmak çok daha doğru olurdu. Üstelik Rhys çok fazla gülmemişti, yalnızca yarım yamalak kıkırdamıştı. Belki de bu onun dünyasında bir kahkahaydı. Onun başını bir kahkahayla geriye attığını hayal bile edemiyordum ama Rock’ın** bale yaptığını hayal edebiliyordum.

Fakat geçen ay boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da ilişkimizdeki bu iniş çıkışlardan fırsat buldukça yararlanmam gerektiği-ydi. Bu yüzden de nezaket ve zihinsel sağlığın önemi üzerine bir konuşma yaptığım yerel lise için planlanmış “sürpriz” ziyaretimden sonra, geçen hafta konuşmaktan kaçındığım bir konuyu gündeme getirdim.

Okulun yanındaki bir restoranda koltuklarımıza yerleşirken. “Tatillerde Eldorra’da genellikle daha uzun süre kalırım ama bu yıl kampüse erken döneceğimize seviniyorum,” dedim kayıtsızca.

Cevap vermedi.

Tam Rhys’in yemi görmezden geleceğini düşünürken, “Söyleyin hadi, prenses. Ne istiyorsunuz?” dedi.

Yine huysuz olmuştun işte.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Onunla konuşurken kendimi ebeveyninden izin isteyen bir çocuk gibi hissediyordum ve bu çok

* (İng.) Bir sıcak, bir soğuk. (ç.n.)

** Burada ünlü oyuncu Dwayne Johnson’a gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

saçmaydı. Fakat etrafa o kadar büyük bir otorite yayıyordu ki Rhys'in çalışanı olmadığımı, asıl onun benim çalışanım olduğumu unuttuyordum

Şey, teknik olarak sarayın tuttuğu biriydi ama bu sadece küçük bir ayrıntıydı.

"En sevdiğim grup ocak ayında DC'ye geliyor. Ava ve ben onları görmek için bilet aldık," dedim.

"Grup adı ve konum."

Ona söyledim.

"Kontrol edip size haber vereceğim." Garsonumuz yaklaştığında menüsünü kapattı. "Burger, orta pişmiş lütfen. Teşekkürler."

Siparişimi verip garsonun gitmesini bekledim, ardından gergin bir sesle, "Biletleri çoktan aldım," dedim. Tercümesi: *Beğen-sen de beğenmesen de gideceğim*.

"İadesi olanlardandır umarım." Keskin bakışları müşteriler ve salon düzeniyle ilgili tek bir ayrıntıyı bile kaçırmadan restoranın içinde gezindi.

Ve işte ilişkimizin iniş kısmına geçmiştik, bu hiç şaşmıyordu.

"Senin işin benim hayatımı yönetmek değil. Aşırı korumacı bir ebeveyn gibi davranmayı bırak." Hayal kırıklığım artmıştı. Duygularımın bozuk bir gösterge gibi ileri geri şaşması yerine ondan sürekli nefret etmeyi tercih ederdim, böylesi çok yorucuydu. "Nasıl hâlâ bu işte çalışabiliyorsun? Önceki müşterilerinin şirketine şikâyetle bulunmamış olmasına şaşıyorum. Senin bu... bu..."

Ben doğru kelimeleri bulmaya çalışırken Rhys tek kaşını kaldırdı.

"Baskıcı eğilimlerinle ilgili," diyerek ikna edici olmayan bir tonda cümlemi bitirdim. *Kahretsin*. Bundan daha iyi hakaretlerden oluşan, çok daha büyük bir cephaneliğe ihtiyacım vardı.

"Çünkü ben en iyisiyim. Bunu onlar biliyor, siz de öyle," dedi kibirli bir şekilde. Öne eğildi, gözleri kararmıştı. "Size ebeveyn-

lık yapmak istediğimi mi sanıyorsunuz? İstemiyorum. Eğer çocuk isteseydim kendime bir ofis işi bulur, çitleri ve bir köpeği olan, birbirinin aynısı banliyö evlerinden birinde yaşardım. Ben bu iş alanında can kurtarmak için varım, prenses. Çünkü birçok can aldım ve artık..." Konuşmayı aniden kesti ancak sözleri bir süre havada oyalanmıştı.

Otoparktaki sözlerini hatırladım. *Fazla geldi. Savaşlar, belirsizlikler, cenazeler. Kardeşim olarak gördüğüm adamların gözlerimin önünde ölmesini izlemek.*

Rhys askerdeyken yaşadıkları hakkında ayrıntıya girmese de buna gerek yoktu. Sadece tahmin edebiliyordum.

Suçluluk ve sempati duygusu içime doluşup kalbimin etrafını sardı.

İşte *bu yüzden* ona olan hislerimde çok kararsızdım. Rhys'in tavrından ve hareketlerinden hoşlanmıyordum ama *ondan* hoşlanmıyor değildim; çünkü neyi neden yaptığını anlıyordum.

Bu bir bilmece gibiydi ve ben ne yazık ki bir çıkış yolu bulamıyordum.

"Yalnızca bir aksilik yeter," diye bitirdi Rhys. "Bir saniyelik dikkat dağınıklığıyla bir mayın tarlasına girip paramparça olabilirsin. Yanlış bir karar yüzünden kafana bir kurşun yiyebilirsin." Arkasına yaslandı, göz kapakları koyu gri gözlerinin üzerine inmişti. "Yani hayır, biletleri çoktan almış olmanız umurumda değil. Ben yine de konser yerini kontrol edeceğim ve eğer bir şeyler gözüme güvenli görünmezse, oraya gitmeyeceksiniz. İşte hikâyenin sonu."

Zihnimde ona karşılık verebileceğim bir düzine farklı söz dünüyordu fakat ağızımdan çıkan, hiç de ona söylemeyi amaçladığım bir yanıt değildi.

“Savaş alanında değiliz,” dedim nazikçe. “Güntün her anı tükte olmak zorunda değiliz.”

Rhys’in çenesi kasıldı. Donanmadan yıllar önce ayrılmış olmasına rağmen, kendi iç savaşlarıyla ne kadardır savaştığını merak ettim.

“*Hayat* bir savaş alanıdır, prenses. Bunu ne kadar erken anlarsanız, o kadar güvende olursunuz.”

Hayatım mükemmel olmasa da çoğu insanınkinden çok daha iyiydi. Bunu biliyordum. İnsanlığın en kötüsünden korunan bir balonun içinde büyümüştüm ve bu yüzden inanılmaz derecede ayrıcalıklıydım. Ancak her günü sanki savaşıyormuşum gibi yaşama fikri beni tarif edilemez bir şekilde üzmüştü.

“Hayatta ölmemeye çalışmaktan daha fazlası vardır.” Garson siparişlerimizi getirip masaya koyarken bakışlarımı Rhys’in üzerinde tuttum. “Bu sadece bir konser. Söz veriyorum, iyi olacağım.”

BÖLÜM 5

Phyz

İYİ OLACAKMIŞ, HADİ ORADAN!

Bridget'ın bir ay önce büyük bir özgüvenle söylediği sözler elinde patlamıştı, hatta benim de elimde patlamıştı. Konser mekânını inceledikten sonra o gösteriye *katılmamasını* açıkça söylemiştim. Mekân, dünya kadar ihlalden dolayı kapatılması gereken derme çatma bir depoydu. Kuvvetli bir rüzgârla bile çökebilirmiş gibi görünüyordu.

Bridget buna rağmen emirlerime karşı gelmişti. O lanet konsere katılmak için gecenin bir yarısı evden kaçmış ve sonra da kaçırılmıştı.

Bu gerçekten de doğrudu. Bir paralı asker onu ve Ava'yı sokakta yakalayıp kaçırmıştı.

Beni sinirlendiren şey konser değildi bile. Eğer Bridget gitmekte ısrar etseydi ben de onunla giderdim çünkü o benim müşterimdi. Onu istediğini yapmaktan fiziksel olarak alıkoyamazdım. Hayır, ben ona arkamdan iş çevirdiği ve bana karşı dürüst olsaydı tüm bu kaçırma olayı önlenebileceği için kızgındım.

Bridget'in hâlâ orada olduğundan emin olmak için dikiz aynasına baktım. Ne kadar öfkeli olsam da onu arka koltukta yara bere içinde ama güvendeyken görmek, uyanıp da onun gittiğini fark ettiğimden beri beni saran buz gibi korkuyu biraz olsun hafifletmişti.

Şans eseri birkaç hafta önce telefonuna gizli bir izleme çipi yerleştirmeyi öngörmüştüm ve bu beni Philadelphia'ya kadar götürmüştü. Orada Bridget ile Ava'yı bağlanmış ve silahlı bir adamın insafına kalmış halde bulmuştum. Tüm bu olanlar ise Alex Volkov'a, ona karşı koz olarak Ava'yı kaçıran psikopat amcasına ve yıllarca süren, sırlarla dolu bir intikamın uzun ve sefil hikâyesine dayanıyordu.

Dürüst olmak gerekirse bu drama sikimde bile değildi. Tek umursadığım Bridget'ı oradan sağ salim çıkarmaktı ve bunu yapmıştım. Böylece onu kendi ellerimle parçalayabilirdim.

"Ava bu gece bizimle kalacak." Bridget bir eliyle arkadaşının saçını düzeltirken kaşları endişeli bir şekilde çatılmıştı. "Yalnız kalmasını istemiyorum."

Ava onun kucağında kıvrılmış yatıyordu, hıçkırıkları biraz azalmıştı ama yine de beni irkiltecek bir şiddetle devam ediyordu. Ağlayan insanların etrafında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Özellikle de erkek arkadaşının, ailesinin katili olduğunu sandığı adamdan intikam almak için tüm ilişkileri boyunca ona yalan söylediği bir kızın etrafında. Ve bu, burada olanların yalnızca özetiydi.

Boktan bir durumdu ama Alex Volkov her zaman *Kötü bir ruh halindeysen seni öldürebilirim* tarzına sahip boktan bir herifti. En azından herkes hayattaydı... amcası ve silahlı adam dışında.

"İyi." Söylediğim kelime tıpkı bir kurşun gibi arabanın içinden sekti.

Bridget'in hâlâ orada olduğundan emin olmak için dikiz aynasına baktım. Ne kadar öfkeli olsam da onu arka koltukta yara bere içinde ama güvendeyken görmek, uyanıp da onun gittiğini fark ettiğimden beri beni saran buz gibi korkuyu biraz olsun hafifletmişti.

Şans eseri birkaç hafta önce telefonuna gizli bir izleme çipi yerleştirmeyi öngörmüştüm ve bu beni Philadelphia'ya kadar götürmüştü. Orada Bridget ile Ava'yı bağlanmış ve silahlı bir adamın insafına kalmış halde bulmuştum. Tüm bu olanlar ise Alex Volkov'a, ona karşı koz olarak Ava'yı kaçıran psikopat amcasına ve yıllarca süren, sırlarla dolu bir intikamın uzun ve sefil hikâyesine dayanıyordu.

Dürüst olmak gerekirse bu drama sikimde bile değildi. Tek umursadığım Bridget'ı oradan sağ salim çıkarmaktı ve bunu yapmıştım. Böylece onu kendi ellerimle parçalayabilirdim.

"Ava bu gece bizimle kalacak." Bridget bir eliyle arkadaşının saçını düzeltirken kaşları endişeli bir şekilde çatılmıştı. "Yalnız kalmasını istemiyorum."

Ava onun kucağında kıvrılmış yatıyordu, hıçkırıkları biraz azalmıştı ama yine de beni irkiltecek bir şiddetle devam ediyordu. Ağlayan insanların etrafında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Özellikle de erkek arkadaşının, ailesinin katili olduğunu sandığı adamdan intikam almak için tüm ilişkileri boyunca ona yalan söylediği bir kızın etrafında. Ve bu, burada olanların yalnızca özetiydi.

Boktan bir durumdu ama Alex Volkov her zaman *Kötü bir ruh halindeysen seni öldürebilirim* tarzına sahip boktan bir herifti. En azından herkes hayattaydı... amcası ve silahlı adam dışında.

"İyi." Söylediğim kelime tıpkı bir kurşun gibi arabanın içinden sekti.

Bridget irkildiğinde içimde küçük bir suçluluk duygusu kök saldı. Öfkemi dindirmek için yeterli olmasa da evin önüne geldiğimde kendimi pislik gibi hissetmeme yetmişti. Berbat şeyler yaşamıştı, bunları burnundan getirmeden önce onun uyumasına ve son yirmi saatin olaylarını aşmasına izin versem iyi olurdu.

Anahtar kelime: *İyi olurdu*. Lakin iyi olacak şeyleri hiçbir zaman umursamamıştım. Önemli olan ne yapmam gerektiği idi ve şu an, Bridget'in benim kurallarım ile taşak geçemeyeceğini anlaması gerekiyordu. O kurallar onu korumak için vardı. Kahretsin, ya ona bir şey olsaydı...

Korkuyla doldum.

Eve girdik ve başımla sağ tarafı göstermeden önce Ava'nın Bridget'in odasına çekilmesini bekledim. "Mutfak. Şimdi."

Bridget kollarını kendi etrafına doladı. İplerin bileklerine battığı yerdeki taze, kızarıklık teni görünce başka bir öfke dalgası üzerine çöktü.

Adam çoktan ölmemiş olsaydı, onu kendim parçalardım. Alex'inkinden daha uzun ve daha tadını çıkartacak şekilde yapardım bunu.

Bridget mutfaka girip bir fincan çay yapmaya koyuldu, bakışlarından sürekli kaçınıyordu.

"Her şey yolunda gitti," dedi kısık bir sesle. "Ben iyiyim."

Şakağımda bir damar atmaya başladı. "İyisin," diye tekrarladım sözlerini. Sesim bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Birbirimizden beş adım uzakta durduk. Ben kapıda duruyor, yumruklarımı iki yanımda sıkılmış halde tutuyordum; Bridget lavabonun yanındaydı, elleri bardağına sarılmıştı ve solgun yüzündeki gözleri irileşmişti. Her zamanki soğukkanlılığı ve asil tavrı, son yirmi dört saatte yaşananlar yüzünden kaybolup onu çırılçıplak bırakmıştı. Omuzlarında hafif bir titreme sezdim.

“Bir hata yaptım ama-”

“Bir hata mı?” Ateş damarlarıma sızdı, beni içten dışa yakıyordu. “Yanlış sınıfa girmek bir *hatadır*. Evden çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutmak bir *hatadır*. Ancak sokağa çıkma yasağını çiğneyen bir liseli gibi gizlice dışarı çıktığın için bir psikopat tarafından kaçırılman ve neredeyse öldürülmen hata değil. Bunun bir *hatadan* daha fazlası olduğuna eminim.”

Sesim her kelimede yükselirken bağırmaya başlamıştım. Daha önce bir müşteriye karşı soğukkanlılığımı hiç kaybetmemiş olmama rağmen, Bridget’in iyi ve kötü her duyguyu içimden çekip çıkarma konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı.

“Kaçırılmayı ben istemedim.” İçimdeki ateşin bir kısmı Bridget’in gözlerinde belirdi. “Söylediklerine rağmen konser tamamen güvenliydi. Ama sonrasında...” Derin bir nefes aldı. “Hedefleri ben değildim. Ava’yı hedef almışlardı ve ben de onun yanındaydım işte. Bu her zaman yaşanabilirdi.”

Şakağımdaki damar daha sert atmaya başladı. “Hayır. Her zaman *yaşamıncıydı*.” Gözlerinin korkuyla büyüdüğünü gördüğümde dudaklarım büyük bir zevkle düzleşti ve ona doğru ilerledim. *Güzel*. Benden korkmalıydı çünkü onun küçük saf cennetinin üzerine cehennem yağdırmak üzereydim. “Nedenini bilmek ister misin?”

Bridget akıllıca davranarak cevap vermemeyi seçti. İleriye doğru attığım her adımda, sırtını duvara yaslayana kadar geriledi. Kupasını tutan ellerinin boğumları bembeyaz olmuştu.

“Çünkü ben orada olurdum,” diye tısladım. “Hedefin sen, Ava ya da kahrolası bir kuş olması sikimde bile değil. Orada olsaydım, o pislik sana elini bile sürmeden onu etkisiz hale getirirdim.” Bu kibir değildi, gerçektir. Harper Güvenlik’in en çok talep edilen elemanı olmamın bir nedeni vardı ve o neden sahip olduğum kişilik değildi. “İlk tanıştığımızda sana ne demiştim?”

Bridget yanıt vermedi.

“Sana. Ne. Demiştin?” Kolumu başının üstündeki duvara, elimi de yüzünün yanına yerleştirerek onu etkili bir şekilde sıkıştırdım. O kadar yakındık ki parfümünün kokusunu alabiliyor -bir yaz günündeki taze çiçekler gibi hoş ve baş döndürücü kokuyordu- ve gözbebeklerinin etrafındaki karanlık halkaları görebiliyordum. Daha önce hiç böyle gözler görmemiştim. O kadar derin ve maviydi ki onlara bakmak okyanusun derinliklerine bakmak gibiydi. Siz ne olduğunu anlamadan sizi baştan çıkarıp dibe çeken türden gözlerdi.

Kariyerimin en kötü gününün ortasında böylesine aptalca şeyleri fark ettiğim gerçeği beni daha da çok sinirlendiriyordu.

“Sen ne dersen onu yapmamı.” Fısıltısında hafif bir meydan okuma vardı.

“Doğru. Bunu yapmadın ve ikiniz de neredeyse ölüyordunuz.” *Eğer oraya zamanında gitmemiş olsaydım...* Kanım dondu. Alex oradaydı ama o piç, Bridget’ı kurtarabileceği gibi onu vurabilirdi de. “Neler olabileceğini bil...” Cümlenin ortasında durdum. Yine bağıırıyordum. Çenemi sıkarak kendimi derin bir nefes almaya zorladım. “Baskıcı ve paranoyak olduğumu düşündüğünü biliyorum fakat sana işkence etmek istediğim için isteklerine hayır demiyorum, prenses. Seni korumak istiyorum. Eğer her fırsatta bana karşı gelmeye devam edersen kendini ve etrafındakileri öldürteceksin. İstedğin şey bu mu?”

“Hayır.” Meydan okuma hâlâ orada olsa da Bridget’ın gözlerindeki şüpheli parıltı ya da çenesindeki hafif titreme gözümden kaçmamıştı.

İyiliği için yaptığım sert uyarı işe yaramıştı, üstüne gidilmesine ihtiyacı vardı.

Yine de tekrar konuştuğumda sesimi biraz yumuşattım. “Bana güvenmen gerek. Benimle her konuda kavga etmeyi bırak ve Tanrı aşkına, *arkamdan gizlice iş çevirme*. Bir dahakine önce benimle konuş.”

“Seninle ne zaman konuşmaya çalışsam, bunun sonunda kavga ediyoruz ve konuşma hiçbir yere varmıyor.” Bridget bana baktı, aksini söylemem için bana meydan okuyordu. Söylemedim. İşleri kendi yöntemimle yapmaya alışkındım ve yöntemlerim genellikle doğru olurdu. “Güven iki yönlü olur. Telefonuma gizli bir çip yerleştirdin...”

“İyi ki yerleştirmişim, yoksa muhtemelen şu anda ölmüş olurdun,” diye gürledim.

Dudaklarını birbirine bastırduğunda bakışlarım istemeden onun ağzına doğru kaydı. Dudakları çekici, pembe ve kurallara bağlı asil bir prensesten beklenmeyecek kadar küstahtı. Tabii onun ka-buğunun altında olanlar ya da... benim aklımdan geçen düşüncelerin kurallara bağlı ve asil olan hiçbir yanı yoktu.

Seksle uzaktan yakından ilgili herhangi bir şeyi düşünmek için olabilecek en kötü zamandı. Tanrı aşkına, kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce kaçırılmıştı. Ama adrenalinle uyarılma benim için her zaman ayrılmaz bir ikili olmuştu ve dürüst olmam gerekirse, onun beni tahrik etmediği çok az durum vardı. Ona sinirli-yken bile onu istiyordum.

Aletim giderek sertleşti ve ellerim bir kez daha yumruk oldu. Gezegendeki en güzel kadınları korumuştum: film yıldızları, süper modeller, kadın vârisler... Çoğu, hem yatak odasının içinde hem de dışında emirlerime itaat etmeye istekli olduklarını açıkça belirtmişti. Ancak ben bu teklifleri asla kabul etmemiştim. Hiçbiri cazip gelmemişti.

Ve sonunda, bana dokunmaktansa yanıp kül olduğumu görme-yi tercih eden bir kadına şehvet duyar olmuştum.

“Sana güvenmem gerektiğini söyledin. Sen bana güvenmez-sen bunu nasıl yapabilirim?” Bridget, ona eşlik ettiğim sayısız halka açık etkinlikten tanıdığım uzlaşma sesine geçmişti.

Bu ses tonu beni inanılmaz derecede rahatsız etti. Bana başın-dan savmaya çalıştığı bir yabancıymışım gibi davranmasındansa sert olmasını tercih ederdim.

“Uzlaşma teklif ediyorum. Çipi çıkar, ben de güvenlikle ala-kalı olduğu sürece ne dersen onu yapayım.” Bridget’in bakışları benimkileri yaktı. “Söz veriyorum.”

Bu gerçekten inanılmaz. Burada hatalı olan oydu ve benimle pazarlık ediyordu.

Bense bunu kabul etmeyi düşünüyordum.

“Sana neden inanayım?” Nefesim sert bir şekilde çıktığında vücudunu küçük bir ürperti sardı. Siyah renkli, ince elbisesinin üzerinden meme uçlarını net bir şekilde görebiliyordum. Sertle-şerek dikleşmişlerdi, dokunmam için bana yalvarıyorlardı. Belki de soğuk yüzündendi -kalın duvarlar ve çift camlı pencereler so-ğuğu tam olarak engelliyor sayılmazdı- ama Bridget’in kızarmış yanaklarına bakılırsa, aramızdaki elektrik yüklü havanın farkında olan tek kişi ben değildim.

Burun deliklerim genişledi. Hâlâ kaya gibi serttim ve bundan nefret ediyordum. Beni bu şekilde baştan çıkardığı için ondan nefret ediyordum. Konu o olduğu zaman daha fazla kontrol sahibi olamadığım için kendimden nefret ediyordum.

“Ben verdiğim sözü bozmam, Bay Larsen.” Bridget benim ona prenses diye hitap etmekte ısrar ettiğim gibi, bana soyadıyla seslenmekte ısrar ediyordu. Bu durum bizi sinirlendirmesine rağ-men ikimiz de ilk geri adım atan taraf olmak istemiyorduk. *Bu, ilişkimizin özeti gibiydi.* “Anlaştık mı?”

Çenemdeki kas, nabzımla aynı ritimde atıyordu. *Bir. İki. Üç.*

İlk içgüdüm ona *İmkânı yok*, demekti. Şu anda hayatta olmasının tek nedeni o çipti. Fakat bu, bir ateşkese en çok yaklaştığımız andı. Kötü polisi oynamakta hiçbir sorun yaşamam da her gün onun tepesinde dikilmek yerine, işbirliği yapan bir Bridget ile çalışmayı tercih ederdim.

“İyi,” diye söylendim. “Bir deneme süresiyle başlarız. Dört ay. Sen pazarlığın sana düşen kısmına sadık kalırsan, ben de bu şekilde geri çekilirim. Eğer kalmazsan, seni kendime kelepçelerim ve huzur içinde işeyemeyecek bir duruma gelirsin. Anladın mı?”

Dudakları daha da incelmmişti ama itiraz etmedi. “Dört aylık bir deneme. Peki, tamam.” Tereddüt etti, hemen ardından ekledi. “Bir şey daha var...”

Damarlarım hayretle doldu. “Şaka yapıyor olmalısın.”

Yanakları kırmızıya boyandı. “Olanları kimseye anlatamazsın. Özellikle de saraya.”

“Benden yalan söylememi istiyorsun.” Bir müşteriyle yaşadığımız her olayı yazmam ve Christian’a iletmem gerekiyordu. Bunu yapmayan son adam... bu kararından pişman olmuştu diyebiliriz. Hem de çok.

Bridget beni, “Yalan söylemeni değil, es geçmeni istiyorum,” diye düzeltti. “Bir düşün. Eğer büyükbabam ne olduğunu öğrenirse kovulursun ve itibarın mahvolur.”

Egoma oynuyordu. *İyi deneme, prenses.*

“İtibarım bunu kaldırabilir.” Tek kaşımı kaldırdım. “Benden kurtulacağın için mutlu olursun sanıyordum.”

Yanaklarındaki kızarıklık arttı. “Ne derler bilirsin. Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan iyidir.”

“Hmm.” Sertleşmiş sikime ve onun dikleşmiş meme uçlarına rağmen, ara sıra olan medeni etkileşimlerin dışında birbirimize

dayanamıyorduk. Şehvet duyabilirdik ama eğer bunu ilerletirsek, birbirimizi öldürürdük. Philadelphia’da olanları gizli tutarsam her türlü kuralı çiğnemiş olacağımdan hiç bahsetmiyordum bile. Bunu Christian’a bildirmeli ve onun sarayla ilgilenmesine izin vermeliydim. Zaten o bu tür diplomatik saçmalıklarda çok daha iyiydi.

Fakat Bridget’tan ayrılıp onu bir daha görememe düşüncesi içimde garip bir rahatsızlık hissi yaratmıştı. Ne kadar sinir bozucu olsa da sahip olduğum en ilginç müşterilerden biriydi. Öncekilerden daha akıllı, daha nazik, daha az şımarık ve daha az kibirliydi.

“İsteğinin, kral olanları öğrendiğinde bir saniyeliğine bile olsa bir daha asla yalnız başına nefes alamayacağın gerçeğiyle ilgisi yoktur sanırım.” Nefesim kulağını gıdıkladı ve vücudundan bir ürperti daha geçti. “Hmm, prenses?”

Tahtın ikinci sırasındaki birine göre eylemlerinde oldukça fazla özgürlüğü vardı. Ama Kral Edvard, birinin onun değerli torununu kaçırdığını öğrenirse Bridget’ı kilit altında tutardı.

Bridget güçlükle yutkundu. “Fark eder mi? Sonuçta ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Mevcut durumu devam ettirmeyi. Sen itibarını koruyacaksın, ben de özgürlüğümü.”

Mevcut durumu devam ettirmek mi? *Pek mümkün değildi.*

Damarlarımda dolaşan arzuya boyun eğmek, saçlarını yumruğuma dolamak ve o soğuk dış görünüşünün altında ne kadar ateş sakladığını öğrenmek çok kolay olurdu. O da bunu benim kadar istiyordu. Bunu düzensiz nefeslerinde duyabiliyor, bakışlarında görebiliyor, vücudunun benimkine doğru hafifçe kavislenmesinden hissedebiliyordum.

Görünüşe göre, öfke ve adrenalinle uyarılan tek kişi ben değildim.

O koca kafanla düşün, Larsen. Ufaklıkla değil.

Gözlerimi kapattım ve kendimi sessizce beşe kadar saymaya zorladım. Onları tekrar açtığımda, gözlerim Bridget'in gözleriyle çarpıştı.

Mavi gökyüzü, gri fırtınalara karşıydı.

"Bir anlaşma yaptın. Eğer onu bozar ya da arkamdan iş çevirirsen..." Sesim alçaldı, içi karanlık ve dile getirilmeyen tehditlerle doldu. "Şeytanla pazarlık yapmanın neye mal olduğunu zor yoldan öğrenirsin."

BÖLÜM 6

Bridget

Birinci Deneme Ayı

"ŞAKA YAPIYORSUN." SİYAH YELEĞİ PAKETTEN ÇIKARIP sanki kirli bir çamaşırmış gibi tutarak parmaklarımın arasında sarkıttım.

Rhys kahvesini yudumlarken gazetesinden başını kaldırmadı.
"Güvenlik konusunda şaka yapmam."

"Bu bir kurşungeçirmez yelek."

"Farkındayım. Onu ben satın aldım."

Nefes al. Nefes ver. "Bay Larsen, lütfen kurşungeçirmez yeleğe neden ihtiyacım olduğunu açıklayın. Bunu nerede giymem gerekiyor? Sınıfta mı? Bir sonraki gönüllü vardiyamda mı?"

"Kurşunlardan korunmak için ihtiyacınız var. Ve tabii, isterse-
niz oralarda da giyebilirsiniz."

Gözümün altındaki bir kas seğirdi. Anlaşmamızı kabul edeli bir ay olmuştu ve tamam, artık ne yaptığımı anlıyordum. Her şeyi batırmıştım. Asla Ava'yla gizlice dışarı çıkmamalıydım ama

Alex'le yaşadığı ilişki sorunları yüzünden o kadar üzgündü ki onu neşelendirmek istemiştım.

Tabii bu plan çok fena geri tepmişti.

Kaçınılma olayı, kişisel güvenliğe dair önceden sahip olduğum pembe gözlüklü bakış açısını bir kova soğuk suyla yok etmişti ve ben de kendimi daha sorumlu davranmaya *adamıştım*. Çoğu zaman, bu konuda kibirli bir pislik gibi davrandığı için Rhys'in haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum ancak benim için hayatını her gün tehlikeye atıyordu. Aynı zamanda, en acımasız önerileri önüme atarak beni anlaştımadan caydırmaya da niyetliymiş gibi görünüyordu.

Kahrolası bir kurşun geçirmez yelek giymemi istemesi gibi.

Rhys yumuşak bir sesle, "Yeleği her ihtimale karşı bulunsun diye aldım," dedi. "Ama madem hatırlattınız, bir dahaki sefere toplum içine çıktığınızda onunla bir deneme yapsak iyi olur."

Çipi çıkar, ben de güvenlikle alakalı olduğu sürece ne dersin onu yapayım. Söz veriyorum.

Dişlerimi gıcırdattım. Rhys çipi çıkarmıştı ve ben de verdiğim sözü bozmamıştım.

"İyi." Kafamda bir ampul yandığında yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı. "Şimdi giyeceğim."

Rhys sonunda başını kaldırdı. Yüzü benim bu kadar kolay teslim olmam karşısında duyduğu şüpheyile ciddileşmişti. "Nereye gidiyoruz?"

"Alışverişe."

Rhys'in nefret ettiği bir şey varsa o da alışverişte bana eşlik etmektir. Bu çok klişe bir erkek zayıflığıydı ve ben bu durumdan tamamen yararlanmaya niyetliydim.

Yüzü daha çok karardığında gülümsemem genişledi.

Bu çok eğlenceli olacaktı.

Bir saat sonra, Rhys'e kolaylıkla eziyet edebileceğim dört katlı bir mağaza cenneti olan Hazelburg Mall'a vardık. Neyse ki kış mevsimindeydik. Bu da yeleğin büyük kısmını bol bir sveter ve kabanın altına saklayabileceğim anlamına geliyordu.

Rhys benim için daha hafif bir model aldığını söylüyordu ama yelek yine de sıcaktı, ağırdı ve acayip görünüyordu. İntikam alışverişi planımdan neredeyse pişman olacaktım, buna rağmen Rhys'in kaşlarını çatışı hepsine değiyordu... ta ki bir felakete kadar.

O gün gezdiğimiz düzinelerce butikten birinde kıyafet denerken bir elbisenin içinde sıkışıverdim. Fark etmeden yanlış bedeni almıştım ve acımasız kumaş göğüs kafesime yapışırken kollarımı da başımın üzerinde kilitlemişti. Etrafı göremiyordum ve zar zor hareket edebiliyordum.

"*Siktir.*" Nadiren küfür ederdim ama bu durum küfür gerektiriyordu. Bir mağazada kıyafetlerin içine sıkışıp kalmak, hayatım boyunca taşıdığım en mantıksız korkularımdan biri olmuştu.

"Sorun ne?" Rhys soyunma odasının dışından sordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Elbisenin yanlarını tutup tekrar yukarı çekmeye çalıştım fakat çabam boşunaydı. "İyiyim."

On dakika sonra, sarf ettiğim efor ve içerideki temiz hava eksikliği yüzünden kan ter içindeydim. Nefes nefese kalmıştım, kollarım bu kadar uzun süre havada kalmaktan ağrıyordu.

Siktir, siktir, siktir.

"Orada neler oluyor?" Rhys'in sinir olmuş sesi kapının diğer tarafından yüksek ve net bir şekilde duyuldu. "Çıkman çok uzun sürdü."

Başka bir seçeneğim yoktu. Yardım istemek zorundaydım. "Bir satış görevlisini çağırabilir misin? Bir... Hımm, giyim sorunu için yardıma ihtiyacım var."

Uzun bir duraksama oldu. "Sıkıştın."

Utancın alevleri tenimi yaladı. "Birini çağır yeter. Lütfen."

"Çağırمام. Bir çalışan öğle yemeği için ayrıldı, diğeri ise kasadaki altı kişiyle ilgileniyor." Rhys'in beni beklerken etraftaki herkesin hareketini takip edeceğini tahmin etmiştim. "Ben yardım ederim."

Yansımamı görebilseydim bana bakan bir korku maskesiyle karşılaşacağımdan emindim. "Olmaz. Buraya giremezsin!"

"Neden?"

"Çünkü ben..." *Yarı çıplaktım. Her şeyim ortadaydı.* "Uygun bir halde değilim."

"Daha önce de yarı çıplak kadınlar gördüm, prenses. Ya içeri girmeme izin verin ve sizi içinde bulunduğunuz bu karmaşadan kurtarayım ya da bir saat daha öyle durun çünkü kasiyerin hafta sonu kalabalığını atlatması ancak bu kadar sürer. Morfin almış bir kaplumbağadan daha yavaş hareket ediyor."

Evren benden nefret ediyordu. Bundan emindim.

"İyi." Kelimeyi ağzımdan zorla çıkardım, utanç alevleri beni daha da yaktı. "İçeri gel."

Soyunma odası kapılarında kilit yoktu, yalnızca bir saniye sonra Rhys'in varlığı küçücük alanı doldurdu. Girdiğini duymasam bile onu hissedirdim. Her hava molekülünü doldurup titreştiren, yoğun bir enerji yayıyordu etrafına.

Ham. Erkeksi. Güçlü.

O yaklaşırken nefesimi tuttum, botları döşeme zemin üzerinde hafifçe hareket etti. Bu kadar iri birine göre bir panter zarafetiyle hareket ediyordu.

Elbise göğsümü kapatıyordu ama dantelli külotum tamamen gözler önündeydi. Rhys önümde durduğunda tenimin ne kadar görüldüğünü düşünmemeye çalıştım. Vücudundan yayılan sıcak-

lığı hissedebileceğim ve temiz, sabunlu kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı.

Elbisenin başımın üzerindeki etek kısmını kavrayıp çektiğinde, gerginlik ve sessizlik içeride eşit ölçüde uğuladı. Elbise yarım santimetre yukarı kaydıldıktan sonra tekrar sıkışıp tenime battığında irkildim.

“Alt taraftan çıkarmayı deneyeceğim,” dedi Rhys. Sesi kayıtsız ve kontrollüdü.

Alt taraftan. Yani ellerini çıplak tenime koymak zorunda kalacaktı.

“Peki.” Sesim istediğimden daha tiz çıkmıştı.

Avuçlarını göğüs kafesimin üstüne koyduğunda bedenimdeki her kas gerildi. Başparmaklarıyla elbisenin tenime yapışan kısmının düzelitti ve hemen ardından parmaklarını kumaşın altına mümkün olduğu kadar geçirip elbiseyi yukarıya doğru çekti.

Nefesimi daha fazla tutamadım.

Sonunda bir nefes verdim, göğsüm Rhys’in kaba ve sıcak dokunuşuna daha çok yaslanmaya çalışıyormuş gibi inip kalkıyordu. Bu sessizliğin içinde, nefes alışverişlerim utanç verici derecede gürültülüdü.

Rhys duraksadı. Elbise omuzlarımın yarısına kadar gelmiş, sutyenli göğsüm ortaya çıkmıştı.

“Nefesinizi sakinleştirin, prenses. Yoksa bu işe yaramaz,” dedi. Sesi bir dakika öncesine göre daha gergin geliyordu.

Sıcaklık tenimi kavururken nefesimi kontrol altına aldım ve o da işine kaldığı yerden devam etti.

Birkaç santim... sonra birkaç santim daha... Ve özgürdüm.

Temiz hava burun deliklerime hücum etti. Elbisenin içine hap-solduğum son yirmi dakikanın ardından, içerideki ışığa alışmak için gözlerimi kırpıştırdım. Elbiseyi elimde tuttum, yüzüm utanç ve rahatlamayla yanıyordu.

“Teşekkürler.” Başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Rhys kaskatı bir çeneyle geri çekildi. Cevap vermek yerine kurşun geçirmez yeleği ve altına giydiğim tişörtü alıp parmağını beni çağırırçasına kıvırdı. “Buraya gel.”

“Kendim giyebilirim.”

Bir kez daha, cevap vermedi.

İç çektim ve durduğu yere gittim. Tartışamayacak kadar yorgundum. Tişörtü, ardından da yeleği üstüme geçiren ellerine direnmedim. Rhys uğraşırken, yelek ve askıları gövdeme rahatça oturana kadar ayarlarken onun aynadaki yansımalarını izledim. Elbisemi hâlâ iç çamaşırımı örtecek şekilde önümde tutuyordum.

Neden rahatsız olduğumu bilmiyordum. Rhys, benim yarı çıplak halime ancak bir köpük mankene gösterdiği kadar ilgi gösteriyordu.

Garip bir rahatsızlık hissi içimi dürttü.

Rhys yeleği ayarlamayı bitirdiğinde, ben ondan uzaklaşmadan elleriyle kollarımı sıkıca kavradı. Elleri o kadar büyüktü ki kollarımı kolayca çevreliyordu.

Aynada gözlerini bana kilitledi ve ağzı kulağımın yanında gezinene kadar başını aşağıya eğdi.

Kalbim çılgınca atmaya başlarken önümdeki elbiseyi daha sıkı tuttum.

“Bütün gün ne yaptığını bilmediğimi sanma.” Rhys’in nefesi karanlık bir uyarıyla tenimde gezindi. “Bu seferliğine seni hoş görüyorum prenses ama oyunlardan hoşlanmam. Şanslısın ki bu testi geçtin.” Elleri yelekten kaplı omuzlarıma değene kadar kollarımdan yukarı kaydı, arkasında ateşten bir iz bırakıyordu. “Tali matlara tartışmadan nasıl uyacağını öğrenmen gerekiyor. Abarttığımı düşünmen umurumda değil. Bir saniyelik gecikme, yaşam

ve ölüm arasındaki fark anlamına gelebilir. Ben eğil dersem, eğilirsin. Ben kumsalda kurşun geçirmez yelek giy dersem, yeleği giyersin. Anladın mı?”

Ellerimdeki elbiseyi resmen boğuyordum. “Bu yelek, giyip giymeyeceğimi görmek için yaptığın bir test miydi? Bu çok... hilekârca.” Bütün günümü aptal bir test için harcamıştım. İçimde bir öfke kabardı. “Böyle şeyler yaptığında senden nefret ediyorum.”

Rhys’in dudaklarında yarım yamalak, acımasız bir gülümseme belirdi. “Beni severken ölmen yerine, benden nefret ederek yaşamayı tercih ederim.” Omuzlarımı serbest bıraktı. “Giyin, buradan gidiyoruz.”

Kapı arkasından kapandı.

Sonunda tekrar rahat bir nefes alabilmişim ama yine de sözlerinin zihnimde yankılanmasını engelleyemedim.

Beni severken ölmen yerine, benden nefret ederek yaşamayı tercih ederim.

Sorun şu ki, ondan nefret *etmiyordum*. Kurallarından ve kısıtlamalarından nefret ediyordum ancak Rhys’ten nefret etmiyordum.

Keşke etseydim.

Hayatım çok daha kolay olurdu.

Üçüncü Deneme Ayı

“Gelemem.”

“Ne demek gelemezsin?” Jules hayrete düştü. “İkinci sınıftan beri bu festivalden bahsediyoruz. Eşli kıyafetlerimiz var. Stella bir araba kiraladı! Berbat bir sürücü olduğu için yolda ölebiliriz...”

Stella arkadan, “Bunu duydum!” diye bağırdı.

“...ama ehliyeti olan tek kişi o.”

“Biliyorum.” Kanepede oturmuş, tıpkı bir psikopat gibi bıçak

bileyen Rhys'e ters ters baktım. "İsmi lazım olmayan bir koruma, bunun güvenli olmadığını düşünüyor."

Arkadaşlarımla yıllardır Rokbury müzik festivaline katılmayı planlıyorduk ama şimdi ben bunun dışında kalmak zorundaydım.

"Yani? Yine de gel. Senin çalışanın olan o, sen onun çalışanı değilsin."

Keşke gidebilseydim ama hâlâ anlaşmamızın deneme dönemindeydik ve Rhys'in endişeleri tamamen yersiz değildi. Rokbury, New York'un bir buçuk saat uzağındaki bir kamp alanında gerçekleşiyordu. Her ne kadar eğlenceli bir etkinlikmiş gibi görünse de her yıl kaçınılmaz bir şekilde bir şeyler ters gidiyordu. Daha önce festivale katılan birinin çadırı tutuşmuş, sarhoş bir grubun kavgasında birkaç kişi hastanelik olmuş ve bir panik anı izdihama yol açmıştı. Bu yılki festivalin hafta sonunda ise fırtına çıkması bekleniyordu. Bu kamp alanının muhtemelen dev bir çamur çukuruna dönüşeceği anlamına geliyordu fakat arkadaşlarım yine de bu riski alacaktı.

"Üzgünüm, J. Bir dahaki sefere."

Jules iç çekti. "Erkeğine, çok ateşli olmasına rağmen tam bir keyif kaçıran olduğunu söyle."

"O benim erkeğim değil, korumam." Sesimi alçalttığım sırada Rhys'in bıçağını cilalamaya devam etmeden önce bir milisaniye duraksadığını görür gibi olmuşum.

"Bu daha da kötü. Adam senin hayatını yönetiyor ve bunun karşılığında onun sikinden mahrum kalıyorsun."

"Jules."

"Doğru olduğunu biliyorsun." Başka bir iç çekiş. "Neyse, anladım. Seni özleyeceğiz ama döndüğümüzde arayı kapatırız."

"Harika."

Telefonu kapattım ve koltuğa gömüldüm. Çok fena bir FOMO

-bir şeyleri kaçırıyor olma korkusu- hissetmeye başlamıştım. Festival biletlerini bundan aylar önce, Rhys benim için çalışmaya başlamadan önce almış ve şimdi de onları siyaset teorisi sınıfımdaki rasgele birine satmak zorunda kalmıştım.

“Umarım mutlusundur,” dedim imalı bir şekilde.

Cevap vermedi.

Rhys ve ben son üç ayda daha işlevsel bir dinamik tutturmuş-tuk. Yine de ona bir ders kitabı fırlatmak istediğim zamanlar oluyordu. Mesela şu an gibi.

Ama sonraki hafta sonu festival günü gelip çattığında, hayatımın şokunu yaşayarak uyandım.

Mahmur gözlerle oturma odasına girince odanın değişmiş olduğunu gördüm. Mobilyalar kenara itilmiş, yere bohem desenli bir yığın yastık ve minder yerleştirilmişti. Sehpa çeşitli atıştırmalık ve içeceklerle doluydu, Rokbury festivali ekranda canlı olarak gerçekleşiyordu. Fakat buradaki asıl görülesi şey, insanların festival alanına kurduklarına tıpatıp benzeyen, telli ışıklarla süslenmiş ev çadırıydı.

Rhys pencerenin altındaki duvara dayalı kanepeye oturmuştu, kaşlarını çatarak telefonuna bakıyordu.

“Bu...” Gözlerimi ovuşturdum. Hayır, rüya görmüyordum. Çadır ve atıştırmalıklar, hepsi oradaydı. “Bu ne?”

“Ev festivali,” diye homurdandı.

“Bunu sen hazırladın.” Bu bir sorudan çok bir hayret ifadesiydi.

“Gönülsüzce ve yardım alarak.” Rhys yukarı baktı. “Kızıl saçlı arkadaşın tam bir baş belası.”

Tabii ya. Bu daha mantıklıydı. Arkadaşlarım festivali kaçırdığım için üzülmüş olmalılardı ki deyim yerindeyse bana bir teselli partisi düzenlemişlerdi. Ancak bir şey mantıklı değildi.

“Dün gece gittiler.”

“Sen duştayken her şeyi bıraktılar.”

Hımm, olasıydı. Uzun duşlar alıyordum.

Rahatlamış ve keyfim yerine gelmiş bir halde kucağımı cips, şeker ve gazozla doldurup minderli çadıra girdim. Televizyondan en sevdiğim grupların performanslarını izliyordum. Ses ve görüntü kalitesi o kadar iyiydi ki neredeyse oradaymışım gibi hissediyordum.

Kuşkusuz, gerçek festivalde olabileceğimden çok daha rahattım ama birlikte eğlenebileceğim insanların yanımda olmasını özlemiştim.

Bir saat sonra başımı tereddütle çadırdan dışarı çıkardım. “Bay Larsen, neden bana katılmıyorsunuz? Bir sürü yiyecek var.”

Hâlâ kanepede oturuyor ve mağaranın yanlış tarafında uyanmış bir ayı gibi kaşlarını çatıyordu.

“Teşekkürler, ben almayayım.”

“Hadi ama.” Elimi salladım. “Beni tek başıma partilemem için bırakma. Bu çok acınası.”

Rhys koltuğundan kalkmadan önce ağzında küçük bir sırıtış belirdi. “Bunu sadece festivale katılmama sözümü dinlediğin için yapıyorum.”

Bu sefer kaşlarını çatan ben oldum. “Bir köpeği eğitiyormuş gibi söylüyorsun.”

“Hayattaki çoğu şey bir köpeği eğitmek gibidir.”

“Bu doğru değil.”

“İşe git, paranı al. Bir kıza kur yap, onunla seviş. Ders çalış, iyi notlar al. Eylem ve ödül. Tüm toplum böyle işliyor.”

Tartışmak için ağzımı açtım ama haklıydı.

“Artık kimse *kur yapmak* lafını kullanmıyor,” diye mırıldandım. Haklı olduğu zamanlardan nefret ediyordum.

Sırıtişı birkaç santim daha genişledi.

Benimle çadıra sığamayacak kadar iriydi, bu yüzden çadırın yanındaki zemine yerleşti. İkna çabalarımın rağmen yiyeceklere dokunmayı reddetti ve beni atıştırmalıklarla bir başıma bıraktı.

Bir saat sonra o kadar çok şeker ve karbonhidrat almıştım ki kendimi biraz hasta hissediyordum, Rhys de uykuya dalacak kadar sıkılmış görünüyordu.

“Elektronik müzik hayranı değilsin sanırım.” Gerinirken yüzümü buruşturdum. Son yediğim tuzlu ve sirkeli cips kötü bir fikirdi.

“Kulağa ters giden bir Mountain Dew* reklamıymış gibi geliyor.”

Neredeyse ağızındaki suyu püskürtecektim. “Haksız sayılmazsın.” Gülümsememi gizleyemeyerek ağızımı peçeteyle sildim. Rhys o kadar ciddiydi ki taştan maskesi ne zaman çatlasa keyifleniyordum. “O zaman söyle bakalım. Eğer EDM**’den** hoşlanmıyorsan, neyden hoşlanırsın?

“Ben pek müzik dinlemem.”

“Peki ya bir hobi?” diye ısrar ettim. “Bir hobin olmalı.”

Cevap vermedi ama gözlerindeki kısa süreli ihtiyat bana bilmem gereken her şeyi anlatmıştı.

“Bir hobin var!” Rhys hakkında yaptığı iş dışında o kadar az şey biliyordum ki, tıpkı aç bir hayvan gibi bu bir lokmalık bilgiye muhtaçtım. “Ne o? Dur tahmin edeyim, örgü örmek. Hayır, kuş gözlemciliği. Hayır, cosplay***.”

Aklıma gelen en sıradan ve Rhys’e göre olmayan hobileri sıralıyordum.

* Bir gazlı meşrubat markası. (ç.n.)

** Elektronik dans müziği. (ç.n.)

*** Aksesuarlar ve çeşitli kostümlerden faydalanılarak bir oyun, kitap, film, anime veya manga karakterini canlandırma. (ç.n.)

“Hayır.”

“Pul koleksiyonculuğu? Yoga? Pokémon-”

“Sana söylersem susar mısın?” dedi huysuzca. Kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Olabilir.”

Rhys uzun bir süre tereddüt ettikten sonra, “Bazen resim yaparım.” dedi.

Söylemesini beklediğim onca şey arasında, bu ilk yüz içinde bile değildi.

“Ne çiziyorsun?” Sesim tekrar alaycı bir hal aldı. “Aklımda bir sürü zırhlı araç ve güvenlik alarmı canlanıyor. Belki kendini duygusal hissettiğin zamanlarda bir Alman çoban köpeği bile olabilir.”

Homurdandı. “Köpeği saymazsak, beni bok gibi sıkıcı gösterdin.”

Ağzımı açtım ama elini kaldırdı. “Aklından bile geçirme.”

Ağzımı geri kapattım, yine de gülümsemem olduğu yerde kaldı. “Çizime nasıl başladın?”

“Terapistim önerdi. Durumuma yardımcı olacağını söyledi ve ben de bundan zevk aldığımı fark ettim.” Omuz silkti. “Terapist gitti ancak ben resim yapmaya devam ettim.”

Hem bir terapisti olması hem de bu konuda bu denli özgürce konuşması karşısında bir kez daha şaşırdım. Çoğu insan bunu bu kadar kolay kabul etmezdi.

Yine de mantıklıydı. Orduda on yıl görev yapmıştı. Korkunç deneyimlerden payına düşeni fazlasıyla yaşadığını tahmin edebiliyordum.

“TSSB?” diye sordum.

Rhys hızlı bir şekilde başıyla onayladı. “Karmaşık TSSB.” Detay vermedi ve ben de irdilemedim. Burnumu sokamayacağım kadar kişisel bir konuydu.

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu. (ç.n.)

“Hayal kırıklığına uğradım,” dedim konuyu değiştirerek çünkü onun tekrar içine kapandığını *hissedebiliyordum*. “Cosplay’e ilgi duymanı gerçekten istiyordum. Senden çok iyi siyah saçlı bir *Thor** olur.”

“İkinci kez üstümü çıkarmamı sağlamaya çalışıyorsun, prenses. Dikkatli ol, yoksa beni baştan çıkarmaya çalıştığını düşüneceğim.”

Yüzüm yandı. “Üstünü çıkarttırmaya çalışmıyorum. Ayrıca Thor’un...” Rhys hafifçe kıkırdadığında durdum. “Benimle dalga geçiyorsun.”

“Sinirlenince yüzün çileğe benziyor.”

Rhys’in bir ev festivali düzenlemesini ve ağzından yüzün çileğe benziyor sözlerinin çıktığını düşününce, bugün alternatif bir evrende uyandığıma ikna oldum.

“Çilek gibi *görünmüyorum*,” dedim başarabildiğim kadar ağırbaşlılıkla. “En azından ben, ameliyat olmayı reddeden biri değilim.”

Rhys’in kalın, kara kaşları çatıldı.

“Sürekli kaşlarını çattığın için,” diye açıkladım. “İyi bir plastik cerrah sana bu konuda yardımcı olabilir.”

O beni iliklerime kadar şok eden bir şey yapmadan önce, sözlerim bir saniyeliğine havada asılı kaldı. Sonra... Rhys güldü.

Gerçek bir kahkahaydı, Eldorra’da ağzından kaçırdığı o yarım kalmış kıkırdama gibi değildi. Kırıkan gözlerinin etrafındaki belli belirsiz, garip bir şekilde seksi duran çizgileri derinleşti ve dişleri bronz teninde bembeyaz parladı.

Sesi üzerimden sert ve ağır bir şekilde kayıp geçti. Tıpkı dokunuşunun olacağını hayal ettiğim gibi.

Dokunuşunun nasıl hissettireceğini hayal ettiğimden değildi. Varsayımsal konuşuyordum.

* Marvel evreninden bir karakter. (ç.n.)

“Ben tuş ettin.” Eğlencesinden geriye kalanlar dudak kıvrımlarını doldurarak onun bu muhteşem görünüşünü yıkıcı bir hale getirdi.

İşte tam o zaman, başka bir felaket gerçekleşti. Umumi bir giyinme odasında, dar bir elbisenin içine sıkışıp kalmaktan çok daha rahatsız edici bir felaket.

Hafif, kadifemsi bir şey kalbime değdi... Ve çırpındı. Sadece bir kez. Ancak onu tanımlamam için bu kadarı yeterliydi.

Bir kelebektir.

Hayır, hayır, hayır.

Hayvanları severdim, gerçekten severdim ama midemde bir kelebeğe yaşayamazdım. O kelebek Rhys Larsen için yaşayamazdı. Hemen ölmesi gerekiyordu.

“İyi misin?” Bana garip bir bakış attı. “Hasta olacak gibi görünüyorsun.”

“Evet, iyiyim.” Ona bakmamak için elimden geleni yaparak ekrana odaklandım. “Çok fazla ve çok hızlı yedim. Hepsi bu.”

Fakat o kadar telaşlanmıştım ki öğleden sonranın geri kalanında hiçbir şeye odaklanamadım. Nihayet yatma vakti geldiğinde ise gözümde hiç uyku girmedi.

Korumamdan etkilenemezdim. İçimde kelekler uçuşturacak bir şekilde olmazdı.

Bu keleklerin yalnızca ilk tanıştığımızda kanat çırpıldığını hissetsem de Rhys ağzını açar açmaz hızla ölmüşlerdi. Onun tam olarak ne kadar çekilmez biri olduğunu bildiğim halde, neden şimdi geri dönmüşlerdi?

Kendine gel, Bridget.

Gelen bir aramayla telefonum titredi, dikkatimi dağıttığı için şükrederek telefonu açtım.

“Bridge!” Jules geçirdi, belli ki sarhoştur. “Nasılsın bebeğim?”

“Yataktayım.” Güldüm. “Festivalde eğleniyor musunuz?”

“Eveeeett ama keşke sen de burada olsaydın. Sensiz o kadar eğlenceli değil.”

“Ben de orada olmayı isterdim.” Gözümüne düşen bir tutam saçını geniyeye doğru ittim. “Yine de en azından bir ev festivalim vardı. Bu arada, gerçekten harika bir fikirdi. Teşekkür ederim.”

“Ev festivali mi?” Jules’un kafası karışmış gibiydi. “Neyden bahsediyorsun sen?”

“Rhys ile planladığın şey,” diye hatırlattım. “Çadır, minderler, yiyecekler?”

“Belki de düşündüğümünden daha sarhoşumdur ancak gerçekten hiçbir şey anlamıyorum. Ben Rhys ile hiçbir şey planlamadım.”

Sesi samimi geliyordu, zaten yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Peki ya Rhys bunu arkadaşlarımla planlamamışsa, o zaman...

Kalp atışım bir kademe hızlandı.

Jules konuşmaya devam etti ama ben onu duymayı çoktan bırakmıştım.

Odaklanabildiğim tek şey midemi işgal eden bir değil, binlerce kelebektir.

BÖLÜM 7

Bridget

Dördüncü Deneme Ayı

YAKLAŞIK BİR AY SONRA MEZUNİYET ZAMANI geldiğinde, kelebekleri bir kafese kapatmış durumdaydım. Buna rağmen vefasız bir tanesi oradan tam iki kez kaçmıştı. İlki, ona yapışan Meadow'u tüm tatlılığıyla okşayan Rhys'i gördüğüm zamandı. Diğeri ise market alışverişlerini eve taşıırken kol kaslarının nasıl gerindiğini gördüğümde olmuştu.

Kelebeklerimin uçuşuvermesi için çok çabalamaya gerek yoktu. Tam olarak birer *sürtüklerdi*.

Yine de midemde kira ödemededen yaşayan bu can sıkıcı yaratıklara rağmen, Rhys'in yanında normal davranmaya çalışıyordum. Başka seçeneğim yoktu.

“Son dört aydaki inanılmaz kısıtlamalarım için bir madalya ya da sertifika alacak mıyım?” Deneme süremin son günü mezuniyet törenime denk gelmişti ve çekim için Ava'nın tripodunu kurmasını beklerken Rhys'le dalga geçmeden duramamıştım. Ava bugün grup fotoğraflarımızı çekecek gayriresmi fotoğrafçımızdı.

“Hayır. İzlenmeyen bir telefon alacaksınız.” Rhys avluyu taradı, şüpheli bakışları bira göbekli banliyö babalarının ve tepeden tırnağa *Tory Burch** gibi giyinmiş hırçın annelerin üzerinde gezindi.

“Bunca zaman boyunca zaten izlenmiyordu.”

“Ve izlenmemeye de devam edecek.”

Görünüşe göre Rhys, birine kafa uydurma olayını hiç duymamıştı. Ben ortamı neşelendirmeye çalışıyordum ama o bir kalp krizinden bile daha ciddiye.

Ciddi misin, Bridget? Uğruna keleklerin kanat çırpacağı adam bu mu?

Ben esprili bir yanıt veremedi Ava el sallayarak bizi fotoğrafa çağırdı. Jules, Stella, Ava’nın abisi Josh, ben ve kamerayı telefonundaki bir uygulama aracılığıyla kontrol eden Ava fotoğrafa girerken Rhys geride kaldı.

Uygunsuz kanat çırpımlarla sonra ilgilenirdim. Bu bir öğrenci olarak arkadaşlarımla kampüste geçireceğim son seferimdi ve bugünden zevk almak istiyordum.

Jules, “Ayağıma bastın,” diye çıkıştı Josh’a.

Josh, “Senin ayağın benim yoluma çıktı,” diye karşılık verdi.

“Vücudumun herhangi bir parçasını kasten senin yoluna koymamışım gibi...”

“Senden sonra kendimi Lysol’la** yıkamam...”

“Kesin şunu!” Stella elini havada sallayarak keskin sesiyle herkesi şaşırttı. O genellikle grubumuzun en *Zen**** kişisiydi. “Yoksa elimdeki gündelik ve hiç de hoş olmayan fotoğraflarınızı internette yayınlarım.”

* Tory Robinson Burch, Amerikalı moda tasarımcısı, iş kadını ve hayırseverdir.

** Temizlik ve dezenfektan markası. (ç.n.)

*** Zen, kökeni Hindistan’a kadar uzanan bir budist okulunun ismidir. Aynı zamanda bilinçli çabadan ziyade sezgilerle hareket edilen bir sakinlik ve dikkatlilik durumu anlamına da gelir. (ç.n.)

İkisinin de nefesi kesilmişti. “Yapmazsın,” dediler aynı anda, ardından birbirlerine baktılar.

Genelde arkadaşı ve abisi arasında gönülsüzce arabuluculuk yapan Ava gülümsediğinde, içimde yükselen kahkahayı bastırdım.

Sonunda herkesi düzgün bir grup pozuna soktuk ve veda zamanı gelene kadar yarım düzine albümü dolduracak kadar fotoğraf çektik.

Arkadaşlarıma sarıldım ve boğazımdaki rahatsız edici duygu yumağını yutmaya çalıştım. “Sizi özleyeceğim çocuklar.”

Jules hukuk fakültesine gidebilmek, Stella da *DC Style* dergisinde asistan olarak çalışmak için burada kalıyordu. Ava bir yıllık fotoğrafçılık bursu için Londra’ya giderken ben de New York’a taşınyordum.

Eldorra’nın kraliyet elçisi olarak ABD’de kalmama izin vermeleri için sarayı ikna etmişim. Bir Eldorra asilinin varlığını gerektiren bir durum olma ihtimaline karşın, bu iş için en uygun aday bendim. Ne yazık ki DC’de kalmayı çok istememe rağmen etkinliklerin çoğu New York’ta gerçekleşiyordu, o yüzden de oraya taşınyordum.

Ava’ya en sıkı ve en uzun olacak şekilde sarıldım. Yaşadığı aile dramı ve Alex’ten ayrılışı arasında kalan son birkaç ayı cehennemdeymiş gibi geçirmişti, fazladan sevgiye ihtiyacı vardı.

“Londra’ya bayılacaksın,” dedim. “Yeni bir başlangıç olacak ve sana verdiğim, mutlaka ziyaret edilmesi gereken yerleri içeren o küçük kara defteri almayı sakın unutma.”

Ava hafifçe gülümsedi. “Unutmayacağımdan eminim, teşekkürler.” Etrafına bakındı. Alex’i arayıp aramadığını merak ettim. Bu konuda her ne derse desin, onu hâlâ unutamamıştı ve muhtemelen bir süre daha unutamayacaktı.

Kalabalığın içinde onu fark etmemiştim ama buradaysa bile

buna şaşırmazdım. Sözde bir dâhiye göre bazen oldukça aptal olabiliyordu. Onu inciten şeyler söyleyip yapmış olsa da Ava'yı gerçekten önemsiyordu. Ancak ya harekete geçemeyecek kadar inatçıydı ya da çok aptaldı.

New York'a gitmeden önce onu ziyaret etmeyi aklıma not ettim. Kafasını kışından çıkarmasını beklemekten bıkmıştım.

Son bir kucaklaşmadan sonra arkadaşlarım aileleriyle birlikte uzaklaştılar, artık alanda yalnızca Rhys ve ben kalmıştık.

Büyükbabam ve Nikolai gelmek istiyorlardı fakat İtalya ile yaşadığımız diplomatik kriz nedeniyle seyahatlerini son anda iptal etmişlerdi. Mezuniyetimi kaçırdıkları için ikisi de çılgına dönmüştü ama bunun sorun olmayacağına dair onlara güvence vermiştim.

Gerçekten de sorun değildi. Hükümdar ve vâris olmanın getirdiği sorumlulukları anlıyordum. Yine de bu, kendime biraz acımayacağım anlamına gelmiyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Rhys, ses tonu normalden biraz daha yumuşaktı.

Onu başımla onayladım ve arabaya doğru yürürken içimdeki yalnızlık hissini bastırdım. Mezuniyet, şehir değiştirmek ve son dört yıl boyunca sevdiğim her şeye veda etmek... Kısa bir süre içinde hayatımda çok fazla değişiklik olmuştu.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, uzakta parıldayan Washington Anıtı'nı görene kadar eve değil de şehre gittiğimizi fark etmemiştim.

"Nereye gidiyoruz?" Oturduğum yerde doğruldum. "Beni doğramak için bir depoya kaçırmıyorsun, öyle değil mi?"

Rhys'in yüzünü göremiyordum ancak gözlerini devirdiğini resmen *duyabiliyordum*. "Eğer bunu yapmak isteseydim, sizinle tanıştığım gün yapardım."

Kaşlarımı çattım, güvence vermekten çok hakaret ediyor gibiydi. İğneli bir karşılık vermek için dudaklarımı aralamıştım ki, “Mezuniyet gecesinde evde kalıp dışarıdan yemek sipariş etmek istemezsiniz diye düşündüm,” diyerek sözlerine devam etti.

Mezuniyet gecesinde evde kalmak *istemiyordum*. Bu çok acınası görünüyordu ama lüks bir restoranda tek başıma akşam yemeği yemek daha da acınasıydı.

Yanımda Rhys vardı ama o burada olması için para alıyordu ve pek de hoşsohbet biri sayılmazdı. Buna rağmen, ben tek kelime bile etmeden tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Bir kelebek daha kafesten kaçıp midemde uçuşmaya başlayınca onu kafesine geri soktum.

“O halde nereye gidiyoruz?” diyerek sorumu tekrarladım, içimdeki merak az önce hissettiğim melankoliyi gölgelemişti.

Rhys küçük bir alışveriş merkezinin önünde durdu, DC’de onlardan pek yoktu. Bir *Subway*, manikür salonu ve Walia adlı bir restoran da dahil olmak üzere; bir banliyöde olabilecek her şeyi içinde barındıran bir yerdi.

“Şehirdeki en iyi Etiyopya restoranı.” Rhys motoru durdurdu.

Kalbim tekledi, Etiyopya en sevdiğim mutfaktı. Elbette ki Rhys bir keresinde eve giderken bunu ağzımdan kaçırdığımı hatırlamak yerine burayı rasgele seçmiş de olabilirdi.

“Sana inanmıyorum,” dedim. “En iyi Etiyopya restoranı U Sokağı’nda.”

Fakat değildi. Yarım saat sonra Walia’nın ekşi mayalı *injera** ekmeği ve *tibs wot* bifteğinden bir lokma aldıktan sonra Rhys’in haklı olduğunu anladım. Burası şehirdeki en iyi Etiyopya restoranıydı.

“Burayı nasıl bilmem?” diye sorarken bir parça *injera* daha

* Etiyopya’ya özgü krep benzeri bir ekmek türü. (ç.n.)

koparıp onunla eti aldım. Etiyopya kültüründe, ekmek bir yiyecek olduğu kadar bir yeme aracıydı da.

“Çoğu insanın radarına takılmıyor. Birkaç aylığına Etiyopyalı bir VIP’yi korumuştum. Burayı öğrenmemin tek nedeni o.”

“Sürprizlerle dolusun.” Yemeğimi çiğnerken düşündüm ve ağızımdakini yuttuktan sonra, “Mezuniyet gecem olduğuna göre, hadi bir oyun oynayalım,” dedim. “Adı: Rhys Larsen’ı Tanımak.”

“Kulağa sıkıcı geliyor.” Rhys gözlerini restoranda gezdirdi. “Ben Rhys Larsen’ı zaten tanıyorum.”

“Ben tanımıyorum.”

Uzun süredir acı içindeymiş gibi iç çektiğinde neşelenme dürtümü bastırdım. Çünkü bu iç çekiş onun pes etmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Bu sık sık olmuyordu ama olduğu zaman şekerçi dükkânındaki bir çocuk gibi eğleniyordum.

“Peki.” Rhys arkasına yaslandı ve huysuz bir tavırla ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. “Sadece mezuniyet gecen olduğu için.”

Gülümsedim.

Bridget: *Bir.* Rhys: *Sıfır.*

Akşam yemeğinin geri kalanında küçük şeylerden başlayarak her zaman sormak istediğim bilinmezlerle birlikte onu bir soru yağmuruna tuttum.

Favori yiyeceğin? *Fırında tatlı patates.*

Favori rengin? *Siyah. (Çok şaşırtıcı.)*

En sevdiğin film? *Rezervuar Köpekleri.*

Temel bilgileri aldıktan sonra, daha kişisel sorulara geçtim. Rhys şaşırtıcı bir şekilde sorularımın çoğunu hiç şikâyet etmeden yanıtladı. Kaçındığı sorular yalnızca ailesiyle ilgili olanlardı.

En büyük korkun? *Başarısız olmak.*

En büyük hayalin? *Huzur bulmak.*

En büyük pişmanlığın? *Harekete geçmemek.*

Rhys belirsiz cevaplarını ayrıntılı olarak açıklamadı ve ben de onu açıklaması için zorlamadım. Bana zaten beklediğimden fazlasını vermişti, eğer çok zorlarsam kendini kapatırdı.

Sonunda, son birkaç haftadır içimi kemiren bir şeyi gündeme getirmek için cesaretimi topladım.

Bal şarabı yardımcı oluyordu. Beni ısıtıp konuşturuyor ve aldığım her yudumda çekingenliğimi biraz daha aşındırıyordu.

“Rokbury için hazırladığın ev festivali var ya...”

Rhys onu süzen kadınların olduğu köşedeki masayı görmezden gelerek bir et parçasına çatalını geçirdi. “Ne olmuş ona?”

“Arkadaşlarıma söylediğimde neden bahsettiğimi anlamadılar.” Her ihtimale karşı Ava ve Stella’yı da kontrol etmiştim. İkisi de bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakmıştı.

“Yani?”

Şarabımı bitirdim, sinirlerim gerim gerim gerilmişti. “Arkadaşlarımdan sana yardım ettiğini söylemiştin.”

Rhys bana cevap vermeyip lokmasını sessizce çiğnedi.

“Sen...” Boğazımda tuhaf bir yumru oluştu. Çok fazla yediğimden olsa gerekti. “Bu fikir senden mi çıktı? Hepsini kendi başına mı ayarladın?”

“Büyütülecek bir şey değil.” Bana bakmadan yemeye devam etti.

Jules’la yaptığım telefon görüşmesinden beri bunu planlayan kişinin o olduğunu biliyor olsam da Rhys’in bunu onayladığını duymak bambaşka bir meseleydi.

Midemdeki kelebeklerin hepsi birden kaçıp uçuşmaya başladı, boğazımdaki yumru büyüyordu. “Büyütülecek bir şey. Bu... çok ince bir düşünceydi, tıpkı bu gece gibi. Teşekkür ederim.” Gümüş yüzüğümü parmağımın etrafında çevirdim. “Ama neden bana bunun senin fikrin olduğunu söylemediğini ya da bunu neden yaptığını anlamıyorum. Benden hoşlanmıyorsun bile.”

Rhys’in kaşları çatıldı. “Senden hoşlanmadığımı kim söyledi?”

“*Sen.*”

“Bunu hiçbir zaman söylemedim.”

“Ama ima ettin. Her zaman çok huysuzsun ve beni azarlıyorsun.”

“Sadece laf dinlemediğin zamanlarda.”

İğneleyici bir karşılık vermemek için kendimi tuttum. Gece çok iyi gidiyordu ve Rhys bazen yaramazlık yapan bir çocuk gibi hissetmeme neden olsa da bu anı mahvetmek istemiyordum.

“Bu uygunsuz bir davranış olduğu için sana söylemedim,” diye ekledi huysuzca. “Sen benim müşterimsin. Bu tür... şeyler yapmamalıyım.”

Kalbim göğüs kafesime çarptı. “Ama yine de yaptın.”

Rhys’in ağzı, sanki kendi davranışlarına kızmış gibi hoşnutsuz bir çizgi haline gelmişti. “Evet.”

“Neden?”

Sonunda gözlerini benimkilerle buluşturdu. “Çünkü yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Yalnız.

Bu kelime beni olması gerekenden daha sert etkilemişti. Fiziksel olarak yalnız değildim, her günümde, yaşadığım tüm anlar boyunca insanlarla çevriliydim. Fakat her ne kadar normal bir üniversite öğrencisiymişim gibi davranmaya çalışsam da öyle değildim. Ben Eldorra’nın prensesiydim. Bu ihtişam ve şöhret sahibi olmak demekti. Aynı zamanda da korumalar, yirmi dört saat boyunca izlenmek, kurşun geçirmez yelekler ve yaşamak için değil planlanmak için kurulan bir hayat anlamına geliyordu. Abim de buna dahil olmak üzere, tanıdığım diğer tüm kraliyet mensupları bir akvaryumda yaşamaktan memnundu. Kendi kabuğundan kaçmak için çaresizce içini tırmalayan tek kişi bendim.

Yalnız.

Rhys bir şekilde benim hakkımdaki bu içsel gerçeği benden önce fark etmişti.

“Düşünceli ve dikkatli.” Rhys çevresine hep dikkat ediyordu. Yine de beni, kendimden sakladığım yanlarımı görecek kadar gözlemlemesini beklememiştim. “Gerçekten sürprizlerle dolusun.”

“Kimseye söyleme, yoksa onları öldürmek zorunda kalırım.”

Aramızdaki gerginlik dağıldı ve dudaklarımda küçük, samimi bir gülümseme oluştu. “Aynı zamanda komik. Uzaylıların bedenini ele geçirdiğini düşünmeye başlıyorum.”

Rhys homurdandı. “Denediklerini görmek isterdim.”

Bundan sonra başka soru sormadım ve Rhys de bana başka cevaplar sunmadı. Arkadaş canlısı bir sessizlik içinde yemeğimizi bitirdik ve Rhys ödemeyi yaptıktan sonra -hesabı bölüşme fikrini düşünmeyi bile reddetmişti- yakındaki bir parkta yürüyerek yediklerimizi eritmeye başladık.

“Burada yeleğim olmadan dolaşmama gerçekten izin mi veriyorsun?” diye takıldım. Alışveriş merkezine gittiğimiz günden beri kullanmadığım o kurşun geçirmez yelek, dolabımın arkasında asılı duruyordu.

Soyunma odasında Rhys’in ellerinin tenimde olduğu bir görüntü gözlerimin önüne geldi ve yüzüm kızardı.

Tanrıya şükür ki, hava karanlık.

“Beni pişman etme.” Rhys duraksadıktan sonra ekledi. “Başında dikilmeme gerek kalmadan kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtladın.” Bunu neredeyse isteksizce söylemişti.

Son aylarda, Rhys’in açık talimatları olmasa bile eskisinden daha dikkatli davranıyordum ama onun bunu fark etmesini beklememiştim. Şimdiye kadar bu konu hakkında hiçbir şey söylememişti.

Mideme hoş bir sıcaklık yayıldı. “Bay Larsen, belki de bunun sonunda birbirimizi öldürmeyiz.”

Dudakları seğirdi.

Banklarda sevişen çiftlerin, fiskiyeinin yanında toplanmış er-

genlerin ve gitar çalan bir sokak çalgıcısının yanından geçerek parkta yürümeye devam ettik.

Sonsuza kadar bu huzurlu anda kalmak istesem bile akşam yemeği, alkol ve bu uzun günün yorgunluğu iliklerime kadar işle-mişti. Hafifçe esnememe engel olamadım.

Rhys durumu anında fark etti. “Gitme vakti, prenses. Hadi seni yatağına götürelim.”

Belki yorgunluktan ve günün coşkusundan çılgına dönmüş-tüm. Belki de karşı cinsle geçirdiğim son zamanlardaki kurak dönem yüzündendi ama Rhys’in “beni yatağına götürmesine” dair görüntüler zihnimde parladığında tüm vücudum kızardı.

Çünkü benim hayalimde, uyumak dışında *her şeyi* yapıyorduk.

Rhys’in çıplak bir şekilde üstümde, altımda, arkamda olduğu görüntüler... Bacaklarım kasılana ve giysilerim tenimi rahatsız edene kadar bu görüntüler zihnimin içinde dolaştı. Aniden dilim çok kuru, dışarıdaki hava ise çok yetersiz gelmişti.

Bu onunla ilgili ilk cinsel fantezimdi ve Rhys bir metre kadar yakınımda durmuş, bana bakıyordu.

Ben bir prenestim. O benim korumamdı.

Ben yirmi iki yaşındaydım. O otuz iki.

Bu yanılttı ama kendimi durduramıyordum.

Rhys’in gözleri karardı. Zihin okuma diye bir şey yoktu. Buna rağmen bir şekilde beynimin içine girip onunla ilgili tüm edep-siz, yasak düşüncelerimi ortaya çıkarabileceğine dair ürkütücü bir hisse kapılmıştım.

Ağzımı açtım. Ne diyeceğimden emin olamasam da tehlikeli bir şekilde elektrikle yüklü bu sessizliği bozmak için *bir şeyler* söylemem gerekiyordu.

Ancak ben tek kelime bile edemedim, geceyi bir silah sesi yır-tıp geçti ve kaos başladı.

BÖLÜM 8

Bridget Rhys

Bridget

BİR SANİYE ÖNCE AYAKTA DURUYORDUM. SONRA
bır anda kendimi yerde bulmuştum. Rhys vücudumu kendi vü-
cuduyla sarmalayıp korurken yanağımı çimlere bastırdım. Parkta
çığlıklar yankılandı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki beynimin hızla atan kalbimle
eşleşmesi için birkaç saniye gerekti.

Akşam yemeği. Park. Silah sesleri. Çığlıklar.

Bunlar kendi başlarına anlam ifade eden kelimeler olsa da tu-
zari bir düşüncede onları bir araya getiremiyordum.

Bir silah sesi daha duyuldu, ardından daha fazla çığlık geldi.

Üzerimdeki Rhys o kadar kısık sesli ve sert bir küfür savurdu
ki bunu duymaktan çok hissettim.

“Üç deyince ağaçlık alana doğru koşacağız.” Sakin sesi sinir-
lerini biraz olsun yatıştırıyordu. “Anladın mı?”

Basumla onayladım. Akşam yemeğim beni yeniden ortaya çık-
makla tehdit ediyordu ama kendimi odaklanmaya zorladım. Te-
tikçimin görüş alanı içindeyken çıldıramazdım.

Onu artık görebiliyordum. Etraf o kadar karanlıktı ki, adamın uzun kıvrıkcık saçları ve kıyafetleri dışında pek bir ayrıntı seçemedim. Kazak, kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Thayer'daki derslerimde gördüğüm düzinelerce erkekten herhangi birine benziyordu ve bu onu daha da korkunç yapıyordu.

Sırtı bize dönüktü. Bir şeye, *birine*, bir kurbana bakıyordu. Buna rağmen her an arkasını dönebilirdi.

Rhys, ellerimin ve dizlerimin üzerinde durabilmem için yana kaydı. Silahını çekmişti, yemekteki huysuz ama düşünceli adam ortadan kaybolmuş, yerine soğuk bir asker gelmişti.

Odaklanmıştı. Kararlıydı. Ölümcüldü.

İlk kez, onun askerdeyken olduğu adamı bir anlığına da olsa görür gibi oldum ve sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Savaş alanında onunla yüzleşmek zorunda kalmış herkese acıyordum.

Rhys aynı sakin sesle saydı. "Bir, iki... üç."

Düşünmedim. Sadece koştum.

Arkamızdan bir silah daha ateşlendiğinde irkilip kayanın üzerine doğru tökezledim. Rhys elleriyle kollarımı sıkıca tuttu, vücudu hâlâ arkamda durarak beni koruyordu. Beni parkın kenarındaki sık ağaçlara doğru yönlendirdi. Korunacak hiçbir şeyin olmadığı bir yerde, doğrudan tetikçinin yanından geçmeden çıkışa ulaşmamız mümkün değildi, bu yüzden polis gelene kadar beklememiz gerekecekti.

Gelmek üzerelerdi sonuçta, öyle değil mi? Parktaki diğer insanlardan biri şimdiye kadar polisi aramış olmalıydı.

Rhys beni aşağıya doğru, büyük bir ağacın arkasına itti.

"Burada bekle ve ben onay verene kadar hareket etme," diye emretti. "En önemlisi, kimsenin seni görmesine izin verme."

Kalp atışlarım hızlandı. "Nereye gidiyorsun?"

"Birinin adamı durdurması gerek."

Vücudumdan soğuk terler boşandı. Düşündüğüm şeyi söyleyemiyordum.

"Sen olmak zorunda değilsin. Polis..."

"Buraya geldiklerinde çok geç olacak." Rhys, onu daha önce hiç görmediğim kadar acımasız görünüyordu. "Hareket. Etme."

Ardından gitti.

Rhys'in geniş çimenlik alanda, silahını yerdeki birine yöneltmiş tetikçiye doğru ilerleyişini dehşet içinde izledim. Orada duran bir bank, yerdeki kurbanın kim olduğunu görmemi engelliyordu. Ama daha aşağı çömeldiğimde bankın altını görebildim ve dehşetim ikiye katlandı.

Orada tek bir kişi yoktu. İki kişiydiler. Bir adam ve boyuna bakılırsa bir çocuk.

Gitmeden önce Rhys'in yüzünde neden o ifadenin olduğunu şimdiki anlıyordum.

Nasıl bir insan bir çocuğu hedef alırdı?

Kusma dürtümle savaşıırken yumruğumu ağzıma bastırdım. Bir saatten daha kısa bir süre önce Rhys'le ekmek ve şarap konusunda dalga geçiyor, New York'a gitmeden önce yanıma almam gereken şeyleri düşünüyordum. Şimdiyse rasgele bir parktaydım, bir ağacın arkasına saklanıyor ve korumamın olası bir ölüme doğru koşmasını izliyordum.

Rhys deneyimli bir asker ve koruma olabilirdi. Yine de bir insandı ve insanlar ölürdü. Bir an yanınızda olurlar, sonrasında ise arkalarında eskiden oldukları kişinin boş, cansız bir kabuğundan başka bir şey bırakmayarak bu dünyadan giderlerdi.

"Tatlım, korkarım ki sana vereceğim kötü haberlerim var." Büyükbabamın gözleri kan çanağına dönmüştü. İçimi bir korku kaplarken oyuncak zürafamı göğsüme bastırdım. Büyükbabam hiç ağlamazdı ki. *"Bahanla ilgili. Bir kaza olmuş."*

Bu hatırayı aklımdan uzaklaştırmak için gözlerimi kırıştırdığım sırada yerdeki adamın kafasını çevirdiğini gördüm. Tetikçinin arkasından gizlice yaklaşan Rhys'i görmüştü.

Ne yazık ki bu küçük hareket silahlı adamı uyarmaya yetmişti. Rhys silahını ateşlerken adam da aynı anda arkasına dönüp buğünün üçüncü atışını yaptı.

Bir feryat kopardım.

Rhys. Vuruldu. Rhys. Vuruldu.

Sözcükler beynimde dünyanın en korkunç mantrasıymış gibi dönüp durdu.

Silahlı adam yere yığıldı. Rhys yalpaladı ancak ayakta kalmaya devam etti.

Uzaktan polis sirenleri duyuldu.

İlk ateş anından şu ana kadar olan tüm olaylar on dakikadan daha kısa bir sürede gerçekleşmiş olmasına rağmen, dehşet hissinin her saniyeyi sonsuzluğa dönüştürmek gibi bir huyu vardı.

Akşam yemeği bundan yıllar önce yaşanmış gibiydi. Mezuniyetim başka bir hayatta gerçekleşmiş olabilirdi.

İçgüdülerim beni ayağa kaldırdı ve kalbim boğazımda atarken Rhys'e doğru koştum. *Lütfen iyi ol.*

Ona ulaştığımda yerde kanlar içinde inleyerek yatan silahlı adamı çoktan etkisiz hale getirmişti. Birkaç adım ötede, tetikçinin hedef aldığı adam da kanlar içinde yatıyordu. Yüzü ay ışığının altında solgundu. Yedi-sekiz yaşlarında görünen bir çocuk, adamın yanında diz çökmüştü. Bana ve Rhys'e bakarken gözleri kocaman olmuştu, dehşet içindeydi.

Rhys beni görünce, "Ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Yaralarını görmek için çılgına dönmüş bir şekilde onu inceledim ama ayaktaydı, konuşuyordu ve her zamanki gibi huysuzdu. Bu yüzden çok fazla yaralanmış olamazdı.

Diğer yandan, bu çocuğun kendisine güven verilmesine ihtiyacı vardı.

Rhys'in sorusunu şimdilik görmezden geldim ve çocukla göz hizasına gelene kadar çömeldim.

"Sorun yok." dedim nazikçe. Onu daha fazla korkutmak istemediğim için daha fazla yaklaşmadım. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Babasının kolu olduğunu tahmin ettiğim şeyi daha sıkı kavradı. "Babam ölecek mi?" diye sordu kısık sesle.

Boğazımda bir duygu tıkanıklığı oluştu. Babam öldüğünde ben de bu yaşlardaydım ve...

Dur. Bu seninle ilgili değil. Ana odaklan.

"Doktorlar birazdan burada olacak ve onu hemen iyileştirecekler." Böyle olmasını umuyordum. Adamın bilinci gidip geliyordu ve bedeninin etrafına kan sızıyor, çocuğun spor ayakkabılarını lekeliyordu.

Teknik olarak doktorlar değil, acil yardım ekipleri geliyordu ama travma geçirmiş bir çocuğa aradaki farkı açıklayacak değildim. *Doktorlar*, kulağa daha güven verici geliyordu.

Rhys yanıma diz çöktü. "O haklı. Doktorlar ne yapacaklarını bilir." Ondan daha önce hiç duymadığım yatıştırıcı bir sesle konuşmuştu. Bir şey göğsümü sıkıştırıyordu. Sertçe. "Onlar gelene kadar yanında kalacağız. Tamam mı?"

Çocuğun altıdudağı titredi ama yine de başını salladı. "Peki."

Biz başka bir şey söyleyemeden parlak bir ışık üzerimize doğru geldi ve parkın içinden bir ses yükseldi.

"Polis! Eller yukarı!"

Rhys

Sorular. Tıbbi kontroller. Daha fazla soru ve bunların üstüne "kahraman" için birkaç alkış.

Sonraki bir saat, sabrımı daha önce hiçbir şeyin olmadığı kadar sınımişti... Önümdeki kahrolası kadın hariçti tabii.

"Size olduğunuz yerde kalmanızı söylemiştim. Basit bir tali-

mattı, prenses.” diye homurdandım. Tetikçi hâlâ serbestken onun bana doğru koştuğunu görmek, yüzüme doğrultulmuş bir silahtan daha çok paniğe kapılmama neden olmuştu.

Tetikçiyi etkisiz hale getirmiş olmam önemli değildi. Ya gözden kaçırdığım ikinci bir silahı olsaydı?

Korku, pençelerini omurgamdan aşağı indirmişti.

Vurulmayı kaldırabilirdim. Ama Bridget’in yaralanmasını kaldıramazdım.

“Vurulmuştunuz, Bay Larsen.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. O her zamanki gibi inatçı bir şekilde önümde dururken kapısı açık bir ambulansın arkasında oturuyordum. “Silahlıyı çoktan etkisiz hale getirmiştiniz ve ben de sizin öleceğinizi sanmıştım.”

Sonunda sesi titrediğinde öfkem dağıldı.

Donanma arkadaşlarım dışında, en son ne zaman birinin yaşıyıp yaşamadığını gerçekten umursadığını hatırlayamıyordum. Fakat Bridget bilinmeyen bir nedenden dolayı bunu umursuyordu ve bu sadece onun koruması olduğum için değildi. Bunu gözlerinde görüyor ve genellikle soğuk, canlı olan sesindeki hafif titremede duyuyordum.

Ve bu bilgi resmen beni göğsüme saplanmış bir kurşundan daha sert etkilemişti, lanet olsun.

“İyiyim. Kurşun beni sıyırdı, hepsi bu. Derinin altına bile girmedi.” Acil yardım ekipleri yaramı sarmıştı, bir ya da iki hafta içinde yenilenmiş kadar iyi olacaktım.

Silahlı orada olmama şaşırmıştı ve nişan alarak değil, içgüdüsel olarak ateş etmişti. Hızlı bir kaçış sayesinde, çok daha kötü olabilecek bir şeyden omuz yaralanmasıyla kurtulmuştum.

Polis onu tıbbi gözetim altına almıştı. Hâlâ tam olarak ne olduğunu araştırıyorlardı ama anladığım kadarıyla tetikçi çocuğun

babasını kasten hedef almıştı. Ters giden bir iş anlaşması ve iflasla ilgili şeylerdi. Silahının kafası, intikamını insanlarla dolu bir parkta almayı umursamayacak kadar iyiydi.

Neyse ki bu kadar sarhoş olması, çocuğun babasını öldürmek için ona ateş etmek yerine, adamın kendisine nasıl yanlış yaptığı hakkında saçma sapan şeyler mırıldanmasını sağlamıştı.

Ambulanslar bir süre önce çocuğu ve babasını alıp götürmüştü. Baba çok kan kaybetse de durumu iyiydi ve bunu atlatacak. Çocuk da iyiydi. Bir travma geçirmişti ama hayattaydı. Onlar gitmeden önce çocuğu kontrol etmek için aklıma bir not düştüm.

Tanrıya şükür.

“Kanıyordun.” Bridget parmaklarını sargılı yaramın üzerinde gezdirdi ve dokunuşu gazlı bezi delip doğrudan kemiklerime işledi.

Ben kaskanı kesildim, o ise donup kaldı. “Acıttım mı?”

“Hayır.” *Kastettiğin şekilde değil.*

Fakat Bridget’in, bana gözlerini kırpsa ortadan kaybolacağım-
dan korkuyormuş gibi bakması... İçimi, sanki Bridget kalbimden
bir parça koparıp kendine saklamış gibi sızlatıyordu.

“Bahse girerim mezuniyet gecenizin gidişatını böyle hayal etmemişsinizdir.” Elimle çenemi ovuşturdum, dudaklarım hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı. “Akşam yemeğinden sonra doğruca eve gitmeliydik.”

Parka gitmeyi haklı çıkarmak için yediklerimizi eritmek gibi saçma bir bahane kullanmıştım. Ama aslında, sadece geceyi uzatmak istemiştim çünkü uyandığımızda eski halimize dönecektik. Prenses ve koruması, bir müşteri ve işçisi.

Olabileceğimiz tek şey buydu ancak bu gerçek, yemek sırasında zihnime saçma sapan düşüncelerin sızmasını engellememişti. Normalde hayatımla ilgili soruları yanıtlamaktan nefret etsem de onunla bunu yaparken bütün gece orada kalabileceğimi söyleyen

düşünceler. Bridget'in tadının görüldüğü kadar tatlı olup olmadığı ve altındaki ateşe ulaşana kadar onun o soğuk tavrını sıyırmayı ne kadar istediğim hakkındaki düşünceler. Sıcaklığın tadını çıkarmak ve sadece biz kalana kadar dünyanın geri kalanını yakıp yok etmesine izin vermek gibi düşünceler.

Dediğim gibi, saçma düşüncelerdi. Ortaya çıktıkları anda onları bir kenara itmiştim. Buna rağmen akılda kalan bir şarkının sözleri gibi hâlâ zihnimin bir köşesinde dönüp duruyorlardı.

Yüz buruşturmam derinleşti.

Bridget başını iki yana salladı. "Hayır. Güzel bir geceydi, ta ki... Eh, buraya kadar." Eliyle parkı gösterdi. "Eve gitseydik, o çocuk ve babası ölebilirdi."

"Belki de ama ben çuvalladım." Bu sık sık olmasa da olduğunda bunu kabullenebiliyordum. "Bir koruma olarak bir numaralı önceliğim sizi korumak, kurtarıcı rolü oynamak değil. Sizi buradan çıkarmalıyım fakat..." Çenemde bir kas attı.

Bridget sabırla sözlerimi bitirmemi bekledi. Saçlarının dağınık olmasına ve onu yere ittiğimde elbisesine kirler bulaşmış olmasına rağmen hayatımın boktan cehennemindeki bir melek gibi görünüyordu. Sarı saçları, okyanus rengi gözleri ve dış güzelliğiyle hiçbir ilgisi olmayan bir parıltısı vardı. Hepsisi içinden geliyordu.

Çirkin geçmişimin herhangi bir parçasının bile dokunamayacağı kadar güzeldi ama bir şey beni konuşmaya devam etmem için zorladı.

"Lisedeyken tanıdığım bir çocuk vardı." Anılar kanlı bir film gibi açılırken içime tanıdık bir suçluluk mızrağı saplandı. "Arkadaşım olmasa da benim için bir arkadaşına en yakın olan kişiydi. Birbirimizden birkaç blok ötede yaşıyorduk ve hafta sonlarında

hep onun evinde takılırdık.” Travis’i evime hiç davet etmemiştim. Orada yaşamının nasıl bir şey olduğunu görmesini istememişim.

“Bir gün Travis’i görmeye gittim ve onun tam olarak evinin ön bahçesinde silah zoruyla soyulduğunu gördüm. Annesi isteydi ve tehlikeli bir mahallede yaşıyorduk, bu yüzden böyle şeyler hep olurdu. Ama Travis saatini hırsıza vermeyi reddetti. O saat, Travis çok küçükken ölmüş olan babasından bir hediye idi. Soyguncu reddetmesini hoş karşılamadı ve onu güpegündüz orada vurdu. Ben dahil kimse bu konuda kahrolası bir şey yapmadı. Hayatta kalmak isteyenler için mahallemizde yalnızca iki kural vardı. Bir: Çeneni kapalı tut. İki: Kendi işine bak.”

Ağzıma acı bir tat doluyordu. Travis’in vücudunun yere çarpışının görüntüsünü ve sesini hatırladım. Göğsünden sızan kan, gözlerindeki şaşkınlık... Ve beni, orada durup ölmesini izlerken gördüğünde hissettiği ihanet. “Eve gidip kustum ve kendime bir daha asla bu kadar korkak olmayacağıma dair söz verdim.”

En büyük pişmanlığın? Harekete geçmemek.

Bir amaç ve hiç sahip olamadığım bir aile kazanmak için orduya katılmışım. Asla temizleyemediğim günahlardan kendimi arındırmak için koruma olmuşum.

Doğrudan veya dolaylı olarak aldığım tüm hayatlara karşılık, hayatlar kurtarmışım.

En büyük korkun? Başarısızlık.

Bridget, “Senin hatan değildi,” dedi. “Sen de çocuktun. Silahlı bir saldırgana karşı yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Eğer deneseydin, sen de ölebilirdin.”

İşte yine olmuştu. Ölümünden bahsederken yine sesi kısılmıştı.

Bridget başka tarafa baktı ama gözlerindeki şüpheli parıltıyı görmüştüm.

Yumruklarımı sıkıp açtım.

Bunu yapma. Ama bu gece zaten birçok kez çuvallamıştım. Bir taneden daha ne olurdu ki?

“Buraya gel, prenses.” Bir kolumu ona doğru açtım. Bridget açılan boşluğa yerleşip yüzünü yaralanmamış olan omzuma göm-
dü. Tanıştığımızdan beri birbirimizin önünde en savunmasız ol-
duğumuz andı ve bu içimdeki bir şeyi yavaş yavaş yok etmişti.
“Her şey yolunda.” Koluna beceriksizce bir iki kez dokundum.
İnsanları teselli etme konusunda berbatım. “Geçti. O bok beyinli
adam dışında herkes iyi. Gerçi bu gece, kurşun geçirmez yeleği
evde bırakmak için kötü bir zamandı sanırım.”

Boğuk gülüşü bedenimde titreşti. “Bu bir şaka mıydı, Bay
Larsen?”

“Bir gözlem-di. Ben...”

“Şaka yapmazsın,” diye bitirdi. “Biliyorum.”

Bir süre daha ambulansın arkasında oturduk ve ben göğsümde
kabaran şiddetli koruyuculuğu bastırmaya çalışırken polisin olay
mahallini kapatmasını izledik. Tüm müşterilerime karşı koruyu-
cuydum ama bu farklıydı. Daha içgüdüsel-di.

Bir yanım onu kendimden uzaklaştırmak, diğer yanım ise onu
kollarıma alıp benimmiş gibi tutmak istiyordu.

Ama bunu yapamazdım.

Bridget çok gençti, çok masumdu ve çok yasaktı. Bunu unut-
masam iyi olurdu.

BÖLÜM 9

Bridget

MEZUNİYET GECEMDE BİR ŞEYLER DEĞİŞMİŞTİ.

Belki ortak bir travma yaşadığımız, belki de Rhys geçmişi hakkında bana kendiliğinden açıldığı içindi ama aramızdaki uzun süredir devam eden düşmanlık başka bir şeye dönüşmüştü. Beni gece geç saatlere kadar uyanık tutan ve midemdeki kelebekleri uçuşturan bir şeye.

Tam olarak bir *tutulma* değildi. Daha çok ilgi ve... merak mıydı? Hayranlık mıydı? Her ne ise, beni çok geriyordu. Çünkü sahip olabileceğim en kötü fikirler listesinde gizlice dışarı çıkıp kaçırılmak ikinci sıradaydı. Korumam için platonik olmayan duygular beslemek ise bir numaraydı.

Neyse ki New York'taki programım beni çok meşgul ediyordu. Uygunsuz fantezilere dalmak şöyle dursun, nefes almaya bile zor zaman bulabiliyordum. Mezuniyetten üç gün sonra Rhys'le birlikte Manhattan'a taşınmıştık. Önümüzdeki yaz yardım kurulu toplantıları, sosyal etkinlikler ve ev bakmalarla dolu bir kasırğa gibiydi.

Ağustos geldiğinde güzel bir *Greenwich Village* şehir evinin kira kontratını imzalamıştım. Bu sırada da şehirde yürüyüş yapmaktan iki çift ayakkabı yıpratmış ve sosyal çevredeki herkesle tanışmıştım. Bazılarıyla hiç *tanışmamış* olmayı dilerdim.

“Kayboluyor.” Rhys çevredeki kalabalığı taradı.

Eldorralı sanatçıları kutlayan yeni bir *Yukarı Doğu Yakası* sergisinin açılışındaydık. Bu normalde büyütülecek bir şey olmazdı ama konuk listesinde aksiyon filmi yıldızı Nate Reynolds da bulunuyordu. Bu yüzden dışarısı paparazzilerle doluydu.

Kameralara poz verirken takındığım gülümsememin altından, “Ne?” dedim. Misafirler bir süre sonra sıkıcı olmaya başlamıştı. Bir kızın can sıkıntısından patlamadan katlanabileceği gülümsemelerin, el sallamanın ve küçük sohbetlerin de bir sınırı vardı. Fakat bunlar işimin bir parçasıydı, bu yüzden sırtmaya ve sıkılmaya devam ettim. Kelimenin tam anlamıyla.

“Gülümsemen. Kayboluyor.”

Haklıydı. Bense bunu fark etmemiştim bile.

Gülümseyişimin gücünü tekrar arttırdım ve esnememeye çalıştım. *Tanrım, eve gitmek için sabırsızlanıyordum.* Hâlâ katılmam gereken bir öğle yemeği, iki röportaj, New York Hayvanları Kurtarma Vakfı için bir yönetim kurulu toplantısı ve yapmam gereken birkaç iş vardı ancak ondan sonra... Pijamalarımı üstüme giyecek ve tatlı bir uykuya dalacaktım.

İşimden *nefret* etmiyordum ama keşke yürüyen ve konuşan bir manken olmaktan daha anlamlı bir şeyler yapabilseydim.

Ve işte böyleydi. Her gün, her ay aynı şekilde geçiyordu. Mevsimler sonbahardan kışa, ardından ilkbahar ve yaza, en sonunda ise tekrar sonbahara döndü.

Rhys tüm bu süreçte her zaman olduğu gibi sert ve huysuz bir tavırla yanımdaydı. Fakat baskıcı tavrını hafifletmişti. Ona görey-

di bu tabii. Normal bir insanla karşılaştırıldığında yine nevroitiklik seviyesinde, aşırı korumacıydı.

Değişimi eşit ölçüde hem sevmiş hem de bundan nefret etmiştim. Daha fazla özgürlüğe sahip olduğum için sevinsem de aramızda çatırdayan şey her neyse, Rhys'e karşı hissettiğim kızgınlığı artık bir kalkan olarak kullanamadığım için ondan nefret ediyordum.

Ve *bir şey* vardı. Onu gören tek kişi ben miydim yoksa o da görüyor muydu emin değildim.

Bunu ona sormadım. Böylesi daha güvenliydi.

“Korumalık dışında bir iş yapmayı hiç düşündün mü?” diye sordum. Nadiren yaşadığımız gecelerden biriydi. İlk defa televizyon ve dondurmayla olan randevumdan başka bir planım yoktu, buna bayılmışım.

Eylül ayındaydık. Rhys'le tanışmamızın üzerinden neredeyse iki yıl ve New York'a taşınmamın üzerinden de bir yıldan fazla zaman geçmişti. Evi şöminenin üzerine koyduğum bir sonbahar çelengi, toprak tonlarındaki minderler ve battaniyeler, sehpa için minik bir balkabağı süsü gibi mevsimlik süslemelerle doldurmuşum.

Rhys'le birlikte, *Netflix* önerilerinde karşıma çıkan eski bir romantik komedi filmi izliyorduk. Ayaklarım kanepede kıvrılmıştı ve elimde bir kupa dondurma vardı. O ise tamamen iş kıyafetleri içinde, dimdik bir şekilde oturuyordu.

“Korumalık mı?”

“Böyle bir kelime var,” dedim. “Yoksa bile, bir kraliyet kararnamesi ile olduğunu ilan ediyorum.”

Rhys sırtı. “Öyle olsun. Ve soruna cevap verecek olursam... Hayır, düşünmedim. Bunu düşündüğüm gün, ‘korumalığı’ bıraktığım gün olur.”

Gözlerimi devirdim. “Her şeyi siyah beyaz görmek güzel olmalı.”

Rhys’in bakışları bir saniyeliğine üzerimde oyalandıktan sonra başka tarafa döndü. “Güven bana,” dedi. “Her şey siyah beyaz değil.”

Kalbim açıklanamaz bir şekilde tekledi ama ona ne demek istediğini sormamak için kendimi zorladım. Muhtemelen hiçbir anlamı yoktu. Öylesine söylediği bir sözdü.

Bunun yerine yeniden filme ve yanımda oturan adama bakmaya odaklandım.

Bu işe yaramıştı. Yani, biraz da olsa.

Bir karakterin söylediği bir şeye güldüğümde Rhys’in göz ucuyla bana baktığını fark ettim.

“Hoşmuş,” dedi.

“Ne?”

“Gerçek gülüşün.”

Kalbimin teklemesini unut gitsin, artık kendisine farklı bir ritim tutturmuştu.

Ancak bu sefer kaşığımı ona doğru doğrultarak bu tepkiyi gizledim. “Bu bir iltifatı.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Numara yapma.” Sesimi normal çıkarabildiğim için kendimle gurur duyuyordum çünkü iç organlarımda yaptığı şeyler hiç normal değildi. Çırpınıyor, tekliyor, büküm büküm oluyorlardı. Doktoruma çok fazla iş çıkmıştı. “Bu bizim için bir dönüm noktası. Rhys Larsen’in, Bridget von Ascheberg’e olan ilk iltifatı ve bunun gelmesi yalnızca iki yıl sürdü. Bu tarihi not edelim.”

Rhys homurdandı ama gözleri mizahla dolmuştu. “Bir yıl, on ay,” dedi. “Sayıyorsak eğer.”

Belli ki o sayıyordu.

Kalbim biraz daha hızlı atarsa, aniden durup kalacaktı.

Bu hiç iyi değil. Hiç iyi değil.

Rhys'e karşı hissettiklerim ne olursa olsun, şu an olduğundan daha ileri gidemezdi. Bu yüzden, korumama karşı giderek artan bu rahatsız edici tepkilerimden kurtulmak için Louis'yle bir randevuya çıkmayı kabul ettim. Fransa'nın Birleşmiş Milletler nezdindeki büyükelçisinin oğluydu ve onunla, Rhys'le yaptığımız o film gecesinden bir ay sonraki bir etkinlikte karşılaşmıştım.

Louis randevumuza saat yedide bir buket kırmızı çiçek ve büyüleyici bir gülümsemeyle gelmişti ama kaşlarını çatmış halde duran korumamın arkamda olduğunu görünce o gülümseme kaybolup gitti. Rhys, vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda duruyordu.

"Bunlar senin için." Louis, gözlerini Rhys'ten ayırmadan çiçekleri bana verdi. "Güzel görünüyorsun."

Arkamdan kısık bir homurtu yükseldiğinde Louis fark edilir bir şekilde yutkundu. "Teşekkürler, çok güzeller," dedim kibarca gülümseyerek. "Onları suya koyayım, hemen dönerim."

Ona sırtımı dönüp Rhys'le yüz yüze geldiğimde gülümsemem soldu. "Bay Larsen, lütfen beni takip edin." Mutfığa girdiğimiz anda, "Çıktığım adamları silahınla tehdit etmeyi kes," diye tısladım.

Ceketini silahını gösterecek kadar kenara çektiğini bilmek için onu görmeme gerek yoktu.

Louis, New York'ta çıktığım ilk erkek değildi. Yine de en son aylar önce biriyle çıkmıştım. Rhys romantizm yaşama adaylarımı sürekli korkutup kaçırmıştı ve şehirdeki erkeklerin yarısı vurulma korkusu yüzünden bana çıkma teklif etmekten korkuyordu.

Bu durum şimdiye kadar beni rahatsız etmemişti çünkü önceki randevularımı umursamamıştım. Ama şu anda, Rhys'in üzerimdeki tuhaf etkisinden uzaklaşmaya çalışırken bu can sıkıcı oluyordu.

Rhys'in bakışları yoğunlaştı. "Adam boy uzatıcı ayakkabı tabanı giyiyor. Tehdit edilmeyi hak ediyor o."

Dudaklarımı birbirine bastırıp mutfak kapısından Louis'nin ayaklarına hızlı bir bakış attığımda Rhys'in gözlemi doğrulandı. Bana da biraz uzun görünüyormuş gibi gelmişti. Ayakkabı tabanlarına karşı hiçbir yargım yoktu fakat sekiz santimetre gerçekten de aşırı görünüyordu.

Onun boy uzatıcı ayakkabı tabanlarını kolaylıkla görmezden gelebiliyor olmama rağmen, aramızdaki mutlak kimya eksikliğini ne yazık ki görmezden gelemiyordum.

Louis'yle birlikte güzel bir Fransız restoranında yemek yedik ve o Saint-Tropez'de geçirdiği yazlar hakkında uzun uzun konuşurken uyumamak için kendimi zor tuttum. Rhys yan masada o kadar karanlık bir bakışla oturuyordu ki, diğer tarafındaki müşteriler masalarını değiştirmek istemişti.

Akşam yemeği sona erdiğinde, Louis bir metreden daha az mesafedeki tehditkâr varlıktan dolayı o kadar endişeliydi ki şarap kadehini devirdi. Üstelik neredeyse bir garsonun yemek tepsisini düşürmesine neden oluyordu.

Garson lekeli masa örtüsü için telaşlanırken, "Sorun yok," dedim ve mahcup olmuş Louis'nin ortalığı toplamasına yardım ettim. "Bir kazaydı."

Beni en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden izleyen Rhys'e ters ters baktım.

"Tabii." Louis gülümsemişti ama mahcubiyeti gözlerinde kalmaya devam etti.

Temizliği bitirdiğimizde Louis garsona cömert bir bahşiş bıraktı ve bana kibarca iyi geceler diledi. İkinci buluşma için teklifte bulunmamıştı.

Buna üzülmедim. Yine de başımın belası olan gri gözlüye kızgındım.

Birlikte eve döndüğümüzde, “Louis’yi çok korkuttun,” dedim. Sesime yayılan öfkeye hâkim olamıyordum. “Bir dahaki sefere, flörtümün cesaretini kendi üstüne içki dökmesine neden olacak kadar kırmamaya çalış.”

“Bu kadar kolay korkuyorsa, senin flörtün olmaya layık değil demektir.” Rhys restoranın kıyafet kurallarına uyacak şekilde giyinse de kravat ve smokini, onun üzerinden güçlü dalgalar halinde yayılan ham, yabancı erkekliği gizleyemiyordu.

“Silahlıydın ve ona sanki senin köpeğini öldürmüş gibi dik dik bakıyordun. Bu koşullar altında gergin olmamak elde değil.” Anahtarlarımı yan sehpaye fırlatırken topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

“Benim köpeğim yok.”

“Bu bir metafordu.” Saçlarımı çözüp elimi dalgaların arasından geçirdim. “Böyle devam edersen, tarihi aşk romanlarındaki evde kalmış kızlar gibi olurum. Geçen yıl randevuya çıktığım her erkeği korkuttun.”

Bunca zaman sonra değişmeyen tek şey ne miydi? Ona Bay Larsen dışında herhangi bir şekilde hitap etmeyi reddetmem ve onun da bana prenses dışında herhangi bir şekilde seslenmeyi kabul etmemesiydi.

Rhys’in kaşları çatıldı. “Erkekler konusunda daha iyi bir zevke sahip olduğun zaman onları korkutmayı bırakırım. Aşk hayatının kötü durumda olmasına şaşmamalı. Çıkmakta ısrar ettiğin ahmaklara bir bak.”

Sinirlenmişim. Aşk hayatım kötü durumda değildi. Evet, kötüye yakındı ama henüz kötü değildi. “Bana diyene bak!”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Bu da ne demek oluyor?”

“Benim için çalışmaya başladığından beri senin biriyle çıktığını görmedim demek oluyor.” Ceketimi çıkardım ve bakışları yüzüme geri dönmeden önce bir saniyeliğine çıplak omuzlarıma kaydı. “Bana flört tavsiyesi verecek niteliklere sahip değilsin.”

“Ben kimseyle çıkmam. Fakat bu, etraftaki değersiz aptalları gördüğümde fark etmeyeceğim anlamına gelmiyor.”

Bunu kabul etmesiyle irkilerek duraksadım. Rhys gündüzleri hep yanımda olsa bile, gece ben yattıktan sonra izinliydi. Bazen evde kalır, bazense dışarı çıkardı. Dışarıda olduğu gecelerde onun her zaman... meşgul olduğunu düşünürdüm.

İçimde garip bir rahatlama ve hayret karışımı oluştu. Hayret ediyordum çünkü Rhys gezegendeki en çekici erkek olmasa da çoğu kadının onun huysuz tavrını görmezden gelebileceği kadar muhteşemdi. Rahatlamıştım çünkü... şey, bunun nedenini fazla incelememeyi tercih ederdim.

“İki yıldır kimseyle birlikte olmadın mı?” Soru ben daha derinlemesine düşünmeden ağzımdan kaçırıldı ve anında bundan pişman oldum.

Rhys tek kaşını kaldırdı, asık suratı bir sırtışı dönüşmüştü. “Seks hayatımı mı soruyorsun, prenses?”

Sorduğum uygunsuz soru ve onun ağzından çıkan *seks* kelimesi yüzünden hissettiğim utanç yanaklarımı kavurdu. “Öyle bir şey sormadım.”

“Senin gibi lüks bir üniversiteye gitmemiş olabilirim ama alt metinleri okuyabiliyorum.” O koyu gri gözleri eğlenceyle parladı. “Bilgin olsun diye söylüyorum, çıkmak ve seks aynı şey değildir.”

Evet. Tabii ya.

Daha önceki rahatlamamın yerini tatsız bir şey aldı. Biriyle “çıkmaması” fikri beni gereğinden fazla rahatsız etmişti.

“Bunu biliyorum,” dedim. “Ben de seks yaptığım herkesle çıkmıyorum.”

Ne diyordum ben? O kadar uzun süredir seks yapmamıştım ki vajinamın onu ihmal ettiğim için beni dava etmemesine şaşı-
rıyordum ama ben... bunu söylerken ne istemiştım? Gelişigüzel
seks yapabilen tek kişinin Rhys olmadığını kanıtlamak mı? Onu
kışkırtmak mı?

Eğer öyleyse, bu işe yaramıştı. Çünkü Rhys'in sırtışı kaybo-
lurken konuşması giderek sertleşti. "Peki, en son ne zaman çık-
madığın biriyle seks yaptın?"

Çelik gibi bakışlarının ağırlığı altında geri adım atmayı redde-
derek çenemi kaldırdım. "Bu son derece uygunsuz bir soru."

"Önce sen sordun," diye çıkıştı. "Soruma cevap ver, prenses."

Nefes al. Saray iletişim sekreteri Elin'in sesini kafamın için-
de duyuyordum. Basınla nasıl başa çıkacağım konusunda bana
koçluk yapmıştı. *Onların diyeceklerini kontrol edemezsin ama
kendi diyeceklerini kontrol edebilirsin. Terlediğini görmelerine
izin verme. Gerekirse konuyu saptır, gücü geri al ve konuşmayı is-
tediğin yere yönlendir. Sen prensessin. Kimsenin önünde sinemez-
sin.* Elin ürktücü biriydi ancak işinin ehliydi. Rhys'in tuzağına
düşmemek için çabalarken onun tavsiyelerini ciddiye alıyordum.

Bir... iki... üç...

Bir nefes verip omuzlarımı dikleştirdim ve benden yirmi san-
tim kadar uzun olmasına rağmen Rhys'e tepeden baktım.

"Vermeyeceğim. Bu sohbeti burada bitiriyoruz," dedim soğuk
bir sesle. *Daha fazla raydan çıkmadan önce.* "İyi geceler, Bay
Larsen."

Gözleriyle bana *korkak* dedi. Bense ona kendi işine bakmasını
söyledim.

Bakışmamız sırasında hava ağır bir sessizlikle, tıpkı bir nabız
gibi atmaya başladı. Saat geç olmuştu, yorgundum ama geri adım
atan kişi olursam lanetlenirdim.

Rhys'in inatçı duruşuna bakılırsa, o da aynı düşünceye sahipti.

Gelen bir aramanın keskin tınısı olmasaydı sonsuza kadar orada durup birbirimize dik dik bakabilirdik. Telefon çaldığında bile gözlerimi Rhys'ten ayırıp arayanın kimliğini kontrol etmeden önce zil sesinin üç kez çalmasını bekledim.

Kimin aradığını gördüğümde sinirim yerini hızla kafa karışıklığına ve ardından gelen endişeye bıraktı. *Nikolai*. Abimle nadiren telefonda konuşurduk ve Eldorra'da saat sabahın beşiydi. Nikolai bir sabah insanıydı ama bu kadar da değil.

Rhys'in bakışları beni yakarken telefonu açtım.

"Nik, her şey yolunda mı?"

Nikolai acil bir durum olmadıkça bu saatte durup dururken aramazdı.

"Korkarım değil." Sözlerine yorgunluk sızmıştı. "Konu büyükbabamız."

Midem panikle doldu ve Nikolai durumu açıklarken destek almak için yanımdaki masaya tutunmak zorunda kaldım. *Hayır. Büyükbabam olamaz*. O, geriye kalan ve yaşayan tek ebeveyn figürümdü. Eğer onu da kaybedersem...

Yüzü endişeyle kararmaya başlayan Rhys bana doğru yaklaşıyordu fakat başımı iki yana salladığımda durdu. Nikolai konuştuğunda kusma isteğim artıyordu.

On beş dakika sonra, şoktan uyuşmuş halde aramayı sonlandırdım.

"Ne oldu?" Rhys birkaç adım uzağımda bekliyordu, duruşunda belli bir gerginlik vardı. Sanki hattın diğer ucundaki kişi her kimse, beni üzdüğü için onu öldürmeye hazır gibiydi.

Aptalca tartışmamızla ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti. Aniden kendimi onun kollarına atıp gücünün beni alıp götürmesine izin verme dürtüsüyle doldum.

Ama tabii ki bunu yapamazdım.

“Ben... büyükbabam.” Beni yanaklarımdan aşağı akmakla tehdit eden gözyaşlarımı tuttum. Ağlamak korkunç bir görgü kuralı ihlali olurdu. Kraliyet ailesi başkalarının yanında ağlamazdı. Fakat o anda bir prenses değildim. Ben sadece onu büyüten adamı kaybetmekten ölesiye korkan bir torundum. “Yere yığılmış. Hastaneye kaldırmışlar ve ben...” Gözlerimi Rhys’inkilerle buluşturdum. göğsüm öyle çok sıkışıyordu ki nefes alamıyordum. “Yaşayacak mı bilmiyorum.”

BÖLÜM 10

Rhys

BRIDGET HEMEN ELDORRA'YA GİTMEK İSTİYORDU ama onu gitmeden önce biraz uyuması için zorladım. Uzun bir gün geçirmiştik ve ben minimum düzeyde uykuyla gayet iyi idare edebiliyordum. Bridget ise... asabi oluyordu.

Asabi olmadığı konusunda ısrar ediyordu ama öyleydi. İyi biliyordum. Genelde onun huysuzluğuna maruz kalan kişi ben oluyordum. Ayrıca şu anda, yani gecenin on birinde büyükbabasıyla ilgili yapabileceğimiz pek bir şey yoktu.

Bridget uyurken ya da uyumaya çalışırken, ben de gerekli şeyleri topladım. Onun her zamanki kiralık uçak şirketinin yirmi dört saat hizmet veren VIP hattını kullanarak bir uçak rezervasyonu yaptım. Birkaç saat uyuduktan sonra da en yakınımızdaki yerel dükkâna gidip ikimize kahve ve kahvaltılık bir şeyler aldım.

Güneş ufukta belirdiğinde evden çıktık ve sessizce Teterboro Havalimanı'na gittik. Kiralık jete bindiğimizde Bridget huzursuz bir enerjiyle neredeyse titriyordu.

"Her şeyi ayarladığın için teşekkür ederim." Uçuş görevlisi

ona bir bardak meyve suyu ikram ederken Bridget kolyesiyle oynadı ve bana doğru başını salladı. “Yapmak zorunda değildin.”

“Büyütülecek bir şey değil. Sadece bir arama yaptım.” Hiçbir şey beni bariz bir minnettarlıktan daha fazla rahatsız edemezdi. İdeal bir dünyada, insanlar güzel bir jesti kabul eder ve bundan bir daha asla bahsetmezlerdi. Böyle olması, her şeyi daha az tuhaf hale getirirdi.

“Sadece bir arama değildi. Toplanma, kahvaltı ve... yanımda olman sanırım.”

“Yanımda olmak benim işim, prenses.”

Yüzünde incinmiş bir ifade belirdi, kendimi anında dünyanın en büyük ahmağıymış gibi hissettim. *Yere düşene bir tekme de sen at, Larsen.*

Eğer ben başka biri olsaydım ve Bridget da başka biri olsaydı ondan özür dilemeye çalışırdım. Ancak bu durumda muhtemelen her şeyi daha kötü bir hale getirirdim. Güzel sözler pek bana göre değildi, özellikle de Bridget’in yanındayken. Onunla konuştuğum zaman her şey ters gidiyordu.

Konuyu değiştirdim. “Daha fazla uykuya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Bridget irkildi. “O kadar kötü, ha?”

İşte bu yüzden çenemi kapalı tutmam *gerekiyordu*. Elimle yüzümü ovuşturdum, yaptığımdan utanmış ve kendime sinir olmuş-tum. “Demek istediğim bu değildi.”

“Sorun değil. Korkunç göründüğümü biliyorum,” dedi Bridget. “İletişim sekreterimiz Elin beni böyle görse kriz geçirirdi.”

Homurdandım. “Prensese, bunun için uğraşsan bile korkunç görünemezsin.”

Her zamankinden daha yorgun görünmesine, gözlerinin altındaki mor halkalara ve olağan parlaklığından yoksun cildine rağmen, hâlâ diğer bütün kadınlara taş çıkartacak kadar güzeldi.

Bridget'in kaşları havalandı. "Bu başka bir iltifat mıydı, Bay Larsen? İki yıl içinde iki iltifat. Dikkatli ol, yoksa benden hoşlandığımı düşüneceğim."

"Canın nasıl istiyorsa öyle kabul et," diye fısıldadım. "Ancak benden hoşlandığın gün ben de senden hoşlanırım."

Bridget samimi bir şekilde gülümsedi ve neredeyse ona karşılık verecektim. Söylediğim şeylere rağmen, ara sıra çıkan tartışmalar dışında bugünlerde iyi anlaşıyorduk. Alışma zamanımız zor olmuştu ama uyum sağlamayı ve uzlaşmayı öğrenmiştik... tabii onun randevuları dışında.

O piçlerin hiçbiri onun zamanına değmezdi ve ona arzuyla baktıkları düşünüldüğünde, gözlerini oymadığım için şanslıydılar.

Eğer randevularda onun yanında olmasaydım, o adamlar kesinlikle bir şeyler denerlerdi ve bunun ihtimali benim kanımı kaynatıyordu.

Bridget'in gözlerinin birkaç dakikada bir uçuş modundaki telefonuna kaydığını fark ettim ve sonunda, "Çalmaması en iyisi," dedim.

Prens Nikolai, herhangi bir değişiklik olduğunda onu arayacağına söz vermişti. Şimdiye kadar hiçbir arama olmamıştı. Tabii bu durumda, hiçbir haber gelmemesi iyi bir şey sayılırdı.

Bridget iç çekti. "Biliyorum. Sadece neler olduğunu bilmek beni çıldırtıyor. Orada olmalıydım. Mezun olduktan sonra ABD'de kalmakta ısrar etmek yerine oraya geri taşınmalıydım." Suçluluk duygusu yüzünü ele geçirdi. "Ya onu bir daha asla göremezsem? Ya o..."

"Böyle düşünme. Yakında orada olacağız."

Athenberg'e giden yedi saatlik bir uçuştaydık. Yedi saat içinde çok şey olabilirdi ama bu fikri kendime sakladım.

"Bizi o büyüttü." Bridget uzaklara dalmış bir ifadeyle pencere-

den dışarıya baktı. "Babam öldükten sonra büyükbabam devreye girip Nik ile benim ebeveyn ihtiyacımızı doldurmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Kral olmasına ve çok fazla işi olmasına rağmen elinden geldiğince bize zaman ayırdı. Seyahatte olmadığı her sabah bizimle kahvaltı eder, okuldaki tüm etkinliklerimize katılırdı. Pek önemli olmayan, aptal ve küçük etkinliklere bile." Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. "Bir keresinde, beşinci sınıftaki okul oyunumda Üç Numaralı Ayçiçeği'ni oynamamı izleyebilmek için Japon başbakanıyla görüşmesini ertelemişti. Berbat bir oyuncuydum ve kraliyet statüm bile bana konuşması olan bir rol vermelerine yetmemişti."

Küçük Bridget'in ayçiçeği kılığına girdiğini hayal edince dudakların yukarı doğru kıvrıldı. "Demek on yaşında uluslararası bir aksiliğe yol açmıştın. Neden şaşırmadım acaba?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, on bir yaşındaydım ve başbakan oldukça anlayışlıydı. Kendisi de bir büyükbaba." Gülümsemesi soldu. "Ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum." diye fısıldadı.

Artık başbakandan bahsetmiyorduk.

"İşler her zaman yolunda gider." Bu tam olarak doğru olmasa da söyleyecek başka bir şey düşünememiştım.

Tüm bu rahatlatma olayında gerçekten berbattım. Bu yüzden bir hemşire değil de koruma olmuştum zaten.

"Haklısın. Tabii ki öyle olur." Bridget derin bir nefes aldı. "Üzgünüm, bana ne olduğunu bilmiyorum. Genelde böyle davranmam." Parmağındaki yüzükle oynadı. "Benden bahsettiğimiz yeter. Şimdi, bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Bunun tercümesi ne miydi? *Dikkatimi dağıt ki büyükbabamın ölmekte olup olmadığını düşünmeyeyim.*

"Ne gibi?"

“Şey...” Düşündü. “En sevdiğin pizza malzemesi gibi.”

Mezuniyet yemeği sırasında yaptığımız doğaçlama soru cevap seansında sormadığı bir soruydu bu.

“Pizza yemem.” Yüzündeki şoka sırıtmadan edemedim. “Şaka yaptım. Böyle kolay aldanıyor olmana bir çözüm bul. prenses.”

“İki yıldır seni bir kere bile pizza yerken görmedim. Yemiyor olman gayet de mümkün,” dedi savunmaya geçerek.

Gülümsemem bir santim daha genişledi. “Pizza en sevdiğim yemek değil ama ben bir pepperoni adamıyım. Basit olan en iyisidir.”

“Bunu görebiliyorum.” Bridget gözlerini düz siyah tişörtüm, pantolonum ve çizmelerimde gezdirdi. Bazı müşteriler korumalarının takım elbise, kravat ve kulaklık -yani ne var ne yoksa- giymelerini isterdi fakat Bridget benden uyum sağlamamı istiyordu. Bu yüzden de gündelik kıyafet giyiyordum.

Bridget’in bakışları omuzlarımdan karnıma, oradan da bacaklarıma kaydı. Şehvetli bir şekilde bakmıyor olmasına rağmen, bu aletimin kasılmasını engellemiyordu. Hormonları tavan yapmış bir liseli oğlan değil de yetişkin bir adam olduğum düşünülürken, onun etrafındayken beklenmedik bir şekilde yaşadığım sertleşmelerin sayısı gerçekten utanç vericiydi.

Bridget hayatta bir kez karşılaşılabilir türden bir çekiciliğe sahipti ve kişiliği işleri daha da kötüleştiriyordu. Çünkü gerçekten bir kişiliğe sahipti. Hem de *iyi* bir tanesine. Yani, en azından dik kafalılığıyla beni delirtmediği zamanlarda.

Koruduğum diğer prensesler gibi şımarık ve kendini beğenmiş olacağını düşünerek bu işi kabul etsem de sonrasında onun zeki, kibar ve ayakları yere basan biri olduğu ortaya çıkmıştı. Soğuk maskesinin altında parıldayan bir ateş vardı. Sahip olduğu maskenin her bir katmanını benim ama yalnızca benim önümde çırılçıplak kalana kadar soymak istiyordum.

Bridget'in bakışları kemerimin altındaki bölgede oyalandı. Aletim daha da kabarıırken koltuğumun kollarını parmak boğumlarımı beyazlatacak kadar sıkı bir şekilde tuttum. Bu durum çok berbattı. Kız büyükbabasının ölmesinden endişeleniyordu, ben ise onu lanet olası bir kabinin ortasında, mümkün olan her şekilde becermenin hayalini kuruyordum.

Ciddi sorunlarım vardı. Bunlardan en küçüğü de morarmış olan testislerimdi.

“Bana öyle bakmayı kesmeni öneririm, prenses,” dedim ölümcül bir yumuşaklıkla. “Bu konuda bir şeyler yapmayı düşünmüyorsan tabii.” Bu ona şimdiye kadar söylediğim belki de en uygunsuz şeydi ve profesyonellik sınırlarının çok dışındaydı. Fakat burada akıl sağlığımı kaybetmek üzereydim.

Dün ima ettiğimin aksine, bu işe başladığımdan beri hiçbir kadına dokunmamıştım. İstemediğimden değildi. Barlara gitmiş, flört etmiş ve bir sürü teklif almıştım ama bunların hiçbirinde bir şey hissedememiştim. Ne bir kıvılcım, ne şehvet, ne de arzu. Bridget'a karşı hissettiğim içgüdüsel tepkiler olmasaydı, aşağıdaki ufaklık için endişelenirdim.

Bugünlerde sikimi sertleştiren tek kişi müşterimdi.

Gezegendeki en kötü şansa sahiptim.

Bridget gözlerini kocaman açarak başını kaldırdı. “Ben... öyle değil...”

“Bana başka bir soru sor.”

“Ne?”

“Hakkımda daha çok şey öğrenmek istediğini söylemiştin. Bana başka bir soru sor,” dedim dişlerimi sıkarak. *O eteğini yukarı kaldırmayı ve benim için ne kadar ıslandığını öğrenmeyi ne kadar çok istediğimi aklımdan çıkarmamı sağlayacak bir şey.*

Çünkü ıslanmıştı. Son zamanlardaki uzun kuraklık dönemimi bir kenara bırakırsak, karşı cinsteki uyarılma belirtilerini bir mil öteden tespit edecek kadar deneyime sahiptim.

Genişlemiş gözbebekleri, kızarmış yanaklar, kesik nefesler.
Vardı, vardı ve kahretsin ki hepsi vardı.

“Ah... Hımm.” Bridget boğazını temizledi. Onu daha önce hiç görmediğim kadar telaşlı görünüyordu. “Bana... aileden bahset.”

Libidomun üstüne bir kova soğuk su döküldü.

Kasıldım, buna nasıl karşılık vereceğimi bulmaya çalışırken içimdeki tüm arzu yok oldu.

Elbette, bahsetmekten nefret ettiğim tek şeyi bilmek istiyordu.

“Anlatacak pek bir şey yok,” dedim sonunda. “Kardeşim yok. Annem ben çocukken öldü. Babamı hiç tanımadım. Büyük-babam ve büyükannem de hayatta değil.” Belki de büyükbabasının durumunu göz önünde bulundurup son kısmı atlamalıyım. Gerçi Bridget söylediğimden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bunun yerine gözleri sempatiyle parlamaya başlamıştı. “Nasıl oldu?”

Kimi sorduğunu açıklamasına gerek yoktu. *Biricik annemden* bahsediyordu. “Aşırı doz uyuşturucu,” dedim kısaca. “Kokain. On bir yaşındaydım ve onu okuldan eve geldiğimde buldum. Televizyonun karşısında oturuyordu, en sevdiği sohbet programı açıktı. Sehpanın üzerinde yarısı yenmiş bir tabak makarna vardı. Uyuyakaldığını sandım -bazen televizyon izlerken bunu yapıyordu- ama yanına gittiğimde...” Güçlkle yutkundum. “Gözleri kocaman açılmıştı. Buna rağmen hiçbir şey görmüyordu. Böylece, onun öldüğünü anladım.”

Bridget derin bir nefes aldı. Hikâyem, dinleyicilerde bir acıma duygusu yaratmak konusunda hep çok başarılı olmuştu. Olanları anlatmaktan bu yüzden nefret ediyordum. Kimsenin acımasını istemiyordum.

“Komik olan ne, biliyor musun? Makarna tabağını aldım ve sanki uyanınca bana bağıracakmış gibi yıkadım. Sonra lavaboda kalan diğer bulaşıkları yıkadım. Televizyonu kapattım. Sehpayı sildim. Hepsi bittikten sonra 911’i aradım.” Bridget bana dayanıl-

maz derecede yumuşak bir ifadeyle bakarken keyifsiz bir kahkaha atım. “Çoktan ölmüştü ama ambulans gelip durumu resmileştirene kadar gerçekten ölmüş olamaz diye düşünüyordum. Çocuk mantığı işte.”

Yirmi yılı aşkın bir süredir annem hakkında en çok konuştuğum zaman bu andı.

Bridget sessizce, “Çok üzgünüm,” dedi. “Bir ebeveyni kaybetmek asla kolay değildir.”

Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalıydı. İki ebeveynini de kaybetmişti ve biriyle hiç tanışamamıştı. Tıpkı benim gibi. Tabii ki onun ebeveyni doğum sırasında ölmüşken benimkinin hâlâ hayatta olma olasılığı vardı.

“Benim için üzülme, prenses.” İçinde daha güçlü bir içecek olmasını dileyerek su bardağımı parmaklarımın arasında çevirdim. Alkol kullanmıyordum ancak bazen keşke içsem diye düşündüğüm oluyordu. “Annem bir sürtüktü.”

Bridget’in gözleri şokla açıldı. Çoğu kişi annesinin ölümünden bahsettikten hemen sonra ona sürtük demezdi.

Yine de bu unvanı hak eden biri varsa, o da Deirdre Larsen’di.

“Ne olursa olsun benim annemdi,” diye devam ettim. “Geriye kalan tek akrabamdı. Babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, kaldı ki bunu bilsem bile benimle hiçbir şey yapmak istemediği açıktı. Yani evet, annemin ölümüne üzüldüm ama yıkılmadım.”

Kahretsin, bu olduğunda rahatlamıştım. Hastalıklı ve çarpık bir durumdu fakat annemle yaşamak bir kâbus gibiydi. O aşırı dozdan ölmeden önce birçok kez evden kaçmayı düşünmeme rağmen, her seferinde yanlış yönlendirilmiş bir sadakat duygusu beni engellemişti.

Deirdre tacizci, alkolik bir bağımlı olabilirdi ama ben onun bu dünyada sahip olduğu tek şeydim ve o da benim sahip olduğum tek şeydi. Sanırım bunun bir önemi vardı.

Bridget öne doğru eğilip elimi sıktı. Koluma doğru beklenmedik bir elektrik akımı sıçrayınca gerilsem de yüzümü ifadesiz tutmaya devam ettim.

“Babanın neler kaçırdığı hakkında hiçbir fikri yok.” Sesi öyle içtendi ki göğsüm sıkışıyordu.

Onun yumuşacık, sıcak elinin benim kaba ve nasırlı elimle olan zıtlığına baktım.

Temiz ellere karşı kanlı eller. Masumiyete karşı karanlık.

Birbirine hiçbir zaman dokunmaması gereken iki dünya.

Elimi hızla çekip ayağa kalktım. “Bazı evrakları gözden geçirmem gerekiyor,” dedim.

Bu bir yalandı. Eldorra’ya yapacağımız son dakika gezisi için tüm evrak işlerini dün gece bitirmiştım. Şu anda Bridget’ı yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissetsem de ondan uzaklaşıp toparlanmam gerekiyordu.

“Peki.” Ruh halimdeki ani değişiklik karşısında irkilmiş görünse dahi başka bir şey söylemesine fırsat vermeden çıkıp gittim ve onunla yüzleşmek zorunda kalmayayım diye arkasındaki koltuğa gömüldüm.

Aklım düşüncelerle dönüp duruyordu, aletim yine sertti ve profesyonelliğim pencereden yirmi kat aşağı atlamıştı.

Elimle yüzümü ovuştururken sessizce kendime, Christian’a, lanet olası bir bebeği olduğu için görevden ayrılan eski korumaya, içinde bulunduğum bu karmaşaya katkıda bulunan her şeye ve herkese küfrettim. İstememem gereken ve asla sahip olamayacağım birini arzuluyordum.

Bu işe tek bir hedefim olduğunu düşünerek girmiştım ama artık iki hedefim olduğu çok açıktı.

İlki, Bridget’ı korumaktı.

İkincisi ise ona direnmek.

BÖLÜM 11

Bridget

RHYS İLE UÇAKTA BİR DAHA KONUŞMADIK AMA O gittikten sonra uykuya dalmama yetecek kadar aklımı büyükbabanın durumundan uzaklaştırmıştı. Önceki gece gözümü bile kırpmamıştım, bu yüzden uçuşun büyük bir bölümünde uyudum.

Buna rağmen indiğimizde tüm gerginliğim geri gelmişti. Elimden gelen tek şey ise şehir merkezinden hastaneye doğru son sürat ilerlerken sürücüyü daha hızlı gitmesi için terslememektir. Kırmızı ışıktaki geçirdiğimiz her saniye, büyükbabamla kaybettiğim saniyeler gibiydi.

Ya onu canlı görmeyi bir, iki ya da üç dakika farkla kaçırırsam? Başım dönmeye başladığında endişemin altında boğulmak için kendimi gözlerimi kapatmaya ve derin nefesler almaya zorladım.

Nihayet hastaneye vardığımızda, büyükbabamın özel sekreteri ve sağ kolu olan Markus'u yüksek profilli hastalar için kullandıkları gizli girişin yanında bizi beklerken bulduk. Ana girişin dışın-

da birbirini ezen muhabirleri görmüştüm ve bu görüntü endişemi üç katına çıkarmıştı.

Markus beni görünce, “Majesteleri iyi,” dedi. Her zamanki haline kıyasla darmadağınık görünüyordu. Bu Markus’un dünyasında, saçlarından bir tutamın yerine oturmadığı ve gömleğinde zar zor fark edilen küçük bir kırısklık olduğu anlamına geliyordu. “Ben aşağı inmeden hemen önce uyandı.”

“Ah, Tanrıya şükür.” Rahat bir nefes aldım. Büyükbabam uyanıksa, işler o kadar da kötü olamazdı. Öyle değil mi?

Asansörle büyükbabamın özel süitine gittik ve Nikolai’ı odanın dışarısındaki koridorda kaşlarını çatmış bir halde volta atarken buldum.

“Beni kovdu,” diye açıkladı. “Fazla üzerine düştüğümü söyledi.”

Gülümsedim. “Tipik büyükbabam işte.” III. Edvard von Ascheberg’ün nefret ettiği bir şey varsa, o da üzerine titrenmesiydi.

“Aynen.” Nikolai beni kucaklamadan önce teslim olmakla rahatlamak arasında kalmış bir kahkaha attı. “Seni görmek güzel, Bridge.”

Birbirimizi pek sık görmez veya konuşmazdık. Farklı hayatlar yaşıyorduk: Nikolai Eldorra’da bir veliaht prensti, ben de ABD’de bir prenses değilmiş gibi davranmak için elinden gelenin en iyisini yapan bir prenestim. Fakat hiçbir şey iki kişiyi ortak bir trajedi kadar birbirine bağlayamazdı.

Öte yandan eğer bu doğru olsaydı, ebeveynlerimizin ölümünden beri aramızdan su sızıyor olması gerekirdi. Ama olaylar pek de öyle gelişmemişti.

“Seni görmek de güzel.” Ona sıkıca sarıldıktan sonra kız arkadaşını selamladım. “Merhaba, Sabrina.”

“Merhaba.” Bana hızlıca sarıldı, yüzü sempatiyle sıcacık olmuştu.

Sabrina, Nikolai'ın ABD'de yaptığı bir uçuş sırasında tanıştığı Amerikalı bir uçuş görevlisiydi. İki yıldır çıkıyorlardı ve ilişkileri ilk ortaya çıktığında medyada bir kaos yaratmıştı. Halktan biriyle çıkan bir prens mi? Tam bir sansasyon cenneti. O zamandan bu yana üstlerindeki ilgi azalmıştı. Bu kısmen de Nikolai ve Sabrina'nın ilişkilerini gizlilik içinde yaşamalarından kaynaklanıyordu. Ama Athenberg sosyetesinde ilişkileri hakkında hâlâ çok dedikodu yapılıyordu.

Belki de bu yüzden "uygun" biriyle çıkmak konusunda bu kadar çok baskı hissediyordum. Büyükbabamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Büyükbabam zamanla Sabrina'ya ısınsa da ilişkilerini ilk öğrendiğinde çileden çıkmıştı.

"İçeride seni bekliyor." Nikolai bana yamuk bir sırıtışla baktı. "Üzerine titreme yeter, yoksa seni de kapı dışarı eder."

Gülmeyi başardım. "Aklımda tutarım."

"Burada bekleyeceğim," dedi Rhys. Genelde her yerde beni takip etmekte ısrar ederdi ama büyükbabamla yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi.

Hastane odasına girmeden önce ona minnetle gülümsedim.

Edvard, tıpkı söylendiği gibi uyanıktı ve yatağında oturuyordu. Ancak onu bir hastane önlüğü içinde ve makinelere bağlı halde görmek, bir dolu anıyı zihnime geri getirmişti.

"Baba, uyan! Lütfen uyan!" Elin'in elinden kurtulmaya ve babamın yanına koşmaya çalışırken ağlıyordum. "Babacığım!"

Ama ne kadar yüksek sesle bağırırsam bağırayım, ne kadar ağlarsam ağlayayım babam solgun ve hareketsiz kalmaya devam ediyordu. Yatağının yanındaki makine düz, sabit bir ses çıkarıyordu. Başı öne eğik bir şekilde oturan ve omuzları sarsılan büyükba-

ham dışında odadaki herkes bağılıyor ve koşuşturuyordu. Nikolai'ı odadan çıkmaya zorlamışlardı ve şimdi beni de çıkarmaya çalışıyorlardı ama ben dışarı çıkmayacaktım.

Babam uyanana kadar çıkamazdım.

"Baba, lütfen," diye boğuk bir çığlık attım, son yalvarışım ise ağzımdan bir fısıltı olarak çıktı.

Anlamıyordum. Birkaç saat önce iyiydi. Saray mutfağında kalmadığı için patlamış mısır ve şeker almak için dışarı çıkmıştı. Kendisinin kolayca alabileceği bir şeyi başkasından istemenin aptalca olduğunu, döndüğünde patlamış mısır yerken birlikte Güzel ve Çirkin'i izleyeceğimizi söylemişti.

Ama geri dönmemişti.

Az önce doktor ve hemşirelerin konuşmasına kulak misafiri olmuşum. Babamın arabasıyla ve ani bir çarpmayla ilgili bir şeyler söylüyorlardı. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığını biliyordum.

Ayrıca babamın bir daha asla geri gelmeyeceğini de biliyordum.

Yaşlar gözlerimi yakarken göğsümde tanıdık bir sıkışma hissettim. Hemen sonrasında ise yüzüme bir gülümseme yapıştırarak endişemi belli etmemeye çalıştım.

"Büyükbaba." Edvard'ın yanına koştum. Çocukken ona büyükbaba derdim ve bunu yapmaktan hiç vazgeçmemiştim. Ne yazık ki, artık sadece yalnızken ona böyle seslenebiliyordum çünkü bu ithaf bir kral için fazla "gayriresmi" kalıyordu.

"Bridget." Büyükbabam hem solgun hem de yorgun görünüyordu, buna rağmen yüzünde zayıf bir gülümseme vardı. "Buraya gelmek için o kadar yolu uçmak zorunda değildin. Ben iyiyim."

"Doktor öyle derse inanırım." Elini sıktım. Bu hareket onun için olduğu kadar benim için de güven vericiydi.

“Ben kralım,” diye homurdandı. “Ben ne dersem o olur.”

“Tıbbi konularda değil.”

Edvard içini çekip homurdansa da itiraz etmedi. Bunun yerine ona New York’tan bahsetmemi istedi. Geçen Noel’de onu gördüğümünden bu yana yaptığım her şeyi anlattım. Louis’nin talihsiz şarap kazasıyla ilgili olan hikâyemin ortasında yorulup uyuyakaldı.

Büyükbabam hastaneye neden kaldırıldığını bana söylemeyi reddetmişti, buna rağmen Nikolai ve doktorlar beni neler olduğu konusunda bilgilendirdi. Görünüşe göre büyükbabamın daha önce teşhis edilememiş, ender bir kalp rahatsızlığı vardı. Bu rahatsızlık, aşırı stres veya kaygı onu tetikleyene kadar genellikle gizli kalıyordu. Aynı zamanda bazı durumlarda ani kalp durması ve ölüme yol açabiliyordu.

Bunu duyduğumda ben de neredeyse bir kalp krizi geçirecektim ama doktorlar büyükbabamın rahatsızlığının hafif olduğu konusunda bana güvence verdiler. Bayılmıştı ve bir süredir bilinci kapalıydı. Yine de ameliyata ihtiyacı yoktu, bu iyi bir şeydi. Ne yazık ki rahatsızlığının bir tedavisi yoktu ve gelecekte daha ciddi bir olay yaşamak istemiyorsa, stres seviyesini azaltmak adına yaşam tarzında çok büyük değişiklikler yapması gerekecekti.

Edvard’ın buna vereceği tepkiyi ancak hayal edebiliyordum. Kendisi tam bir işkolikti.

Doktorlar kontrol için onu üç gün daha hastanede tuttu. Aslında bir hafta tutmak istemişlerdi ama büyükbabam bunu reddetti. Bunun halkın moralini kötü etkileyeceğini, işine geri dönmesi gerektiğini söyledi. Ve kral bir şey istediğinde, kimse onu geri çeviremezdi.

Eve döndükten sonra, Nikolai ve ben onu bazı sorumlulukları danışmanlarına devretmesi konusunda ikna etmek için elimizden gelenin en iyisini yapsak da o bizi başından savmaya devam etti.

Üç hafta sonra, hâlâ bir çıkmazın içindeydik ve ben ne yapacağımı bilemez bir haldeydim.

“İnatçılık yapıyor.” Atımı saray arazisinin arkasına doğru sürerken sesimdeki hüsrana engel olamadım. Edvard, doktorun uyarılarına kulak vermesi için peşini bırakmadığımızdan hem Nikolai’dan hem de benden bıkmış durumdaydı ve bu öğleden sonra bizi saraydan neredeyse kovmuştu. *Biraz güneşlenin, demişti. Ve huzur içinde stres yapmam için bana biraz izin verin.* Nikolai ve ben bunu komik bulmamıştık. “En azından gece geç saatlerde yaptığı araamları azaltmalı.”

“Büyükbabamın nasıl olduğunu bilirsin.” Nikolai kendi atının üstünde yanıma geldi, saçları rüzgârdan dağılmıştı. “O senden daha inatçı.”

“Bana inatçı diyen sen misin? Bu komikmiş,” diye alay ettim onunla. “Yanlış hatırlamıyorsam, büyükbabam arkadaşlarıyla hava dalışı yapmana izin vermediği için üç gün boyunca açlık grevi yapan kişi sendin.”

Nikolai sırtıttı. “Ama işe yaramıştı, değil mi? Üçüncü gün bitmeden pes etmişti.” Abim, babamızın tıpatıp aynısıydı -buğday rengi saçlar, mavi gözler, köşeli bir çene- ve bazen bu benzerlik o kadar güçlü oluyordu ki kalbimi acıtiyordu. “Ayrıca Amerika’da yaşama konusundaki ısrarının yanında bu hiçbir şey. Ülkemiz bu kadar tiksindirici mi gerçekten?”

Al işte. İçine suçluluk serpiştirilmiş güzel bir sonbahar günü gibisi yoktu. “Nedeninin bu olmadığını biliyorsun.”

“Bridget, son beş yılda eve yaptığın ziyaretlerin sayısını tek elimle gösterebilirim. Başka bir açıklama göremiyorum.”

“Seni ve büyükbabamı özlediğimi biliyorsun. Sadece... ne zaman eve gelsem...” Bunu ona en iyi nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. “Mikroskop altında gibiyim. Yaptığım, giydiğim ve

söylediğim her şey tek tek inceleniyor. Yemin ederim ki magazin gazeteleri yanlış nefes almamı bile bir hikâyeye çevirebilir. Fakat ABD’deyken pervasızca bir şey yapmadığım sürece neler olduğu kimsenin umurunda değil. Orada normal olabiliyorum. En azından, benim gibi birinin olabileceği kadar normal.”

Burada nefes alamıyorum, Nik.

“Fazla geldiğini biliyorum,” dedi Nikolai, yüzü yumuşamıştı. “Ama biz bunun için doğduk ve sen de burada büyüdün. Daha önce bu ilgi konusunda herhangi bir sorunun yoktu.”

Evet, vardı. Sadece bunu hiç göstermedim.

“Küçüktüm.” Atlarımızı durdurunca atımın yelesini okşayarak elimin altındaki ipeksi tüylerin tanıdık hissiyle rahatladım. “Ben küçükken insanlar o kadar gaddar değildi, sonrasında da üniversiteye gidip normal bir kız olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimledim. Bu... iyi hissettirdi.”

Nikolai bana garip bir ifadeyle baktı. Bilmeseydim bu ifadenin suçluluk olduğuna yemin edebilirdim ama şu anda bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Neden suçlu hissedecekti ki?

“Bridge...”

“Ne oldu?” Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ses tonu, ifadesi, gergin omuzları... Söylemesi gereken şey her neyse, bu hoşuma gitmeyecekti.

Aşağıya baktı. “Bunun için benden nefret edeceksin.”

Dizginlerimi daha sıkı kavradım. “Söyle.”

Nikolai, “Söylemeden önce, böyle olmasını planlamadığımı bilmeni istiyorum,” dedi. “Sabrina ile tanışıp ona âşık olmayı ya da iki yıl sonra bu noktaya gelmemizi hiç beklemiyordum.”

Endişeme kafa karışıklığı da eklendi. *Sabrina'nın bununla ne ilgisi vardı?*

“Sana daha önce söylemek istedim,” diye ekledi. “Ama sonra

büyükbabam hastaneye kaldırıldı ve...” Güçlkle yutkununca boğazı inip kalktı. “Bridge, Sabrina’ya evlenme teklifi ettim. Ve o da kabul etti.”

Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu yoktu. Hem de hiç.

Sabrina’yı pek tanımıyordum ama ondan hoşlanmışım. Tatlı ve komikti. Abimi mutlu ediyordu. Bu benim için yeterliydi. Yine de evleneceklerini bana anlatmaktan neden çekindiğini anlayamamıştım. “Nik, bu harika. Tebrik ederim! Büyükbabama söyledin mi?”

“Evet.” Nikolai hâlâ gözlerinde suçlu bir bakışla beni izliyordu.

Gülüşüm soldu. “Kızdı mı? Çıkmaya başladığınızda pek mutlu olmadığını biliyorum çünkü...” Duraksadım. Parçalar nihayet yerine oturduğunda buz gibi parmaklar omurgamdan aşağı kaydı. “Bekle,” dedim yavaşça. “Sabrina’yla evlenemezsin. O bir asil değil.”

Bunu söyleyen kanundu, ben değil. Eldorra Kraliyet Evlilikleri Yasası, hükümdarın asil bir soydan gelen biriyle evlenmesini şart koşuyordu. Eski ama değişmez bir kanundu ve Nikolai geleceğin kralı olarak buna uymalıydı.

“Hayır,” dedi Nikolai. “O bir asil değil.”

Ona baktım. Etraf o kadar sessizdi ki yere düşen yaprakların hışırtısını bile duyabiliyordum. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Midemdeki korku bir balon gibi kabardı, ciğerlerimdeki tüm havayı kesene kadar büyüdü.

“Bridget, tahttan çekiliyorum.”

Balon patladı ve tüm vücuduma korku parçaları saçıldı. Kalbime, boğazıma, gözlerime, el ve ayak parmaklarıma... O kadar tükenmişim ki neredeyse bir dakika boyunca konuşamadım.

“Hayır.” Bunun beni kâbusumdan uyandıracağını umarak gözlerimi kırıştırdım. Uyanmadım. “Çekilmiyorsun. Sen kral ola-

caksın. Hayatın boyunca bunun için eğitildin. Bunu bir kenara atamazsın.”

“Bridget-”

“Yapma.” Etrafımdaki her şey bulanıklaştı. Yaprakların, gökyüzünün ve çimenlerin renkleri bir cehennem manzarasında bulunan o tek renge doğru dönüşüyordu. “Nik, bunu nasıl yaparsın?”

Normalde olsa her durumda bir mantık yürütebilirdim ama şu anda mantığım uçup gitmişti. Hissettiğim saf duygularla birlikte içimdeki mide bulandırıcı his dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Kraliçe olamam. Olamam. Olamam. Olamam.

“Bunu yapmak *istediğimi* mi sanıyorsun?” Nikolai’ın yüzü gerildi. “Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. *Aylardır* bunun için ıstırap çekiyorum. Bir çıkış yolu ya da Sabrina’dan uzaklaşmak için nedenler bulmaya çalışıyorum. Ama parlamento nasıl olduğunu biliyorsun. Gelenekseldirler. Yasayı asla bozmazlar ve ben...” İçini çekti, bir anda yirmi yedi yaşından çok daha yaşlı görünmüştü. “Sabrina’yı bırakamam, Bridge. Onu seviyorum.”

Gözlerimi kapattım. Nikolai tahttan çekilmek için gösterebileceği tüm nedenler arasında, onu bundan dolayı suçlayamayacağım bir şey seçmişti.

Hiç âşık olmamıştım ama hayatım boyunca bunun hayalini kurmuştum. Uğruna bir krallıktan vazgeçmeye degecek kadar büyük, nefes kesici bir aşkın hayalini.

Nikolai kendisinininkini bulmuştu. Uğruna ruhumdan vazgeçebileceğim bir şeyi ondan nasıl esirgeyebilirdim?

Gözlerimi tekrar açtığımda Nikolai hâlâ oradaydı, atının üzerinde dimdik ve gururlu bir şekilde oturuyordu. Bedeninin her santimi, asla olmayacağı bir krala benziyordu.

Teslim olmuş bir tonda, “Ne zaman?” diye sordum.

İfadesi bir parça rahatlamayla yumuşadı. Muhtemelen daha fazla direnmemi bekliyordu fakat geçen ayın stresi tüm direnme gücümü tüketmişti. Zaten bunu yapmam bir işe de yaramazdı. Abim bir şeye bir kez karar verdi mi geri adım atmazdı.

İnatçılık, tüm ailemizin geninde mevcuttu.

“Büyükbabamın hastaneye kaldırılmasıyla ilgili söylentiler geçene kadar bekleyeceğiz. Belki bir veya iki ay daha. Bugünlerde haberlerin ne kadar hızlı değiştiğini biliyorsun. O zamana kadar bu eskimiş bir haber olur. Nişanı da aynı şekilde gizli tutacağız. Elin şimdiden bir basın açıklaması ve plan üzerinde çalışıyor, ayrıca...”

“Bekle.” Bir elimi kaldırdım. “*Elin* çoktan biliyor mu?”

Nikolai yaptığı hatayı anlayınca elmacikkemiklerinde pembe bir kızarıklık belirdi. “Söylemek zorundaydım...”

“Başka kim biliyor?” *Güm. Güm. Güm.* Kalbimin atışı kulaklarıma anormal derecede yüksek geliyordu. Büyükbabamınki gibi bir kalp rahatsızlığım olup olmadığını merak ettim. Ayrıca Nikolai tahttan çekilirse ve ben burada, bu eyerin üzerinde ölürsem neler olacağını da merak ettim. “Benden önce başka kime söyledin?”

Kelimelerim keskindi. Her birinin tadı acı ve ihanetle kaplıydı.

“Sadece Elin, büyükbabam ve Markus. Onlara söylemek zorundaydım.” Nikolai bakışlarımdan kaçmadı. “Elin ile Markus siyasi ve basınla ilgi konularda bu durumun önüne geçmek zorunda. Zamana ihtiyaçları var.”

Vahşi bir kahkaha koyuverdim. Hayatımda hiç bu kadar vahşi bir ses çıkarmamıştım. Abim bu ses karşısında irkildi.

“*Zamana* mı ihtiyaçları var? *Benim* zamana ihtiyacım var, Nik!” *Özgürlüğe. Aşka. Seçim hakkına.* Zaten çok azına sahip olduğum bu şeyler sonsuza dek elimden alınmıştı. Ya da Nikolai tahttan çekildiğini resmen ilan ettikten hemen sonra alınacaklardı. “Senin tahta hazırlanmak için sahip olduğun o yirmi beş yıla ih-

tiyacım var. Tüm hayatımı değiştirecek bir kararda sonradan akla gelen bir şeymişim gibi hissetmemeye ihtiyacım var. Benim..."
Batıların kışkırtılmasına ihtiyacım var.

Aksi takdirde, pişman olacağım bir şey yapabilirdim. Abimin suratına bir yumruk atmak gibi.

Daha önce kimseye yumruk atmamıştım ama bu işin nasıl yapılacağını anlayacak kadar film izlemiştim.

Çizimimi bitirmek yerine atımı eşkin yürüttüm, ardından da atımla kımneye başladım. *Nefes almak. Sadece nefes al.*

"Sırtına bak!"

Nikolai'nin başını duymazdan gelirken atımı daha hızlı sürdüm. Ta ki ağalar vızıldayarak, bulanık bir şekilde yanımdan geçene kadar.

Sırtına bakarak çekiliyorum.

Atımın sesleri kafamda yankılanıyor, benimle alay ediyordu.

Nikolai'nin hayatı geçmeyeceği ihtimalini, hayatımda bir kez bile benimle atımdan geçirmemişim. Kral olmak *istiyordu*. Herkes onun için ölmesini istiyordu. O buna hazırdı.

"Ya ne?" Buna hiçbir zaman hazır olacağımı sanmıyordum.

Nikolai, Sabrina'ya ne zaman evlenme teklifi etmişti? Herkes onun ne zaman evleneceğini biliyordu? Büyükbabamın çöküşüne Nikolai'nin hiçbir katkısı yoktu, değil mi?

Başta Nikolai'nin Sabrina'nın parmağında bir nişan yüzüğü görünmesini istiyordum ancak eğer duyuruya kadar bunu gizli tutarsam Sabrina bir yüzük takamazdı.

Ben Nikolai'deki herkesten daha çok etkileyecek bir şey yapmaya kararlıyım. İçimdeki fırtına beni o kadar etkiledi ki, artık bir dalın bana doğru hızla geldiğini her şeyden önce bana kadar fark edemedim.

Nikolai'nin atıma saplandı. Atımdan savrularak sert bir gürültüyle yere düştü. Karamlık beni tamamen yutmadan önce hatırladığım son şey, tepemde yuvarlanan fırtına bulutlarıydı.

BÖLÜM 12

Phyz

DAHA SARAYA GİRMEDEN BİR SORUN OLDUĞUNU sezmiştim. Kabul salonunda Prens Nikolai'ın kısık mırıltılarla konuştuğunu duyabiliyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bridget'in abisinin ne dediğini anlayamasam da sesinin stresli tonuyla birlikte kafamda alarmlar çalmaya başlamıştı.

Botlarım kabul salonunun aşırı cilalı mermer zemininde gıcırdadığında Nikolai sessizleşti. İki kat yüksekliğindeki alanın ortasında, Elin ve kraliyet güvenliğinden sorumlu başkan yardımcısı Viggo'nun tam yanında duruyordu. Her personelin yüzünü ve adını ezberlemiştim, böylece herhangi biri saray çalışanı kılığına girerek gizlice içeri girmeye kalkarsa bunu fark edebilirdim.

Gruba kısaca başımı salladım. "Ekselansları."

"Bay Larsen." Nikolai bana krallara yakışır bir baş sallamayla karşılık verdi. "Umarım izin günlerinizin tadını çıkarıyorsunuzdur?"

Saray çok sıkı bir şekilde korunduğu için Bridget evdeyken mesai yapmıyordum. Bu da burada geçirdiğimiz çoğu günün boş

geçtiği anlamına geliyordu çünkü büyükbabası hastaneye kaldırılmıştı. Bu durum garip hissettiriyordu. Her anında yanında olmaya o kadar alışmışım ki...

Hayır, onu özlemiyorsun. Tamamen şekillenmiş bir fikir haline gelmeden önce bu saçma düşüncüyü bir kenara attım.

“Gayet iyi.” Tekrar resim çizmeyi denemiştim ama kâğıda birkaç çizik atmaktan öteye geçememiştim. Yaratıcılığım ya da ilhamım -artık her nasıl adlandırılıyorsa- aylar önce tükenmişti. O zamandan beri eskiz defterimi ilk kez bugün elime almıştım.

Ellerimi ve zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Bir meleğin yüzüne ve avuçlarıma mükemmel bir şekilde uyabilecek kıvrımlara sahip olan, o 1.75’lik kadının dışındaki bir şeye.

Of, Tanrı aşkına.

Dişlerimi sıktım, müşterim hakkında onun abisinin önünde fantezi kurmamak konusunda kararlıydım. Ya da başka herhangi bir zamanda.

“Prenses Bridget nerede?” Programına göre, şu anda Nikolai ile birlikte at biniyor olmalıydı. Ama gökyüzü yağmura hazırmış gibi görünüyordu, bu yüzden erken bitirmiş olduklarını varsayıyordum.

Nikolai, Elin ve Viggo’yla bakıştığında tehlike radarımdaki ibre kırmızı bölgeye biraz daha yaklaştı.

“Eminim majesteleri sarayda bir yerlerdedir,” dedi Viggo. Kısa boylu, iriyarı, kırmızı suratlı ve İskandinav Danny DeVito’ya birazcık benzeyen bir adamdı. “Onu arıyoruz.”

İbre kırmızı bölgeyi geçerek acil durum bölgesine girdi. “Ne demek onu arıyorsunuz?” Sesim sakın kalmaya devam etse de korku ve öfke içimde kabarmaya başlamıştı. “Onun sizinle birlikte olduğunu sanıyordum, majesteleri.”

Elin, Viggo'ya ters ters baktı. *Viggo, seni aptal!* diye bağırdığını anlamak için sesli konuşmasına gerek yoktu.

Her ne olduysa, benim bundan haberimin olmaması gerekiyordu.

Nikolai ağırlığını diğer yöne verdi, hissettiği rahatsızlık yüzüne yayılıyordu. “Öyleydi ama bir tartışmaya girdik ve o... Ah, atıyla birlikte kaçtı.”

“Ne kadar oldu?” Sesimin saygısızca çıkması umurumda değildi. Bu bir kişisel güvenlik sorunuydu ve ben Bridget'in korumasıydım. Neler olduğunu bilmeye hakkım vardı.

Nikolai'in rahatsızlığı gözle görülür bir şekilde arttı. “Bir saat kadar.”

İçimdeki öfke patladı, tehlike alarımını parçalamamayı kıl payı başarmıştı. “*Bir saat* mi? Ve kimse beni aramayı düşünmedi mi?”

“Ses tonunuza dikkat edin, Bay Larsen,” diye uyardı Elin. “Veliaht prensle konuşuyorsunuz.”

“Farkındayım.” Elin dik bakışlarını alıp kışındaki sopanın yanına sokabilirdi. “O zamandan beri prensesi kimse görmedi mi?”

Viggo, “Bir bahçıvan onun atını bulmuş,” dedi. “Düşündük ki o da...”

“Atını bulmuş.” Alnımda bir damar atmaya başladı. “Yani Bridget ata binmiyordu ve atı oraya kendisi getirmemişti.” Ne kadar kızgın olursa olsun, Bridget asla bir hayvanı arkasında bırakmazdı. Başına bir şey gelmiş olmalıydı. “Söyleyin bana. Araziyi de aradınız mı, yoksa sadece saraya mı baktınız?”

Viggo, “Majesteleri orada olmaz,” diye patladı. “Fırtına var! İçeride ol-”

“Tabii atından düşüp bir yerde bayılmadıysa.” Tanrım, bu herif güvenlik şefi yardımcısı pozisyonuna nasıl yükselmişti? On dan daha akıllı olan hamsterlar vardı.

“Bridget mükemmel bir binicidir, ayrıca dışarıda arama yapan birkaç kişi var. Saklanma yerlerinden birine kaçmış olabilir. Çocukken bunu yapardı.” Nikolai, Viggo’ya doğru baktı. “Fakat Bay Larsen haklı. Daha kapsamlı bir arama yapmaktan zarar gelmez. Araziyi kontrol etmesi için fazladan adam gönderelim mi?”

“Nasıl isterseniz, majesteleri. Bir harita hazırlarım...”

İnanılır gibi değil.

Viggo aptalca cümlesini bitirmeden önce kapıya doğru giden yolu yarılamıştım. Asıl yetkili güvenlik şefinin tatilde olması çok kötüydü çünkü yardımcısı lanet olası bir aptaldı.

O haritasını hazırlamayı bitirdiğinde, Bridget ciddi şekilde yaralanmış bir durumda olabilirdi.

Elin arkamdan, “Nereye gidiyorsunuz?” diye seslendi.

“İşimi yapmaya gidiyorum.”

Dışarıya açılan en yakın kapıya doğru koşarken sarayın büyüklüğüne küfrederek adımlarımı hızlandırdım. Dışarı çıktığımda paniğim tam anlamıyla bir dehşete dönüştü. Gök öyle bir gürlüyordu ki, arkamdan kapattığım kapı sallanıyordu. Dışarıda çok şiddetli bir yağmur vardı, önümde duran bahçeleri ve fiskiyeleleri bile bulanık bir şekilde görüyordum.

Arazi tek başıma arama yapmam için çok büyüktü, bu yüzden de stratejik davranmam gerekiyordu. En iyi seçenek güneydoğu köşesindeki resmi binicilik parkurundan başlamak ve oradan ilerlemek olurdu ancak yağmur şimdiye kadar tüm toynak izlerini silip süpürmüş olmalıydı.

Şanslıydım ki sarayın, konukları arazide gezdirmek için kullandığı bir motorlu araba filosu vardı. Bu sayede yaya olarak yarım saatte gideceğim binicilik parkuruna yalnızca on dakikada vardım.

Havayı yarıp geçen kalın su tabakasının ötesini görmeye ça-

lışırken, “Hadi prenses, neredesin?” diye mırıldandım. Zihnimde Bridget’in bedeninin çarpık ve kırılmış bir halde yerde yattığı görüntüler canlandı. Tenim buz keserken direksiyon terli avuçlarımdan kaydı.

Eğer ona bir şey olduysa, Viggo’yu öldürürdüm. Yavaşça.

Patikaları taramaya devam etmeme rağmen yirmi dakika sonrasında bile onu hâlâ bulamamıştım, çaresizlik içime yayılmaya başlıyordu. Sarayın içinde *olabilirdi* ama içimden bir ses orada olmadığını söylüyordu ve içimdeki ses asla yanılmazdı.

Belki de arabanın ulaşamadığı bir bölgedeydi. Kontrol etmekten zarar gelmezdi.

Motoru durdurup tenime vuran yağmur damlalarını umursamayarak dışarı atladım.

“Bridget!” Yağmur sesimi adeta yutuyordu. Bir küfür savurduktan sonra, “Bridget!” diyerek tekrar denedim. Patikanın yakınındaki alanı ararken botlarım çamurlu zemine batıyordu. Yağmur gömleğimi ve pantolonumu tenime yapıştırıyor, hareket etmemi zorlaştırıyordu ama bir komando olarak cılız bir fırtınadan çok daha kötü hava koşullarına maruz kalmıştım.

Onu bulana kadar pes etmeyecektim.

Arazinin farklı bir bölümüne geçmek üzereydim ki gözümün ucuyla sarı bir saç parıltısı gördüm. Kalbim tekledi, ona doğru koşmadan önce bir anlığına donakaldım.

Lütfen o olsun.

Öyleydi.

Bridget’in solgun yüzü ve alnındaki büyük morluk karşısında göğsüm inip kalkarken bedeninin yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Yağmur yüzünden rengi pembeye dönen küçük bir kan damlası yüzünün yanından aşağıya damladı. Bilinci yerinde değildi ve vücudu tamamen sırlıslıklamdı.

Göğsümde yükselmeye başlayan koruyucu canavar öylesine büyük bir gaddarlıkla hırlıyordu ki beni bile hayret düşürmüştü.

Viggo ölü sayılırdı. O böyle ağır hareket etmeseydi, biri beni arayıp Bridget'in kayıp olduğunu söyleseydi...

Öfkemi şimdilik bir kenara atmak için zorladım kendimi. Odaklanacak daha önemli işlerim vardı.

Bridget'in nabzını kontrol ettim. Zayıf ama düzenliydi. *Tanrıya şükür.* Yaralanma belirtileri için vücudunun geri kalanını hızlıca taradım. Normal nefes alıyordu, uzuvlarında kırık yoktu ve alnındaki kesik dışında kanayan bir yeri de yoktu. Kaskı eğik duruyordu. Yanaklarına ve giysilerine kir bulaşmıştı.

Göğsümdeki canavar yine hırladı. Sadece Viggo'yu değil, onu korumadığı ya da en azından yanında olmadığı için Nikolai'ı da paramparça etmeye hazırdım.

Bridget'in atından düşmesini engellemek için muhtemelen hiçbir şey yapamamıştı -kaskına ve yerdeki konumuna bakılırsa, olan şey muhtemelen buydu- ama canavar bunu umursamıyordu. Onun tek bildiği Bridget'in yaralandığıydı ve bunun bedelini birinin ödemesi gerekiyordu.

Daha sonra.

Önce onu doktora götürmem gerekiyordu.

Telefonumun çekmediğini anlayınca tekrar küfrettim. Fırtınadan dolayı devre dışı kalmış olmalıydı.

Standart tıbbi tavsiyeler, yaralı bir kişinin uzmanlar olmadan hareket ettirilmemesi gerektiğini söylerdi ama başka seçeneğim yoktu.

Bridget'ı kollarıma alıp elimle boynunu destekleyerek onu arabaya taşıdım. Hafif bir inilti duyduğumda yolu yarılamıştık.

Kalbim yine tekledi. “Prenses, uyanık mısın?” Onun paniğe kapılıp korkmasını istemediğimden sesimi sakın tutuyordum.

Bridget bir kez daha inledi ve gözleri kocaman açıldı. “Bay Larsen? Ne yapıyorsun? Neler oldu?” Etrafına bakmak için başını çevirmeye çalıştı ama uyluğunu sertçe sıkarak onu durdurdum.

“Yaralısın. Mecbur kalmadıkça hareket etme.” Arabaya ulaştık, sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırmadan önce onu dikkatlice yolcu koltuğuna oturttum. Rahatlama hissi tüm damarlarıma yayıldı, o kadar yoğun ki beni neredeyse boğacaktı.

O iyiydi. Yarasına bakıldığında, bir beyin sarsıntısı geçirme ihtimali olsa da bilinci yerindeydi, konuşuyordu ve *hayattaydı*.

“Ne olduğunu hatırlıyor musun?” Arabayı hızla saraya doğru sürmek istiyordum çünkü orada bir doktor vardı. Ancak hoplama ve sarsılma hareketlerini en aza indirmek için kendimi yavaş sürmeye zorladım.

Bridget yüzünü buruşturarak alnına dokundu. “At sürüyordum ve... bir dal vardı. Onu çok geç gördüm.” Gözlerini sımsıkı kapattı. “Başım ağrıyor ve her şey bulanık.”

Kahretsin. Kesinlikle beyin sarsıntısı geçiriyordu.

Ellerim Viggo’nun boynu olarak hayal ettiğim direksiyonu sıkıttı. “Birazdan sarayda olacağız. Şimdilik sadece rahatla, konuşmak için kendini zorlama.”

Elbette beni dinlemedi.

“Beni nasıl buldun?” Her zamankinden daha yavaş bir şekilde konuşuyordu. Sesindeki hafif acı sarsılmama neden olmuştu.

“Etrafı aradım.” Arabayı sarayın arka girişinin yakınına park ettim. “Güvenlik şefinizin yardımcısını kovmalısınız. Tam bir aptal. Eğer ben seni bulmasaydım, adamlarına sarayın içini aratmaya devam edecekti... bilinmeyen bir neden yüzünden.”

“Beni ne kadar süre aradın?” Bridget bana garip bir bakış attı. Bu öyle bir bakıştı ki kalbimi çok tuhaf bir şekilde sıkıştırmıştı.

“Hatırlamıyorum,” diye homurdandım. “Hadi seni içeri sokalım. Sırılsıklamsın.”

“Sen de öylesin.” Arabada kalmaya devam etti. “Beni... yağmurda tek başına mı aradın?”

“Dediğim gibi, Viggo tam bir aptal. İçeriye girelim, prenses. O kesiğe ve morluğa baktırman gerekiyor. Muhtemelen bir beyin sarsıntısı geçiriyorsun.”

“İyiyim.” Bunu demiş olsa da, içeri girerken kolumu beline sarmama hiç itiraz etmedi. Onun kolunu da boynuma dolayıp beni koltuk değneği olarak kullanmasına izin vermiştim.

Neyse ki doktorun muayenehanesi arka girişten çok uzakta değildi ve kadın Bridget’ın içinde bulunduğu durumu görünce hemen harekete geçmişti.

Doktor onun alnını tedavi edip yaraları için daha kapsamlı bir kontrol yaparken, ben de banyoda kurulanıp koridorda bekleme-ye başladım. Eğer Bridget’ın yaralarına ve kesiklerine bakarsam sinirlerime hâkim olamayabilirdim, kendime bu konuda güvenmiyordum.

Hızlı adım sesleri koridoru doldurdu. Nikolai’ın hemen arkasından gelen Viggo ve Elin’le birlikte bana doğru koştuğunu gördüğümde dudaklarım bir homurdanmayla tekrar açıldı. Çalışanlardan biri beni ve Bridget’ı görüp onlara haber vermiş olmalıydı.

Mükemmel. Biraz stres atmaya ihtiyacım vardı.

“Bridget iyi mi?” diye sordu prens, yüzü endişeliydi.

“Çoğunlukla. Doktor şu anda onu kontrol ediyor.” Dikkatimi Viggo’ya çevirmeden önce Nikolai’ın muayenehaneye girmesini bekledim. “Sen.” Viggo’yu gömleğinin yakasından tutup onu ayakları havada sallanana kadar yukarıya kaldırdım. “Sana dışa-

nda olduğunu *söylemiştim*. Sağduyusu olan her lanet insan onun dışarıda olduğunu bilirdi. Buna rağmen, Bridget yağmurun altında baygın bir haldeyken onu *içeride* arattın ve tam bir saati boşa harcadın.”

“Bay Larsen!” Elin’in sesi kulağa çok şaşırmış gibi geliyordu. “Burası kraliyet sarayı, diğer müşterilerle kavga ettiğiniz bir bar *değil*. Viggo’yu yere bırakın.”

Onu görmezden gelip sesimi sadece Viggo’nun duyabileceği kadar alçalttım. “Prensesin ciddi şekilde yaralanmamış olması için dua etsen iyi olur.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?” diye çıkıştı.

“Evet.”

“Seni kovabilirim.”

Dişlerimi belli belirsiz bir gülümsemeye gösterdim. “Denediğini görmek isterim.”

Sözleşmemi kraliyet güvenlik şefi incelemişti ve Viggo patronunun onayı olmadan beni kovmak şöyle dursun, kışından bunun için geçerli olacak bir bahane bile uyduramazdı.

Doktorun kapısı açıldığında Viggo’nun yakasını bırakıp onu yere indirdim.

“Bay Larsen, Viggo, Elin.” Doktor ofisinin dışında bir arbede olduğundan şüphelenmişse bile bunu belli etmedi. “Muayeneyi bitirdim. İçeri gelebilirsiniz.”

Bridget’in hastane yatağında oturduğu küçük kliniğe doluştuğumuz sırada, Viggo’ya olan öfkem prensesle ilgili endişelerim yüzünden arka planda kalmıştı. Bridget ise yanında gergin bir ifadeyle duran Nikolai’ı gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu.

Doktor, Bridget’in gerçekten de bir beyin sarsıntısı geçirdiğini fakat on ya da on dört gün içinde iyileşeceğini açıkladı. Ayrıca

hafif bir bilek burkulmasıyla birlikte kötü bir soğuk algınlığı başlangıcı da vardı. Hayati tehlikesi yoktu ama önümüzdeki birkaç hafta kendini rahatsız hissedecekti.

Bir korkak gibi Nikolai'ın arkasına saklanan Viggo'ya ters ters baktım.

Herkes gittikten sonra odada yalnızca ben kaldım. Doktor yüzüme bir kez baktıktan sonra bir mazeret mırıldanmış, hemen ardından da dışarı sıvışarak beni ve Bridget'ı içeride yalnız bırakmıştı.

Bridget, "İyiyim," dedi ben ağzımı bile açamadan. "Birkaç hafta dinlendikten sonra sapasağlam olacağım."

İkna olmamış bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Neler oldu? Nikolai, ikiniz tartıştıktan sonra oradan kaçtığımı söyledi."

Yüz ifadesi sırlarını benden gizliyordu. "Kardeş kavgası işte. Önemli bir şey değildi."

"Saçmalık. Sen öfkeyle kaçıp gitmezsin."

Nikolai odadayken Bridget'ın onunla bir kez bile konuşmamış olmasından bahsetmiyordum bile, bu her şeyi açıklıyordu. Nikolai onu gerçekten kızdırmadığı sürece, Bridget abisini asla görmezden gelmezdi.

"Her şeyin bir ilki vardır," diye karşılık verdi.

Boğazımdan sinirli bir hırıltı yükseldi. "Kahretsin. Prenses, daha dikkatli olmalısın. Sana bir şey olsaydı, ben..." Aniden sustum ve cümlemin geri kalanını içimden devam ettirdim. *Ne yapardım bilmiyorum.*

Bridget'ın yüzü yumuşadı. "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Benim için endişelenme."

"Bunun için çok geç."

Tereddüt etti, kendi içinde bir şeyi tartışıyormuş gibiydi. Ardından da, “Çünkü senin işin bu,” dedi.

Cümlesi havada asılı kalmıştı, çok daha derin bir anlamla yüklüydü.

Çenem kasıldı. “Evet,” dedim sonunda. Kalbim yeniden garip bir şekilde sıkışmıştı. “Çünkü benim işim bu.”

BÖLÜM 13

Bridget

SONRAKİ BİRKAÇ HAFTA SEFİL BİR HALDE GEÇTİ. Sadece hasta olduğum ve yaralarım iyileşme sürecinde olduğu için değildi bu, aynı zamanda halkla olan programımdaki durgunluk bana Nikolai'ın tahttan çekilmesi konusunda çılgına dönme yetecek kadar çok zaman tanıdığı içindi.

Kraliçe olacaktım. Belki yarın ya da bundan bir ay sonra değildi ama bir gün olacaktım. O gün ise çok yakındı.

Şarap kadehimi dudaklarıma doğru götürürken gece göğüne baktım. Nikolai ile konuşmamın üzerinden üç hafta geçmişti.

Beyin sarsıntım geçmişti ve soğuk algınlığından çoktan kurtulmuştum. Hâlâ bileğime dikkat etmem gerekse bile onun dışında, tekrar ayaklanıp etrafta koşturmaya başlamıştım. Tahttan çekilmenin nasıl ve ne zaman ilan edileceği, tepkilerle nasıl başa çıkılacağı, Eldorra'ya kalıcı olarak taşınma planlarımda nasıl gerçekleşeceği ve başımı döndüren diğer milyonlarca şey hakkında sürekli toplantıya katılmam gerekiyordu.

O sabah Markus, ailem ve ben resmi duyuruyu bir ay sonra

yapmak konusunda anlaştık. Daha doğrusu oradaki herkes kabul etti, ben de onların kararına uyduym çünkü başka bir seçeneğim yoktu.

Bir ay. Bir aylık daha özgürlük ve sonra her şey bitecekti.

Çatıya açılan kapı gıcırdayarak açıldığında bir içki daha almak üzereydim. Olduğum yerde doğruldum, gelenin Rhys olduğunu görünce ağzım açık kaldı. Kaşlarının yukarı kalkmasına bakılırsa, o da beni gördüğüne en az benim kadar şaşırılmıştı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sorduk aynı anda.

Küçük bir kahkaha attım. “Bay Larsen, burası benim evim. Bu soruyu soran kişi ben olmalıyım.”

“Buraya kimsenin gelmediğini sanmıştım.” Yanıma oturdu, ne kadar güzel koktuğunu fark etmemeye çalıştım. Sabun ve tarif edilemeyecek bir şekilde Rhys gibi hissettiren bir kokuydu bu. Temiz, basit, erkeksi.

Sadece mutfağın yanındaki servis koridorundan ulaşılabilen kuzey kulelerinden birinin çatısındaydık. Sarayın teraslı çatı bahçesiyle karşılaştırıldığında burası hiçbir şeydi, bir görevliye taşımama yardım etmesi için rüşvet verdiğim sandalyeler bile ancak sığıyordu. Ama burayı zaten bu yüzden seviyordum. Burası benim düşünmeye ve meraklı gözlerden uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunda geldiğim gizli sığınağımdı.

Şarabımın geri kalanını da içip ayağımın dibindeki şişeye uzandıktan sonra boş olduğunu fark ettim. Nadiren bu kadar çok içerdim ama bugünlerde beni kara bir bulut gibi takip eden kaygıyı hafifletecek bir şeye ihtiyacım vardı.

“Sadece ben geliyorum. Çoğu insan burayı bilmiyor,” dedim.

“Sen nasıl buldun?”

“Ben her şeyi bulurum.” Küstahlığı karşısında burnumu kırış-

tırdığımda sırttı. “Elimde sarayın planları var, prenses. Buranın her köşesini biliyorum. Bu benim...”

“İşin,” diye tamamladım cümlesini. “Biliyorum. Bunu sürekli söylemene gerek yok.” Aynı şeyi Dr. Hausen’in ofisinde de söylemişti. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Belki de benim için hissettiği endişenin, bir anlığına onun profesyonel yükümlülüklerinin ötesine geçtiğinden emin olduğum içindi. Ayrıca, bir anlığına bile olsa bunun olmasını istediğime yemin edebilirdim. Beni müşterisi olarak değil, *Bridget* olarak önemsemesini istemiştim.

Rhys’in dudakları seğirdi. Ardından bakışları alnıma kaydı. “Yaran nasıl?”

“Geçmek üzere, Tanrıya şükürler olsun.” Kafamı dala çarptığım yerde hâlâ küçük bir şişlik vardı ama bu, yüzümde göze batan bir morluk olmasından çok daha iyiydi. “Artık acımıyor.”

“Güzel.” Parmaklarını nazikçe morluğun üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesildi. Rhys mecbur kalmadıkça bana asla dokunmazdı ve şu anda dokunmak zorunda değildi. Bu da bana dokunmak istediği anlamına geliyordu. “Daha dikkatli olmalısın, prenses.”

“Bunu daha önce de söylemiştin.”

“Aklına yerleşene kadar da söylemeye devam edeceğim.”

“Güven bana, aklımda. Sen sürekli tepemde söylenip dururken nasıl olmasın ki?”

Bunun hakkında homurdanmama rağmen, onun böyle söylenip durmasından garip bir haz alıyordum. Her şeyin değiştiği bir dünyada, Rhys harika ve amansız bir şekilde *kendisi* olmaya devam ediyordu. Bunun değişmesini asla istemezdim.

Elini bir kez daha alnımda gezdirdikten sonra geri çekildi ve ciğerlerime tekrar oksijen girdi.

“Peki...” Rhys sandalyede arkasına yaslanarak parmaklarını başının arkasında birleştirdi. “Buraya genelde kimi getiriyorsun?” diye sorarken bana bakmıyordu.

“Ne?” Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Buraya kimseyi getirmemiştim.

“İki sandalye var.” Başıyla önce benimkini, sonra kendi oturduğunu işaret etti. “İkincisi kimin için?” Sesi rahattı ama altında bir gerginlik olduğunu hissedebiliyordum.

“Kimse. İki sandalye var çünkü...” Bocaladım. “Bilmiyorum. Sanırım bir gün, buraya getirmek isteyeceğim birini bulacağımı umuyordum.” Benim ve gizemli bir adamın bütün gece öpüşmek, gülmek ve sohbet etmek için buraya geleceğine dair aptalca romantik fikirlerim vardı. Ne yazık ki, bunun olma olasılığı her geçen dakika daha da azalıyordu.

“Hmm,” diye mırıldandı Rhys. “Gitmemi ister misin?” demeden önce bir saniyeliğine sessiz kaldı.

“Ne?” Bozuk plak gibiydim.

Belki de kafama aldığım darbe beynimi çırpılmış yumurtaya çevirmişti, daha önce hiç bu kadar konuşma sıkıntısı çekmemiştim.

“Anlaşılan burası senin gizli yerin. Buraya geldiğimde seni rahatsız ettiğimi fark etmemiştim,” dedi Rhys kısık bir sesle.

Midemden sıcak bir şey geçti. “Rahatsız etmiyorsun,” dedim. “Kal, lütfen. Bana eşlik etmen hoşuma gider.”

“Peki.”

İşte hepsi bu kadardı.

Gülümsememi bastıramadım. Burayı başka biriyle paylaşmaktan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama Rhys’in burada benimle birlikte olması hoşuma gidiyordu. Sessizliği anlamsız küçük sohbetlerle doldurma gereği duymuyordu ve beni sinir et-

tiği zamanlarda bile varlığı rahatlamamı sağlıyordu. O yakında olduğunda, güvendeydim.

Bacaklarımı ileriye doğru uzatınca yanlılıkla boş şarap şişesi-
ni devirdim. Şişe yerde Rhys'e doğru yuvarlandı. Onu almak için
aynı anda eğildiğimizde parmaklarımız bir saniyeliğine birbirine
değdi.

Hayır, bir saniye sürmemişti bile. Bir milisaniyeydi. Ancak
bu, kolumdan yukarı ve omurgamdan aşağı cızırdayarak ilerleyen
elektrik akımı için yeterliydi.

Elimi kendime doğru çektim. Rhys şişeyi alıp sandalyesinin
diğer tarafına, bacaklarımızdan uzak bir yere yerleştirirken tenim
yanıyordu.

Kısa dokunuşumuz, yapmamamız gereken bir şey yapıyormu-
şuz gibi uygunsuz hissettirmişti. Bu çok saçmaydı. Bunu planla-
mamıştık bile. Sadece bir kazaydı.

Fazla düşünüyorsun.

Bulutlar yer değiştirip ayın bir parçasını ortaya çıkardığında,
kuleye yayılan ışık Rhys'in yüzünün bir kısmını aydınlattı. Biraz
önce olduğundan daha kasvetli görünüyordu.

Buna rağmen, o güzeldi. Kusursuz bir Yunan tanrısı heykeli
gibi güzel değildi, saf ve küstah bir şekilde erkeksi olan bir gü-
zellikti bu. Siyah kirli sakalı, kaşının üzerinden geçen küçük yara
izi, koyu gri gözleri...

Burada yalnız oluşumuza odaklanmamaya çalıştığım sırada
midem yavaş yavaş kasıldı. İstedığımız her şeyi yapabilirdik ve
kimsenin haberi olmazdı.

Bizden başka kimsenin.

Rhys, "Önümüzdeki hafta buradan ayrılacağımızı duydum,"
dedi. Bunu hayal etmiş olabilirdim fakat sesi gergindi, sanki o da
tam olarak kontrol edemediği bir şeye karşı savaşıyormuş gibiydi.

“Evet.” Sesimin kendi kulaklarıma geldiği kadar titrek çıkmadığını umuyordum. “Büyükbabamın durumu şimdilik iyi ve taşınmadan önce New York’taki işlerimi bitirmem gerekiyor.”

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan yaptığım hatayı anlamıştım.

Rhys’e, Nikolai’ın tahttan çekildiğini henüz söylememiştim. Bu da onun Athenberg’e kalıcı olarak geri dönme planlarımdan haberi olmadığı anlamına geliyordu.

Rhys kaskatı kesildi. “Taşınmak mı?” Sesi kulağa sakın geliyordu ama gözlerinde oluşan fırtına hiç de öyle değildi. “Buraya mı?”

Güçlkle yutkundum. “Evet.”

“Bundan bahsetmemiştin, prenses.” Hâlâ sakın ve tehlikeliydi, tıpkı fırtınadan önceki sessizlik gibi. “Haberimin olması gereken önemli bir bilgiymiş gibi görünüyor.”

“Kesinleşmiş bir şey değil ama plan bu yönde. Ben... büyükbabama daha yakın olmak istiyorum.” Bu, kısmen doğrudu. Hastaneden sonra güzel bir şekilde iyileşmişti ve insanlar onu günün her saati izliyordu. Yine de onun için endişeleniyordum. Eğer bir şey olursa diye yakınında olmak istiyordum. Ayrıca veliht prenses olarak, kraliçe eğitimim için Athenberg’e dönmem gerekiyordu. Zaten onlarca yıl geride kalmıştım.

Rhys’in burun delikleri genişledi. “Bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?”

“Yakın bir zamanda,” diye fısıldadım.

Saray, Nikolai’ın tahttan çekilişini gizli tutuyordu ve resmi duyuruya kadar bu konu hakkında konuşmamam gerekiyordu. Ona Eldorra’ya geri dönüşüm için az önce ortaya attığım bahaneyi söylemiştim çünkü bir süre daha her şey normalmiş gibi davranmak istiyordum.

Aptalcaydı ama son zamanlarda aklım karmakarışık ve kendi davranışlarıma anlam veremiyordum.

Rhys'in gözlerinde bir şey titredi. Onu tanımasaydım, *incindiğini* düşünürdüm. "Eh, o zaman sonunda benden kurtulabileceksin," dedi hafifçe, yüzü taştan kazınmış gibiydi. "Pazartesi günü patronumla konuşup geçiş için gereken evrak işlemlerini başlatırım."

Geçiş.

Nefesim, kalbim, her şey durdu. "İstifa mı ediyorsun?"

"Bana burada ihtiyacın yok. Kraliyet muhafızları var. Ya ben istifa edeceğim ya da saray sözleşmemi feshedecek. Hepsi aynı sonuca çıkıyor."

Bu düşünce hiç aklımdan geçmemişti ama mantıklıydı. Ben ABD'de yaşarken, saray hiçbir kraliyet muhafızını ailesinden uzaklaştırmak istemediği için Rhys'i görevlendirmişti. Artık geri taşınyordum, benim için görevlendirecekleri bir korumaya ihtiyaç yoktu.

"Ama benim..." *Sana ihtiyacım var.*

Rhys ve ben başta anlaşılamamış olsak da artık onun yanımda olmadığı bir zamanı hayal bile edemiyordum.

Kaçırılma. Mezuniyet. Büyükbabamın hastaneye yatışı. Düzinelerce gezi, yüzlerce davet, hasta olduğumda bana tavuk çorbası ısmarlayışı, ceketimi evde bıraktığım için bana ceketini ödünç verdiği zaman gibi olan binlerce minik an...

Hepsinde yanımdaydı.

"Demek buraya kadarmış." Gözlerimi kırpıştırarak arkadaki yanma hissini uzaklaştırdım. "Bir ayımız daha var ve sonra sen öylece... gideceksin."

Rhys'in gözleri neredeyse siyaha dönmüştü, çenesinde bir kas seğirdi. "Merak etme, prenses. Belki koruman olarak yine Booth'u alırsın. İkınız için her şey tıpkı eski zamanlardaki gibi olur."

Aniden, mantıksız bir şekilde kızdım. Ona, küçümseyen ses tonuna, tüm bu duruma.

“Belki öyle olur,” diye çıkıştım. “Sabırsızlanıyorum. Sahip olduğum en iyi korumaydı.”

Söylediğim şey hakaret sayılabilecek bir saldırıydı ve Rhys’in kaskatı kesilmesine bakılırsa hedefini bulmuştu.

“İyi. O zaman çift taraflı bir kazanç olacak,” dedi soğuk, kontrollü bir sesle. Ayağa kalktıktan sonra arkasına bile bakmadan çıkışa doğru yürüdü.

Kapı arkasından sertçe kapandığında yerimden sıçradım.

Gözlerimin arkasındaki yanma, yanağımdan başıboş bir gözyaşı süzülene kadar yoğunlaştı. O yaşı öfkeyle sildim.

Ağlamak için hiçbir nedenim yoktu. Daha önce birçok kez koruma değiştirmiştım ve insanların etrafımdan ayrılmasına alışmıştım. Rhys çok uzun süredir benimle sayılmazdı bile. Booth dört yıl boyunca benim yanımdaydı ve ben o gittiğinde ağlamıştım.

Bir gözyaşı daha düştü. Onu da sildim.

Prensesler ağlamaz. Elin’in onaylamayan sesi kafamda yankılandı.

Haklıydı.

O kadar insan dururken, özgürlüğümün son ayını Rhys Larsen için ıstırap çekerek geçirmeyi reddediyordum. New York’a dönüp işlerimi yoluna koyacaktım. Kalan zamanımın her bir dakikasını bir prenses olarak geçirecektim, bir müstakbel kraliçe olarak değil.

Görgü kurallarını ve protokolü unutacaktım. Hayatımı istediğim gibi yaşayabileceğim bir zaman varsa, o da tam şu andı.

Bu Rhys için bir problem miydi? *Çok yazık.*

BÖLÜM 14

Rhys

Üç Hafta Sonra

BAZI İNSANLAR BOKTAN GÜNLER VEYA BOKTAN haftalar geçirirdi. Ben boktan bir ay geçiriyordum.

Bana Eldorra'ya taşınacağını söylediğinden beri Bridget'la aramız çok soğuktu ve son günlerimizi böyle geçiriyor olmaktan nefret etmiştim.

Son günlerimiz.

Bu düşünceyle birlikte göğsüm sıkıştığında kendimi bunu görmezden gelmeye, elimdeki göreve odaklanmaya zorladım. Hâlâ görevdeydim. New York'ta bir haftamız kalmıştı. Sonrasında, Athenberg'e geri dönerken Bridget'a eşlik edecektim ve yeni koruması göreve tamamen alışana kadar bir hafta daha yanında kalacaktım.

Yeni adamın kim olacağını henüz bilmiyorduk fakat ondan şimdiden nefret ediyordum...Yine de Bridget'ın şu anda dans ettiği adamdan nefret ettiğim kadar çok değil.

Manhattan'ın şehir merkezinde, şık bir gece kulübü olan Borgia'nın VIP odasıydık. Bridget bütün gece onu süzen ya-

kışıklı ahmağa kollarını dolamış haldeydi. Adamı tanımıştım, bir elektronik şirketinin vârisiydi. Günlerinin çoğunu içki içerek, parti yaparak ve şehrin uyuşturucu satıcılarını nakit parayla doyurarak geçiren, kötü şöhretli kadın avcısı Vincent Hauz'du. O ve Bridget geçmişte birkaç kez aynı etkinliklerde bulunmuşlardı.

Şimdiye kadar bir adamın kollarını koparmayı hiç bu kadar istememiştim.

Adamın aklından ne tür düşünceler geçtiğini anlamak için yüzüne bakmak yeterliydi, o düşüncelerin dansla hiçbir ilgisi yoktu. En azından ayakta yapılan dansla.

Bridget adamın söylediği bir şeye güldüğü sırada kanım kaynamaya başladı. Vincent'in, birisi onu mirasını elinden almakla tehdit etse bile espri yapamayacağından emindim ama Bridget da nıpkı onun gibi sarhoştı. Çoktan iki kokteyller birlikte beş tane *shot* içmişti -saymıştım- ve odanın diğer ucundan bile yanaklarındaki alkolün sebep olduğu kızarıklığı görebiliyordum.

Poposunu zar zor kapatan ışıltılı gümüş bir elbise ve onu uzun boylu kadın sınıfından bir Amazon kadınına dönüştüren, ölümcül görünümlü topuklu ayakkabılar giymişti. Dağınık altın rengi saçları, uzun bacakları, terden hafif bir parıltıyla parlayan cildi... Muhteşemdi. Ama kendisi öyle değildi.

Normal Bridget asla böyle bir elbise giymezi. Yasak olduğundan değildi bu, tarzı olmadığı içindi. Çatıdaki o geceden beri garip davranıyordu. Daha vahşiydi, daha az çekingendi ve şüphe uyandıran kararlar almaya daha yatkındı.

Örneğin: Vincent Hauz. Bu adamdan hoşlanmıyordu. Bunu bir keresinde kendisi söylemişti ama yine de şu an onunla samimi oluyordu.

Vincent onu daha yakına çekip kıcını kavramak için elini sırtından aşağı doğru kaydırdı.

Ne yaptığımı bile fark edemeden dans pistinde ilerleyip elimi Vincent'in omzuna sıkı bir şekilde bastırdım. Olduğu yerde irkildi ve araya girenin kim olduğunu görmek için Bridget'tan uzaklaştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Tasarımcı kıyafetlerim ve şık aksesuarlarım olmadığı için benden pek etkilenmediği belliydi.

Çok yazık. Belki de yüzüne indireceğim yumruktan daha çok etkilenirdi.

"Evet." Dişlerimi belli belirsiz bir gülümsemeye gösterdim. "Ellerini onun üzerinden çekmezsen, senin yerine ben çekerim."

"Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?" Vincent alayla güldü.

Yüzünü hamur haline getirmek üzere olan adamım.

Ben cevap veremeden Bridget araya girdi. "Hiç kimse." Bana ters ters baktı. "Ben iyiyim. Görevine geri dön."

Cehennem buz tuttuğunda, belki.

Bridget müşterim dışında herhangi biri olsaydı, bu küstah ses tonu yüzünden onu banyoya sürükler ve ters çevirip kıcına şaplak atardım.

Bunun yerine öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak ona ters ters baktım.

Partilemek mi istiyordu? Pekâlâ. Bana soğuk davranmak mı istiyordu? Öyle olsun. Ama Vincent Hauz'la herhangi bir şey yapmak istiyorsa cesedimi çiğnemesi gerekirdi. Adam yürüyen cinsel hastalıktı.

Vincent'in gözleri aramızda gidip geldikten sonra durumu anladı. "Sen korumasısın!" Parmaklarını şıklattı. "Dostum öyle desene. Endişelenmene gerek yok." Kolunu Bridget'ın beline dolayıp onu alaycı bir gülümsemeye kendine doğru çekti. "Ona iyi bakacağım."

Yüzünü yumruklamayı siktir et. Onun bütün dişlerini dökmek istiyordum.

Ne yazık ki, bu bir olaya yol açardı. Bridget'in da dediği gibi: Bir koruma olmanın ilk kuralı, bir olay çıkarmamaktır. Bu yüzden de bir sonraki en iyi seçeneği değerlendirdim. Müziğin arasından yükselen küçük bir çıtırtı duyana kadar omzunda duran elimi sık-maya devam etti.

Vincent cıyıkladı ve yüzü acıyla kaplanırken Bridget'ı serbest bıraktı. "Ne halt ediyorsun lan?"

"Ellerini onun üzerinden çekmen konusunda ne dedim?" diye sordum sakince.

"Bridget, bu herif de kim oluyor?" dedi Vincent tükürükler saçarak. "Kov onu!"

Onu görmezden gelerek Bridget'a döndüm. "Gitme zamanı, majesteleri." Dikkat çekiyorduk ve bu isteyeceğim son şeydi ama bu herifin ondan faydalanmasına izin vermeyecektim. "Yarın sabah erken kalkmanız gerekiyor."

Gerekmiyordu. Ona değerlendirmesi için bir şans veriyordum fakat o bu şansını geri tepmeyi seçti.

"İyi fikir." Bridget uyarı dolu bakışlarını geçirirken elini Vincent'in göğsüne koydu. Kalbim göğsümde öfkeli bir ritimle atmaya başlamıştı. "Vincent ile gideceğim. Gecenin geri kalanında izinlisin."

"Onu duydun." Vincent kendini elimden kurtarıp Bridget'ın arkasına doğru bir adım attı. *Korkak*. "Çık git buradan. Sabah onu eve getiririm." Gözlerini Bridget'ın göğsünde ve çıplak bacaklarında gezdirdi, bakışları şehvet doluydu.

Adamın aşırı şişkin kafasında tek bir beyin hücresi bile yoktu. Eğer olsaydı, şu anda canını kurtarmak için kaçıyor olurdu.

"Yanlış. Yapacağın şey şu." Sesim arkadaşça çıkıyordu. Me-

deniydi. Ama bu kibar kaplamanın altında jilet gibi keskin bir elik bıçak yatıyordu. “Arkanı dönüp uzaklaşacaksın ve onunla bir daha asla konuşmayacak, ona dokunmayacak ya da onun olduğu tarafa bakmayacaksın. Bunu ilk ve son uyarınız olarak düşünün, Bay Hauz.”

Onun adını biliyordum. Adını bildiğimi biliyordu. Eğer uyarımı görmezden gelecek kadar aptalsa onun peşine düşer, taşaklarını koparır ardından da ona yedirirdim.

Vincent’in yüzü alacalı bir mor renge brtnd. “Beni *tehdit* mi ediyorsun?”

Gözlerinden geçen korkunun tadını çıkararak ona baktım. “Evet.”

Bridget dişlerini gıcırdatarak, “Onu dinleme,” dedi. “Neden bahsettiğini bilmiyor.”

Vincent bir adım daha geriledi, etrafa nefret sasa da gözlerinde hâlâ bir korku vardı. “Her neyse, bu saçmalıklarla uğraşmam.” Bir fırtına gibi uzaklaştı ve sarhoş parti müdavimlerinden oluşan kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Bridget bana doğru döndü. “Senin *sorunun* ne?”

“Sorunum senin sarhoş, şımarık bir velet gibi davranman,” diye tersledim. “yle sarhoşsun ki ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Ne yaptığımı çok iyi biliyorum.” Bana dik dik baktı. İçim lke, meydan okuma ve sıcaklıkla doldu. Öfkesinin neden beni bu kadar tahrik ettiğini bilmiyordum. Belki de bu dünyaya gösterdiği maskeyi değil, onu görebildiğim nadir anlardan biri olduğu içindi. “Eğleniyorum ve gecenin sonunda buradan bir adamla ayrılacağım. Beni durduramazsın.”

Soğuk bir şekilde gülümsedim. “Haklısın. Bir adamla ayrılacaksın, benimle.”

“Hayır, seninle değil.” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“İki seçeneğin var.” Ona parfümünün kokusunu alabilecek kadar yaklaştım. “Ya bir yetişkin gibi buradan benimle birlikte çıkarsın ya da seni bir çocuk gibi omzuma atıp taşıyarak dışarıya çıkarırım. Hangisi olacak, prenses?”

Bu gece sinirleri tepesinde olan tek kişi o değildi.

Son yarım saati sinsi bir herifin ellerini her yerinde dolandırmasına izin vererek geçirdiği için sinirliydim. İki haftamız kalmışken kavga ettiğimiz için sinirliydim. Hepsinin de ötesinde, sahip olamayacak olmama rağmen onu bu kadar çok istememe sinirliydim.

Eldorra’ya geri taşınmasının netleştirdiği bir şey varsa, o da ilişkimizin geçici olduğuydu. Her zaman öyleydi ama bu durum şimdiye kadar canımı hiç bu kadar çok yakmamıştı.

Günün sonunda o bir prenesti, bense artık bana ihtiyaçları kalmayana dek tuttukları bir adamdım.

Bridget’in çıkık elmacıkkemikleri kıpkırmızıydı. “Buna cesaret edemezsin.”

“Ne yapacağımı görürsün.”

“Burada patronun siz olmadığınızı unutuyorsunuz, Bay Larsen.”

Gülüşümün sıcaklığı on derece daha düştü. “Bu teoriyi test etmek ister misin?”

Dudakları inceldi. Bir an için sırf bana inat olsun diye burada kalacağını düşündüm. Ama o tek bir kelime dahi etmedi, bana hiç bakmadan vücudumu geriye itti ve omuzları kaskatı bir şekilde çıkışa doğru yürümeye başladı. Onu takip ettim. Yüz ifadem partileyen diğer insanların önümden misketler gibi dağılmasına neden olacak kadar karanlıktı.

Bulduğumuz ilk taksiye binip eve gittik, taksi durur durmaz

Bridget inip hızla ön kapıya doğru yürüdü. Şoföre parayı ödedikten sonra dört adımda ona yetiştim.

Evin içine girdik, ayak seslerimiz ahşap zeminde yankılanıyordu. İkinci kata geldiğimizde Bridget yatak odasına girip kapıyı suratıma çarpmaya çalıştı ama o bunu yapamadan kolumu araya sıkıştırdım.

“Konuşmamız lazım,” dedim.

“Konuşmak istemiyorum. Zaten gecemi mahvettin. Şimdi beni yalnız bırak.”

“Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz.” O güzel kafasında neler olup bittiğine dair bir ipucu ararken bakışlarım onun bakışlarını delip geçti. “Haftalardır garip davranıyorsun. Bir şeyler yanlış.”

“Yanlış bir şey yok.” Bridget beni odasından çıkarmaya çalışmaktan vazgeçip kapıyı açtı. Kapıyı sonuna kadar itsem de odanın girişinde kalarak onu izlemeye ve beklemeye devam ettim. “Yirmi üç yaşındayım, Bay Larsen. Yirmi üç yaşındakiler dışarı çıkıp içki içer, erkeklerle yatarlar.”

Çenemde bir kas seğirdi. “New York’a dönene kadar hiç böyle biri değildin.”

Erkeklerle yatma kısmı için diyordum, dışarı çıkıp içme kısmı için değil. *Tanrıya şükürler olsun.*

“Belki de hayatı zorunda olduğum gibi yaşamaktan bıkmışım-
dır ve artık istediğim gibi yaşamak istiyorumdur.” Bridget takılarını çıkarıp şifoniyerinin üstüne koydu. “Büyükbabam neredeyse ölüyordu. Bir an için ayakta idi, sonra yere yığıldı. Aynı şeyin benim başıma gelmeyeceği ne malum?”

Sözleri bir gerçeklik taşıyordu ama gerçeğin tamamı orada yoktu. Sesinin her tonunu, her bir hareketinin ardında saklanan anlamı biliyordum. Bana söylemediği bir şey vardı.

“Sen de muhtemelen son anın olacak o zamanı lanet olası Vincent Hauz’la geçirmek istediğine karar verdin, öyle mi?” diyerek homurdandım.

“Onu tanımıyorsun bile.”

“Yeterince tanıyorum.”

“Lütfen.” Bridget bana doğru döndü, gözleri öfke ve çok daha hüznünlü bir şeyle birlikte parlıyordu. “Ne zaman bir adama gülümsemem, bölgesini sahiplenem bir ayı gibi aramıza giriyorsun. Neden? Özellikle de ilk tanıştığımızda bana çok net bir şekilde müşterilerinin özel hayatlarına karışmadığını söylemene rağmen yapıyorsun bunu.”

Cevap vermedim, çenemde nabzımla aynı ritimde olan bir tık atıyordu. *Tık. Tık. Tık.* Patlamayı ve hayatımızı havaya uçurmayı bekleyen bir bomba gibiydi.

“Belki de...” Bana doğru bir adım atarken Bridget’in ifadesi düşünceli bir hal aldı. *Birinci hata.* “Onların yerinde olmak istiyorsundur.” Gülümsedi ama gözlerindeki o tekin olmayan bakış hâlâ yerindeydi. “Beni mi istiyorsunuz, Bay Larsen? Prenses ve koruması. Arkadaşlarına anlatacağın güzel bir hikâye olurdu.”

İkinci hata.

“Artık konuşmayı kesseniz iyi olur, majesteleri,” dedim usulca. “Ve bundan sonra ne yapacağınıza çok ama çok dikkat edin.”

“Neden?” Bridget bana doğru bir adım daha attı. Ardından bir adım daha, ta ki aramızda bundan daha kısa bir mesafe kalana kadar. “Senden korkmuyorum. Herkes korkuyor ama ben korkmuyorum.” Elini göğsüme koydu.

Üçüncü hata.

Nefesi boğazından tamamen çıkamadan onu döndürüp yakındaki şifoniyerin üzerine eğdim. Bir elimle çenesini kavrayıp ba-

şını geriye doğru çekerken diğer elimle de boğazını sarıyordum. Sikim sert ve kızgın bir şekilde kıkına dayanmıştı.

Bütün gece boyunca gergindim. Kahretsin, son iki yıldır gergindim. Bridget von Ascheberg hayatıma girdiği anda mahvoluşuma doğru bir geri sayım başlamıştı ve bu gece, cehennemi yaşayacağım gece olabilirdi.

“Korkmalısın, prenses. Neden biliyor musun?” diye gürledim. “Çünkü haklısın. Seni istiyorum. Ama seni öpmek ya da seninle sevişmek istemiyorum. Seni becermek istiyorum. Benimle küstah bir şekilde konuşup, başka bir adamın sana dokunmasına izin verdiğin için seni cezalandırmak istiyorum. O kahrolası küçük elbiseni çekip çıkarmak ve içine günlerce yürüyemeyeceğin kadar sertçe girmek istiyorum. Yapamayacak olsam bile tüm bunları istiyorum. Ama bana öyle bakmayı kesmezsen...” Çenesini ve boğazını daha sıkı kavradım. Aynadan bana baktı, dudakları aralanmış ve gözleri hararetle kararmıştı. “Bu dediklerimi yine de yaparım.”

Bunlar eşit ölçüde şehvet ve öfkeye bulanmış olan sert, acı sözlerdi. Onu korkutmak için söylenmişlerdi fakat Bridget korkmuş olmanın dışındaki her şeye benziyordu. *Uyarılmış* gibi görünüyordu.

“Öyleyse yap,” dedi. Hareketsiz kaldım. Sikim beni pantolonunda bir delik açmakla tehdit ediyor, elim boğazının etrafında geriliyordu. “Az önce söz verdiğin gibi becer beni.”

BÖLÜM 15

Rhys

BRIDGET'İN AĞZINDAN O ZARİF, ASİL SESİYLE *becermek* kelimesinin çıktığını duymak...

Yapacağımı söylediğim şeyi yapmamak için irademin her zeresini kullanmam gerekmişti. Benden yapmamı istediği şeyi...

Siktir et deyip, ona tam olarak ikimizin de olması için can attığı şeyi vermekten başka bir şey istemememe rağmen tedbiri elden bırakmadım. Bridget hâlâ sarhoştı. Belki yarım saat önceki kadar sarhoş değildi ama ne olursa olsun muhakeme gücü tehlike altında olacak kadar sarhoştı.

Konuşanın o mu, yoksa alkol mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lanet olsun, Vincent Hauz'la eve gidecekti ve ondan nefret ediyordu.

“Bu bir söz değildi, prenses.” Parmaklarım tenine gömüldü.

“Bana bir sözmüş gibi geldi.”

Tanrım. Günaha o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum. Tek yapmam gereken uzanmaktı ve...

Aklından ne haltlar geçiyor, Larsen? diye homurdandı vicda-

nım. *Bridget* senin müşterin, ayrıca onun lanet olası bir prenses olduğundan bahsetmiyorum bile. Şu an yaptığından daha çok pişman olacağın bir şey yapmadan önce ondan uzaklaş.

Sadece iki haftalığına daha müşterim olmasının bir önemi yoktu. O hâlâ benim müşterimdi ve bu gece neredeyse tüm profesyonel sınırları yerle bir etmiştik.

Ona mı yoksa kendime mi daha çok kızdığımın emin olmayarak, “Söylemek istediğim şey,” dedim dişlerimin arasından. “Farklı biri gibi davranıyorsun. Benim tanıdığım *Bridget* korumasından onu becermesini istemezdi. Sana neler oldu?”

Yüzü sertleşti. “Seninle dostça sohbet etmek gibi bir niyetim yok, Bay Larsen. Ya beni becer ya da bunu yapacak başka birini bulayım.”

Vücudunu doksan derecelik bir açı yapacak ve yanağı tahtaya dayanacak şekilde şifoniyerin üzerine eğdiğimde küçük bir çığlık attı.

Eğildim. Ona o kadar yakındım ki aldığı hızlı ve sık nefesleri duyabiliyordum. “Bunu yaparsan,” dedim. “Bir adamın yavaş ve kanlı ölümünden sorumlu olursun. İstedğin bu mu, prenses?”

Bridget’ın elleri yumruk şeklini aldı. “Bana dokunmayacaksın ve başka birinin de dokunmasına izin vermeyeceksin. Söylesenize, tam olarak ne istiyorsunuz Bay Larsen?”

Seni istiyorum.

Her şey, hayatımla ilgili hissettiğim tüm o hüsrana kaynama noktasına ulaştı. “Neden yetişkin bir kadın yerine fevri bir ergen gibi davrandığını bilmek istiyorum!”

Bridget tanıdığım en mantıklı insandı. En azından kişiliği değişmeden önce öyleydi.

“Çünkü bu *son* şansım!” diye bağırdı. Onunla çalıştığım iki yıl içinde bir kez bile sesini yükselttiğini duymamıştım. Bu beni

tutuşumu gevşetip geri adım atmama yetecek kadar şok etmişti. Bridget elimden kurtulup yüzünü bana döndürdü, göğsü duygularla ağırlaşmış bir şekilde inip kalkıyordu. “Bir haftam kaldı. Bir hafta sonra...”

Ani, buz gibi bir korku bedenimi ele geçirdi. “Sonra ne?” diye sordum, safra boğazımda yükseliyordu. “Hasta mısın?”

“Hayır.” Bridget başka tarafa baktı. “Hasta değilim. Çoğu insanın hayalini kurduğu tek şeye sahip olacağım.”

Kafa karışıklığım, kısa süreliğine hissettiğim rahatlamayı yok etti.

“Veliaht prenses unvanına,” diye açıkladı bitkin bir ifadeyle şifoniyere yaslanırken. “Sen söylemeden ben söyleyeyim, biliyorum. Dünyada çok fazla dert var. Açlıktan ölen insanlar var ve ben bir tahtı miras olarak almaktan şikâyet ediyorum.”

Şaşkınlığım ikiye katlandı. “Ama Prens Nikolai...”

“Tahttan çekiliyor. Aşk uğruna.” Bridget neşesiz bir şekilde gülümsedi. “Sıradan birine âşık olma cüretini gösterdi ve bunun için de doğuştan hakkı olan şeyden vazgeçmesi gerekiyor. Çünkü kanunlar, Eldorra hükümdarının soylu olmayan biriyle evlenmesini yasaklıyor.”

Ah, Tanrı aşkına. On yedinci yüzyılda falan mıydık? “Bu saçmalık.”

“Evet ama uymamız gereken bir saçmalık. Artık taht sırasında olduğuma göre, buna ben de uymalıyım.”

Onun başka bir adamla evleneceği düşüncesi karşısında dudaklarım hafifçe büzüldü. Bu mantıksız olsa bile iş ona geldiğinde tepkilerimin hiçbirisi mantıklı değildi ki. Bridget, sahip olduğum tüm mantık ve görgü kurallarını silip süpürebilirdi.

İçimde yaşadığım karmaşadan habersiz bir şekilde devam etti. “Saray resmi açıklamayı önümüzdeki hafta yapacak. O zamana

kadar kimseye söylememem gerekiyor, bu yüzden sana hiçbir şey söyleyemedim.” Güçlkle yutkundu. “Açıklamadan sonra tahtın vârisi olacağım ve hayatım artık bana ait olmayacak. Yaptığım, söylediğim her şey Kraliyet’i temsil edecek. Aileme ya da ülkemi hayal kırıklığına uğratamam.” Derin bir nefes aldı. “İşte bu yüzden son zamanlarda biraz... çılgınca davranıyorum. Son kez normal olmanın tadını çıkarmak istiyorum. Yani, görecel olarak.”

Attığı bombayı sindirirken sessiz kaldım.

Bridget, Eldorra’nın gelecekteki kraliçesi. *Hassiktir.*

Çoğu kadının onunla yer değiştirmek uğruna cinayet işleyeceği konusunda haklıydı. Ama Bridget, bir zamanlar fırtınanın ortasında koşup yağmurda dans eden bir kızdı. Boş zamanlarını bir hayvan barınağında gönüllü olarak geçiren, gösterişli bir partiye katılmaktansa evde oturup televizyon izleyerek dondurma yemeyi tercih eden bir kızdı.

Kraliçe olmak onun rüyası değildi, en kötü kâbusuydu.

“Asla ben olmamalıydım. Ben yedek olandım.” Bridget gözlerini kırptırdı, gözleri dökülmeyen yaşlarla parlıyordu. Bunu görünce göğsüm sıkıştı. “Asla ben olmamalıydım,” diye tekrarladı.

Çenesini tuttum ve o bana bakana kadar yukarı kaldırdım. “Sen çok şeysin, prenses. İnatçı, çileden çıkaran, çoğu zaman da başımın belası... ama sana yemin ederim ki, sen hiçbir şeyin yedeği olamazsın.”

Zayıf bir kahkaha attı. “Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir.”

“Buna çok alışma.”

Başka bir küçük kahkaha daha attı. Fakat bu kahkaha tıpkı geldiği gibi hızla kayboldu. “Ne yapacağım?” diye fısıldadı Bridget. “Hazır değilim. Hiç hazır olacağımı sanmıyorum.”

“Sen Bridget von Ascheberg’sin,” dedim. “Hazır olacaksın.”

Bridget yaptığı her şeyde mükemmeldi ve kraliçe olmak bir istisna olmayacaktı.

“O zamana kadar...” Söyleyeceklerimden pişman olmamayı umuyordum. “Hayatını istediğin gibi yaşayacaksın. Siktiğimin Vincent Hauz’unu içermediği sürece.”

Eğer o şerefsizi bir daha görürsem, sırf Bridget’a dokunduğu ve onun düşüncelerinde yer kapladığı için vücudundaki her bir kemiği kıracaktım. Bridget’ın hiçbir santimini hak etmiyordu.

Bridget biraz neşelendi. “Bu beni becereceğin anlamına mı geliyor?”

Kesinlikle hâlâ sarhoştur.

Bunca zaman boyunca hiç yumuşamayan ereksiyonumun gayet farkında olarak inledim. “Hayır, prenses. Bu iyi bir fikir değil.”

Kaşlarını çatı. “Ama bu, yapılacaklar listemde.”

Of, Tanrım. Bunu sormaya neredeyse korkuyordum ama... “Bir yapılacaklar listen mi var?”

Bridget başıyla onayladı. “Eldorra’ya dönmeden önce yapmak istediklerimle ilgili.” Parmaklarını çıkararak listeyi açıkladı. “Bir: Kimsenin benim kim olduğumu bilmediği veya umursamadığı bir yere gitmek. İki: Bir etkinlikten ya da ertesi gün erken kalkmaktan endişelenmeden tüm gün boyunca yemek yemek, kitap okumak ve güneşlenmek. Üç: *Bungee jumping** gibi, büyükbabamın bana kızacağı türden adrenalin dolu bir aktivite yapmak. Son olarak da dört: Kendime veremediğim o orgazmı yaşamak.” Omuzları çöktü. “Uzun zaman oldu.”

Siktir: Şimdi Bridget’ın kendi kendine orgazm olmaya çalıştığı o görüntüler sonsuza dek zihnime kazınacaktı.

* Bungee jumping, bireylerin yüksek bir yerden aşağıya atladıkları ve sonrasında esnek bir halatla yukarı çekildikleri heyecan verici bir etkinliktir. (ç.n.)

Bir elimle yüzümü ovuşturdum. Kendimi nasıl bu duruma sokmuştum? Gece öyle kontrolden çıkmıştı ki öncesinde nasıldır hatırlamıyordum bile.

Bridget, "İlki muhtemelen söz konusu bile değil," dedi. "Yine de bana dördüncü için yardım edebilirsin."

Bu kadın ne annemin ne de ordunun yapamadığı bir şeyi başracaktı. Beni öldürecekti.

"Yatağa git," dedim gergin bir sesle. "*Yalnız başına*. Sarhoşsun ve geç oldu."

Bridget kasıklarına, pantolonumun bariz bir şekilde ortada olan ereksiyonumu sardığı yere baktı. "Ama-"

"Hayır." Buradan çıkmam gerekiyordu. Hemen. "Ama diye bir şey yok. Bunun için sabah olduğunda bana teşekkür edeceksin."

Daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden oradan ayrıldım ve doğrudan dünyanın en uzun, en soğuk duşunu alacağım banyoya yöneldim. Ancak uyarılmamın hararetini dindirmek konusunda bu hiçbir işe yaramadı. Hiç tatmin edici olmayan bir orgazma ulaşana kadar sikimi sıvazlamak da öyle.

Tek bir şey bu baskıyı hafifletebilirdi, ben de onu tıpkı bir aptal gibi geri çevirmiştim.

Musluğu kapatıp kurulandım ve uykusuz bir geceye teslim oldum.

Bridget bana yapılacaklar listesinden bahsettiğinden beri aklımda olan o korkunç fikirden bir türlü kurtulamıyordum. Hatta kulağa giderek daha iyi bir fikirmiş gibi geliyordu.

Gülünçtü, ayrıca muhtemelen tehlikeliydi. Hazırlanacak zamanım yoktu, tüm eğitimime ve koruma içgüdülerime aykırıydı.

Ama Bridget'in üzgün bakışlarını ve sözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

Son kez normal olmanın tadını çıkarmak istiyorum.

“Buna pişman olacağım,” diye mırıldanırken banyodan çıkıp dizüstü bilgisayarımı açtım.

Bunun hiç önemi yoktu.

Çünkü Bridget’in güvende olmasını çok istiyor olmama rağmen, onun mutlu olmasını daha da çok istiyordum.

BÖLÜM 16

Bridget

UTANÇTAN OLMEK MÜMKÜN MÜYDÜ?

Kırk sekiz saat önce buna hayır cevabını verirdim ama masada Rhys'in karşısında kahvaltımı yaparken kendimi *evet* diyenlerin tarafında bulmuştum. Ya kıpkırmızı olmuş yüzüm nedeniyle patlayacak ya da bir utanç birikintisine dönüşecektim, hangisi önce olursa artık.

"Biraz daha pastırma?" Tabagı bana doğru itti.

Başımı iki yana salladım, gözlerine bakamıyordum.

Bu sabah şiddetli bir baş ağrısı, bacaklarımın arasında zonklayan bir sıcaklık ve dün gece yapıp söylediğim şeylerin korkunç derecede net olan haurasıyla uyanmıştım.

Az önce söz verdiğin gibi becer beni.

Dört: Kendime veremediğim o orgazmı yaşamak. Uzun zaman oldu.

Kızarmış ekmeğim boğazıma kaçtığında bir öksürük krizine girdim

Rhys'in kaşları havaya kalktı. "İyi misin?" Sanki hiçbir şey

... gibi bütün sabah boyunca soğukkanlı ve sakin bir ruh
... Bense bunun için rahatlasam mı yoksa gücensem mi
... olamıyordum.

“Evet,” dedim nefes nefese. Suyumu alıp öksürüklerim geçene
... kadar yarısını içtim.

Rhys yumuşak bir sesle, “Daha fazla karbonhidrat yemelisin,”
dedi. “Akşamdan kalmalığına yardımcı olabilir.”

“Akşamdan kalma olduğumu nereden biliyorsun?”

“Dün gece hepsinde farklı likörler bulunan beş tane *shot* içtin.
Bu oldukça kolay bir tahmin.”

Dün gecenin herhangi bir bölümünün yaşandığını kabul etme-
si, yalnızca utancımı arttırmıştı. Keşke Borgia’dan sonra yaşa-
nanları *ikimizin de* aklından silebilseydim.

Bunu yapamadığım için olanları hatırlamıyormuş numarası
yapmak istiyordum. Fakat hatırlıyordum ve eğer bir açıklama
yapmazsam bu olanlar sonsuza kadar aklımdan çıkmazdı.

“Dinle, dün gece...” Kendimi Rhys’e bakmaya zorladım.
“Sarhoştum, sağlıklı düşünemiyordum ve söylememem gereken
bazı şeyler söyledim. Seni rahatsız ettiysem özür dilerim.”

Rhys’in yüzünde hayal kırıklığına benzer bir şey titreşti ama
sonra kayboldu. “Ben de söyledim,” dedi. “Ödeşтик sayalım.”

*Seni öpmek ya da seninle sevişmek istemiyorum. Seni becer-
mek istiyorum. Benimle küstah bir şekilde konuşup, başka bir
adamın sana dokunmasına izin verdiğin için seni cezalandırmak
istiyorum. O kahrolası küçüklük elbiseni çekip çıkarmak ve içine
günlerce yülriyemeyeceğin kadar sertçe girmek istiyorum.*

Kaşımından aşağıya doğru bir damla ter süzüldü. Klitorisimdeki
zonklamayı hafifletmek için taburemde kıpırdandım ama bu her
şeyi daha da kötüleştirdi.

Kurduğum o cümleleri ona hiç söylememem gerekirdi ama bu,

sözlerimde ciddi olmadığım anlamına gelmiyordu. Özellikle de Rhys beni şifoniyerin üzerine eğip aletini kışıma dayadığı zaman...

Tenime yayılan sıcaklığı hafifletmek için suyumun geri kalmasını kafama diktim.

“Bu durumda, en iyisi dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmak ve bundan bir daha asla bahsetmemek.”

Gerçekten daha fazla suya ihtiyacım vardı. Ayrıca bir de klimate. Ve muhtemelen bir buz banyosuna.

“Bana uyar.” Rhys tezgâha yaslandı. Bir elini tezgâhın üzerine koyarken diğer elindeki kupadan kahvesini yudumluyordu. Yaptığı bu kadar ateşli olmaması gereken, gündelik bir hareketti. “Bir şey dışında.”

Aman Tanrım. “Ve o da...?”

“Yapılacaklar listen.” O koyu gri gözleri içime işliyordu. “Eldorra’ya dönmeden önce tüm o söylediklerini gerçekten yapmak istiyor musun?”

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

Rahat bir nefes aldıktan hemen sonra yapılacaklar listemin dört numarasını hatırlayıp yeniden kızardım. “Evet ama çoğu muhtemelen mümkün değil.”

O yapılacaklar listesinden çok bir fantezi listesi idi. Bunu onları listelediğim zaman biliyordum. Yine de bir kız bazen umut edebilirdi.

“Ya sana mümkün olduklarını söyleseydim?” Rhys yüzünü yeniden bana çevirmeden önce kupasını lavaboya koydu.

“Benimle boktan bir şekilde dalga geçtiğini söyledim.”

Dudakları küçük bir sırtışla kıvrılınca tenimde karıncalanmalar oluştu. Rhys pek gülümsemezdi ama gülümsediği zamanlarda, bu yıkıcı oluyordu.

“Küfür ettiğini duymak her zaman çok güzel, prenses.”

Az önce söz verdiğin gibi becer beni.

Tam o anda, ikimizin de aklından bu geçmiş olmalıydı çünkü ben sandalyemde biraz daha küçülürken onun gülümsemesi soldu ve gözleri alevler içinde kaldı.

“Hayır, seninle dalga geçmiyorum,” dedi. Sesi bir saniye önce olduğundan daha boğuktu. “Eğer istersen, yapılacaklar listeni gerçeğe dönüştürebilirim.”

Ona dört numaranın da dahil olup olmadığını güpegündüz soracak kadar cesur değildim.

“Bunu neden yapasın ki?”

“Yılın iyilik yapma zamanındayım.”

Bu Rhys’in her zamanki, içinde hiçbir cevap bulundurmayan yanıtlarından biriydi ama merakım kızgınlığımı bastırıyordu.

“Tamam, bu bahaneyi yiyeceğim,” dedim. “Aklında ne var?”

“Ne değil, neresi olacak.” Rhys şaşkınlığım karşısında tekrar gülümsedi. “Costa Rica’ya gidiyoruz.”

BÖLÜM 17

Bridget

İKİ GÜN SONRA, RHYS'İN SÖZ VERDİĞİ GİBİ COSTA Rica'ya indik ve havaalanından yaptığımız iki saatlik bir araba yolculuğu sonunda Pasifik kıyısındaki küçük bir kasabaya geldik.

Pencereden ülkenin yemyeşil manzarasına baktım. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki başım dönüyordu. Rhys'in, yani *Bay Emniyet ve Güvenlik*'in ta kendisinin bir son dakika seyahati yapmamızı önerdiğine hâlâ inanamıyordum ama şikâyetçi de değildim. Daha önce Costa Rica'yı ziyaret etmemiştim ve tropik bir cennet-te geçecek dört gün kulağa... Eh, cennet gibi geliyordu.

Şehirdeki evi toplamayı bitirmiştik, o sabah anahtarlarımı teslim etmiştim. Yapmam gereken diğer her şeyi çevrimiçi bir şekilde yapabilirdim. Yani ne olursa olsun, New York'a geri dönene kadar özgürdüm.

"İşte." Rhys geniş, iki katlı bir villanın önünde durdu. "Yapılacaklar listesi, bir numara."

Kimsenin benim kim olduğumu bilmediği veya umursamadığı bir yere gitmek.

Burası kesinlikle öyle bir yerdi. Ev tepelerin arasındaydı ve çevredeki tek konuttu. Rhys burayı nasıl bulmuştu?

Kiralık arabamızın bagajından bavullarımızı indirip girişe doğru yürürken göğsüm hissettiğim duyguyla birlikte sıkıştı. “Her şeyi nasıl bu kadar hızlı ayarladın?”

Rhys öncesinde uygun bir kontrol yapmadan bir yere gitmeme asla izin vermezdi ve ona listemden söz edeli yalnızca kırk sekiz saat olmuştu. Kasabayı araştırması, kiralık jet ve villa rezervasyonu yapması, kraliyet seyahatinin getirdiği milyonlarca detayı bu kadar kısa sürede halletmesi için...

Ön kapıyı açarken, “Biraz hile yaptım,” diye itiraf etti. “Eski bir donanma arkadaşım birkaç yıl önce buraya taşındı ve buranın sahibi o. Şu anda tatilde, birkaç günlüğüne evi ödünç almama izin verdi. Her yıl ziyaret ettiğim için kasabayı ve insanlarını iyi tanırım. Güvenlidir. Sessizdir. Gözden uzaktır.”

“Tam da ihtiyacım olan şey,” diye mırıldandım. Göğsümdeki sıkışma yoğunlaşmıştı.

Rhys bana villayı gezdirdi. Duvarların tamamı camdı, çevredeki tepelerin ve uzaktaki Pasifik Okyanusu’nun muhteşem manzarasını üç yüz altmış derecelik bir açıyla sunuyordu. Her yer açık ve havadardı, içerisi doğal taş ve ahşaptan yapılmıştı. Evin tasarımı, yapının çevreye hükmetmek yerine bu çevrenin bir parçasıymış gibi görünmesini sağlamıştı. Ancak en sevdiğim özelliği, ikinci kattaki terasta bulunan sonsuzluk havuzuydu. Belirli bir açıdan bakıldığında, havuz doğrudan okyanusun bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Rhys, her zamanki Rhys’liğini yaparak bana evin güvenlik düzeneklerini de gösterdi. Evin her tarafındaki renkli ve kurşun geçirmez camlar, son teknoloji hareket sensörleri, bir yıllık yiyeceklerle dolu bir yeraltı panik odası... Aklım başka bir yere kaymadan önce fark ettiğim tek şey bunlardı.

Güvenlik önlemlerini takdir ediyordum ama güvenlik kame-
ralarının marka ve modelinin ayrıntılı bir dökümüne ihtiyacım
yoktu. Sadece bir şeyler yemek, hemen ardından da yüzmek isti-
yordum.

“Arkadaşına büyük bir teşekkür yollamayı bana hatırlat,” de-
dim. “Burası inanılmaz.”

Rhys kuru bir sesle, “Genellikle insanların burada kalmasına
izin vererek hava atmayı seviyor,” diye cevap verdi. “Ama ona
iletirim.”

Saat çoktan iki olmuş sayılırdı, bu yüzden de turu bitirdikten
sonra yaptığımız ilk şey üzerimizi değiştirip öğle yemeği için
şehre gitmek oldu. Kasaba, villadan arabayla yirmi dakika uzak-
lıktaydı ve Rhys’e göre binden az kişiye ev sahipliği yapıyordu.
Kimse benim kim olduğumu bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi.

Yapılacaklar listesi, bir numara.

Luciana adında, yuvarlak yüzlü yaşlı bir kadının Rhys’i gö-
rünce etrafa gülücükler saçtığı, aile işletmesi olan küçük bir resto-
randa yemek yedik. Kadın onu öpücüklere boğduktan sonra beni
de kucakladı.

“¡Ay, que bonita!” dedi beni süzerek. “¿Rhys, es tu novia?” *Ne
kadar güzel! Rhys, kız arkadaşın mı?*

Rhys ve ben aynı anda, “Hayır,” dedik. Rhys ona, “*Sólo so-
mos amigos,*” diye açıklama yapmadan önce birbirimize baktık.
Sadece arkadaşız.

“Ah.” Luciana hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. İngi-
lizce olarak, “Bir gün buraya bir kız arkadaş getireceksin,” dedi.
“Belki o sen olursun.” Bizi bir masaya götürmeden önce bana göz
kırpı.

Kızarmamı sıcaklığa bağlıyordum.

Rhys, menüden sipariş vermek yerine Luciana’nın kararı-
na güvenmemi söyledi ve yemek yirmi dakika sonra geldiğinde

bunu yaptığımıza çok sevindim. *Olla de carne, arroz con pollo, plátanos maduros...* Hepsi o kadar lezzetliydi ki, eğer yumurta çırpma ve kahve yapmak dışında herhangi bir mutfak becerim olsaydı Luciana'ya tariflerini almak için yalvarırdım.

“Bu inanılmaz,” dedim bir ağız dolusu tavuk ve pilavı yuttuktan sonra.

“Şehirdeki en iyi yemeği Luci yapar.”

“Evet ama demek istediğim bu değildi. *Bunu* kastetmiştim.” Çevremi gösterdim. “Gezi. Hepsi. Bunu yapmak zorunda değildin.” Özellikle de Rhys her şeyi kendi cebinden ödediği için. Arkadaşının villayı bedavaya ödünç verdiğini varsayıyordum ama uçuş, araba kiralama... hepsi pahalıya patlamış olmalıydı. Ona ödemeyi teklif ettiğimde bana o kadar karanlık bir bakışla karşılık vermişti ki bunu bir daha gündeme getirememiştim.

Rhys başını tabağından kaldırmadan, “Bunu veda hediyem olarak kabul et,” dedi. “Birlikte iki yıl geçirdik. Bir geziye değer diye düşündüm.”

Bir saniye önce çok lezzetli olan tavuk ağzımda küle dönmüştü.

Doğru, neredeyse unutuyordum. Rhys'in korumam olarak sadece iki haftası kalmıştı.

Yemeğimle oynadım, iştahım kaçmıştı. “Hazırda bekleyen yeni bir müşterin var mı?” diye sordum.

Bu kişi her kimse, Rhys'le bir son değil de bir başlangıç yapacakları için ondan şimdiden nefret ediyordum.

Rhys eliyle ensesini ovuşturdu. “Kısa bir ara vereceğim. Belki Costa Rica'ya geri dönerim ya da bir süreliğine Güney Afrika'ya giderim.”

“Ah.” Çatalımı tavuğuma daha sert sapladım. “Kulağa hoş geliyor.”

Harika. Ben sarayda kraliçe dersleri alırken o bir dünya turu yapacaktı. Belki Costa Ricalı ya da Güney Afrikalı güzel bir kıza tanışır, günlerini sörf yaparak ve sevişerek-

Kes şunu.

“Peki ya sen?” diye sordu Rhys, ses tonu normaldi. “Yeni korumanın kim olacağını biliyor musun?”

Başını iki yana salladım. “Booth’u istemiştim ama o çoktan başkasına verilmiş.”

“Komik. Veliaht prenses olduğun düşünülendiğinde, sana daha uzlaşmacı davranacaklarını sanırdım.” Rhys tavuğunu gereğinden biraz daha fazla bir kuvvetle kesmişti.

“Henüz veliaht prenses değilim. Her neyse, başka şeylerden konuşalım.” Bu konu canımı sıkıyordu. “Buralarda yapılacak ne gibi eğlenceli şeyler var?”

Pek bir şey yok cevabını almıştım. Öğle yemeğinden sonra Rhys ve ben kasabayı dolaştık, arkadaşlarım için bazı hediyelik eşyalar aldım. Yerel sanatçıların yer aldığı bir sanat galerisini gezdik, şimdiye kadar tattığım en iyi kahveyi içtiğim bir kafede mola verdik ve çiftçi pazarından yiyecek alışverişi yaptık.

Basit, sıradan bir gündü. Sıradan faaliyetlerle doluydu ve özellikle heyecan verici olan hiçbir şey yoktu.

Mükemmeldi.

Villaya döndüğümüzde bayılmak üzereydim ama Rhys ben yere çakılmadan önce beni durdurdu. “Bir süre daha kalabilirsen, görmen gereken bir şey var.”

Hissettiğim merak, yorgunluğum karşısında galip geldi.

“İyi bir şey olsa iyi olur.” Onu terasa kadar takip edip havuzun yanındaki hasır sandalyelerden birine otururken esnememi bastırdım. “Yeterince uyumadığım zamanlarda huysuz oluyorum.”

“Güven bana, biliyorum.” Rhys sırttı. “Yine de bunu kabul etmen iyi bir şey.”

Onun dış projektörler de dahil olmak üzere etraftaki tüm ışıkları kapatmasını izledim.

“Ne yapıyorsun?” Rhys asla yatmadan hemen öncesine kadar evdeki tüm ışıkları kapatmazdı.

Yanıma oturdu, çenesini yukarı kaldırmadan önce karanlıkta dişlerinin parıltısını gördüm.

“Yukarı bak, prenses.”

Baktım. Ardından nefesim kesildi.

Üstümüzde, gökyüzüne dağılmış binlerce yıldız vardı. O kadar fazla sayıda ve büyüklерdi ki, gerçek hayattan çok bir tabloyu andırıyorlardı.

Samanyolu, devasa ve ışıltılı görkemiyle tam oradaydı.

Bunu burada bu kadar net görebileceğimiz hiç aklıma gelmemişti ama aslında mantıklıydı. En yakın büyük şehirden kilometrelerce uzakta, yüksek bir tepedeydik. Etrafımızda bizden, gökyüzünden ve geceden başka kimse, hiçbir şey yoktu.

Rhys, “Beğeneceğini düşündüm,” dedi. “Bu, New York’ta veya Athenberg’de görebileceğin bir şey değil.”

“Hayır, değil.” Şiddetli bir duygu göğsümü sıkıştırdı. “Ve haklısın. Buna bayıldım. Yatma vaktimi kaçırıp huysuzlaşmama kesinlikle değdi.”

Alçak sesli kıkırdaması karnıma yerleşirken beni içten dışa ısıttı.

Bir saat daha dışarıda kaldık. Sadece gökyüzüne bakıp bu güzelliğin içimize işlemesine izin verdik.

Annem ve babamın yukarıda beni izlediğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

Umdukları gibi olup olmadığımı ve benimle gurur duyup duy-

madıklarını merak ettim. Nikolai'ın tahttan çekilmesi hakkında ne diyeceklerini ve annemin o gün hastanede ölmesi gereken kişinin kendisi değil de ben olduğumu bilip bilmediğini merak ettim.

O kraliçe olmalıydı, ben değil.

En azından o ve babam birlikteydiler. Anlaşmalı bir evlilik yapıp sonunda birbirlerine âşık olan şanslı çiftlerden biriydiler. Annemin ölümünden sonra babam asla eskisi gibi olmamıştı ya da en azından herkesin bana söylediği buydu. Ben aradaki farkı anlayamayacak kadar küçüktüm.

Bazı zamanlarda, babam anneme daha erken kavuşabilmek için arabasının kontrolünü kasten kaybetmiş olabilir mi diye merak ediyordum.

Rhys'e bakmak için başımı çevirdim. Gözlerim karanlığa o kadar alışmıştı ki burnundaki küçük çıkıntıyı ve dudaklarının sert kıvrımını secebiliyordum.

“Hiç âşık oldun mu?” Bunu kısmen gerçeği bilmek istediğim için, kısmen de düşüncelerimi gittikleri hastalıklı yoldan uzaklaştırmak istediğim için sormuştum.

“Hayır.”

“Gerçekten mi? Hiç mi?”

Rhys, “Hayır,” dedi tekrar. Tek kaşını yukarı kaldırdı. “Şaşırdın mı?”

“Biraz. Yaşın oldukça ilerlemiş. Şimdiye kadar en az üç kez âşık olman gerekirdi.” Benden on yaş büyüktü, aslında o kadar da yaşlı sayılmazdı ama fırsat buldukça onunla dalga geçmek hoşuma gidiyordu.

Derin, canlı bir ses havayı doldurdu. Şok içindeyken Rhys'in söylediğime güldüğünü fark ettim. Bu ondan şimdiye kadar aldığım en derin, en gürültülü, en gerçek kahkahaydı.

Çok güzeldi.

Rhys'in neşesi dindiğinde, "Her on yıla bir aşk," dedi. "Bu hesaba göre, senin de şimdiye kadar iki kez âşık olman gerekirdi." Bakışlarının yoğunluğu karanlığı delip geçti. "O zaman sen söyle, prenses. Sen hiç âşık oldun mu?"

"Hayır." Dikkatimi tekrar yıldızlara verdim. "Ama bir gün olmayı umuyorum."

BÖLÜM 18

Bridget

COSTA RICA'DA MUHTEŞEM GÜZELLİKTE, MÜKEMMEL bir dört gün geçirdik.

Geç uyandım ve geç yattım. Günlerimi yemek yiyerek, güneşlenerek ve havaalanında aldığım bir aşk romanını okuyarak geçirdim. *Yapılacaklar listesi, iki numara.*

Üçüncü günümüzde Rhys bizi *zip-line** yapmak için iki saat uzaklıktaki Monteverde'ye götürdü. Oradaki şirketin bölgenin en iyisi olduğunu ve kendisinin de birkaç kez onlarla *zip-line* yaptığını söyledi.

Yine de ben çelik halatların en uzunundan aşağı doğru inmeye hazırlanırken yüzü iyice gerilmişti. Şimdiye kadar sadece kısa halatları denemiştik ve bunu yapmak eğlenceliydi ama ben *daha fazlası* için hazırdım.

Binmek üzere olduğum halat, bulut ormanının yukarısına doğru uzanıyordu ve o kadar uzundu ki halatın diğer ucunu göremiyordum. Heyecan ve gerilim karışımı bir şey midemi burkuyordu.

* Bir noktadan daha alçak bir noktaya gerilen çelik bir hâlât veya ip ile yapılan kayma sporu. (ç.n.)

Rehberimiz bana onay verdikten sonra Rhys, “Onu tekrar kontrol et,” dedi.

Kimse onunla tartışmaya kalkışmadı. Rhys, her yeni sıranın başında rehberle emniyet kemerimi tam üç kez kontrol ettirmişti. Tartışmak faydasızdı.

Rhys rehber beni tekrar onayladıktan sonra, “Takılırsan paniğe kapılma,” dedi. “Gelip seni alırsınız.”

Rehber, “‘Biz’ derken beni kastediyor,” diye şaka yaptı. “Ama evet, gelip sizi alırsınız. Merak etmeyin hanımefendi.”

“Takılmak şu ana kadar aklımdan geçmemişti, çok sağ ol,” dedim alayla.

Rhys’in sert ifadesi değişmese de pozisyonumu aldığım anda onun huysuzluğuna dair tüm düşüncelerim kayboldu. Rehber beni itti ve sonunda aşağı inmeye başladım. Rüzgâr saçlarımı savururken yüzümdeki kocaman bir sırtışa engel olamadım.

Halattayken aşağısı korkutucu görünüyordu ama havada olmak heyecan vericiydi.

Gözlerimi kapattım, rüzgârın ve her şeyden uzakta olmanın tadını çıkardım. Endişe yok, sorumluluk yok, sadece ben ve doğa.

Bir sonraki ağaç platformuna ulaştığımda hâlâ yükseklerdeydim ve kısa bir süre sonra yere indiğimde Rhys’e tekrar takılmaktan kendimi alamadım.

“Gördün mü? Gayet iyiyim,” dedim. “Yerden parçalarımı toplamana gerek kalmadı.”

O bunu hiç komik bulmasa da umurumda değildi.

Yapılacaklar listesi, üç numara. Tik atıldı.

Tüm o aşırı korumacılığına rağmen, Rhys burada çok daha rahattı. Gerçi tamamen rahatlamış sayılmazdı, o siyah kıyafetlerini şort ve -iç çekiş- beyaz tişörtlerle değiştirmiş, yapmak istediğim

aktivitelerin çoğunu minimum şikâyetle kabul etmişti. Buna deniz paraşütü ve ATV turu* da dahildi.

Lakin yapmayı reddettiği tek şey benimle havuza girmektir. Bu yüzden de son gecemizde fikrini değiştirmek için son bir çaba daha sarf ettim.

“Bir komandonun yüzmediğini daha önce hiç duymadım.” Terasa çıktım. Rhys eskiz defterine bir şeyler çiziyordu. Henüz bana eskizlerinden hiçbirini göstermemişti ve ben de göstermesini istememişim. Sanat son derece kişiseldi, o yüzden eğer istemiyorsa bana göstermesi için onu zorlamak istemiyordum. “Hadi ama. Bu bizim son günümüz ve sen bundan bir kez olsun yararlanmadın.” Elimi parıldayan havuza doğru salladım.

“Bu bir havuz, prenses.” Rhys başını defterinden kaldırmadı. “Daha önce pek çok havuza girdim.”

“Kanıtla.”

Cevap vermedi.

“İyi, sanırım kendi kendime yüzeceğim. Yine.” Rhys’in yanından geçip suya doğru yürümeden önce ince beyaz kıyafetimi üzerimden sıyrıp yere düşmesine izin verdim.

Normalden daha yavaş yürümüş ve kalçalarımı biraz daha fazla sallamış olabilirdim.

Aynı zamanda en açık, en skandal bikinimi giymiş de olabilirdim. Ne de olsa yapılacaklar listemde sadece son bir madde kalmıştı.

Rhys’e yapılacaklar listemden bahsettiğimde sarhoş olsam da şu an ayıktım ve hâlâ dördüncü maddeyi yerine getirmeme yardım etmesini istiyordum.

Ona ilgi duyuyordum, o da bana ilgi duyuyordu. Borgia sonrasında odamda yaşananların ardından bu oldukça ortadaydı. Artık

* Dört tekerlekli motosikletlerle yapılan bir açık hava sporu. (ç.n.)

benim korumam olmayacaktı ve biz söylemediğimiz sürece yapacağımız şeyden kimsenin haberi olmazdı.

Hayatımın görevini üstlenmeden önce seksi korumamla geçireceğim vahşi, tutkulu bir gece. Çok mu şey istiyordum?

Havuza girerken Rhys'in bakışlarının sıcaklığını tenimde hissedince gülümsedim ama havuzun uzak köşesine ulaşana kadar arkamı dönmedim. Ardından ona baktım, Rhys'in başı tekrar eskiz defterine eğilmişti ama omuzlarında daha önce var olmayan bir gerginlik vardı.

"Bana katılmak istemediğine emin misin?" diyerek onu tavlamaya çalıştım. "Su harika hissettiriyor."

"Böyle iyiyim," dedi kısaca.

Bir iç çektim ve onunla uğraşmayı bıraktım... şimdilik.

O eskiz yaparken ben de havuzda yüzdüm, tenime değen suyun ve sırtımdaki güneş ışığının keyfini çıkardım.

Sonunda mola verdiğimde güneş batmak üzereydi ve günün altın saatinin* sıcaklığı etrafa puslu, rüya gibi bir ısıltı saçıyordu.

"Son şansın, Bay Larsen." Saçlarımı geriye doğru tarayıp gözlerimdeki suyu sildim. "Ya şimdi yüz ya da sonsuza dek sus."

Kötü bir espriydi. Yine de Rhys'in dudaklarının tekrar sert bir çizgi halini almadan önce yukarıya doğru kıvrılmasını sağlamıştı. "Hayır dersem beni rahat bırakacak mısın?"

Sırttım. "Muhtemelen hayır."

Defterini kapatıp masanın üzerine koydu. Sonunda ayağa kalktığı anda kabim patlamak üzereydi

Teslim olmasını beklemiyordum.

Rhys havuza doğru yürüdü. Bunu yaparken gömleğini ense-sinden tutup çıkardı ve ben nefes alma yetimi kaybettim.

* Gün doğumu veya günbatımı sırasında ışığın normalden daha sarı ya da kıızı görüldüğü zaman dilimi. (ç.n.)

Geniş omuzlar, mükemmel ve biçimli pazılar, bıçak kadar keskin karın kasları. Katıksız bir erkeksi mükemmellikti.

Gözlerim onu yiyip bitirirken bacaklarımın arasında bir zonk-lama başladı. Göğsünde, her iki pazısında ve göğüs kafesinin bir tarafında dövmeler vardı. Beni şifoniyerin üzerine eğdiğinde hissettiklerime dayanarak söyleyebilirdim ki, çok etkileyici bir malzemeye doğru uzanan derin bir V çizgisine sahipti.

Rhys suya girdi ve bana doğru yüzdü. İri, güçlü vücudu mavi suyun üzerinde bir yunus kadar zarif bir şekilde ilerliyordu. Yanıma geldiğinde gözünün üzerine bir tutam ıslak siyah saç düşmüştü. Onu yüzünden çekme dürtüsüne karşı koydum. “İşte, havuzdayım. Mutlu musun?”

“Evet, ayrıca daha sık üstsüz dolaşmalısın.” Rhys’in kaşları kalktı, sözlerimi hızla düzeltmeden önce yanaklarım çoktan alev almıştı. “Böyle daha rahat görünüyorsun. Daha az korkutucu.”

“Prenses, korkutucu olmak benim işim.”

Bu benim işim sözlerini bir daha asla duyamayacaktım, çok az zaman kalmıştı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye homurdandım. “Şehirdeyken her zaman gerginsin.”

Omuz silkti. “K-TSSB olunca böyle oluyor.” *Karmaşık TSSB*. Rhys bu rahatsızlığa sahip olduğunu söyledikten sonra araştırmıştım. Semptomlar arasında hiper uyarılma, yani tehditlere karşı sürekli tetikte olma durumu yer alıyordu. Tek bir travmatik olayın neden olduğu normal TSSB’den farklı olarak, karmaşık TSSB durumu aylarca hatta yıllarca devam eden, uzun süreli travmadan kaynaklanıyordu.

Ona böyle bir teşhis konulacak kadar ne yaşamış olabileceğini düşündüğümde kalbim sıkıştı. “Sanat yardımcı oluyor mu?”

“Biraz.” Rhys’in yüzü okunmuyordu. “Ama aylardır hiçbir

şey çizemedim.” Çenesini masaya doğru salladı. “Sadece karalıyordum. Ne çizebileceğimi düşünüyordum.”

“Çizdiğinde onu görmek isterim. İyi bir güvenlik alarmı resmi hoşuma gider,” diyerek şaka yaptım. Ardından birlikte geçirecek sadece bir haftamız kaldığını hatırladım.

Gülüşüm soldu.

Rhys beni yakından izledi. “Eğer istediğin buysa.”

Çok şey istiyordum ve hiçbirisi sanatla ilgili değildi.

“Size bir şey söyleyebilir miyim, Bay Larsen?”

Başını salladı.

“Seni özleyeceğim.”

Hareketsiz kaldı, bu yüzden beni duymadığını düşündüm. Ardından, alışılmadık derecede yumuşak bir sesle, “Ben de seni özleyeceğim, prenses,” dedi.

O zaman gitme. Kalabilmesinin bir yolu olmalıydı. Kraliyet muhafızlarından değildi ama iki yıldır benimleydi. Eldorra’ya geri dönecek olmamın, korumalarımın değişmesini neden gerektirdiğini bir türlü anlayamıyordum.

Tabii, Rhys’in benimle Eldorra’ya taşınmak zorunda kalacağı gerçeği hariç. Bunca zaman benimle yaşamış olsa da ABD’de yatılı korumalık yapmakla belirsiz bir süreliğine farklı bir ülkeye taşınmak arasında fark vardı. Ayrıca o erkenci davranmış ve çoktan istifa etmişti.

Sarayı kontratını uzatmaya ikna etsem bile Rhys bu teklifi kabul eder miydi?

Hayır derse diye sormaya korkuyordum ama zaman giderek azalıyordu.

Ben konuyu açamadan uzaklardan gelen yüksek bir patlama sesi duyuldu. Rhys aniden arkasını döndüğünde gökyüzünde havai fişeklerin patladığını gördü.

Ardından rahatladı. Fakat ben rahatlayamadım çünkü benim a-
rafımdayken üstünlü neden hiç çıkarmadığını sonunda anlamıştım

Sırtı -o güçlü ve güzel sırtı- yara izleriyle doluydu. Birbirinin
üzerinden geçen kızgın, beyaza yakın kesikler ve sigara yantığı
izleri olduğuna emin olduğum birkaç yuvarlak işaret.

Rhys'in omuzlarının gerilme şekline bakılırsa hatasını anla-
mış olmalıydı. Buna rağmen sırtını tekrar gizlemeye çalışmadı.
Artık saklamanın anlamı yoktu. Çoktan görmüştüm ve bunu iki-
miz de biliyorduk.

"Nasıl oldu?" diye fısıldadım.

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Annem keme-
rine düşkündü," dedi düz bir sesle.

Nefesimi tuttum, midemde bir bulantı başlıyordu. Bunu ona
annesi mi yapmıştı?

"Kimse bir şey söyleyip yapmadı mı? Öğretmenler, komşu-
lar?" Böyle bir suistimalin fark edilmeden devam edeceğini hayal
bile edemezdim.

Rhys omuz silkti. "Geldiğim yerde kötü ev koşulları olan çok
sayıda çocuk vardı. Bazılarının durumu benden çok daha kötüy-
dü. 'Disipline' edilen bir çocuğa kimse karışmazdı."

Genç Rhys'in ona göz kulak olması gereken insanlar için bir
istatistikten başka bir şey olmayacak kadar yalnız olduğunu dü-
şündüğümde ağlamak istedim.

Nefret ettiğim çok insan yoktu. Ama onun neler yaşadığını bi-
len, bundan şüphelenen ve bu konuda hiçbir şey yapmayan her-
kesten bir anda nefret etmeye başlamıştım.

"Bunu neden yaptı ki?" Parmaklarımı sırtında gezdirdim, do-
kunuşum o kadar hafif ki tenine zar zor dokunabilmişim. Kasla-
rı parmaklarımın altında kasıldı ama Rhys geri çekilmedi.

"Sana bir hikâye anlatayım," dedi. "Her zaman kaçmayı hayal

ettiği küçük, hoktan bir kasabada büyüyen güzel bir genç kızın hikâyesini. Bu kız bir gün, iş için birkaç aydır kasabada olan bir adamla tanışmış. Adam yakışıklıymış. Etkileyiciymiş. Ayrılırken kız da yanında götüreceğine söz vermiş ve kız da ona inanmış. Kız âşık olmuş, çok tutkulu bir ilişki yaşamışlar. Ama sonra kız hamile kalmış. Bunu onu sevdiğini iddia eden adama söylediğinde ise adam sinirlenmiş ve onu kendisini tuzağa düşürmeye çalışmakla suçlamış. Ertesi gün ortadan kaybolmuş. Öylece gitmiş. Nereye gittiğine dair hiçbir iz yokmuş ve sonrasında kıza söylediği ismin bile sahte olduğu ortaya çıkmış. Kız bir başına kalmış, hamile ve yoksulmuş. Ona yardım edecek arkadaşları ya da cheveynleri yokmuş. Belki adam bir gün onlar için geri gelir diye umut ederek bebeği doğurmuş ama adam hiç dönmemiş. Kız da rahatlamak için uyuşturucu ve alkole başvurup bambaşka bir insan olmuş. Daha acımasız. Daha sert. Çocuğunu sahip olacağı o mutluluk fırsatını mahvetmekle suçlamış ve tüm öfkesini, hayal kırıklığını o çocuktan çıkarmış. Genellikle de bir kemer kullanarak.”

Konuşurken sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabiliyordum. Taşlar birer birer yerine oturmuştu. Rhys’in neden içmeyi reddettiği, neden ailesinden ve çocukluğundan nadiren bahsettiği, sahip olduğu K-TSSB... Bu rahatsızlığı belki de en az askerliği kadar çocukluğunun da bir sonucuydu.

Küçük bir parçam onun annesiyle ve çekmiş olduğu acıyla empati kurdu ancak hiçbir acı, bunu masum bir çocuktan çıkarmayı haklı kılmazdı.

“Çocuğun suçu değildi,” dedim. Engelleyemediğim bir damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü. “Umarım bunu biliyordur.”

“Biliyor,” dedi Rhys. Başparmağıyla gözyaşımı sildi. “Onun için ağlama, prenses. O gayet iyi.”

Nedense bu beni daha çok ağlattı. Babam öldüğünden beri ilk

kez birinin yanında ağlıyordum ve eğer içim bu kadar acımasaydı bundan çok utanırdım.

“Şşt.” Kaşlarını derin bir şekilde çatarak bir gözyaşımı daha sildi. “Sana anlatmamalıydım. Tatilin sonu böyle olmamalıydı.”

“Hayır. Anlattığına memnun oldum.” Uzanıp elini tuttum ve geri çekmesine izin vermedim. “Benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor.”

Tanıştığımızdan beri Rhys’in bana en çok açıldığı an buydu ve ben bunu hafife alamazdım.

“Bu sadece bir hikâye.” Buna rağmen gözlerinde bir duygu fırtınası vardı.

“Sadece bir hikâye diye bir şey yoktur. Her hikâye önemlidir. Buna seninki de dahil.” *Özellikle seninki.*

Elini bırakıp sırtına doğru yüzdüm. Parmaklarımı tekrar teninde gezdirdikten sonra yara izlerinden birine küçücük, yumuşacık öpücükler kondurdum. “Bunu yapabilir miyim?” diye fısıldadım.

Kasları daha da kasıldı, o kadar gergindi ki dokunuşum altında titriyordu ama yine de soruma başını sert bir şekilde aşağı yukarı sallayarak karşılık verdi.

Başka bir yarayı öptüm. Sonra bir başkasını.

Rhys’in düzensiz nefesleri ve uzaktaki okyanusun hafif kükremesi dışında her şey sessizdi.

Ağlamayı bırakmış olmama rağmen kalbim hâlâ onun için sızlıyordu. Bizim için. Bu dünyada yaşadığımız için, asla olamayacağımız her şey için.

Ama şu anda dünyanın geri kalanı yoktu ve yarın henüz gelmemişti.

Son şans.

“Öp beni,” dedim yavaşça.

Vücudundan bir ürperti geçti. “Prenses...” Takma adım ağzın-

dan alçak ve boğuk bir sesle çıkmıştı. Acı çeker gibi. “Yapamıyoruz. Sen benim müşterimsin.”

“Burada değilim.” Kollarımı ona dolarken bir elimi göğsüne koydum. Dokunuşumun altında kalbi hem hızlı hem de güçlü bir şekilde atıyordu. “Burada, ben sadece benim ve sen de sadece sensin. Yapılacaklar listesi dört numara, Bay Larsen. Hatırladınız mı?”

“Benden ne istediğini bilmiyorsun.”

“Evet biliyorum. O gece, Borgia’dan sonra olduğu gibi sarhoş değilim. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum.” Nefesimi tuttum. “Asıl sen biliyor musun?”

Yüzünü göremiyordum ama içindeki savaşı neredeyse görebiliyordum.

Beni istiyordu. İstedğini biliyordum. Yine de bunun yeterli olup olmadığını bilmiyordum.

Su etrafımızda dalgalanıyordu. Uzakta daha fazla havai fişek patladı. Rhys hâlâ cevap vermemişti.

Tam beni susturup çekip gideceğini düşünürken kısık bir küfür savurup döndü ve beni kendine çekti. Eli saçımı kavrayıp dudakları benimkine yapışmadan önce sadece hızlı bir nefes alacak kadar zamanım olmuştu.

BÖLÜM 19

Rhys

BRIDGET VON ASCHEBERG BENİM ÖLÜMÜM OLACAKTI. Bunu onu gördüğüm an anlamıştım ve onun tadına bakarken, tahminim de aynı anda gerçeğe dönüşüyordu.

İrademin, profesyonelliğimin ve sahip olduğum her türlü koruma duygusunun ölümü. Ne kadar tatlı olduğuna bakarken, kıvrımlarının benim için özel yaratılmış gibi avuçlarıma çok mükemmel bir şekilde uyduğunu hissederken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

İki yıllık izleme, bekleme ve arzulama. Hepsi bu an içindi ve bu hayal ettiğimden bile daha iyiydi.

Bridget'ın kolları boynuma dolandı, vücudu benimkine uyacak şekilde kolayca kıvrıldı. Tadı nane ve şeker gibiydi, tam o anda bu dünyadaki en sevdiğim tat haline gelmişti.

Onu havuzun kenarına doğru ittim ve saçlarını daha sıkı kavradım, bu süre boyunca ağızım onunkinden ayrılmamıştı.

Tatlı bir öpücük değildi. Yıllarca bastırılmış bir gerginlikten doğan, sert, talepkâr ve sahiplenici bir öpücüktü ama Bridget da

hareketlerime adım adım uyuyordu. O da benim saçımı çekiştiriyor, dilini benimkine doluyor ve ağzından çıkan küçük iniltiler doğrudan aletime etki ediyordu.

“İstedğin bu mu?” Bikinisinin üzerinden meme ucunu çimdikledim. *O kahrolası bikini.* Onun içinde yanımdan geçtiğinde gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Bunu kumsalda hiç giymediği için memnundum. Eğer giyseydi, onu gören her herifi öldürmek zorunda kalırdım ve tatildayken yapmayı tercih edeceğim başka şeyler vardı... Tatlı zamanımı onun tatlı vücudunun her santimini keşfederek geçirmek gibi. “Hmm?”

“Evet.” Bridget dokunuşuma doğru eğildi. “Ama daha fazlasını istiyorum, lütfen.”

İnledim. *Kesinlikle benim ölümümdü.*

Bacaklarını belime doladım ve havuzdan çıkıp odasına yönelmeden önce ona sert bir öpücük daha verdim. Aklımdaki şeyi yapabilmek için havuz kenarından daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Onu yatağa yatırdıktan sonra ne kadar güzel görüldüğüne baktım. Islak saçları, ışıldayan cildi ve heyecandan kızarmış yüzü...

Kendimi onun içine, beni asla unutamayacağı kadar derinine gömmekten başka hiçbir şey istemiyordum. Ama şehvetle yanan bulanık düşüncelerimin arasında bile bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Eğer o köprüyü geçerse, onu asla bırakmazdım ve bu ikimizi de mahvederdi. Bana ne olacağı umurumda bile değildi. Ben zaten mahvolmuştum.

Ama Bridget? O, benden daha fazlasını hak ediyordu.

Dünyaları hak ediyordu.

“Yapılacaklar listesi, dört numara. İki kural var,” dedim, sesim boğuktu. “Bir: Bunu yaparsak, yaşananlar burada kalacak. Bu odada, bu gecede. Bir daha bundan bahsetmeyeceğiz. Anladın mı?”

Sözlerim sertti ama ikimizin de iyiliği için bunların söylenmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, olabileceklerin hayalinde kendimi kolayca kaybedebilirdim. Bu herhangi bir yırtıcıdan ya da düşmandan çok daha tehlikeli olurdu.

Bridget başıyla onayladı.

“İki: Seks yok.”

Kafa karışıklığı yüzüne yansdı. “Demiştin ki-”

“Birine orgazm yaşatmanın başka yolları da vardır, prenses.” Bir adım geriye çekilmeden önce göğsünü avucuma aldım ve başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirdim. “Şimdi uslu bir kız ol ve benim için bikinini çıkar.”

Vücutundan küçük bir ürperti geçse de yatakta dizlerinin üzerinde durup dediğimi yaptı. İstirap verici bir yavaşlıkla önce bikinisinin üstünü, sonra da altını çözdü.

Yüce Tanrım. Dindar bir adam değildim ama Tanrı’ya inana-
cak bir an varsa, o da şu andı.

Onu ellerimle dokunamadığım için -henüz- gözlerimle okşadım. Bakışlarım cesur ve sert bir şekilde onun dolgun, sıkı göğüslerine ve daha şimdiden ıslaklığıyla parlamaya başlayan tatlı vajinasına doğru sürüklendi.

“Kendine dokun,” diye emrettim. “Odanda yalnız kaldığın tüm o gecelerde ne yaptığını görmeme izin ver.”

Vücutunda pembe çiçekler açtı ve kremsi tenini gül rengine dönüştürdü. O yolun üzerinden dilimle geçmek istedim. Onu dişlerimle işaretlemek ve ona dokunmak istedim. Onun kime ait olduğunu, kime ait olması *gerektiğini* tüm dünyaya ilan etmek istedim.

Bana.

Yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Bridget kızarmasına rağmen göğüslerini okşayarak sıktı ve

meme uçlarını çimdikleyip bir elini bacaklarının arasına kaydırırken gözlerini benden ayırmadı.

Kısa bir süre sonra zevkle kıvranır hale geldi. Ağzı açıktı ve klitorisini ovuşturup amını parmaklarken sık nefesler alıp veriyordu.

Bu sırada gözlerim onu bir aslanın ceylanı yediği gibi tüketti. Sertçe. Gözü dönmüş bir açlıkla. Yıkıcı bir şekilde.

Aletim o kadar sertti ki canım yanıyordu ama ona dokunmadım. Şimdilik.

“Beni mi düşünüyorsun prenses?” diye sordum. “Hmm? Seni yatağa mıhlamamı ve yüzüme boşalana kadar o tatlı vajinanı dilimle sikmemi ne kadar çok istediğini mi düşünüyorsun?”

Bridget sızlanırken parmakları benim edepsiz sözlerim üzerine daha hızlı hareket etmeye başladı. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi, hareketleri yüzünden uylukları titriyordu. “B-belki.”

“Bu bir evet ya da hayır sorusu. *Söyle*,” diye homurdandım. “Sıkı amını parmaklarınla becerirken kimi düşünüyorsun?”

Bridget başı geriye doğru yatıp gözleri kapanırken titredi. “Seni.”

“Sana ne yapıyorum?”

İnledi.

Yatağa doğru yürüdüm ve bir elimle çenesini kavrayarak onu tekrar bakışlarımla buluşmaya zorladım. “Sana. Ne. Yapıyorum.”

“Beni beceriyorsun,” dedi nefes nefese. Ona uyarılışının kokusunu alacak ve içine girip çıkan parmaklarının kayma seslerini duyacak kadar yakındım. “Beni şifoniyerin üzerine eğmişsin. Aynada arkamda seni görebiliyorum. Saçımı kavriyorsun. Bana arkadan sahip oluyorsun. Aletinle içimi dolduruyorsun.”

Siktir: Lise birden beri pantolonumun içine boşalmamıştım ama şu an her şeyimi bırakınak üzereydim.

“Bir prensese göre oldukça pis bir ağzın var.” Diğer elimle bileğini kavradım ve onu hareketsiz kalmaya zorladım. Bridget itiraz edercesine sızlansa da tutuşumu gevşetmedim.

Gelmek üzere olduğunu anlayabiliyordum ama bu gece onun tüm orgazmları bana aitti.

Onu yatağa ittim ve bileklerini bikini üstünün ipleriyle birbirine bağlayarak başının üzerinde sabitledim.

“Ne yapıyorsun?” Bridget’in yüzü endişe ve beklentiyle dolmuştu.

“Buradaki zamanımı ağırdan alarak ve senin tadını çıkararak geçirmeyi garantiliyorum, prenses. Şimdi arkana yaslan ve senin için yapılacaklar listesinin son maddesini yerine getirmeme izin ver.”

Dudaklarını başka bir öpücük için yakaladıktan sonra boynundan aşağıya indim. Köprücük kemiklerine. Omuzlarına. Sonunda göğüslerine ulaştığımda, Bridget nefes nefese kalıp geçici bağlarından sıyrılmaya çalışana kadar meme uçlarını yalayıp emdim ama attığım düğüm çok sıkıydı.

Donanmada öğrendiğim en faydalı becerilerden biri ne miydi? İyi bir düğümün nasıl atılacağı.

Meme ucunu dişlerimle hafifçe çekerken bir parmağımı içine soktum, hemen ardından ikinci parmağımı da sokarak onu daha çok genişlettim.

Boğazımdan bir inilti koptu. “Sırılsıklamsın.”

“Lütfen.” Bridget’in teni dokunulamayacak kadar yanıyordu. “Benim ihtiyacım var... şeye...”

“Neye ihtiyacın var?” Karnından aşağıya doğru öperek inerken amına ulaştım. Parmaklarımı içinden çıkarmadan önce daha da derine ittim, sonra tekrar içeri soktum. Onu uçurumun kenarına getirmek için bu yeterliydi ancak aşağı atmaya yetmezdi.

“Boşalmam lazım,” diye inledi. “Rhys, lütfen.”

Durdum. “Bana ne dedin?” Başımı kaldırdım, bana şehvet ve o muhteşem mavi gözlerinde parlayan başka bir şeyle bakıyordu.

Fısıldayarak, “Rhys,” diye tekrarladı.

Dudaklarından çıkan ismim şimdiye kadar duyduğum en güzel şey olabilirdi.

İşime geri dönmeden önce keskin bir nefes verdim. “Boşalacaksın, prenses. Ama ben söylemeden olmaz.”

Başımı tekrar eğdim ve dişlerimi klitorisine nazıkçe sürttükten sonra onu emdim. Buna onu parmaklarımla becermem de eklen-
diğinde, suları kalçalarından aşağıya damlayacak kadar arttı ve ben de aç bir adam gibi her bir damlayı yudumladım.

Acayip lezzetliydi. Hiçbir şeye bağımlı değildim ama Bridget’in amının tadına ve hissine bağımlı olabilirdim.

Bridget kendini yüzüme doğru bastırdı, hareketleri çılgınca ve çaresizdi. Ben onu yemeye devam ettikçe yalvaran sızlanmaları daha da yükseliyordu.

Sonunda ona acıdım, başparmağımı klitorisine bastırıp parmaklarımı onu paramparça edecek noktaya degecek kadar kıvrıdım.

“Boşal,” diye emrettim.

Kelime ağzımdan çıkar çıkmaz Bridget keskin bir çığlıkla yata-
takta kıvrıldı. O kadar uzun ve sert bir şekilde gelmişti ki titreme-
sinin tamamen geçmesi beş dakika sürdü. Onun orgazm oluşunu
izlemek, neredeyse koyduğum kuralı unutmamı sağlayacaktı.

Seks yok.

Onu çözdüm ve iplerin derisine gömüldüğü yerdeki soluk kırmızı izleri okşadım.

Bridget yatakta kemiksiz bir yığın gibi yatıyordu ama yataktan kalkmak için hareket ettiğimde beni durdurdu.

"Bir şeyi umutuyorsun " Zentumdaki bazı ışık mülküne baktı.

"İnan bana, hiçbir şeyi umutlanmıyorum," C, iyi çakırlanarak keder
sarıken bunu umutlamak zorunda.

"O zaman senin için bannınla ilgili neme izin var "

Parmakları banna değdiğinde derin bir nefes aldım. "Bu planın
bir parçası değildi "

"Plan değişti " Bridget şortunu indirdi, büyüklüğünde yavaş
günde gözleri midesiye.

"Bridget. " Ellerini aletime sarıldığında duvarın bir inlemeye
deniyordu.

"Adını söyledim " Dilim sıkımsın başına hafifçe vurdu ve ben
tamamen ağzına almadan önce sıranı zevk sularını yaladı.

C cevap vermedim. Veremedim.

Aletin etrafındaki sıcaklığı dışında her şey yok oluyordu
ve cennetin bundan daha iyi hissettiremeyeceğinden oldukça
eminim.

Kanın damarlarında ateş gibi akıyordu. Ellerimi Bridget'in
saçlarına dolarken kalbim şehvet ve adını söylemek istemediğim
başka bir şeyin karışımıyla pompalanıyordu.

Çok gılgeldi.

Aletin tamamını ağzına sığdırmaya çalışıyordu ama ya ben
çok büyüktüm ya da bu açı gırıptı. Kışkık, hoşuk ve sınırlı bir
ses çıkardı. Cieri çekilip onu tekrar sırtüstü yatırmadan önce bir
kahkaha attım.

"Fazla gelirse söyle." Aletin ucunu dudaklarına sürttükten
sonra ağzına soktum. Büyüklüğüne alışması için her santimde
bir duraksayarak ilerledim. Ta ki sonunda boğazından aşağı mut-
lulukla gömülene kadar.

Hassiktir. Kafamda beyzbol kadrolarını saydığım eski numa-
rana sık sık başvurmak zorunda kalıyordum ama şu anda gecemi-

zaten tutturmuş; engel olan tek şey Washington’da tutturulmuştu.

Bridget bulağına bulağına bulağına aktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Aletini sadece bulağı üzerinde kalana kadar geri çekti.

“Çok mu fazla?”

Başını iki yana salladı, gözleri karamlık ve bereberiydi. İnkıyapı kendini tekrar uyanıttı.

Bu ritim tutturdu; önce yavaş, sonra yavaş dala dala bir hale geldiğinde ise hızlı. Bridget’in zorlamaları yavaş yavaş azaldı, yerini aletinin küçük titreşimleri gıcık gıcık almaya ve ben menem uylanı çimdikleyip enlarla oynarken kendini parmaklamak için uzandı.

“İşte bu,” diye gıcıklandı. “Her santimini ağzına al, tıpkı odu bu kız gibi.”

Daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar ağzında gıcık gıcık, teninde boncuk boncuk terler birikti. Ağzının içi sıcak, boğazı aletinin etrafında şişerken onun kendisini okuyordu.

Orpazın bana bir havai fişek gibi çarparak gözlerinin arkasından patladı. Son anda ağzından çıktım ve boş olarak göğsünü kalın şeritler halindeki menilerle kapladım. O kadar sert gelmişim ki sonrasında neredeyse yere düşüyordum, böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Hiç.

Bittiginde, Bridget yeniden boşalmıştı ve kesik kesik çıkan nefeslerimizin sesleri havadaki ağır seks kokusuna karışıyordu.

“Vay canım.” Gözlerini kırıştırdı, biraz şoka uğramış gibiydi.

Güldüm. Başını her ikisi de- artçı sarsıntılardan dolayı uguldamaya devam ediyordu.

“Bunu söyleyen kişi ben olmalıyım.” Onu yataktan kaldırıp

* ABD’deki bir beyzbol takımı. (ç.n.)

banyoya taşımadan önce dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktım. “Hadi seni temizleyelim, prenses.”

Parmaklarımla ona bir orgazm daha yaşatmaya karşı koyamadığımı düşünümün ardından çarşafı değiştim ve onu tekrar yatağa yatırdım. Yüzünden yorgunluk ve tatmin okunuyordu. Ben onu yorganın altına sokup saçını yüzünden çekerken bir kez olsun şikâyet etmeyerek üzerine titrememe izin verdi.

“Yapılacaklar listesi, dört numara. Sakın senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme,” diye takıldım ona.

Bridget aynı anda hem esnemeyi hem de gülmeyi başardı. “Yapılacaklar listesi, dört numara,” diye mırıldandı uykulu bir sesle. “Mükemmeldi.” Bana baktı, mavi gözleri biraz üzgündü. “Keşke sonsuza dek burada kalabilsek.”

Göğsüm sıkıştı. “Keşke, prenses.” Ona gecenin en yumuşak öpücüğünü verirken dudaklarının tadını ve verdiği hissi hafızama kazımaya çalıştım.

Bridget uykuya daldıktan sonra oturup bir süre onu izledim. Kendimi tam bir sapık gibi hissediyordum ama başka tarafa da bakamıyordum. Göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyordu ve yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Haftalardır olduğundan çok daha rahat görünüyordu. Keşke onun da istediği gibi, bu anın sonsuza kadar sürmesini sağlayacak bir güce sahip olsaydım.

Bunu yaparsak, yaşananlar burada kalacak. Bu odada, bu gecede. Bir daha bundan bahsetmeyeceğiz.

Bu benim kuralımdı. Uymamız gereken bir kuraldı çünkü Bridget sadece müşterim değildi. O, Eldorra’nın müstakbel kraliçesiydi. Bu durum beraberinde nefret ettiğim ancak engellemek için hiçbir şey yapamadığım karmaşıklıklar ve saçmalıklar getiriyordu.

Ona son bir kez daha baktım, her ayrıntısını ezberledim ve ardından ifademi sertleştirip oradan ayrıldım.

Yapılacaklar listesi, dört mumara.

Kalbim ne derse desin ya da ne isterse istesin, bu gece sadece onun dileklerinin gerçekleşmesiyle ilgiliydi.

Hepsi buydu.

Olabilecek tek şey buydu.

BÖLÜM 20

Bridget

ERTESİ SABAH BİR SIZIYLA AMA GÜLÜMSEYEREK uyandım. Yıllardır bu kadar iyi bir ruh halinde uyanmamıştım. Nedenini hatırlamam bir dakikamı aldı.

Dün gece yaşananlar parçalar halinde aklıma geliyordu, önce yavaş yavaş, sonra aniden. Bu odada söylediğim ve yaptığım pis şeyleri hatırlayınca kızardım.

Yine de gülümsememi durduramadım.

Daha sık yapılacaklar listesi hazırlamalıydım.

Bir süre yatakta oyalandım. Beni saran hülyalı sisi dağıtmak istemiyordum ama bugün New York'a dönüyorduk, bu yüzden bir an önce kalkmam gerekiyordu.

Sonunda kalktığımda seyahat kıyafetlerimi şifoniyerin üzerine serilmiş halde buldum ve odanın geri kalanının toplanmış olduğunu fark ettim. Yere saçılan başıboş ayakkabılar, sandalyeden sarkan bikiniler ya da makyaj masasına dağılmış makyaj malzemeleri yoktu.

Rhys toplanma işini benim için halletmiş olmalıydı. Öyle haygın bir halde uyumuştum ki onu duymamıştım bile.

Oturma odasına inip onu valizlerimizin yanında beklerken bulduğumda şüphelerim doğrulandı. Son birkaç gündür giydiği gündelik tişörtler ve şortlar gitmişti, onların yerine her zamanki siyah kıyafeti gelmişti.

Göğsümde küçük bir sızı hissettim. Tatil modundaki Rhys'i şimdiden özlemiştim.

"Günaydın, majesteleri," dedi telefonda başını kaldırmadan. "Kahvaltı mutfakta hazır. Uçağımız öğlen kalkıyor, bu yüzden kırk beş dakika içinde ayrılmalıyız."

Gülüşüm soldu. *Majesteleri. Prenses bile değil.*

Dün gece olanların dün gecede kalacağı konusunda anlaşmış-tık ancak böyle yüz seksen derecelik bir dönüş de beklemiyordum. Rhys şu an ilk tanıştığımız zamandan bile daha soğuktu.

"Teşekkürler." O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki söyleyecek başka bir şey düşünemedim. "Toplanma ve kahvaltı için."

"Rica ederim."

Az önceki iyi ruh halim uçup gitmiş olmasına rağmen hayal kırıklığımı ondan sakladım. Rhys ayrılmadan önce evdeki her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etti, ben de tek başıma kahvaltı ettim.

Mutfağı sona saklamıştı, belki de ben orada olduğum içindi. "Bay Larsen." Aramızdaki soğukluk göz önüne alındığında, şu anda ona Rhys demek doğru gelmiyordu.

"Evet?" Artık boş olan buzdolabını açtı ve kapağı kapatmadan önce üstünkörü bir tarama yaptı.

"Sana bir teklifim var."

Gerildi. Acı bir şekilde gülümsememe engel olamadım.

"Öyle bir teklif değil," dedim. "Ve bunu söylemeden önce bil-

meni isterim ki bunun... son olaylarla hiçbir ilgisi yok.” Kendımı gülünç duruma düşürmediğimi umuyordum ama düşürüyorsam bile, öyle olsundu. Eğer bir şeyi istiyorsam bunu söylemem gerekiyordu. Aksi takdirde, pişmanlıklarla boğuşurken kendimden başka suçlayacak kimsem olmazdı. “Sen iyi bir korumasın ve ben de Nikolai’ın tahttan çekilişi yüzünden yeterince fazla değişiklik yaşıyorum. Yeni pozisyonuma geçişim sırasında yanımdayken rahat olduğum biriyle çalışmak istiyorum.”

Rhys o kadar hareketsizdi ki bir heykeli andırıyordu.

“Talepte bulunursam, sarayın sözleşmeni ben yeni görevimde daha rahat hissedene kadar uzatmayı kabul edeceğini düşünüyorum.” Derin bir nefes aldım. “Bu geçici olarak Eldorra’ya taşınmak zorunda kalacağın anlamına gelir ve bunu çok fazla bulursan anlarım. Fakat sana bir seçenek sunmak istedim. Eğer kalmak istersen diye.”

Dün geceyle ilgisi olmadığını söylediğimde yalan söylememiştim. Bu fikir haftalardır aklımdaydı ve ben ona söylemeyi ertileyip duruyordum. Ne yazık ki yolun sonuna gelmiştik ve eğer şimdi söylemezsem, bir daha asla söyleyemeyebilirdim.

Rhys sonunda gözlerini kırıştırdı. “Cevap vermek için ne kadar zamanım var?”

Başka bir hayal kırıklığı dalgasıyla savaştım. Elbette düşünmesi gerekiyordu. Bu büyük bir karardı. Ama yine de sanmıştım ki...

“Önümüzdeki haftaya kadar. Kontratın resmen sona ermeden önce bildirmelisin.”

Başıyla onayladı, ifadesi belirsizdi. “Cevabımı hafta sonundan önce bildireceğim. Fırsat için teşekkür ederim.”

Mutfaktan çıktı ve ben onun durduğu yere bakakaldım.

Bu kadardı.

Gülümseme yoktu. Mutlu muydu, şaşırılmış mıydı yoksa rahat-

sız mı olmuştu bilemiyordum, hiçbir ipucu yoktu. *Cevahımı hafta sonundan önce bildireceğim*, demişti sadece, iki profesyonel yabancıdan başka hiçbir şey değilmişiz gibi.

Bir lokma daha kızarmış ekmek yemeyi denedim ama sonra pes ederek yüzümü ellerime gömdüm.

Bridget von Ascheberg, sen ne yaptın?

Havaalanına yaptığımız uzun yolculukta ya da uçuşumuz sırasında hiç konuşmadık. Aramız o kadar gergindi ki, neredeyse dün gecenin yaşanmamış olmasını dileyecektim. Fakat ne olursa olsun bundan pişmanlık duyamıyordum.

Sonrasında olanlar hoş değildi ama yaşadığımız o an çok güzeldi.

Yapılacaklar listesi, dört numara.

Bir yapılacaklar listesi maddesinden çok daha fazlası olmasına rağmen bu artık saklamam gereken bir sırdı.

Rhys bavulumu süitime bırakırken, “Zorunda değilsin ama... yarın bana katılabilir misin?” diye sordum. New York’a birkaç saat önce inmiştik ve iki gün sonra yapacağımız Eldorra yolculuğuna kadar Plaza Otel’de kalacaktık. Nikolai yarın tahttan çekildiğini açıklayacaktı, hemen sonrasında da ben bir basın toplantısı yapacaktım. Bu düşünce beni biraz geriyordu. “Konuşmada.”

Rhys’in yüzü o gün ilk kez yumuşadı. “Elbette, prenses.”

İlk başta bu takma addan o kadar çok nefret etmiş olmam komikti çünkü artık her duyduğumda kalbim tekliyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerine geldiğimizde biraz uyumaya çalıştım ama aklımda milyonlarca düşünce ve endişe dolanıyordu. Costa Rica, Rhys, korumam olarak kalıp kalmayacağı, halkın Ni-

kolai'ın tahttan feragat edip Sabrina'yla nişanlanmasına vereceği tepki, büyükbabamın sağlığı, veliaht prenses oluşum, Eldorra'ya geri taşınmam...

Gözlerimi sımsıkı kapattım. *Nefes al. Sadece nefes al.*

En sonunda huzursuz bir uykuya daldım ve sarayın önündeki herkes gülerek beni işaret ederken dev bir tacın altında ezildiğim kâbuslar gördüm.

Ertesi sabah, basın toplantıma hazırlanmak ve gözlerimin altındaki mor halkaları makyajla kapatmak için planladığımdan daha erken uyandım. Kahvaltıyı atladım çünkü yiyecekleri içimde tutma konusunda kendime güvenmiyordum. Tabii Rhys söz verdiği gibi saat tam yedide ortaya çıktığında, oda servisinden yumurta ve smoothie ısmarlamakta ısrar etti. Kahve yoktu. Bunun kaygımı gidermeye yardımcı olacağını söylemişti ve şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı.

Nikolai'ın konuşması saat sekizde başladı. Askeri üniformasını giymiş, gergin ama kararlı bir yüze sahip olan abimin Eldorra tarihini sonsuza dek değiştirecek sözlerini söylemesini sessizce izledik.

“Eldorra'nın veliaht prensi unvanımdan feragat ettiğimi ve kendimi kraliyet soyundan çıkardığımı ilan ediyorum. Bu karar kolay alınmadı...”

İzleyicilerin nefeslerinin kesilişi ekrandan bile duyulabiliyordu fakat Nikolai konuşmaya devam etti.

Hayatımın en önemli kararı...

Vatan sevgim...

Kız kardeşim Prenses Bridget sayesinde...

Tüm bu zaman boyunca hareketsizce oturdum. Tahttan çekileceğini biliyordum ama Nikolai'ın bunu ekranda duyurduğunu görmek ve duymak gerçeküstüydü.

Konuşmasını bitirdikten sonra, kamera gözle görülür şekilde sersemlemiş bir haber spikerine geçti. Ancak ben spikerin ne söyleyeceğini duyamadan Rhys televizyonu kapattı.

“Zamana ihtiyacın var mı?” O kadar doğal bir güven ve otorite saçıyordu ki, yıpranmış sinirlerimi neredeyse yatıştırıyordu.

Neredeyse.

Kendi basın toplantım yakındı ve ben kusmak istiyordum.

Evet. Tercihen milyonlarca saate ihtiyacım vardı.

“Hayır.” Boğazımı temizledikten sonra daha güçlü bir sesle, “Hayır, gidelim hadi,” diye cevap verdim.

Odamdan çıkmadan önce saçımınla kıyafetlerimi son bir kez kontrol ettim. Kraliyet ailesi üyelerinin toplum içinde söylediği ya da giydiği her şeyde gizli bir sembolizm vardı. Bense bugün savaşa şık bir *Chanel* takımı, topuklu ayakkabılar ve Eldorra'nın bayrak renklerini yansıtan bir broş ile gidiyordum. Broşum yakut, altın ve elmastan oluşuyordu.

Verdiğim mesaj şuydu: Kontrol bende ve tacı devralmaya hazırım.

Asıl gerçek ise buydu: Karmakarışık bir haldeyim.

Rhys'le birlikte asansörle lobiye indiğimiz sırada, vücudumda etrafımdaki dünyayı bulanıklaştıran bir uyuşukluk başladı.

Onuncu kat...dokuzuncu kat...sekizinci kat...

Geçtiğimiz her katta midem daha da çok bulanıyordu.

Lobiye vardığımızda asansörün kapıları hızla açıldı ve otel girişinin etrafında toplanmış, yalnızca güvenlik tarafından geride tutulan yoğun bir muhabir kalabalığı gördüm. Beni gördüklerinde bağırışları arttı, lobide bulunan herkes kargaşanın kaynağına bakmak için döndü.

Yani bana.

Geçmişte basınla pek çok kez muhatap olmuştum ama bu an, veliaht prenses olarak onlarla ilk karşılaşmamdı. Farklı olmama-lıydı ama öyleydi.

Her şey farklıydı.

Nefes alışverişim sığlaştı. Karanlık noktalar görüşümün önün-de dans etmeye başladı ve adımlarım sendeledi.

“Nefes al, prenses,” dedi Rhys sessizce. Bir şekilde, nasıl ol-duğumu her zaman biliyordu. “Sen geleceğin kraliçesisin. Seni korkutmalarına izin verme.”

Nefes al. Nefes ver.

Haklıydı. Yeni rolümün ilk gününe korkmuş ve ürkek bir şe-kilde başlayamazdım. Tek istediğim süitime koşup bir daha asla dışarı çıkmamak olsa bile, yerine getirmem gereken sorumluluk-larım vardı.

Bunu yapabilirdim.

Ben, Eldorra’nın gelecekteki kraliçesiydim. Öyle davranma-nın zamanı gelmişti.

Çıkışa, yeni hayatımın başlangıcına doğru yürürken diğer otel misafirlerinin bakışlarını görmezden geldim. Derin bir nefes al-dım, omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım.

PART 2

BÖLÜM 21

Bridget

Altı Hafta Sonra

"MAJESTELERİ SİZİ GÖRMeye HAZIR." MARKUS büyükbabamın ofisinden dışarı çıktı, yüzü o kadar asıktı ki az önce bütün bir limonu yutmuş gibi görünüyordu.

"Teşekkürler, Markus." Gülümsedim. O bana gülümsemedi. Topuklarının üzerinde dönüp koridorda ilerlemeye başlamadan önce sadece nezaketen başını hızlıca salladı.

İç çektim. Veliaht prenses olmamın Edvard'ın en yakın danışmanı ile olan ilişkiyi iyileştireceğini düşünmüştüm ama ne yazık ki yanılmıştım. Markus her zamankinden daha hoşnutsuz görünüyordu. Belki de abimin tahttan çekilmesinin ardından basında çıkan haberler pek iyi olmadığı içindi.

Pek iyi olmayan başka ne vardı? Takma adım: Yarı Zamanlı Prens. Görünüşe göre gazeteler müstakbel kraliçelerinin Eldorra'dan uzakta geçirdiği onca zamandan hoşnut değildi. Her fırsatta ülkeye olan bağlılığımı ve genel olarak da tahta uygunluğumu sorgulamaktan zevk alıyorlardı.

En kötüsü de tamamen haksız olmamalarıydı.

Daha önce Elin’le imaj hasarı kontrolüyle ilgili yaptığım görüşmede bana eşlik eden Mikaela’ya, “Yarın kurdele kesiminde görüşürüz,” dedim.

“Tamamdır.” Mikaela, Edvard’ın yarı açık kapısından içeri gizlice bir göz attı. “İyi şanslar,” diye fısıldadı ardından.

Büyükbabamın benimle neden konuşmak istediğini bilmiyorduk ama bunun iyiye işaret olmadığını biliyorduk. Ciddi bir durum olmadıkça beni ofisine çağırmazdı.

“Teşekkürler.” Ona zayıf bir gülümseme gönderdim.

Büyürken Mikaela en iyi arkadaşımdı, şu anda ise kraliçelik eğitimim sırasındaki sağ kolumdu. Baron ve Barones Brahe’nın kızıydı, Eldorra sosyetesindeki herkes hakkında her şeyi biliyordu. Athenberg sosyetesine geri dönmeme yardım etmesi için onu işe almıştım. Çok uzun süredir burada yaşamıyordum, geleceğin kraliçesi için bu kabul edilemez bir durumdu.

Mikaela’nın bu kadar büyük bir göreve evet demesini beklemiyordum ama beni şaşırtarak kabul etmişti.

Yanımdan ayrılmadan önce kolumu hızlıca sıktı, ben de Edvard’ın ofisine girerken kendimi hazırladım. Maun panelli devasa bir odaydı. Tavanı iki kat yüksekteydi, saray bahçelerine bakan pencereleri ve üzerinde şekerleme yapmaya yetecek kadar büyük bir masası vardı.

Beni görünce Edvard’ın yüzü bir gülümsemeyle kınıştı. Hastaneden çıktıktan sonra geçirdiği haftaların ardından çok daha sağlıklı görünüyordu. Korkulacak herhangi bir belirti göstermemiş olmasına rağmen ben yine de onun için endişeleniyordum. Doktorlar durumunun öngörülemez olduğunu söylemişlerdi ve her sabah, o günün büyükbabamı canlı göreceğim son gün olup olmadığını merak ederek uyanıyordum.

Ben karşısındaki koltuğa geçtikten sonra, “Eğitim nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi gidiyor.” Sinirlerimi yatıştırmak için ellerimi bacaklarımla altına kaydardım. “Ama bazı parlamento oturumları...” *Çok uzundu. Uykumu getiriyorlardı. O kadar sıkıcıydı ki bir boyanın kurummasını izlemeyi tercih ederdim.* “Oldukça ayrıntılıydı.”

Kimse kendi konuşmasına parlamento başkanı kadar çok bayılamazdı. Bir insanın bir sürü kelime kullanarak çok az şey söyleyebilmesi gerçekten şaşırtıcıydı.

Ne yazık ki, bir hükümdarın görevleri arasında haftada en az bir kez parlamento oturumlarına katılmak vardı, büyükbabam da süreci görmemin faydalı olacağını düşünüyordu. Günlerim uyan-dığım andan uykuya daldığım ana kadar toplantılar, etkinlikler ve “kraliçe dersleri” ile dolup taşıyordu, Eldorra’ya geldiğimden beri böyleydi. Gerçi buna pek aldırmış etmiyordum. Bu yoğunluk aklımı Rhys’ten uzaklaştırıyordu.

Kahretsin. Yüreğim sıkışırken kendimi eski korumamla ilgili tüm düşünceleri bir kenara itmeye zorladım.

Edvard’ın kıkırdaması beni şimdiki zamana geri getirdi. “Diplomatik bir şekilde ifade etmek diye buna derim. Parlamento senin alışık olduğundan farklı bir canavar ancak hükümetin önemli bir parçası ve bir kraliçe olarak onlarla iyi bir ilişki kurmaya ihtiyacın olacak... Bugün seni buraya çağırmamın nedeni de bu.” Duraksadıktan sonra, “Aslında, Andreas’tan başlayarak tartışmak istediğim üç şey var,” diye devam etti.

Şaşkınlığım dikkatimi dağıttı. “Kuzenim Andreas mı?”

“Evet.” Edvard yüzünü buruşturdu. “Birkaç ay sarayda kalacak. Salı günü geliyor.”

“Ne?” Çabucak kendimi toparladım ama büyükbabam yaptığım görgü kuralı ihlali karşısında çoktan kaşlarını çatmıştı. “Ne-

den buraya geliyor?” Sakin bir sesle sormuş olmama rağmen hiç sakın değildim. “Şehirde kendi evi var.”

Büyükbabamın merhum erkek kardeşi Prens Alfred’in oğlu olan Andreas -bunu nasıl münasip bir şekilde ifade edeceğimi bilmiyordum- tam bir pislikti. Eğer her şeyi kendine hak görme, kadın düşmanlığı ve genel anlamda pislik olma özellikleri yürüyen ve konuşan bir varlık olsaydı, Andreas von Ascheberg şeklinde olurdu.

Neyse ki üniversite için Londra’ya taşınmış, sonrasında da orada kalmıştı. Onu yıllardır görmemiştım ve bir nebze bile özlememiştım.

Şimdi sadece Eldorra’ya dönmeyecek, aynı zamanda sarayda bizimle kalacaktı.

Biri beni öldürsün.

Edvard dikkatli bir şekilde, “Eldorra’ya kalıcı olarak dönmek istiyor,” dedi. “Amacı politikayla daha çok ilgilenmek. Neden burada kalacağına gelirsek, birbirinizi çok uzun zamandır görmediğiniz için seninle yeniden yakınlık kurmak istediğini söyledi.”

Bu bahaneye bir an olsun inanmamıştım. Andreas’la hiçbir zaman anlaşılamamıştık ve onun politikaya bu kadar yakın olacağını düşünmek bende kaçıp bir yerlere saklanma isteği uyandırıyordu.

Kraliyet ailesinin siyasi olarak tarafsız kaldığı çoğu anayasal monarşinin aksine, Eldorra kraliyet ailesinin siyasete sınırlı bir şekilde katılımını memnuniyetle karşılıyordu. Bense Andreas’ın insanların hayatını etkileyebilecek herhangi bir şeyde söz sahibi olmamasını diliyordum.

“Neden şimdi?” diye sordum. “Londra’da parti hayatı yaşamakla meşgul olduğumu sanıyordum.”

Andreas her zaman çok konuşurdu ama sözleri hep bomboştu. Notlarıyla övünür, ne kadar iyi bir kral olacağına dair üstü kapalı

imalarda bulunurdu -bazen Nikolai'ın yüzüne karşı olurdu, hem de Nikolai tahtın ilk sırasında olmasına rağmen- ancak hepsi bu kadardı. Sadece konuşurdu. Politikada yer almaya en çok yaklaştığı an, bu alanda eğitim gördüğü zamanlardı.

Edvard kalın, gri kaşlarından birini kaldırdı. "Senden sonra taht sırasında o var."

Ona bakakaldım. İma ettiğini düşündüğüm şeyi ima ediyor olamazdı.

Annem tek çocuk olduğu ve benim hiç çocuğum olmadığı için, Nikolai tahttan çekildiğinden beri Andreas gerçekten de tahtın ikinci sırasındaydı. Onu kral olarak hayal etmeye çalışınca ürperdim.

"Açık konuşacağım," dedi Edvard. "Andreas, taçla ilgili bazı... emelleri olduğunu ima etti ve bir kadının bu iş için uygun olduğuna inanmıyor."

Ah, Andreas'ın şu anda odada olmasını ve ona emellerini neresine sokabileceğini göstermeyi nasıl da isterdim. "Belki de bir sonraki Buckingham Sarayı ziyaretimizde bunu Kraliçe Elizabeth'e söylemeli," dedim soğukkanlılıkla.

"Onunla aynı fikirde olmadığımı biliyorsun. Yine de Eldorra, Britanya veya Danimarka değil. Bu ülke daha... geleneksel ve korkarım ki pek çok parlamento üyesi gizliden gizliye Andreas'la aynı fikirde."

Parmaklarımla sandalyemin kenarını sıktım. "O zaman hükümdarı parlamentonun atamaması iyi bir şey."

Yönetmek *istemiyor* olabilirdim ama kimsenin bana cinsiye-tim nedeniyle *yönetemeyeceğimi* söylemesine katlanamazdım. Monarşinin sadece sembolik olduğu gerçeği hiç önemli değildi. Biz bu ulusun yüzüydük ve Andreas gibi birinin bizi temsil etmesine asla izin vermezdim.

Edvard tereddüt etti. “Seninle konuşmak istememin diğer nedeni de buydu. Parlamento hükümdarı atamıyor olabilir fakat Kraliyet Evlilikleri Yasası gibi bir mesele var.”

Midemde sıkı bir korku sarmalı oluştu. 1732’de yürürlüğe giren Kraliyet Evlilikleri Yasası, hükümdarların soylu kandan gelen biriyle evlenmesini öne süren, ilkel bir yasaydı. Nikolai’ın tahtı bırakmasının nedeni buydu ve ben bunu düşünmekten mümkün olduğunca kaçınmıştım. Çünkü bu, aşk için evlenme şansımın sıfıra yakın olduğu anlamına geliyordu.

Mesele sadece hoşlandığım bir asil bulmak değildi. Potansiyel evlilik adayları maksimum siyasi kazanç elde etmek için seçilirdi ve ben aşk evliliği umacak kadar saf biri değildim.

“Henüz evlenmek zorunda değilim.” Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalıştım. “Zamanım var...”

“Keşke bu doğru olsaydı.” Edvard’ın yüzü bir suçluluk ve korku karışımıyla buruştu. “Ama benim durumumun ne olacağı belli değil. Her an tekrar yere yığılabiliyorum ve bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirim. Nikolai tahttan çekildiği ve bir an önce tahta çıkmaya hazır bir hale gelmen gerektiği için daha çok baskı var artık. Buna, kabul edilebilir bir koca bulmak da dahil.”

Evlilik teknik olarak hükümdar için bir zorunluluk değildi ama Eldorra’nın evlenmemiş bir hükümdarı... Eh, hiç olmamıştı.

Hem büyükbabamı her an kaybetme ihtimali hem de hayatımın geri kalanını sevmediğim bir adamla geçirme ihtimali yüzünden safram boğazıma kadar çıkmış durumdaydı.

Edvard nazıkçe, “Üzgünüm canım ne yazık ki gerçek bu,” dedi. “Keşke eskisi gibi seni hayatın sert gerçeklerinden koruyabilseydim ama bir gün kraliçe olacaksın ve olayları hafiflettiyerek anlatma zamanı sona erdi. Sen doğrudan soyumuzdan gelen son kişisin, Andreas ile taç arasında duran tek kişisin.” İkimiz de

ürperdik. “Tercihen gelecek yıl içinde saygın bir aristokratla evlenmen gerekiyor. Tahtın ve ülkenin emin ellerde olmasını garantilemenin tek yolu bu.”

Başımı eğdim, teslimiyet beni ele geçiriyordu. Nikolai’ın yaptığı gibi tahttan feragat edebilirdim ama bunu yapmazdım. Beni bu duruma soktuğu için ona kızsam da abim bunu aşk uğruna yapmıştı. Eğer ben aynısını yaparsam, bu yalnızca saf bir bencillikten kaynaklanırdı.

Ayrıca, ülke bu kadar kısa aralıklı iki taht feragatinden sağ çıkamazdı. Dünyanın alay konusu olurduk. Asla tahtı Andreas’a geçirerek ailemizin adını veya krallığımızı lekeleyemezdim.

“Nasıl bu kadar çabuk bir koca bulacağım? Programım şimdiden o kadar dolu ki, biriyle randevulaşmak bir yana, uyumak için bile neredeyse hiç zamanım yok.”

Büyükbabamın gözleri kırıştı ve birdenbire onlarca yıl hüküm sürmüş bir kraldan çok yaramaz bir genç adam gibi göründü. “Onu bana bırak. Bir fikrim var ama oraya gelmeden önce konuşmamız gereken son bir şey daha var. Korumanla ilgili.”

Koruma kelimesiyle kalbim sıkıştı. “Ne olmuş ona?”

Hâlâ yeni korumam Elias’a alışmaya çalışıyordum. İyi biriydi. Nazik, tecrübeli ve kibardı.

Ama o, Rhys değildi.

Sözleşmesini uzatma teklifimi reddeden Rhys.

Bir ay önce arkasına bile bakmadan çekip giden Rhys.

Bana hayatımın en mükemmel dört gününü yaşatan ve sonrasında bunun onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi davranan Rhys.

Belki de yoktu. Belki aramızdaki bağı ben hayal etmiştim ve o da şu anda Costa Rica ya da Güney Afrika’da hayatının en güzel anlarını yaşamakla meşguldü.

Yapılacaklar listesi, dört numara.

Çenemi sıkıp kendimi toparlamadan önce göğsümde ve gözlerimin arkasında tanıdık bir yanma başladı.

Prensesler ağlamaz. Özellikle de bir erkek yüzünden.

Edvard, “Harper Güvenlik’ten oldukça sıra dışı bir telefon aldık,” dedi.

Harper Güvenlik. Rhys’in çalıştığı ajanstı.

“Rh-Bay Larsen iyi mi?” Nabzım dehşetle hızlandı. Yaralanmış mıydı? Ölmüş müydü?

Artık sarayla sözleşmesi olmadığına göre, işverenin bizi araması için bundan başka bir neden düşünemiyordum.

“O iyi.” Edvard bana garip bir bakış attı. “Ama tuhaf bir istekte bulundular. Normalde böyle bir fikri değerlendirmeyiz ama Christian Harper’ın hatırı sayılır bir etkisi var. Kral olsan bile öylece hayır diyebileceğin biri değil. Kendisi Bay Larsen adına bir tür iyilik istedi.”

Her saniye kafam daha da çok karışıyordu. “Ne iyiliği?”

“Bay Larsen kişisel güvenlik birimine yeniden katılmak istiyormuş.”

Eğer oturmuyor olsaydım şoktan yere yığılırdım ve bu büyük-babamın, “Kalıcı olarak,” diye eklemesinden önceydi.

BÖLÜM 22

Rhys

“ÖDEŞMİŞ OLDUK.”

Başımın üstündeki bölmeden valizimi alabilmek için telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. “Sana çoktan ödeştiğimizi söylemiştim.”

“Öyle kalacağından emin olmak istedim.” Christian’ın ağır bir edayla söylediği sözler çizgiyi aşmamayı kıl payı başarıyordu. Kelimelerin altındaki jilet bıçaklarını öyle sakın, öyle profesyonel bir şekilde gizlemişti ki... Sesin arkasındaki adamı sadece yansıtırdu; yani sizi tek eliyle ve yüzünde bir gülümsemeyle öldürebilecek o nazik büyücüyü.

Birçok kişi çok geç olana dek gülümsemesinin ötesini görmezdi.

Christian’ı dünyanın en seçkin özel güvenlik ajansının, fazlasıyla tehlikeli ve etkili CEO’su haline getiren şey de buydu.

“Prensese bu kadar bağlanacağını düşünmemiştim,” diye ekledi.

Bu ima karşısında çenem kasıldı. Uçaktan inmek için acele etmişlerdi. Çamur rengi, kötü bir ceket giyen yaşlı adamı neredey-

se düşürüyordum. “Bağlanmadım. O, sahip olduğum en az sinir bozucu olan müşteri ve ben birkaç ayda bir rasgele pop yıldızlarıyla şımarık mirasçılar arasında gidip gelmekten bıktım. Pratik bir karardı.”

Bridget’in sözleşmemi uzatma teklifini geri çevirdikten sonra, çuvalladığımı fark etmem yirmi dört saatten daha kısa sürmüştü. O sırada DC’ye dönen bir uçaktaydım. Eğer bunu yapmam beni uçuşu yasak olanlar listesine almayacak olsaydı ve ABD hükümeti tarafından çok tatsız bir şekilde gözaltına alınmayacak olsaydım, pilotu uçağı geri döndürmesi için zorlardım.

Yine de Christian’ın bunu bilmesine gerek yoktu.

“Sırf bu yüzden en çok nefret ettiğin ülke olan Eldorra’ya taşınıyorsun.” Bu bir soru değildi, ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Çok mantıklıymış.”

“Eldorra’dan nefret etmiyorum.” Ülkenin bende kötü bir yeri vardı ama yerleşkeye karşı hiçbir şeyim yoktu. Bu benle ilgiliydi, onlarla ilgili değil... yani çoğunlukla.

Yanımda yürüyen ve “Ben ♥ Eldorra” tişörtü giyen kadın bana bakınca ben de ona ters ters baktım. Kızarıp aceleyle yanımdan geçip gitti. “Sen öyle diyorsan.” Christian’ın sesinde bir uyarı tonu belirmişti. “Sana güvendiğim için isteğini kabul ettim ama aptalca bir şey yapma, Larsen. Prenses Bridget bir müşteri. Ayrıca Eldorra’nın gelecekteki kraliçesi.”

“Hadi ya, ciddi misin?” Christian teknik olarak benim patronumdu ama ben kış öpme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım, askerdeyken bile. Bu başımı yeterince belaya sokmuştu. “Ayrıca bunu bana güvendiğin için yapmadın. Geçen ayı *senin* pıslığıyla uğraşarak geçirdiğim için yaptın.”

O durum olmasaydı, DC’ye inmemin ardından hemen bir sonrakı uçağa binerek Eldorra’ya geri dönerdim.

Öte yandan, eğer o durum olmasaydı Christian kaynaklarını benim için kullanmayı kabul etmeyebilirdi. O hiçbir şeyi içinden geldiği için yapmazdı.

“Ne olursa olsun, neden orada olduğunu unutma,” dedi sakince. “Prenses Bridget’ı fiziksel zararlardan korumak için oradasın. Hepsi o kadar.”

“Farkındayım.” Havaalanından çıktığım anda bir soğuk hava dalgasıyla karşılandım. Eldorra’da kışlar çok soğuk oluyordu ama donanmadayken bundan daha soğuk havalarda hayatta kalmıştım. Rüzgâr beni pek etkilemiyordu. “Gitmeliyim.”

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım ve taksi kuyruğundaki yerimi aldım.

Döndüğümü öğrendiğinde Bridget’ın tepkisi ne olmuştu? Mutlu olmuş muydu? Sinirlenmiş miydi? Kayıtsız mı kalmıştı? Yeniden koruması olarak görevlendirilme talebimi reddetmemişti, bu iyiye işaretti ancak sarayın ona bir seçenek sunduğundan pek emin değildim.

Her ne olursa olsun, o durumun icabına bakardım. Sadece onu tekrar görmek istiyordum.

İşi bırakmıştım çünkü yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyordum. Costa Rica’da olanların orada kalması konusunda anlaşmıştık ve sonrasında kendimi ondan uzaklaştırmak adına elimden gelenin en iyisini yapmıştım. İkimize de daha iyisi için bir şans tanımak istemiştik. Çünkü birbirimize yakın durursak, Bridget’ı yıkacak bir duruma gelirdik.

Bridget bir prenesti ve bir prensi hak ediyordu. Ben bir prens değildim. Yakınından bile geçmiyordum.

Ama bunu hiç umursamadığımı fark etmem için ondan ayrı geçirdiğim tek bir gün yetmişti. Duygularımla hareket edemedim ama ondan uzak da duramıyordum. İşte bu yüzden şu anda

buradaydım. Birlikte olmadan onun yanında olmak çok farklı bir ıskence olacaktı. Yine de hiç yanında olmamaktan daha iyiydi. Geçen altı hafta bunun kanıtıydı.

“Bunu düşürdün.”

Kaslarım gerildi ve arkamdan gelen yabancıyı beş saniyelik hızlı bir incelemeyle değerlendirdim.

Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu. Kum rengi saçları, pahalı bir ceket ve kalem kaldırmaktan başka hiçbir fiziksel güç harcamamış gibi görünen yumuşak elleri -her ikisi de göz önündeydi- vardı.

Yine de gardımı aldım. Fiziksel bir tehdit olmasa bile bu onun başka şekillerde bir tehdit oluşturmayacağı anlamına gelmiyordu. Ayrıca insanların bana rasgele yaklaşmasını pek iyi karşılamazdım.

“Benim değil.” Gözlerimi elindeki derisi çatlamış cüzdana çevirdim.

“Değil mi?” Kaşlarını çatı. “Senin cebinden düştü gibi gördüm ama çok kalabalık tabii. Yanlış görmüş olmalıyım.” Beni inceledi, ela gözleri karşısındakini delip geçiyordu. “Amerikalı mısın?”

Kısa bir baş sallamayla onay verdim. Havadan sudan konuşmaktan nefret ediyordum ve bu adamla ilgili bir şey beni huzursuz ediyordu. Gardımı biraz daha yükselttim.

“Bana da öyle gelmişti.” Adam mükemmel İngilizce konuşuyordu ama Bridget’inkiyle aynı hafif Eldorra aksanına sahipti. “Buraya tatile mi geldin? Kışın çok fazla Amerikalı gelmez.”

“İş için.”

“Ah, eğer öyle denirse, ben de iş için geri döndüm. İsmim Andreas.” Boştaki elini uzatsa da ona karşılık vermedim.

Yabancılarla el sıkışmazdım, özellikle de havaalanında.

Andreas kabalığımdan rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi Elini cebine sokup gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmamıştı. “Keyifli vakit geçirmen dileğiyle. Belki bir yerlerde karşılaşırız.”

Bu bazılarına arkadaşça, hatta davetkârca gelebilirdi.

Bana üstü kapalı bir tehdit gibi gelmişti.

“Belki.” Umarım karşılaşmazdık. Adamı tanımıyordum ancak ona güvenmemem gerektiğini hissedebiliyordum.

Taksi sırasının başına geldim, valizimi bagaja atıp şoföre sarayın adresini verirken Andreas’a bir kez daha dönüp bakmadım.

Büyük yerleşkeye ulaşmak trafik nedeniyle neredeyse bir saat sürdü. Tanıdık altın rengi kapılar görüş alanımıza girdiğinde vücudum beklentiyle gerildi.

Nihayet.

Sadece altı hafta olsa da bana altı yıl gibi gelmişti.

Gerçekten de insan bir şeyin önemini onu kaybedince anlıyordu.

Girişteki muhafız güvenlik kontrolü yaptıktan sonra kraliyet güvenlik şefi Malthe’la görüştüm. Ardından da bana sarayın misafirhanesinde kalacağımı bildiren, kraliyet evi idaresinin başındaki Silas’la konuştum. Bana ana binadan on beş dakika uzaklıkta bulunan taş kulübeyi gösterdi ve ben sözünü kesene kadar ev kullarıyla protokoller hakkında gevezelik etti.

“Majesteleri burada mı?” Eldorra’ya her geldiğimde misafirhanede kalıyordum ve aynı şeyleri tekrar tekrar dinlemeye ihtiyacım yoktu.

Silas derin bir iç çekti. “Evet. Majesteleri, Leydi Mikaela ile birlikte sarayda.”

“Nerede?”

“İkinci kattaki oturma odasında. Seni yarına kadar beklemiyor.” diye ekledi imalı bir şekilde.

“Teşekkürler. Buradan sonrasını ben hallederim.” Tercümesi: *Git başımdan.*

Ayrılmadan önce yeniden büyük bir iç çekti.

O gittikten sonra hızlıca bir duş aldım, üzerimi değiştirdim ve saraya geri döndüm. Oturma odasına ulaşmam tam yarım saat sürmüştü. Kapıların ardından Bridget’in berrak gülüşünü duyduğumda adımlarım yavaşladı.

Tanrım, gülüşünü özlemiştim. Onunla ilgili her şeyi özlemiştim.

Kapıları iterek açtım ve içeri adım attım, gözlerim anında Bridget’a odaklandı.

Altın saçları. Kremcisi cildi. Profesyonel ama rahat görünmek istediği zamanlarda giydiği, en sevdiği sarı elbisesinin içinde zarif ve tıpkı bir gün ışığı gibi görünüyordu.

Üzerine düzinelerce minik vesikalık fotoğraf yapıştırılmış gibi görünen dev beyaz tahtanın önünde duruyordu. Arkadaşı Mikaela da ellerini sallayarak hararetli bir şekilde konuşuyordu. Biraz sonra beni fark etti.

“Rhys!” diye bağırdı. Kıvrık saçları, çilleri ve sinir bozucu derecede neşeli bir kişiliği olan, minyon bir esmerdi. “Bridget bana geri döneceğinden bahsetmişti. Seni tekrar görmek çok güzel!”

Başımı sallayarak selam verdim. “Leydi Mikaela.”

Bridget arkasına döndü. Gözlerimiz buluştuğu anda nefesim ciğerlerimde tıkanıp kaldı. Altı hafta boyunca, tutunabileceğim tek şey onun anısıydı ve onu tekrar yüz yüze görmek neredeyse eziciydi.

“Bay Larsen.” Ses tonu soğuk ve profesyoneldi ama altında hafif bir titreme vardı.

“Majesteleri.”

Birbirimize baktık, göğüslerimiz senkronize bir şekilde yükselip alçalıyordu. Odanın ortasından bile boğazının dibindeki nabzın atışını görebiliyordum. Sol kulağının altındaki o küçük, karakteristik beni. Elbisesinin kalçalarını tıpkı bir âşığın okşayışı gibi sarışını.

Bir elbiseyi kıskanacağım hiç aklıma gelmezdi ama işte kıskanıyordum. “Tam zamanında geldin.” Mikaela’nın sesi büyüğü bozdu. “Üçüncü bir görüşe ihtiyacımız var. Bridget ve ben anlamıyoruz.”

“Hangi konuda?” Gözlerimi donmuş halde duran Bridget’tan ayırmadım.

“Romantik partnerleri sıralarken hangisi ağır basmalı: Zekâ mı, espri anlayışı mı?”

Bridget’in omuzları gerilince bakışlarımı ondan Mikaela’ya çevirdim. “Sıralamak derken?”

Mikaela, “Bridget’in doğum günü balosu için konukları sıraya koyuyoruz,” diye açıkladı. “Şey, ben koyuyorum. O reddediyor. Ama orada çok fazla erkek olacak ve hepsiyle dans edemez. Listeyi daraltmamız gerek. Tek bir dans yeri kaldı ve ben Lord Rafe ile Prens Hans arasında kaldım.” Kalemmini çenesine vurdu. “Aslında Hans bir prens, bu yüzden belki de espri anlayışına ihtiyacı yoktur.”

Bridget’ı yeniden görmenin verdiği o sıcaklık uçup gitti.

“Siz,” dedim, sesim normalden tam iki oktav daha alçaktı. “Neden bahsediyorsunuz?”

“Bridget’in doğum günü balosundan.” Mikaela gülümsedi. “Arka planda bir çöpçatanlık etkinliği olacak. Ona bir koca bulacağız!”

BÖLÜM 23

Bridget

ÖLMEK İSTİYORDUM.

Şu anda yer yarılıyordu ve içine girseydim, dünyanın en mutlu insanı olurum. O zaman, yerin dibinin en mutlu insanı demek daha doğru olurdu tabii.

Ne yazık ki hâlâ Avrupalı bekârların fotoğraflarıyla kaplı beyaz tahtanın, buz gibi bir yüz ifadesi olan Rhys'in ve her şeyden habersiz olan Mikaela'nın da içinde bulunduğu o oturma odasındaydım.

"Bu sezonun en olay etkinliği olacak," diye devam etti. "Zamanlama aceleye getirildi ama Elin'in ekibi gece gündüz bunun üzerinde çalışıyor. Davetiyeler bu sabah gönderildi ve düzinelerce insan şimdiden evet yanıtını verdi." Hayallere dalmış gibi iç çekti. "Bütün o yakışıklı adamlar, giyinip kuşanmışlar, hepsi bir odada... Heyecandan ölebilirim."

Evet. Büyükbabamın geçen gün ofisinde ima ettiği o büyük fikir, üstü kapalı bir çöpçatanlık galasıydı. Bütün bir akşamı -hem de doğum günümü- insan kılığına girmiş aşırı şişkin egolarla ha-

vadan sudan konuşarak ve dans ederek geçirme düşüncesi karşısında dehşete düşmüş, sonrasında da buna karşı çıkmıştım.

İtirazım reddedilmişti.

Görünüşe göre, yirmi dördüncü doğum günüm Avrupa'daki tüm uygun bekârları partiye davet etmek için iyi bir bahaneydi ve bu birkaç hafta içinde gerçekleşecekti. Mikaela'nın dediği gibi aceleyle planlanmış olsa bile mükemmel bir zamanlamaydı.

Rhys öyle soğuk bir şekilde, "Bir koca aradığınızı bilmiyordum, majesteleri," dedi ki kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Aramızdaki elektrik akımı donarak buza dönüşmüştü.

Bununla aynı anda midemde bir öfke alevlendi. Kızmaya hakkı yoktu. Costa Rica'dan sonra aramızdaki ilişkiyi profesyonel tutmakta ısrar eden ve çekip giden *oydu*. Sırf fikri değişti diye altı hafta sonra buraya tekrar gelebileceğini düşünüp, onun için tüm hayatımı askıya almamı bekleyemezdi.

Ben ona cevap veremedim Mikaela, "Bu siyaset ve toplum imajıyla ilgili," dedi. "Her neyse, ne hakkında konuşuyorduk? Doğru." Parmaklarını şıklattı. "Lord Rafe ve Prens Hans. Boş versene. Elbette Prens Hans galip geliyor." Vesikalık fotoğrafı tahtanın *EKET* tarafına doğru kaydırıldı.

"O halde sizi baş başa bırakayım, majesteleri. Sadece kontrol ediyordum." Rhys'in yüzü asılmıştı, içime saplanan hayal kırıklıkları damarlarımda dolaşan duygu kokteyline katıldı. Onu tekrar görmenin heyecanı ve sersemliği, ikiyüzlülüğünden duyduğum rahatsızlık, beni terk etmesine duyduğum bitmeyen öfke, bir parça da suçluluk duygusu. Çıkmıyorduk, hiç çıkmamıştık ve istersem Athenberg'deki her erkekle dans etmekte özgürdüm ama yine de bir suçluluk hissediyordum.

Bunu yaparsak, yaşananlar burada kalacak. Bu odada, bu gecede. Bir daha bundan bahsetmeyeceğiz.

Bu onun kuralıydı. Öyleyse neden kendimi suçlu hissediyordum? “Bay Larsen...”

“Yarın görüşürüz, majesteleri.”

Sonra Rhys gitti.

Ne yaptığımı anlayamadan onun peşinden çıktım, vücudum kararlılıkla dikleşmişti.

Bir kez daha sonsuz bir ‘ya-öyle-olsaydı’ döngüsüne çekilemezdim. Endişelenecek yeterince çok şeyim vardı, Rhys’in bir sorunu varsa yüzüme karşı söyleyebilirdi.

Mikaela arkamdan, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi. “Hâlâ dans sırasına karar vermemiz gerekiyor!”

“Tuvalete,” dedim omzumun üzerinden. “Sana güveniyorum. Onları nasıl istersen öyle sırala.”

Adımlarımı hızlandırarak köşede Rhys’e yetiştim. “Bay Larsen.”

Bu sefer durdu ama bana dönmedi.

“Balo büyükbabamın fikriydi. Benim değil.” Ona bir açıklama borçlu değildim ancak yine de kendimi açıklamak zorundaymışım gibi hissediyordum.

“O gün senin doğum günün, prenses. İstedğini yapabilirsin.” *Prenses* kelimesiyle içim kıpır kıpır olsa da çenemi dik tuttum.

“Yani bütün gece başka erkeklerle dans etmem senin için sorun değil mi?”

Rhys sonunda döndü, o gizemli gri gözleri titriyordu.

“Neden olsun? Kulağa mükemmel bir çözüm gibi geliyor. Hoş bir prens bulacak, evlenecek ve sonsuza dek mutlu bir şekilde hüküm süreceksin.” Alaycı ses tonu sözlerini çarpıtıyordu. “Bu bir prensesin hayatı, tam da olması gerektiği gibi.”

İçimdeki bir şey kopup gitti, öylece.

Kızgındım. Tahttan çekilip, daha sonra da Sabrina'yla kendilerine "biraz zaman ayırabilmek" için Kaliforniya'ya kaçan Nikolai'a kızgındım. Hayatım üzerinde kontrol sahibi olmadığım için kızgındım. Ve en önemlisi, altı hafta ayrı kaldıktan sonra yeniden bir araya gelmemizi çirkin bir şeye çevirdiği için Rhys'e kızgındım.

"Haklısın," dedim. "Mükemmel bir çözüm. Sabırsızlıkla bekliyorum. Belki dans etmekten fazlasını yaparım. Belki de onu öper ve odama gö-"

İki saniye sonra kendimi duvara yapıştırılmış halde buldum. Rhys'in gözleri artık titremiyordu. Kararmış, o gri rengi kaybedip siyaha yakın fırtına bulutlarına dönüşmüşlerdi. Tıpkı baharda şehri sırlıklam eden bulutlar gibi. "O cümleyi bitirmen hiç iyi bir fikir değil, prenses," dedi usulca.

Onu kasten kışkırtmıştım ama üzerinden yayılan tehlike karşısında ürpermek için çabalamam gerekiyordu.

"Ellerinizi üzerimden çekin, Bay Larsen. Artık ABD'de değiliz ve siz sınırları aşıyorsunuz."

Rhys daha da yaklaştı ve ben *ona* bu kadar maruz kalırken ana odaklanmakta zorlandım. Kokusuna, tenime değen nefesine. Uzun bakışmaların, beklenmedik kahkahaların ve dünyanın öbür ucundaki bir havuzda seyredilen günbatımlarının anısına.

"Sikmişim sınırları." Her kelime, sanki onları tenime kazımak istiyormuş gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde çıkmıştı ağzından.

"Nasıl da güzel bir işe dönüş günü oldu. Tıpkı eski günlerdeki gibi." Sırtımı duvara daha çok yasladım, Rhys'in bedeninin yakıcı sıcaklığından kaçmaya çalışıyordum. "Neden buradasınız Bay Larsen? Sizden kalmanızı istediğimde çekip giderken son derece mutluydunuz."

"Geçen altı hafta boyunca mutlu olmaya azıcık bile yaklaştı-

ğımı sanıyorsan,” dedi sertçe. “Bundan daha fazla yanılıyor olmazsın.”

“O kadar uzun süre uzak kalacak kadar mutluydun.” Sesimdeki kırılganlığı gizlemeye çalışsam da başaramadım.

Rhys’in yüzü biraz yumuşadı. “Güven bana, prenses. Seçme şansım olsaydı, çok daha erken dönerdim.”

Kelebek kanatlarının kadifemsi uçları kalbimi okşadı.

Yapma. Güçlü kal.

“Bu da sorumu geri getiriyor,” dedim. “Neden buradasın?”

Çenesinde bir kas seğirdi. Bugün tıraş olmamıştı, yüzü benim alışık olduğumdan daha kalın sakallarla kaplıydı.

Yanağındaki o kısa siyah sakallara ve kaşındaki yara izine dokunma dürtüsüne karşı koyarak ellerimi yumruk yaptım. Sırf Rhys’in gerçekten burada olduğundan emin olmak için yapmak istiyordum bunu.

Kızgındı, çileden çıkmış haldeydi ama buradaydı.

“Çünkü ben...”

“Bir şeyi mi bölüyorum?”

Rhys benden o kadar hızlı uzaklaştı ki neler olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Sonunda anladığımda ve bizi kimin böldüğünü gördüğümde midem kasılmaya başladı.

Çünkü koridorun sonunda, meraklı ve sırtır bir halde duran kişi kuzenim Andreas’tan başkası değildi. “Odama gidiyordum ki bir şey duydum ve bakmaya geldim,” dedi yavaşça. “Eğer... böldüysem özür dilerim.”

Rhys benden önce konuştu. “Sen burada ne halt ediyorsun?”

“Ben Bridget’in kuzeniyim.” Andreas gülümsedi. “Gerçekten de karşılaştık. Dünya ne kadar da küçük.”

Onlara bakarken başım ikisi arasında gidip geldi. “Siz birbirinizi tanıyor musunuz?” Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Andreas rahat bir tavırla, “Havaalanında karşılaştık,” dedi. “Cüzdanını düşürdüğünü sandım ama yanılmışım. Küçük, hoş bir sohbet etsek de adını hiç duymadım.” Son kısmı Rhys’e dönerek söyledi ve o cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi.

“Rhys Larsen.”

“Bay Larsen benim korumam,” dedim. “O... gözüme kaçan bir şeyi çıkarmama yardım ediyordu.”

Bu kadar dikkatsiz olduğum için içimden kendimi tekmeledim. Sarayın daha sessiz bir bölümünün koridorundaydık ama her yerde gözler ve kulaklar vardı. Rhys’le herkesin gelip kulak mısafiri olabileceği bir yerde bulunmamam gerektiğini bilmeliydim.

Rhys’in ifadesine bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu.

“Gerçekten mi? Ne kadar da düşünceli.” Andreas ikna olmuş görünmüyordu. Bizi değerlendirme şeklinden hiç hoşlanmamıştım.

Yaslandığım yerden doğrularak ona baktım. Beni korkutmasına izin vermeyecektim. Bunu benim evimde yapamazdı.

“Odana gitmekte olduğunu söyledin,” dedim anlamlı bir şekilde. “Biz seni durdurmayalım.”

“Yıllar sonra birbirimizi ilk kez görüyoruz ve aldığım karşılama bu mu oluyor?” Andreas içini çekti ve eldivenlerini kasıtlı bir yavaşlıkla çıkardıktan sonra ceplerine koydu. “Artık veliaht prenses olduğuna göre değişmiş olmalısın, sevgili kuzenim.”

“Haklısın,” dedim. “*Değiştim*. Artık senin gelecekteki kraliçenim.”

Andreas’ın gülümsemesi silindi, gözümün ucuyla Rhys’in sırttığını gördüm.

“Buraya sağ salim gelebilmene sevindim.” Konuşmaya devam ederek ona küçük bir zeytin dalı uzattım çünkü kuzenimle önümüzdeki ay veya burada kalmayı planladığı süre boyunca açık

bir düşmanlığa girmek istemiyordum. “Ama dönmem gereken bir toplantım var. Daha sonra konuşabiliriz.”

Daha sonra derken, *hiçbir zaman* demek istemiştım.

“Tabii ki.” Andreas koridorda kaybolmadan önce başını eğip bize son bir bakış attı.

Kendime rahatlama izni vermeden önce iki dakika bekledim.

Rhys, “Kuzenin tam bir geri zekâlıymış gibi görünüyor,” dedi.

Güldüm. Aramızdaki hava sonunda düzelmişti.

“Görünmüyor, öyle. Ama aileden olduğu için atamıyoruz.” Bizi daha önceki konuşmamıza geri getirmenin incelikli bir yolunu bulmaya çalışarak parmağımdaki yüzüğü döndürdüm. “Andreas araya girmeden önce olanlar hakkında...”

Rhys, “Geri dönmek istediğim için geri döndüm,” dedi. “Ve...” Sanki söylemek üzere olduğu şeyi söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi duraksadı. “Bütün bu saçmalıklarla uğraşırken yalnız kalmanı istemedim.” Etrafımızı, müsriflikle dolup taşan yerleri işaret etti.

Yalnız.

Bunu ikinci kez söylüyordu. İlk defa mezuniyet gecemde söylemişti, şimdi de burada. Her ikisinde de haklıydı.

Rhys gittiğinden beri içimi kemiren o boşluk duygusunu adlandırmayı denemiş ama başaramamıştım. Geceleri yatağa uzandığımda aklıma gelen, onun yerine ertesi gün için dört gözle beklediğim bir şeyi düşünmeye çalıştığım o kişi gittiğinden beri. En tuhaf anlarda aklımdan geçen o kişi gittiğinden beri, tıpkı bir etkinliğin ortasında ya da diğer herkesle birlikte gülüyormuş gibi davrandığım anlarda aklımdan geçtiği gibi.

Artık bu duyguya bir isim bulmuştım.

Yalnızlık.

“Şey...” Sözlerinin beni ne kadar etkilediğini saklamaya çalış-

şarak gülümsedim. “Geri dönmenize sevindim, Bay Larsen. En azından tam bir *ne-olduğunu-biliyorsun* gibi davranmadığınız zamanlar için.”

Kıkırdadı. “Ben de geri döndüğüme sevindim, prenses.”

İstediğim yeniden bir araya gelme anı buydu. Andreas’tan hoşlanmıyordum ama en azından Rhys’le aramızdaki buzları kırmıştı.

“Peki, bundan sonra nasıl devam edeceğiz?” Ne yaparsak yapalım, o benim sadece korunam değildi ve içten içe bunu ikimiz de biliyorduk.

Rhys, “Sen nasıl ilerlersen biz de öyle devam edeceğiz,” dedi. “Seni güvende tutacağım. Hepsi bu kadar.”

“Çok basitmiş gibi söyledin.” *Oysa çok karmaşıktı.* Costa Rica, yanımdan ayrılması ve “uygun” bir koca bulma baskısı üzerime çöktüğü anda yeniden ortaya çıkması sırasında; kendimi kurtulamadığı bir sırlar ve sorumluluklar ağına sıkışmış bir böcek gibi hissetmiştim.

“Basit.” Rhys o kadar sakın bir özgüvenle konuşuyordu ki, bunu iliklerimde hissedebiliyordum. “Ayrılmakla hata yaptım ve bunu düzelteyorum.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Hepsi bu kadar.” Ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Yine de bunu benim için olabildiğince zorlaştıracığını tahmin ediyorum.”

Küçük bir kahkaha attım. “İşler bizim için ne zaman kolay oldu ki?”

Ayrıldığı için Rhys’e hâlâ kızgın olsam da, bir şeyin farkına varıyordum. İçimi kemiren o boşluk hissi kaybolmuştu.

BÖLÜM 24

Bridget

FALSER KONTU EDWIN BENİ DANS PİSTİNDE gezdirirken, “Majesteleri, bu gece çok güzel görüldüğünüzü söylememe izin verin,” dedi.

“Teşekkürler. Siz de oldukça yakışıklı görünüyorsunuz.” Edwin, kum rengi saçları ve atletik yapısıyla hiç çirkin görünmemesine rağmen bende bu mülayim iltifatın ötesinde bir coşku uyandırmıyordu.

Haftalarca süren çılgın planlamaların ardından, büyük balo gecem nihayet gelmişti ve bundan daha fazla bunalmam imkânsızdı. Şimdiye kadar gördüğüm dans partnerlerimin hepsi aptaldı, ayrıca geldiğimden beri nefes almaya bile pek fırsatım olmamıştı. Dans üzerine dans, sohbet üzerine sohbet yapmıştım. Danslar arasında tatlı masasından gizlice aldığım iki çileğin dışında hiçbir şey yememiştim ve topuklu ayakkabılarım ayaklarıma jilet gibi saplanmış haldeydi.

Edwin’in göğsü kabardı. Kötü bir girişimde bulunarak, “Görünüşüm için çok çaba sarf ediyorum,” dedi alçakgönüllü bir ses

tonuyla "Smokinimi Athenberg'in en iyi terzisi bana özel olarak dıktı ve yakın zamanda *Vogue* tarafından Avrupa'nın en iyi kuaförü seçilen Eirik de bakım için iki haftada bir evime geliyor. Ayrıca evime yeni bir spor salonu inşa ettim. Belki bir gün görürsün ~ Bana kibirli bir gülümseme gönderdi. "Böbürlenmek istemem ama sarayda sahip olduğun her şeyi bulabileceğine inanıyorum Birinci sınıf kardiyo aletleri, reaktif olmayan 303 kalite paslanmaz çelikten yapılmış DISKUS dambıl setleri..."

Gözlerim karardı. *Yüce Tanrım*. Ondan önceki dans partnerimin Athenberg'in işe geliş-gidiş saatlerindeki trafiğini analiz etmesini dinlemeyi tercih ederdim.

Neyse ki Edwin'le yaptığımız dans, kendisi spor salonu ekipmanları hakkında daha fazla açıklama yapamadan sona erdi ve kısa süre sonra kendimi bir sonraki talibimin kollarında buldum.

"Şey...." Tremark Kontu'nun oğlu Alfred'e neşeyle gülümседim. Benden birkaç santim kısaydı ve başının saçsız bölgesini doğrudan görebiliyordum. Bunun beni yıldırmasına izin vermemeye çalıştım. Sadece görünüşe önem veren o sığ insanlardan biri olmak istemiyordum ama o bana konuşabileceğimiz başka bir şey verirse görünüşüne odaklanmamak daha kolay olurdu. Dans etmeye başladığımızdan beri gözlerime bir kez bile bakmamıştı. "Sizin... kuş uzmanı olduğunuzu duydum."

Alfred malikânesine bir kuşhane inşa etmişti ve Mikaela'ya göre, kuşlarından biri kontun yıllık bahar balosu sırasında Lord Ashworth'ün kafasına pislemişti.

Alfred bir cevap mırıldandı.

"Özür dilerim, anlayamadım," dedim kibarca.

Kel bölgesine kadar yayılan bir kızarmanın eşliğinde başka bir şey mırıldandı.

İkimize de bir iyilik yaparak konuşmayı bıraktım. Onu bu ge-

ceye katılmaya kimin zorladığını ve hangimizin daha kötü durumunda olduğunu merak ediyordum.

Esnememi bastırdım ve balo salonunda etrafa bakınarak dikkatimi çekecek ilginç bir şey aradım. Büyükbabam bir köşede duruyordu, birkaç bakanın ilgi odağıydı. Mikaela tatlı masasının yanında, tanımadığım bir misafirle flört ediyordu ve Andreas... Eh, bir yılan gibi kıvrılarak kalabalığın arasında dolanıyordu.

Keşke arkadaşlarım burada olsaydı. Bugünün erken saatlerinde Ava, Jules ve Stella'yla görüntülü arama yapmıştık ve onları o kadar çok özlemiştim ki bu resmen canımı yakmıştı. Doğum günümü sevmediğim insanlarla ayaklarım mahvolana kadar dans etmek yerine, dondurma yiyerek ve klişe romantik komediler izleyerek geçirmeyi tercih ederdim.

Molaya ihtiyacım var. Küçük bir mola. Sadece nefes alabilmem için.

“Özür dilerim,” dedim aniden. Alfred şaşırıp tökezledi, yoldan geçen garsonun elindeki tepsiyi neredeyse düşürüyordu. “Kendimi iyi hissetmiyorum. Dansımızı kısa kesmemin bir sakıncası var mı? Gerçekten üzgünüm.”

“Ah... Hiç sorun değil, majesteleri,” dedi Alfred. Sözleri nihayet duyulabilir hale gelmişti ve içi rahatlamış gibi görünüyordu. “Umarım bir an önce daha iyi hissedersiniz.”

“Teşekkürler.” Elin’e bir göz attım. Arkası bana dönüktü, partiyi haber yapacak sosyete köşe yazarıyla sohbet ediyordu. O beni görmeden balo salonundan sıvıştı.

Kral I. Frederick’in dev bronz büstü tarafından yarı gizlenmiş, sessiz bir girintide bulunan banyoya ulaşana kadar koridorda aceleyle ilerledim.

Kapıyı kilitleyip klozete oturdum, ardından rahat bir nefes alarak ayakkabılarımı çıkardım. Elbisem ipek ve tül den oluşan soluk

mavi bir bulut gibi etrafımı sarmıştı. Tıpkı gümüş rengi, bağcıklı topuklu ayakkabılarımı ve köprücük kemiğimin üzerinde duran elmas kolye gibi, balo elbisem de muhteşem bir tasarımdı. Buna rağmen benim tek istediğim pijamalarımı giyip yatağa girmekti.

“İki saat daha,” dedim. Belki de üç saatti. Üçten fazla olamazdı. Salondaki her erkekle çoktan dans etmiş olmalıydım, yine de bir koca bulmaya gecenin başında olduğumdan daha yakın değildim.

Gözlerimi kapatıp başımı ellerimin arasına aldım. *Bunu düşünme.*

Eğer tüm ulusun beni nasıl izlediğini ve balo salonundaki adamlardan birinin muhtemelen gelecekteki kocam olacağını düşünmeye başlarsam, kafayı yerdim. Çeliği eritebilecek gözlerle birlikte *beni* eritebilecek ellere sahip, huysuz ve yara izleriyle dolu o adamı düşünmeye başlarsam da sonunda yalnızca yıkım bulunan bir yola girerdim.

Bütün gece Rhys’e bakmaktan kaçınmışım ama onun orada olduğunu biliyordum. Koyu renk bir takım elbise giymişti, kulaklık takıyordu. Üzerinden o kadar ham bir erkeklik yayılıyordu ki, birkaç kadın konuk bu tür partilerde genellikle kendini pazarlama derdinde olan prensler yerine onun etrafında geziniyordu.

Oturma odasının dışındaki o günden beri hiç baş başa kalmamıştık fakat muhtemelen bu iyi bir şeydi. Onun yanında kendime güvenmiyordum.

Birkaç dakika daha banyoda kaldıktan sonra kendimi kalkmaya zorladım. Aksi takdirde Elin beni yaramaz bir çocukmuşum gibi yakalar ve partiye geri sürüklerdi.

Canım biraz yanarken ayakkabılarımı tekrar giydim, kapıyı açtım ve doğruca bir duvara tosladım.

Bir doksan beş boyunda, somurtkan bir duvara.

“Yüce Tanrım!” Elim kalbimin üç kat hızlı attığı göğsümün üstüne gitti. “Beni korkuttun.”

“Üzgünüm.” Rhys pek üzgün görünmüyordu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Partiden ayrıldın. Ben senin korumanım.” Tek kaşını kaldırdı. “Bağlantıyı kur.”

Klasik Rhys. Bir soruyu cevaplamanın kaba bir yolu varsa, o bunu bilirdi.

“İyi, pekâlâ. Partiye dönmeye hazırım, bu yüzden izin verirsen...” Yanından geçtim ama fazla ileri gidemedim kolumu tuttu.

Her şey durdu. Zaman, büyük elinin bileğimi sardığı yerden ibaret olmuştu. Onun doğal bronzluğu, kış gibi solgun tenimle bir tezat oluşturuyordu. Bütün gece birlikte dans ettiğim lordların ve prenslerin pürüzsüz, yumuşak ellerinin aksine Rhys’in parmakları sert ve nasırlıydı. O ellerin tenimin üzerinde kaydığını, beni kendisinin olarak damgaladığını hissetmek için var olan bir arzu dizlerimi titreterek beni ele geçirdi.

Yapılacaklar listesi, dört numara.

Bu küçük, mahrem girintide nefeslerim kulağa sığ geliyordu. Bu adamın üzerimde sahip olduğu güç doğru gelmiyordu ama kalbim, hormonlarım ve Rhys Larsen’in yenilmez gücü karşısında çaresizdim.

Sonsuzluk gibi gelen ama gerçekte sadece birkaç saniye olan o anın ardından Rhys konuştu. “Daha önce söyleme fırsatım olmadı,” dedi. “Doğum günün kutlu olsun prenses.”

Kalbim *güm güm* atmaya başladı. “Teşekkür ederim.”

Rhys bileğimi bırakmadı, bırakmasını istemedim.

Aramızdaki hava söylenmeyen sözlerle yoğunlaşmıştı.

Farklı bir hayatta, farklı bir dünyada ilişkimiz yürür müydü diye merak ettim. Benim sadece bir kadın ve onun da sadece bir

erkek olduğu. başkalarının kuralları ya da beklentileriyle yükümlü olmadığımız bir dünyada. Hemen sonra bunları merak ettiğim için kendimden nefret ettim; çünkü Rhys fiziksel çekim ve mesleki zorunluluk dışında benimle ilgilendiğine dair hiçbir belirti göstermemişti.

Bana sanki onun bütün dünyasıymışım ve gözünü asla kırp-mak istemiyormuş gibi baktığı o kısacık anlar dışında tabii.

“Balo nasıl gidiyor?”

Bunu hayal etmiş olabilirdim ama sanki başparmağı bileğimin yumuşak derisini okşamıştı.

Güm. Güm. Güm.

“İdare eder.” Bileğim, dikkatimi bundan daha iyi bir cevap bulamayacak kadar dağıtmıştı.

“Sadece idare eder mi?” İşte. Başka bir okşama daha. Bunun olduğuna yemin edebilirdim. “Falser Kontu’yla epey zaman geçirdin.”

“Kontun hangisi olduğunu nereden biliyorsun?”

“Prenses, etrafındaki her erkeği tanıyorum. Sana dokunmayı düşünenleri bile. Dans ettiklerini daha iyi tanıyorum. Buna iki kez dans ettiklerin de dahil,” diye ekledi Rhys. İki kez dans ettiğimi belirten sesi ölümcül derecede yumuşaktı.

Bunun beni korkutması gerekirdi ama onun yerine tenim karnıncalandı ve bacaklarım kasıldı.

Benim sorunum neydi?

“Bu oldukça büyük bir yetenek.” Yalnızca Edwin’le iki kez dans etmiştim çünkü bunun için ısrar etmişti ve ben onunla tartışamayacak kadar yorgundum.

Rhys’in gülümsemesi gözlerine pek ulaşmadı. “Demek, Falser Kontu. O aradığın kişi mi?”

“Hayır.” Başımı salladım. “Hayatımın geri kalanını onun kı-

yafetlerini ve spor aletlerini dinleyerek geçirmek istemiyorsam, hayır.”

Rhys başparmağını hızla atan nabzıma bastırdı. “Güzel.”

Bunu söyleme şekli, kontun ölümden kıl payı kurtulmuş gibi görünmesine neden olmuştu.

İstediğim son şey bu olsa da, “Dansa geri dönmeliyim,” dedim. “Elin delirmek üzeredir.”

“Üzere mi?”

Gecenin ilk gerçek kahkahasını attım. “Korkunçsun.”

“Ama haksız değilim.”

Özlediğim Rhys *buydu* işte. Nükteli mizah anlayışı ve gizli bir tatlılığı olan kişi. Bu, gerçek Rhys’ti.

Balo salonuna geri dönerken, “Yirmi dört olmak nasıl hissettiriyor?” diye sordu.

“Yirmi üç gibi ama daha aç ve daha yorgun. Otuz dört olmak nasıl hissettiriyor?” Aynı kaldığımız haftalarda otuz dört yaşına basmıştı. Onu doğum gününde aramayı düşünsem de son anda bunu yapmaya cesaret edememiştim.

“Otuz üç gibi ama daha güçlü ve daha akıllı.”

Eğlenmiş ve biraz da gıcık olmuş bir şekilde ofladığımda sııttı.

Baloya döndüğümüzde Elin’i girişte kollarını göğsünde kavuşturmuş, bizi beklerken bulduk.

“Güzel. Onu bulmuşsun,” dedi Rhys’e bakmadan. “Majesteleri, neredeydiniz?”

“Tuvaleti kullanmam gerekti.” Söylediğimin sadece yarısı yalandı.

“Kırk dakika boyunca mı? Az önce ayrılan Prens Demetrios ile yapacağınız dansı kaçırdınız.” Bir iç çekti. “Neyse. Daha bir sürü potansiyel talip var. Çabuk gidin. Gece bitmek üzere.”

Tanrıya şükürler olsun.

Danslarıma devam ettim, Elin beni şahin gibi izliyordu. Rhys'e bakamayacak kadar korkmuş durumdaydım, yüzümde onun görmesini istemediğim türden bir şey olmamalıydı.

"O kadar mı sıkıcıyım?"

"Pardon?" Dikkatimi yeniden şu anki partnerime, Holstein Dükü'nün oğlu Steffan'a verdim.

"Omzumun üzerinden bakıp duruyorsunuz. Ya arkamda büyüleyici bir şey oluyor ya da sarayın mimari tarzıyla ilgili yaptığım detaylı analizim düşündüğüm kadar harikulade değil."

Yanaklarım yandı. "Özür dilerim." Önceki dans partnerlerimden hiçbiri dağılan dikkatimi fark etmemişti ve ben onun da bunu anlamayacağını düşünmüştüm. "Kabalık ettim."

"Özre gerek yok, majesteleri." Steffan'ın gözleri iyi niyetli bir gülümsemeyle kırıştı. "İtiraf etmeliyim ki, neoklasizm* tarihinden daha iyi bir sohbet konusu bulabilirdim. Gergin olduğumda böyle oluyor. Her türlü işe yaramaz gerçeği söyleyiveriyorum."

Güldüm. "Gerginlikle baş etmenin daha kötü yolları da var sanırım."

Tenim aniden alev aldı, kendime gelmeden önce bir saniye tökezledim.

Steffan endişeli görünerek, "İyi misiniz?" diye sordu.

Kendimi Rhys'e bakmamak için zorlayarak onu başımla onayladım. Buna rağmen Rhys'in bakışlarının sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum.

Steffan'a odaklan. Bütün gece sahip olduğum en eğlenceli dans partneriydi ve uygun bir hükümdar eşi için gereken her özelliği karşılıyordu. Komik, çekici ve yakışıklıydı, çok asil bir soydan geldiğinden bahsetmiyordum bile.

* Eski yunan dönemindeki klasik üslup ve formların yeniden canlanması. (ç.n.)

Ondan hoşlanmıştım. Sadece, ondan *romantik olarak* hoşlanmamıştım.

Müzik sona erdiğinde, “Görünüşe göre zamanımız sona erdi,” dedi Steffan. Gece sonunda bitmişti. “Ama belki bir ara dışarı çıkabiliriz, sadece ikimiz? Nyhausen’deki yeni buz pateni pisti oldukça güzel ve şehirdeki en iyi sıcak çikolatayı sunuyorlar.”

Bir randevu.

Teklifini reddetmek istedim çünkü ona umut vermek istemiyordum ama balonun tek amacı buydu: Bir koca bulmak. Biriyle çıkmadan bir koca bulamazdım.

“Kulağa harika geliyor,” dedim.

Steffan sırtıttı. “Harika. Sizi daha sonra ararım ve detayları belirleriz.”

“Anlaştık.”

Kapanış konuşmamı yapmak üzere Steffan’ın yanından ayrılıp herkese katıldıkları için teşekkür ettim. Konuklar birer birer dağıldıktan sonra, Elin bana yetişemedi buradan gitmek için can atarak balo salonundan hızla çıktım.

Birisi yolumu kesmeden önce çıkışın yarısına kadar ancak gelebilmişim.

“Majesteleri.”

İnlememek için kendimi tuttum. “Lord Erhall.”

Meclis sözcüsü bana küçümser bir şekilde baktı. Uzun boylu, cılız bir adamdı. Ağarmış saçları ve sürüngenlerinki gibi soğuk, yırtıcı gözleri vardı. Aynı zamanda ülkedeki en güçlü insanlardan biriydi, bu yüzden de uygun bekârlar listemizin yaş aralığında olmamasına rağmen davetiye almıştı.

“Dünkü toplantıda kral hazretleriyle birlikte gözlerimiz sizi aradı,” dedi. “Sizin büyük katkı sağlayacağınızdan emin olduğum yeni vergi reformu yasasını tartıştık.”

İğneleyici ses tonu dikkatimden kaçmadı. Bazen büyükbabamın Parlamento Başkanı'yla yaptığı haftalık toplantılara katıldım ve Erhall birçok kez orada işim olmadığını düşündüğünü ima etmişti.

Ayrıca o, Edvard'ın tahtta bir kadın görmek istemeyen insanlar olduğunu söylerken bahsettiği parlamento üyelerinden biriydi.

“Gerçekten de öyle,” dedim soğuk bir şekilde. “Yıllardır buna benzer yasalar çıkarmaya çalışıyorsunuz, değil mi Sayın Sözcü? Görünüşe göre yeni fikirlere ihtiyacınız var.”

Erhall'ın dudakları gerildi, buna rağmen cevap verdiğinde sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. “Umarım balodan keyif almışsınızdır, majesteleri. Koca avlamak bir prensesin kesinlikle en önemli önceliğidir.”

Herkes balonun gerçek amacını biliyordu ama kimse bunu yüksek sesle dile getirecek kadar aptal ya da düşüncesiz değildi... Veliaht prensesin kendi partisinde ona hakaret etmekten paçayı sıyrabilecek kadar güce sahip olan Erhall dışında. Tahmin edildiği üzere, bir sonraki seçimlere katılırsa başbakan olabileceğine dair çıkan söylentiler bile vardı.

Onu tokatlamamak için kendimi tuttum. Bu onun ekmeğine yağ sürerdi. Doğum günümde meclis sözcüsüne saldırırken yakalanırsam kamusal imajım darbe alırdı ve böyle bir darbe almama kimse Erhall kadar sevinemezdi.

“Açık konuşayım, majesteleri.” Erhall kravatını düzeltti. “Siz hoş bir genç kadınsınız ancak Eldorra'nın hükümdarı olmak, güzel bir yüzdten daha fazlasını gerektirir. Siyaseti, dinamikleri ve sahip olduğumuz ciddi meseleleri anlamak zorundasınız. Abiniz bunun için eğitildi lakin siz son birkaç yıldır Eldorra'da bile değildiniz. Tacın sorumluluklarını role daha uygun birine devretseniz daha iyi olmaz mı sizce de?”

“Peki bu kim olabilir?” Sesim zehirli bir bal gibiydi. “Bir erkek sanırım.”

Bu konuşmayı yapıyor olmamız inanılmazdı ama zaten şimdiye kadar hiç kimse parlamentonun çağa ayak uydurabildiğini söylememişti.

Erhall gülümsedi, bu soruya doğrudan bir cevap vermeyecek kadar akıllıydı.

“Siz en iyi kim olacağını düşünürseniz, majesteleri.”

“Sizinle açık konuşayım, Sayın Sözcü.” Yüzüm aşağılanmaktan kızarmıştı ve yanıyordu, yine de konuşmaya devam ettim. Ona, beni sinirlendirdiğini görme zevkini yaşatmayacaktım. “Tahttan çekilmek, geride durmak ve sorumluluklarımı başkasına devretmek gibi bir niyetim yok.” *Bunu ne kadar çok istesem de.* “Bir gün tahta çıkacağım ve siz de bana hesap vermek zorunda kalacaksınız, *eğer* hâlâ iktidarda olursanız tabii.” Erhall’ın ifadesi, pek de üstü kapalı olmayan iğneli sözlerim karşısında bozuldu. “Bu nedenle, yüz yüze bakacağım herkesle medeni bir ilişkiye sahip olmam en iyisi.” Bir an duraksadıktan sonra ekledim. “Bu arada, benimle veya kraliyet ailesinin herhangi bir üyesiyle konuşurken ses tonunuzu kontrol etmenizi öneririm. Burada misafirsiniz. Hepsi o kadar.”

“Seni...” Erhall bana doğru bir adım attı. Hemen ardından ise bembeyaz kesilerek hızla geri çekildi.

Rhys yanıma gelmişti. Yüzü ifadesizdi ama gözleri bir fırtına bulutundan daha karanlıktı. “Sizi rahatsız mı ediyor, majesteleri?”

Erhall ona ters ters bakıyordu ama akıllıca davranarak çenesini kapalı tuttu.

“Hayır. Meclis sözcüsü de tam gidiyordu.” Kibarca gülümse dim. “Öyle değil mi, Sayın Sözcü?”

Sözcü’nün dudakları inceldi. Topuğunun üzerinde dönüp

uzaklaşmadan önce sertçe başını salladı ve kısaca, “Majesteleri,” diyerek beni selamladı.

“Sana ne dedi?” Rhys’in üzerinden çok açık bir şekilde tehditkâr bir hava yayılıyordu ve eğer onay verirsem, Erhall’ın peşine düşüp boynunu kıracağından emindim.

Rhys, onun durduğu noktaya dik dik bakmaya devam ederken, “Anlatmaya degecek bir şey değil, gerçekten,” diye tekrarladım. “Unut gitsin.”

“Üzerine atılmak üzereydi.”

“Bunu yapmazdı.” Erhall’ın Rhys ortaya çıkmadan önce ne yapmayı planladığından emin olmasam da toplum içinde soğukkanlılığını kaybedemeyecek kadar akıllıydı. “Lütfen, bırak bunun peşini. Sadece uyumak istiyorum. Uzun bir gece oldu.”

Erhall için daha fazla enerji harcamak istemiyordum. Buna değmezdi.

Rhys bundan pek memnun görünmese de beni dinledi. Zaten o nadiren memnun görünürdü.

Bana odama kadar eşlik etti. Tam kapının önüne geldiğimiz anda, uzanıp takım elbisesinin cebinden bir şey çıkardı.

“Doğum günü hediyen,” dedi kısık sesle. Ardından bana kurdeleyle bağlanmış, rulo halinde bir kâğıt uzattı. “Pahalı bir şey değil. Ben yaptım ve hoşuna gidebileceğini düşündüm.”

Nefesim kesilmişti. “Bana bir şey vermene gerek yoktu.”

Birbirimize hiç doğum günü hediyesi vermemiştik. Yaptığımız en büyük şey birbirimize yemek ısmarlamaktı ve o zaman bile o gün bir doğum günü değilmiş gibi davranmıştık.

“Büyütülecek bir şey değil.” Ben kurdeleyi dikkatlice çözüp kâğıdı açarken Rhys omuzları gergin bir şekilde hareketlerimi izledi.

Kâğıtta ne olduğunu gördüğümde nefesim kesildi.

Bendim.

Benim çizimimdi. Etrafında okyanusun ve dağların olduğu bir havuzdaydım. Başımı geriye atmıştım, yüzümde bir gülümseme vardı. Hissettiğimi hatırladığımdan daha özgür ve daha mutlu görünüyordum. Dudaklarımın yukarı kıvrılışı, gözlerimdeki ışıltı, hatta kulağımın altındaki minik ben...

Her ayrıntıyı zarif, özenli bir şekilde yakalamıştı. Kendime onun gözlerinden baktığımda, dünyanın en güzel kadını olduğuma inandım.

Rhys, "Mücevher falan değil," dedi. "İster sakla, istersen de at. Bunu umursamam."

"Atmak mı?" Çizimi göğsüme bastırdım. "Dalga mı geçiyorsun? Rhys, bu çok güzel."

Sözlerim havada asılı kaldı, ona adıyla hitap ettiğimi aynı anda fark ettik. Bunu Costa Rica'dan beri ilk kez yapıyordum.

Böyle olması doğru hissettirmişti çünkü o anda, Bay Larsen değildi. Rhys'ti.

Ve bana hayatımda aldığım en güzel hediye vermişti. Hakklıydı, pahalı bir çanta ya da elmas takı değildi ama ondan bir resim almayı yüz Tiffany elmasına tercih ederdim.

Herkes bir elmas satın alabilirdi. Fakat ondan başka kimse beni onun çizdiği gibi çizemezdi. Ayrıca sanatını benimle ilk kez paylaşıyor olması da dikkatimden kaçmamıştı.

"İdare eder." Omuz silkti.

"Hayır. Çok *güzel*," diye tekrarladım. "Cidden, teşekkür ederim. Bunu sonsuza kadar saklayacağım."

Bu günü göreceğimi hiç düşünmezdim: Rhys kızarmıştı. Gerçekten *kızarmıştı*.

Boynunun ve yanaklarının al al olmasını hayranlıkla izledim. Dilimi o yolun üzerinde gezdirme arzusuyla dolmuştum.

Ama tabii ki bunu yapamazdım.

Başka bir şey daha söylemek istiyor gibiydi. Yine de o şey her ne ise, söylememeye karar verdi. “Güvenlik alarmı değil ama onu da Noel’de hediye ederim artık,” dedi çarpık bir gülümsemeyle.

Yeteneği ve şakasının birleşimi yüzünden başım dönerken sırttım. Normalde çok ciddi olan Rhys’in şaka yapışını görmekten daha çok sevdiğim hiçbir şey yoktu. “Bunu hatırlatırım.”

“İyi geceler, prenses.”

“İyi geceler, Bay Larsen.”

O gece yatakta uzandım ve perdelerden sızan ay ışığında Rhys’in çizimine baktım. Keşke tekrar o kız olabilseydim. Henüz veliaht prenses olmamış, kimsenin onu bulamayacağı uzak bir kasabada güneşlenen kız. Ama değildim.

Belki de Rhys’in çizimini sadece çizen o olduğu için değil, aynı zamanda bir daha asla olamayacağım bir versiyonumu ölümsüzleştirdiği için çok sevmiştim.

Çizimi nazıkçe kıvırdım ve komodinin çekmecesinin güvenli bir köşesine sıkıştırdım.

Yarı Zamanlı Prens.

Eldorra’nın hükümdarı olmak, güzel bir yüzden daha fazlasını gerektirir.

Açık konuşayım, Sayın Sözcü. Tahttan çekilmek, geride durmak ve sorumluluklarımı başkasına devretmek gibi bir niyetim yok.

Şimdiye kadar, kendi hayatımda pasif bir katılımcıydım. Kararlarımı başkalarının almasına, basının bana kaba davranmasına ve Erhall gibilerinin beni küçümsemesine izin vermiştim.

Artık bu sondu. İşleri kendi ellerime almanın zamanı gelmişti.

Eldorra siyasetinin oyunu bir savaş alanındaydı ve biz bir savaşın içindeydik.

BÖLÜM 1

Rhys

BİR GÜN BİRİ CEHENNEMİN DİĞER İNSANLAR olduğunu söylemişti.

Haklıydı.

Daha da spesifik olmak gerekirse, cehennem diğer insanların bir buz pateni pistinde dolaşmasını, sıcak çikolata içmesini ve kahrolası bir Hallmark filmindeymiş gibi birbirlerine sarhoş bakışlar atmasını *izlemekti*.

Tanrı aşkına, Noel zamanı bile değildi. Çok daha kötüsüydü.

Sevgililer Günü'ydü.

Bridget'in gülüşü, Steffan'ın derin kahkahasıyla birleştiğinde çenemde bir kas atmaya başladı ve birini -sarı saçlı ve adı S ile başlayan bir erkeği- öldürme isteğim yoğunlaştı.

Ayrıca, bu kadar komik olan da neydi?

En azından Aziz Steffan'ın söylediği bir şeyin bu kadar komik olabileceğini sanmıyordum.

Bridget ve Steffan şu anda bir randevuda bile *olmamalıydı*. Doğum günü balosunun üzerinden sadece dört gün geçmişti. Kim

dört gün önce tanıştığı biriyle çıkardı ki? Steffan'ın gizliden gizliye psikopat bir katil ya da hovarda olmadığından emin olmak için özgeçmiş kontrolleri, resmi formaliteler ve onun 7/24 izleneceği bir gözetleme yapılmalıydı.

Bana göre prensesler, en az bir yıllık bir kontrol olmadan randevuya çıkmamalıydı. İş sağlama almak istenirse, beş yıl.

Ne yazık ki benim görüşüm kraliyet ailesi için bir bok ifade etmiyordu. Bu yüzden de kendimi Athenberg'in en büyük buz pateni pistinde bulmuştum; Bridget'in, Steffan'a sanki dünyadaki açlığı o yok etmiş gibi gülümsemesini izliyordum.

Steffan, onu tekrar güldüren bir şey söylerken Bridget'in yüzündeki sızıyı genişledi. Hemen ardından Steffan onun yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attığında elim silahıma doğru seğirdi. Muhabirler pisti sarıp ikisinin fotoğraflarını çekmiyor, videoya almıyor ve bu sanki Olimpik bir olaymış gibi *tweet* atıp durmuyor olsalardı belki de silahımı çekerdim.

Yanımdaki muhabir, "Çok tatlı bir çift oldular," diye mırıldandı. Gözlerimi acıtacak kadar parlak olan pembe bir takım elbise giymişti, kıvrımlı bir esmerdi. "Sence de öyle değil mi?"

"Hayır."

Kısa cevabım karşısında şaşırmış bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Neden? Lord hazretlerine karşı bir şeyin mi var?"

İlgi çekici bir hikâye olasılığıyla salyalarının aktığını görebiliyordum.

"Ben personelim," dedim. "İşverenimin özel hayatı hakkında bir görüşüm olamaz."

"Herkesin görüşleri vardır." Muhabir suda dönen bir köpekbalığını anımsatarak gülümsedi. "Ben Jas." Tokalaşmak için elini uzattı, sıkmadım. Yine de bu tutumum onu caydırmadı. "Aklına

bır fikir gelirse... ya da başka bir şey..." Sesi imalı bir hal aldı. "Beni ara."

Çantasından bir kartvizit çıkarıp elime sıkıştırdı. Neredeyse kartı yere atacaktım ama *o kadar da* pislik değildim, bu yüzden hiç bakmadan kartı cebime attım.

Kameraman ona Almanca bir şeyler söylediğinde Jas ona cevap vermek için arkasını döndü.

Güzel. Meraklı insanlara veya kısa sohbetlere dayanamıyordum. Ayrıca meşguldüm, Steffan'ı öldürmemeye çalışıyordum.

Buluşma gününden önce onun geçmişini kontrol etmiştim ve kahretsin ki kâğıt üzerinde mükemmeldi. Eldorra'nın en güçlü adamlarından biri olan Holstein Dükü'nün oğluydu, akıcı bir şekilde altı dil konuşan başarılı bir at binicisiydi, siyaset bilimiyle ekonomi okuduğu Harvard ve Oxford'dan sınıf birincisi olarak mezun olmuştu. Sağlam bir hayır işi geçmişi vardı ve Eldorralı bir vârisle olan son ilişkisi, birlikte geçirdikleri iki yılın ardından dostane bir şekilde sona ermişti. Onunla olan şimdiye kadarki etkileşimlerime dayanarak söyleyebilirdim ki, çok arkadaş canlısı ve samimi görünüyordu.

Ondan nefret ediyordum.

Ayrıcalıklı bir yaşam içinde büyüdüğü için değil, herkesin içinde Bridget'a özgürce dokunabildiği için. Onu buz patenine götürebildiği, güldürebildiği, saçını yüzünden çekebildiği ve bunları herkesin gözü önünde yapabildiği için.

Bu sırada benim yapabildiğim tek şey, burada durup onları izlemektir çünkü Bridget gibi kadınlar benim gibi erkekler için yaratılmamıştı.

Annem bana dik dik bakarken, "Asla bir önemin olmayacak, seni küçük hok parçası," diye geveledi. "Şu haline bak. İşe yaramaz ve cılızsın. Fırsatım varken senden kurtulmalıyım."

Sessiz kaldım. En son karşılık verdiğimde beni kemeriyle öyle kötü dövmüştü ki tişörtüm kana bulanmıştı, haftalarca sırtüstü uyuyamamıştım. En sonunda, onun kötü ruh hali ile başa çıkmanın en iyi yolunun benim orada olduğumu unutmamasını ummak olduğunu öğrenmiştim. Bu da genellikle içtiği şişenin yarısına geldikten sonra oluyordu.

“Sen olmasaydın, bu kokuşmuş kasabadan çoktan kurtulmuş olurum.” Beslediği kin resmen üzerinden taşıyordu. Masanın yanında duruyordu, üzerinde solmuş pembe sabahlığı vardı ve sigarasını tütürüyordu. Yanakları solgun ve çöküktü. Henüz yirmili yaşlarının sonlarında olmasına rağmen kırklı yaşlarındaymış gibi görünüyordu.

Ellerimi kollarımın altına sıkıştırdım ve o söylenmeye devam ederken kendi içime kapanmaya çalıştım. Cuma gecesi idi. Cuma gecelerinden nefret ediyordum çünkü bu koca bir hafta sonunu sadece annemle geçireceğim anlamına geliyordu.

“Yer israfı... babanın tırnağı bile olamazsın... Beni dinliyorsun, seni pislik?”

Bulanıklaşana kadar yerdeki çatlaklara baktım.

Bir gün buradan gidecektim. Bir şekilde, bunun bir yolunu bulacaktım.

“Sana beni dinliyor musun dedim?” Annem omuzlarımdan tutarak beni sarstı, hareketinin şiddetinden dişlerim takırdıyordu. “Seninle konuşurken yüzüme bak çocuk!” Elinin tersiyle bana o kadar sert vurdu ki olduğum yerde tökezledim, acıdan kulaklarım çınlamıştı

Vücudum bükülürken bana doğru geldiğini gördüm ama kendimi hazırlayacak zamanım olmadı. Böylece yemek masasının köşesi kafama çarptı ve her şey karardı.

Gözlerimi kırptırdım. Eski spagetti sosuyla votka kokusu kayboldu, yerini ise taze buz ve Jas'ın hayıltıcı parfümü aldı.

Bridget ve Steffan kaymaya başladığında kameralar çıldırdı.

Klik. Klik. Klik.

"...bir süreliğine," dedi Steffan. "Ama döndüğümde seni tekrar dışarı çıkarmayı çok isterim."

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sordum.

Sohbetlerine karışmam uygunsuzdu ama umurumda bile değildi.

Steffan bana şaşkın bir bakış attı. "Evet. Annem dün düştü ve kalçasını kırdı. Durumu iyi, Preoria'daki evimizde iyileşiyor. Ancak babam parlamento oturumuna katıldığı için orada oldukça yalnız, bu yüzden de kendini daha iyi hissedene kadar onun yanında kalacağım."

Beni daha çok kızdıran bir nezaketle cevap vermişti. Ondan nefret etmek ne kadar çok zorlaşıyorsa, ben de o kadar fazla nefret ediyordum.

"Ne üzücü," dedim.

Steffan duraksadı, ses tonumu nasıl değerlendireceğini bilemediği açıktı.

"Umarım bir an önce sağlığına kavuşur." Bridget bana azarlar-casına bir bakış attı. "Şimdi, şu sıcak çikolata vardı ya..."

Ben burnumdan solurken Bridget onu pistin diğer ucundaki sıcak çikolata standına doğru yönlendirdi.

Bridget'in koruması olarak kalıcı bir pozisyon almak, onun başka insanlarla çıktığını görmekle uğraşmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Bunu biliyordum, bu benim kabullenmem gereken bir durumdu.

Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.

New York'tayken başkalarıyla çıkmıştı ama bu farklıydı. O

adamların hiçbirinden hoşlanmamıştı ve onlardan biriyle evlenmeyi planlamamıştı

İçim asit dökülmüş gibi yandı.

Neyse ki, randevu kısa süre sonra sona erdi ve ben de Steffan herhangi bir ilk buluşma öpücüğü saçmalığı yapamadan Bridget'i arabaya bindirdim

Saraya dönerken, "Kırık bir kalçanın iyileşmesi bir aydan dört aya kadar sürer," dedim "Lord hazretleri için çok kötü. Ne boktan bir zamanlama."

Kader bile bunun iyi bir eşleşme olmadığını düşünüyordu. Eğer öyle olsaydı, Steffan'ı Bridget ile buluştuktan hemen sonra onun etrafından uzaklaştırmazdı.

Kadere hiçbir zaman inanmazdım ama daha sonra ona kocaman, değerli bir teşekkür kartı göndermem gerekebilirdi. Hatta yanına biraz çikolata ve çiçek bile ekleyebilirdim.

Bridget yemi yutmadı. "Aslında, mükemmel zamanlama," dedi. "Ben de birkaç hafta Athenberg'den uzakta olacağım."

Dikiz aynasından ona baktım. Bu lanet haberi yeni alıyordum

"Henüz onaylanmadı, o yüzden bana öyle bakma," diye devam etti. "Ülke çapında bir iyi niyet turuna çıkmayı teklif ettim. Yerel halk ve küçük işletmelerle tanışacak, akıllarından geçenleri ve hangi sorunlarla karşılaştıklarını öğreneceğim. Eldorra'da olup bitenlerden haberdar olmadığım için çok eleştiri aldım ve şey... bu konuda haklılar."

"Bu hanka bir fikir." Krala ait olan garaj yoluna girdim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bridget'in sesindeki belirsizliği hafif bir rahatlama yumuşatmıştı.

"Politika uzmanı değilim ama bana doğru bir hareketmiş gibi geliyor."

Bridget kraliçe olmak istemiyor olabilirdi, yine de bu onun ~~arka~~ bir kraliçe olmayacağı anlamına gelmiyordu. Çoğu insan ~~ve~~ ~~aderin~~ en önemli özelliğinin güç olduğunu düşünürdü ama ~~orada~~ en önemlisi şefkattir. Güç doğru şeyler için kullanmadığın-
~~la~~ çok boktan bir şeydi.

Neyse ki hem kendisi hem de Eldorra için, Bridget her iki ~~özelliğe~~ de fazlasıyla sahipti.

Arabayı park edip sarayın girişine doğru yürürken, "Her türlü kralın onaylaması gerekiyor," dedi. "Fakat hayır diyeceğini san-
mıyorum."

"Büyükbabandan bahsediyorsun." Asillerin işleri farklı yü-
rüyordu, buna rağmen birbirlerine bu kadar resmi davranmaları
bazen tuhafıma gidiyordu.

Büyük ön salona girerken Bridget bana hızlı bir gülümseme
gönderdi. "Çoğu durumda, evet. Ama bunun gibi konularda, o be-
nim kralım."

"Kraldan bahsetmişken..."

Sesi duyunca ikimiz de kaskatı kesildik.

"Seni görmek istiyor." Andreas kasıtlı bir şekilde görüş alanı-
mıza girdiğinde sinirlenmeye başlamıştım. Onunla ilgili beni bu
kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama Bridget
ondan hoşlanmıyordu ve bu benim için yeterliydi. "Buluşma na-
sıldı? Evlenme teklifi aldın mı?"

Bridget, "Eğer benim aşk hayatımla bu kadar ilgileniyorsan,
kendine yeni bir hobi bulmalısın," diyerek cevap verdi.

"Teşekkür ederim ama beni meşgul edecek bir sürü hobim var.
Örneğin, az önce majesteleri ve Lord Erhall'la birlikte yapılan
vergı reformu yasası konulu bir toplantıdan geldim." Andreas,
Bridget'in çabucak örtbas ettiği şaşkınlık karşısında gülümsedi.
"Siyaseti devralmakla ilgilendiğimi bildiğini düşünüyorum. Mec-

lis sözcüsü, onu birkaç hafta izlememe izin verecek kadar nazıktı Her şeyin nasıl yürüdüğünü görmem için.”

Bridget, “Bir stajyer gibi,” dedi.

Andreas’ın gülümsemesi keskinleşti. “Oldukça çok şey öğrenen biri gibi.” Bakışlarını bana çevirdi. “Bay Larsen, seni tekrar görmek güzel.”

Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. “Majesteleri.” Ona Bridget’in unvanıyla hitap etmekten nefret ediyordum. Bunu hak etmiyordu.

Andreas, “Majesteleri seni ofisinde bekliyor,” dedi Bridget’a. “Seni görmek istiyor, yalnız. Şimdi izin verirsen, ilgilenmem gereken bazı acil meseleler var. Gerçi eminim hiçbiri buz pateni pistinde randevuya çıkmak kadar heyecan verici değildir.”

Dişlerini kırmamak için tüm kontrolümü kullanmam gerekti.

Andreas duyma mesafesinden çıktıktan sonra, “Kaza süsü verebilirim, istemen yeterli,” dedim.

Bridget başını iki yana salladı. “Umursama onu. Bu şeytani küçük pislik çocukluğumuzda da böyleydi, dikkat çekmekten zevk alıyor.”

Şaşkın bir kahkaha attım. “Bana az önce ağzından ‘şeytani küçük pislik’ lafının çıkmadığını söyle, prenses.”

Yaramaz bir gülümsemeyle cevap verdi. “İçimden ona daha kötü şeyler söylediğim oldu.”

İşte benim kızım.

Kraliyet saçmalıklarının ağırlığı altındayken bile gerçek Bridget’in etrafa parıltı saçtığını görmek güzeldi.

O kralla görüşürken ben de misafirhaneye döndüm. Gerçi sanırım, artık sarayda kalıcı olarak çalıştığım için burası benim asıl evimdi.

Telefonum çaldığında odama yeni girmiştım. “Evet?”

Christian, “Sana da merhaba,” diye yanıtladı. “Bugünlerde insanlar telefon adabının ne olduğunu bilmiyor. Ne kadar utanç verici.”

“Konuya gel, Harper.” Onu hoparlöre aldıktan sonra gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkardım. Olduğum yerde duraksadığımda elimdekini çamaşır sepetine atmak üzereydim. Etrafa baktım.

Ne olduğunu tam olarak adlandıramıyordum ama bir şeyler yanılttı.

“Her zaman büyüleyicisin.” Kısa bir sessizliğin ardından. “Magda gitti,” diye devam etti Christian.

Dondum. “Ne demek gitti?”

Christian’ın isteği üzerine Magda’yı bir ay boyunca korumuştum. Sonrasında da özel olarak seçilmiş başka bir koruma, önceki müşterisiyle olan sözleşmesini bitirip görevi benden devralmıştı. Eldorra’ya daha erken dönemememin nedeni buydu.

“Gitti işte. Rocco bu sabah uyandığında ortada yoktu. Ne alamlar devreye girmiş ne de başka bir şey.”

“Onu bulamıyor musun?”

Christian küçücük bir dijital ize sahip olan herkesi ve her şeyi bulabilirdi. Bilgisayar becerileri efsaneydi.

Sesi buza dönüştü. “Bulabilirim ve bulacağım.”

Bir an için Magda’nın ortadan kaybolmasında parmağı olan herkes adına üzüldüm. Fakat Christian Harper’ı karşılarına alacak kadar aptal olduklarına göre, başlarına gelecek şeyleri hak ediyorlardı.

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Hiçbir şey, ben hallederim. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.” Christian’ın sesi eski haline dönmüştü. Öfkeli olduğu zamanlarda bile -ki şu anda bunun bir tık üzerinde olduğunu tahmin

ediyordum- her şey yolundaymış gibi davranabiliyordu... Ardından da ona saldıran tarafın içini bir balık gibi deşiyordu. “Prensesle aran nasıl?”

“İyi.”

“Onun bugün bir randevuya çıktığını duydum.”

Alnımda bir damar attı. Önce Andreas, şimdi de o. Neden herkes bunu gündeme getirmekte bu kadar ısrar ediyordu? “Oradaydım. Bu son dakika haberi için teşekkürler.”

Piç herif güldü.

Gülüştünü keserek telefonu yüzüne kapattım. Bu hareketim bir alışkanlığa dönüşüyordu ama bununla bir sorunu varsa yüzüme söyleyebilirdi.

Öte yandan, eğer Magda kayıpsa Christian’ın çok daha büyük sorunları var demekti.

Az önce beni şüphelendiren şeyi saptamaya çalışarak tekrar odama bakındım. Pencere içeriden kapalı ve kilitliydi, tüm eşyalarım olması gerektiği yerdeydi. Fiziksel olarak hiçbir şey eksik değildi.

Ama içimdeki ses asla yanılmazdı ve o ses birinin burada bulunduğunu söylüyordu... Burada olmaması gereken birinin.

BÖLÜM 26

Bridget

BÜYÜKBABAM STEFFAN'LA RANDEVUMUN NASIL geçtiğini öğrenmek istemişti.

Bu doğruydı. Saraya döner dönmez kralın beni ofisine çağırmasının nedeni, geleceğin Holstein Dükü ve potansiyel kraliçe eşiyle ilk randevumun ayrıntılarını ona anlatabilmemdi. Ayrıca Erhall'ın son anda karar verdiği “acil” vergi reformu toplantısına dahil olamadığım için de benden özür dilemişti. Erhall'ın bu toplantıyı, Steffan'la olan randevumdan dolayı katılamayacağımı bildiği için yaptığına yemin edebilirdim ama bunu kanıtlayamazdım.

Bu arada Edvard, Steffan'ın *aradığımız kişi* olduğuna emindi. Buna neye dayanarak karar vermişti bilemiyordum ancak Steffan'ın unvanının, fotojenik görünüşünün ve diplomatik tavrının bunda bir etkisi olduğunu düşünüyordum.

Böyle düşünen tek kişi büyükbabam değildi. Basın ve halk, buz pateni pistinde çekilmiş fotoğraflarımızla birlikte çıldırmıştı. Steffan'la hayatım boyunca sadece iki kez konuşmuş olmama rağmen herkes şimdiden “filizlenen ilişkimiz” hakkında konuş-

maya başlamıştı.

Yine de Elin, başka bir randevuyla bu ilgiyi artırmam konusunda ısrar ediyordu. Mahremiyet yanılığı vermek için muhabirlerin olmayacağı “özel” bir yerde olacaktı fakat daha sonrasında basına “sızacaktı”. Haklı olduğu için öneriyi kabul ettim. Yarın Zamanlı Prenses manşetleri ortadan kalkmış, yerini ise hayatımdaki yeni “aşk” üzerine oluşturulan nefes kesici spekülasyonlara bırakmıştı.

Ah, gerçeği bir bilselerdi.

Teoride, Steffan mükemmel bir koca olurdu. Yakışıklı, zeki, kibar ve komikti. Doğum günü baloma katılan sözde uygun bekârlar arasındaki açık ara en iyi seçenektir.

Tek bir sorun vardı: Kimyamız yoktu.

Hiç. Sıfır. Asla.

Steffan’a karşı hissettiğim romantik ilgi, odamdaki sukulent bitkisine duyduğumla eşdeğerdi.

Mikaela’ya ikilemimi anlattığımda, “Onu henüz öpmediğin için,” dedi. “En azından adamı bir öp. Bir öpücükle her şey değişebilir.”

Haklı olabilirdi.

Steffan’la olan ikinci randevumun sonunda, çok erkenmiş gibi görünse bile onu öpmek için cesaretimi topladım. Yarın Preoria’ya gidiyordu ve ben bunun bir yere varıp varmayacağını öğrenmeliydim. Haftalarımı bunu merak ederek geçiremezdim.

“İtiraf etmeliyim ki, ilk randevumuzdan bu kadar kısa bir süre sonra tekrar görüşmek istemene şaşırdım.” Bana utangaç bir gülümseme sundu. “Hoş bir sürpriz oldu.”

Kraliyet Botanik Bahçeleri’nin büyük, ısıtılmalı serasında yürüdük. Her köşede rengârenk çiçekler açmış, tatlı kokuları havayı sarmıştı ve tepeye minik yıldızlar gibi görünen parlak ışıklar di-

zılmıştı. Herkesin dileyeceği kadar romantik bir ortamdı, bu yüzden de her hareketimizi izleyen asık suratlı koruma yerine Steffan'a odaklanmaya çalıştım.

Bakışlar öldürebilseydi, Rhys şimdiye kadar Steffan'ı yerin iki metre dibine sokardı.

Onu öpmekte tereddüt etmemin bir başka nedeni de buydu. Bunu... Rhys'in önünde yapmak yanlış geliyordu.

Tanrım, keşke bunu önceden düşünseydim.

"Keyif almıştım," dedim henüz cevap vermediğimi fark ettiğimde. "Eminim yarınki yolculuğun için hazırlanmakla meşgulsündür, o yüzden bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Elbette."

Steffan gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Avuçlarım terden sıırılsıklam oldu.

Yap işte. Küçük bir öpücük. Suçluluk duyacağın hiçbir şey yok. Sen ve Rhys çıkmıyorsunuz.

Steffan, "Neden bilmiyorum ama çiçekler hakkında bildiğim tüm eğlenceli gerçeklerin bir özetini vermek gibi tuhaf bir istek duyuyorum," dedi. "On yedinci yüzyılda, Hollanda'da lalelerin altından daha değerli olduğunu biliyor muydun? Bu bir şaka değil."

Gergin olduğumda böyle oluyor. Her türlü işe yaramaz gerçeği söyleyiveriyorum.

Steffan'dan aldığım küçük ipucuya göre, o da bir öpücük istiyordu. Aksi takdirde gergin olması için bir nedeni yoktu.

Avuçlarımı dikkatlice eteğime sildim. *Rhys'e bakma.* Bakarsam, bunu asla yapamazdım.

"Bu bülyüleyici." Bunun, konuyu ilginç bulan birinin vereceği türden bir yanıt olmadığını fark ettiğimde yüzümü buruşturdum. "Gerçekten."

Steffan güldü. Ardından, "Korkarım ki, çiçeklerle ilgili bilgi-

lerimle canınızı sıkmaktan beni alıkoymanın tek bir yolu var, majesteleri,” dedi kasvetli bir sesle.

“Nedir?” diye sordum, Rhys’in bakışlarının göğsümde bir delik açtığını hissettiğim için dikkatim dağılmıştı.

“Bu.” Ben bir tepki veremediğim Steffan’ın dudakları benimkilerle dokundu. Bu öpücüğün geleceğini bilmeme rağmen hâlâ o kadar şaşkındım ki orada öylece durdum.

Tadında hafif bir nane aroması vardı ve dudaklarıma sürtünen dudakları yumuşacıktı. Filmlerde kameraların yakınlaştırdığı; çoğu kadının bayıldığı türden, hoş ve tatlı bir öpücüktü.

Ne yazık ki, ben onlardan biri değildim. Yastığımı öpüyormuş gibi hissediyordum.

İçim hayal kırıklığıyla doldu. Öpücüğün bir şeyleri değiştirmesini ummuştum ama bu sadece bildiklerimi doğrulamıştı. Steffan, tüm o harika özelliklerine rağmen bana göre değildi.

İlgimi çeken ve arkadaşlığından keyif aldığım bir nişanlı bulabileceğimi düşündüğüm için belki de çok saftım ancak henüz yirmili yaşlarımdaydım. Etrafımdaki herkes acele etmem için çabalıyordu, yine de ben henüz aşka dair olan umudumdan vazgeçmeye hazır değildim.

Sonunda geri çekilecek kadar kendime geldim ama ben çekilemeden seradaki sessizliği yüksek bir kırım sesi bozdu.

Steffan ve ben birbirimizden sıçrayarak ayrıldık, gözlerim kırık bir zambak saksısının yanında duran Rhys’i buldu.

“Elim kaydı.” Sesinde biraz bile mahcubiyet yoktu.

Bu hiç inandırıcı bir açıklama olmadığı gibi, tamamen saçmalıktı da. Rhys’in hiçbir şeyi kaymazdı. Ortalama bir insandan daha iri olabilirdi ama bir panterin ölümcül zarafetiyle hareket ediyordu.

Şu anda bana hatırlattığı şey buydu işte: Hiçbir şeyin farkında

olmayan avına saldırmaya hazırlanan bir panter. Rhys'in gergin bir yüz, gergin kaslar ve lazer yoğunluğundaki gözlerle dik dik baktığı Steffan rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdanıyordu.

"Tüm konukların dikkatine, bahçeler on beş dakika içinde kapanacaktır." Anons geçilen duyuru, beni hayatımın en garip anından kurtarmıştı. "Lütfen çıkışlara doğru ilerleyin. Bahçeler on beş dakika içinde kapanacaktır. Hediyelik eşya dükkânındaki ziyaretçiler, lütfen satın alımlarınızı tamamlayınız."

"Sanırım zamanımız doldu." Steffan gözlerini Rhys'ten ayırmasa da gülümseyerek bana kolunu uzattı. "Gidelim mi, majesteleri?"

Bahçelerin geri kalanı halka açık kalıyordu ancak biz serayı kendimiz için ayırtmıştık. İsteseydik muhtemelen daha uzun süre burada kalabilirdik ama geceyi uzatmaya hiç niyetim yoktu.

Steffan'ın koluna girdim ve çıkışa doğru yürüdük. Orada yapmacık bir kucaklamayla ve yanaktan verilen öpücüklerle vedalaştık, ardından o Athenberg'e döndüğünde tekrar buluşma sözü verdik.

Arabaya varana kadar Rhys'le hiç konuşmadık.

"Saksının parasını sen ödeyeceksin," dedim.

"Hallederim."

Uzaktaki birkaç araba dışında park yeri boştu ve aramızda o kadar yoğun bir gerilim vardı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

"Onun Beyaz Atlı Prens imajına uyduğunu biliyorum ama aramaya devam etmek isteyebilirsin." Rhys arabanın kapılarını açtı. "Senin bir kediye bile daha büyük bir tutkuyla öptüğünü gördüm."

"Zambakları bu yüzden mi devirdin?"

"Elim. Kaydı. Dedim," dedi dişlerinin arasından.

Belki de akşam yemeğinde içtiğim şarap yüzündendi ya da stres beni ele geçirmeye başlıyordu. Bu her ne ise, kendime daha

fazla engel olamadım ve kahkahalara boğuldum. Otoparkın ortasında nefessiz kalmama ve karnımı tutmama neden olacak kadar vahşi, histerik bir kahkahaydı.

“Bu kadar komik olan ne?” Rhys’in huysuz ses tonu beni daha çok güldürdü.

“Sen. Ben. Biz.” Gözlerimden akan yaşları sildim. “Sen eski bir komandosun ve ben de bir kraliyet üyesiyim. O kadar kabul edilemez bir durumun içindeyiz ki Mısır vatandaşlığına başvur-sak iyi olabilir.”

Rhys aptalca olan şaka girişimime gülümsemedi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Kes şunu.” Savaşmaktan yorulmuştum. “Sana daha önce de sordum, yine soruyorum. Neden geri döndün? Bu sefer gerçek cevabı istiyorum.”

“Sana gerçek cevabı verdim.”

“Diğer gerçek cevabı istiyorum.”

Rhys’in çenesi kasıldı. “Ne söylememi istediğini bilmiyorum, prenses.”

“Gerçeği söylemeni istiyorum.”

Kendi gerçeğimi biliyordum. Onunkini de duymaya ihtiyacım vardı.

Benim gerçeğim ne miydi? Bir öpücükle kanımda kelebekler uçuşturan tek bir adam vardı. Dokunuşu beni alev alev yakan ve çocukluğumdan beri hayalini kurduğum tüm o fantastik şeylere inanmamı sağlayan tek bir adam.

Aşk, tutku, arzu.

“Gerçeği mi istiyorsun?”

Rhys bana doğru bir adım attı. Gözlerindeki sert çelik yerini şiddetli fırtınalara bırakmıştı.

Sırtım SUV’umuza çarpana kadar içgüdüsel olarak geri adım

attım. Yanımızda başka bir araba vardı ve Rhys ellerini başımın iki yanına koyduğunda, bu iki araç etrafımızda elektrikle çıtırdayan derme çatma bir koza oluşturdu.

“Gerçek şu, prenses. Tüm bunları yaşayacağımı bilmeme rağmen geri döndüm. Her gün seni göreceğimi ama sana dokunamayacağımı, öpemeyeceğimi ve *sahiplenemeyeceğimi* bilmeme rağmen.” Bir elini indirip kalçalarımın yukarı kaydırırken sıcak nefesi tenime çarptı. Bu dokunuşu eteğimin ve külotlu çorabımın kalın katmanlarını vajinam kasılana, meme uçlarım sert noktalar haline gelene kadar kavurmuştu. “Çekmek zorunda kalacağım işkenceyi bilmeme rağmen geri döndüm çünkü senden uzak duramıyorum. Yanımda olmasan bile, her yerdesin. Aklımda, ciğerlerimde, lanet olası ruhumda. Şu anda kendimi kaybetmemek için çok çabalıyorum tatlım; çünkü istediğim tek şey sana dokunmaya cüret ettiği için o pisliğin kafasını kesmek ve bir tepside servis etmek. Sonrasında da seni kaportanın üzerine eğmek ve ona izin verdiğin için kışına şaplak atmak.” Bacaklarımın arasını avuçlayıp sıktı. Acı ve zevk karışımı bir sesle inledim. “Bu yüzden... Sakın. Beni. Zorlama.”

Damarlarımda binlerce duygu dolaşıyor, başım heyecan ve tehlike yüzünden dönüyordu.

Çünkü Rhys’in az önce söylediği şey tehlikeliydi. Yaptığımız, *hissettiğimiz* şey tehlikeliydi.

Ama bunu umursayamıyordum.

“Rhys, ben-”

Bir arabanın alarm sesi durgun gece havasını yarıp geçti, uzaklarda bir kahkaha patladı. Gözlerimi kırıştırdım, kafamdaki sisin bir kısmı dağılmıştı ama yine de hareket etmedim.

Rhys sert bir gülümsemeyle benden uzaklaştı. “İşte gerçeğin,

prenses. Mutlu musun?"

Tekrar denedim. "Rhys-"

"Arabaya bin."

Dediğini yaptım. Onu şu anda zorlayacak kadar aptal değildim.

"Bunu konuşmamız gerek," dedim yola çıktığımızda.

"Konuşacak bir şeyim kalmadı."

Oturduğum arka koltuktan boynundaki damarların öfkeyle gerildiğini görebiliyordum. Ayrıca direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki parmak boğumları patlayacak gibiydi.

Haklıydı. Bu gece başka konuşma olmayacaktı.

Pencereden Athenberg'in geçip giden ışıklarına baktım. Eğer daha önce hayatımın karmaşık olduğunu düşündüysem, kendimi içinde bulduğum bu durumun yanında o hiçbir şeydi.

BÖLÜM 27

Bridget

STEFFAN İLE GÖRÜŞMEMDEN İKİ HAFTA SONRA Mikaela, Elin, Rhys, diğer korumam Elliott, saray fotoğrafçısı, Alfred, Alfred'in asistanı Luna ve Eldorra Haber muhabiri Henrik'le birlikte iyi niyet turuma çıkmak üzere saraydan ayrıldım.

Büyükbabam da dahil olmak üzere herkes fikrimi beğenmişti ve saray, kısa sürede mükemmel bir seyahat programı oluşturmak için gece gündüz çalışmıştı. Böylece Kuzey Kurtland'ın üretim merkeziyle Hesberg'in petrol ve enerji merkezi de dahil olmak üzere ülkenin en önemli bölgelerinin hepsini gezdik. Ben de kendimi genetik mirasım sayesinde biraz haksız yere kazanmış olduğum bir seçim için reklam kampanyası yürütüyormuş gibi hissettim.

Ama bunu yapmak zorundaydım. Yıllarca yurtdışında yaşadık-tan sonra Eldorra insanlarıyla yeniden bağ kurmam gerekiyordu. Nasıl yaşadıklarını, geceleri onları hangi sorunların uyutmadığını ve benim gücüm dahilinde ne istediklerini anlamalıydım. Pratikte ülkeyi başbakan ve parlamento yönetiyordu ancak kraliyet ailesi-

nin bir kurum olarak Eldorra'da diğer ülkelerde olduğundan çok daha fazla gücü vardı. Yüzde seksen dokuz onay oranına sahipti -herhangi bir politikacının alabileceğinden çok daha yüksekti- ve hükümdarın görüşleri çok etkili olurdu.

İyi bir kraliçe olacaksam, insanlarla yeniden temasa geçmem gerekiyordu. Tacı istememem önemli değildi. Ne olursa olsun bir gün benim olacaktı.

Ziyaret ettiğimiz mandıra çiftliğinin sahibi olan Ida, “Burada sadece biz varız, bir avuç da personelimiz var,” dedi. “Çiftliğimiz küçük ama elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.”

“Harika bir iş çıkarıyorsunuz gibi görünüyor.” Ahırda dolaştım. Ziyaret ettiğimiz diğer ahırlardan daha küçüktü ama bakımlıydı ve inekler sağlıklı görünüyordu. Bir an sonra bölmelerin yarısının boş olduğunu fark ettim. “Diğer inekler çiftçilerle birlikte mi?”

Arkamızdan Alfred'in kamerasının sesi geliyordu. Steffan'la randevularım sayesinde solmaya başlayan Yarı Zamanlı Prenses manşetleri, tur sırasında neredeyse tamamen ortadan kaybolmuştu. Yerini ise fabrikaları gezerken ve öğrencilere kitap okurken çekilmiş fotoğraflarım almıştı.

Yaptıklarımı kimse görmeyecek olsa bile bu tura çıkardım. Yerlilerle tanışmaktan, başka bir sıkıcı galada olmaktan çok daha fazla zevk almıştım.

“Hayır.” Ida başını salladı. “Süt endüstrisi pek iyi durumda değil. Süt fiyatları yıllar geçtikçe düştü, bölgedeki birçok çiftlik kapandı. Fazladan para için ineklerimizden bazılarını satmak zorunda kaldık. Ayrıca, bu kadar çok süt bulundurmayı haklı çıkarmak kadar süt talebimiz yok.”

Sözlerine rağmen yüzünde bir hüznü oluşmuştu. Çiftlik nesillerdir ailesine aitti, her yıl küçüldüğünü görmenin onun için ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyordum.

“Konuyla ilgili bakanınızla görüştünüz mü?”

Araştırmalarım göre, süt fiyatlarındaki düşüş Eldorra ile Avrupa’daki diğer birkaç ülke arasındaki ticaret mücadelesinden kaynaklanıyordu. Ticaret ve gümrük politikaları ise parlamentonun yetki alanındaydı.

Ida boyun eğmiş bir şekilde omuz silkti. “Yetkililerimize yazıp dursak dahi kayda değer bir yanıt alamadık, bu yüzden de yazmayı bıraktık. Zaten kimse bizi dinlemiyor.”

Kaşlarımı çattım. Parlamantonun tüm amacı seçmenlerin sorunlarını temsil etmektir. İşlerini yapmıyorlarsa, tam olarak ne yapıyorlardı?

“Bana yazabilirsin,” dedim birden. “Tüm dostların ve komşuların bana yazabilir. Ele alınmasını istediğiniz bir sorunun varsa bana yazın veya e-posta gönderin, ben de konuyu parlamentoya taşıyayım. Mevzuatı garanti edemem ama en azından sesinizin duyulduğundan emin olabilirim.”

Elin öksürürken muhabir Henrik hızlıca not defterine bir şeyler karaladı.

Ida gözlerini kırptırdı. “Ah, ben muhtemelen bunu yaparım.”

“İsrar ediyorum,” dedim kararlı bir şekilde. “Elin, ayrılmadan önce posta ve e-posta adreslerimi Ida’yla paylaşır mısın lütfen? Aslında, lütfen bunları şimdiye kadar tanıştığımız herkesle paylaşın.”

Elin şakağını ovuşturdu. “Emredersiniz, majesteleri.”

Beni azarlamak için o gece hana dönene kadar bekledi.

“Prenses Bridget, bu turun amacı iyi niyet yaratmak,” dedi. “Parlamentoyla işleri daha da karmaşık hale getirmek değil. Rasgele insanların size en ufak bir sorunda yazmasını gerçekten istiyor musunuz?”

“Onlar rasgele insanlar değiller. Onlar Eldorralılar.” Ortak sa-

londaydık. Elin şöminenin yanında, ellerini kalçalarına koymuş halde dururken ben de Rhys’le birlikte oturuyordum. Henrik, Alfred, Luna, Mikaela ve Elliott çoktan odalarına çekilmişlerdi. “Politikayı değiştiriyor değilim. Sadece insanların seslerini duyurmasına yardımcı oluyorum.” Elin ağzını açtığı anda, “Hayır, bunu tartışmayacağız. Uzun bir gün oldu ve yarın sabah erken kalkmamız gerek,” diyerek konuşmayı sonlandırdım.

Dudakları gerilse de söylediğimi gönülsüzce kabul etti. “Emredersiniz, majesteleri.”

Elin hangi cephelerde savaşılacağını seçmekte ustaydı, görünüşe göre bu uğruna savaşmaya değmeyecek bir cepheydi.

Bir an sonra beni Rhys’le baş başa bırakarak merdivenlerde gözden kayboldu.

Rhys köşede oturmuş, dalgın bir ifadeyle şöminedeki alevlere bakıyordu. Onu rahatsız eden her neyse, bizimle ya da Kraliyet Botanik Bahçeleri’nin otoparkında olanlarla ilgili değildi. Başka bir şeydi. Gezimiz başladığından beri her zamankinden daha huysuzdu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum. *Günaydın ve iyi geceler* demek konuşma olarak sayılmazsa, tüm yolculuk boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık.

Rhys sonunda bana baktı. Ateşin ışığı yüzünde titreşiyor, güçlü çenesine ve çıkık elmacıkkemiklerinin üstüne dans eden gölgeler düşürüyordu.

“Mutlu görünüyorsun,” dedi. “Seni Athenberg’de gittiğin o süslü partilerde gördüğümünden çok daha mutlu.”

Fark etmişti. Elbette fark etmişti. Tanıdığım en dikkatli adamdı.

“Buna bayıldım,” diye itiraf ettim. “İnsanlarla tanışmaya, endişelerini dinlemeye, meclis sözcüsü ile yapacağım bir sonraki toplantımda sunabileceğim somut bir şeye sahip olmaya. Sonun-

da anlamlı bir şey yapabileceğimi hissediyorum. Sanki hayatta bir amacım varmış gibi.”

Prenses olmakla ilgili beni bu kadar rahatsız eden şeylerden biri de buydu. Evet, monarşi sembolikti ama ben hayatımı sadece kameralara gülümseyerek ve yaşam tarzımla ilgili röportajlar vererek geçirmek istemiyordum. Daha *fazlasını* istiyordum.

Fakat belki de rolüm hakkında tamamen yanlış düşünüyordum. Belki veliaht prenses olmanın her zaman ifade ettiği şeye uymak yerine, onu olmasını istediğim şekle sokabilirdim.

Rhys’in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Senin harika bir kraliçe olacağını hep biliyordum.”

“Henüz kraliçe değilim.”

“Kraliçe olmak için taca ihtiyacın yok, prenses.”

Sözleri tenimde kaydı ve arkalarında karıncalanan bir iz bıraktı. Kim ve ne olduğumuzu acı bir şekilde fark edip konuyu değiştirmeden önce o sözleri sindirmek için kendime bir dakikalığına izin verdim.

Karıncalanmalara izin yoktu.

“Gezi keyifli geçiyor mu?” diye sordum. “Şehir dışında olmak güzel.”

Gülümsemesi soldu. “İdare eder.”

“Sadece idare eder mi?” Belki önyargılıydım ama Eldorra güzel bir yerdi ve biz ülkenin en büyüleyici bölgelerinden bazılarını ziyaret etmiştik.

O geniş omuzlarını silkti. “Eldorra’nın büyük bir hayranı sayılmam. Buraya gelmek zorunda kalmamak için bu işi neredeyse almıyordum.”

“Ah.” Hakaret olarak algılamamaya çalışsam da başarısız oldum. “Neden?”

Eldorra, İsviçre veya Avustralya gibiydi. Herkes bayılmazdı ama kimse buradan nefret de etmezdi.

Rhys cevap vermeden önce sessizlik birkaç saniye boyunca uzadı. “Babam Eldorralıymış,” dedi duygusuz bir sesle. “Anneme onu buraya getireceğine, sonsuza dek mutlu yaşayacaklarına dair söz vermiş. Annem o gittikten ve geri gelmeyeceği belli olduktan sonra bile bu hayalden asla tam olarak vazgeçmedi. Eldorra’dan, boktan kasabamızı nasıl terk edip oraya taşınacağından bahsedip duruyordu. Evin her yerinde burayla ilgili kartpostallar ve dergi makaleleri vardı. Büyürken duyduğum tek şey buydu. Eldorra, Eldorra, Eldorra. Bu ülkenin fantezisini benden daha çok seviyordu, bu yüzden ben de buradan nefret ederek büyüdüm. Benim için çocukluğumda yanlış olan her şeyin sembolü oldu. Sonunda bu takıntımı aşmış olabilirim ama...”

Dizinde duran eli kasılıp gevşedi. “Son görevlerimden biri ortak bir harekâttı. Hem ABD’nin hem de Eldorra’nın takip ettiği bir terörist grubu tarafından yakalanmış ajanlar vardı, onları kurtarmamız gerekiyordu. Diplomatik nedenlerden dolayı görevimizi gizli tutmak zorunda kaldık, bu da hava desteği olmaya-acağı anlamına geliyordu. Düşman bölgesinin derinliklerindeydik, sayıca az ve silahsızdık. En büyük avantajımız bizi beklemiyor oluşlarıydı.”

Kötü bir şey olduğuna dair soğuk bir his sırtımdan aşağı indi.

“Görev gecesi, Eldorra askerlerinden biri -küstah, asabi bir tipti- plandan saptı. Başından beri hiç anlaşılamamıştık, onun yerine benim planımı uyguluyor olmamızdan nefret etmişti.” Rhys’in ifadesi kasvetliydi. “Anlaştığımız gibi işaretimi beklemek yerine, grup liderlerinden birinin yerleşkeden ayrıldığını gördüğü an ateş etti. İstihbaratımıza göre, bu adam mahkûmlara işkence yapmaktan sorumlu olan kişiydi. Yüksek profilli bir cinayetti ama önce-

lıgımız değildi, yaptığı bu hareket yerimizi belli etmişti. Ondan sonra her şey boka sardı. Üzerimize üşüştüler ve ekibimdeki sekiz kişiden sadece üçü hayatta kaldı. Ajanlar da oradan canlı çıkamadı. Tam bir kan banyosuydu.”

Sözleri hafızamdaki bir şeyi tetikledi. Eldorralı askerlerden oluşan bir birlik, birkaç yıl önce ters giden bir ortak görevde hayatlarından olmuştu. Olay kesintisiz bir hafta boyunca haber olmuştu ve bahse girerim ki bu, Rhys’in bahsettiği görevdi.

Yüreğim dehşet ve sempatiyle doldu. “Çok üzıldüm.”

Eldorra’ya sadık olmalıydım ve öyleydim ama sadakat, kör olmak anlamına gelmiyordu. Herkes işleri batırırdı ancak onun durumunda, o askerin hatası Rhys’e sevdiklerinin hayatına mal olmuştu.

“Üzülme. Bu senin hatan değil.” Rhys eliyle yüzünü ovuşturdu. “Yıllar önce oldu ve evet, Eldorra’yla ilgili devasa problemlerime bir yenisini daha ekledi ama geçmiş geçmişte kaldı. Artık o konuda hiçbir şey yapamam.”

Tekrar sessizleştüğümüzde kendi düşüncelerimize daldık. Biraz sonra cesaretimi toplayıp, “O halde neden korumam olmayı kabul ettin? Bunun Eldorra’yı ziyaret etmek anlamına geldiğini bildiğin halde,” diye sordum.

Rhys’in ifadesi rahatlayarak bir sırtışa dönüştü. “Çok güzel bir yüzün vardı.” Ben bezgin bir şekilde homurdanınca sırtışı genişledi. “Bilmiyorum. Sanırım o an bunu yapmak doğru hissettirdi.”

“Yolumuz daima kaderimizde yazan yere çıkar,” dedim yumuşak bir sesle.

Gözleri benimkilerle buluştu. “Belki de öyledir.”

Eldorra’dan nefret ediyordu. Yine de işi kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda buraya kalıcı olarak taşınmıştı. Benim için.

“Pekâlâ.” Zorla gülümsedim, kalbimin gümbürtüsünden kendimi zar zor duyabiliyordum. “Yatsam iyi olur. Yarın sabah erken kalkacağız.”

Ben kalktığımda Rhys de ayağa kalktı. “Seni odana götüreyim.”

Ayaklarımızın altındaki ahşap merdivenlerin yumuşak gıcırıltıları nefes seslerimize karışıyordu, benim soluklarım sığ, Rhys’in kiler ise derin ve düzenliydi.

O da aramızdaki elektriği hissediyor muydu? Yoksa bunu sadece ben mi hayal ediyordum?

Belki de hissediyordu çünkü odama geldiğimizde kapıyı açmadım ve Rhys hiçbir yere gitmedi.

Ya onun yakınlığı ya da koridordaki klima yüzünden tüylerim diken diken olmuştu.

Yanımda olmasan bile, her yerdesin. Aklımda, ciğerlerimde, lanet olası ruhumda.

Otoparktaki itirafı aklımda yankılandı. O geceden beri konuşmamıştık ama belki de kelimelere ihtiyacımız yoktu.

Rhys’in gözleri göğüslerime indi. Bakışlarını takip ettiğimde bluzumun ne kadar ince olduğunu fark ettim. Dantelli bir sutyen giymiştim, göğüs uçlarım o kadar sertleşmişti ki aradaki iki ince kumaşa rağmen açıkça belli oluyordu.

Gitmeliydim ama Rhys’in yanan bakışları beni olduğum yere mıhlamıştı. Biraz önceki ürperişimi yok etmiş ve hemen ardından derin, ateşli bir sızı hissetmemi sağlamıştı.

“Az önce söylediğin şeyi hatırlıyor musun? Yolumuzun daima kaderimizde yazan yere çıktığıyla ilgili olanı?” Eli boynumun yan tarafına hafifçe dokunduğunda kalbim göğüs kafesime öyle sert çarptı ki göğsümden dışarı fırlayıp onun kollarına düşecek sandım.

Konuşabilecek gibi değildim, bu yüzden onu küçük bir baş sallamasıyla onayladım.

Havanın yoğunluğu beni cüretkâr bir âşığın dokunuşu gibi okşadı. Kalbimin derinliklerinde, tehlikeli bir uçurumun kenarında durduğumu biliyordum. Ufacık bir hareketle düşecektim.

Asıl soru şuydu: Kendimi kurtarmak istiyor muydum, yoksa yaşayacağım zevk nihai acıya değecek miydi?

“Belki de...” Rhys’in dokunuşu boynumdan omzumun kıvrımına doğru ilerleyerek aşağıya indi. Titredim, tüylerim binlerce kez ürperdi. “Kaderimde her zaman seni bulmak vardı.”

Aman Tanrım.

Ciğerlerimdeki oksijen tükendi.

“Odana girmelisin prenses.” Sesi boğuk, karanlık ve sertti. “Odana gir ve kapını kilitle.”

Başımı iki yana salladım. “İstemiyorum.”

Şu anda her ne oluyorsa, Costa Rica’dan farklıydı. Yapılacaklar listemiz veya kullanacak mazeretlerimiz yoktu. Sadece o ve ben vardık, uzun zamandır beklenen bir seçim yapıyorduk.

Rhys inledi, o sesle birlikte seçimini yaptığını anladım.

Nefes al. Oksijen olmasa bile, hava olmasa bile, ondan başka hiçbir şey olmasa bile. *Nefes al.*

Başını eğdi ama dudaklarımı öpmek yerine boğazımdaki çukuru öptü. O kadar yumuşaktı ki, bir öpücükten çok onun fısıltısıyla çarpan bir nefes gibiydi. Buna rağmen dizlerimin güçsüzleşmesine yetmişti.

Ben bir paratonerdim ve Rhys beni içten dışa aydınlatan bir yıldırımdı.

Gözlerimi kapattım, Rhys ağzını santim santim boynumdan yukarı çıkarırken inlememi bastırdım. Dokunuşunun tembel sahipleniciliği beni kısmen uyuştururken tek eliyle beni kendine

doğru çekti ve dişlerini boynumla omzum arasındaki kıvrıma geçirdi. Sertçe. Neredeyse mideme baskı yapan ve bacaklarımın arasının ihtiyaçla zonklamasına neden olan o yoğun uyarılıma kadar sertti. Ardından diğer eli ağzımı kapatarak şaşkın çığlığını susturdu.

“Söylesene.” Sesi kısıktı. “Erkek arkadaşın bunun hakkında ne düşünürdü?”

Erkek arkadaş mı? Anlamam bir dakikamı aldı. Steffan.

İki kez çıkmıştık. Basın ne derse desin, bu onun erkek arkadaşım sayılacağı kadar çok değildi.

Yine de bunu tartışmanın Rhys’i etkilemeyeceğine dair bir his vardı içimde. Elini yeterince gevşettiğinde, “Steffan benim erkek arkadaşım değil,” dedim.

Hava bir tehlikeyle yoğunlaştı.

“Dudaklarından onun adının çıktığını duymak hoşuma gitmiyor.” Bunlar hedef almış bir füzenin hassasiyetini taşıyan, ölümcül derecedeki bir yumuşaklıkla söylenmiş kelimelerdi. “Onunla randevulara çıktın. Onu öptün.” Rhys’in sesi daha da karanlık bir hal almıştı, bir eliyle boğazımı sararken beni duvara daha da yasladı. “Bunları beni tuzağa düşürmek için mi yaptın, prenses? Hmm?”

“H-hayır.” Sırılsıklam ıslanmıştım. Koridorun karanlığı ve Rhys’in sesindeki hırıltı... hepsi doğrudan bacaklarımın arasında atan sıcaklığa gidiyordu. “Balodan sonra biriyle çıkmak zorundaydım. Ayrıca senin bunu umursamadığını düşündüm.”

“Yaptığın her şey umurumda. Olmaması gerekirken bile öyle.” Rhys boğazımı sıktı. “Son şans, prenses. Bana durmamı söyle.”

“Hayır.”

Elin, Mikaela ve grubun geri kalanının iki adım ötemizde, kapıların arkasında uyuduğunun fazlasıyla farkındaydım. Birinin

uyumadan önce duşa girmek istemesi ya da uykusu hafif bir kişinin bizi duyması, bu durumu cehenneme çevirmeye yeterdi.

Buna rağmen nasıl oluyorsa, tehlike damarlarımda dolaşan heyecanı yalnızca körüklüyordu. Aramızdaki bu şey her neyse, Rhys'in Thayer'daki evimin önünde arabasından indiği andan beri büyüyordu ve ben istesem de bunu durduramıyordum.

Rhys dişlerinin arasından bir nefes vererek boğazımı serbest bıraktı ancak eli enseme dolanmıştı. Beni tekrar kendine çekti, ağzımı onunkine bastırdı ve tüm dünyam dağıldı.

Diller, dişler, eller. Sanki dünyanın sonu gelmiş ve bir şeyler *hissetmek* için sahip olduğumuz son şans buymuş gibi birbirimizi yiyorduk. Belki de öyleydi. Ama bunu şimdi düşünemezdim. Bedenlerimiz birbirine bu kadar sıkı sıkıya bağlıyken, bir olmuş gibiyken, içinden asla çıkmak istemediğim bir derinliğe düşerken düşünemezdim.

Mikaela haklıydı. Bir öpücükle her şey değişebilirdi.

Daha fazlası için çaresizce Rhys'in saçını çekiştirdim. Daha çok dokunmak, daha çok tatmak, daha çok koklamak için. Ruhumun her santimini bu adamla doldurmak istedim.

Altdudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirdi. Nefesim kesiliyordu, o kadar uyarılmışım ki ıslaklığımın bacaklarımdan aktığını hissedebiliyordum.

"Sessiz ol," diye tısladı. "Yoksa biri duyacak." Avucunu kalçamın iç kısmına doğru kaydırды ve ne kadar ıslandığımı fark ettiğinde kısık bir inilti çıkardı. "Beni öldürüyorsun, prenses."

Sırılsıklam olmuş külotumun üzerinden başparmağını klitorisime sürttü, eline doğru kıvrıldığım sırada inlememeye çalıştım. Külotumu yana kaydırды ve...

Odamın yanındaki kapının arkasında bir yatak gıcırdadı. İkimiz de aynı anda donup kaldık, sert nefesler alıyorduk.

Yaptığımız şeye kendimizi o kadar kaptırmıştık ki sadece birkaç adım ötemizde uyuyan insanları unutmuştuk.

Başka bir gıcırta. Hemen ardından birinin yataktan kalktığını duyduk. Eğer sesin geldiği yön doğruysa bu kişi Henrik'ti.

Rhys alçak sesle küfredip elini çekti. Bu yapılacak en akıllıca şeydi ama yine de dokunuşu uzaklaştığı için ağlamak istiyordum.

Odamın kapısını arkamdan açıp beni yavaşça içeriye itti. “Yarın gece. Çardakta,” diye fısıldadı. “Birlikte gideriz.”

Kaldığımız hana yaklaşık on beş dakikalık yürüme mesafesinde, terk edilmiş bir çiftliğin arkasında bir çardak vardı. Kasabaya giderken yanından geçmiştik.

“Ayrıca preses... iç çamaşırı giymeye zahmet etme.”

Bacaklarımın arasındaki zonklama şiddetlendi.

Henrik'in kapısı açıldığı anda Rhys benim kapımı kapattı. Son bir saatte yaşadıklarım yüzünden başım dönüyordu.

Yaşayacağım zevk nihai acıya degecek miydi?

Cevabı öğrenmem için sadece kalbimin çılgın atışlarını dinlemem yeterliydi.

BÖLÜM 28

Rhys

DİRENMEYE ÇALIŞMIŞTİM. GERÇEKTEN BUNU denemiştim.

Belki de Bridget sadece güzel biri olsaydı başarabilirdim. Güzellik tek başına benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Annem güzelliğini -sadece fiziksel olandan bahsetmiyorum- kaybedene kadar çok güzel biriydi.

Ama zaten sorun buydu, Bridget sadece güzel değildi. O her şeydi. Samimiyet, güç, şefkat, mizah. Bunu gülüşünde, halkın sorunlarını dinlerken gösterdiği empatide ve insanlar ülkede yanlış olduğunu düşündükleri şeyler hakkında onun üzerine giderken gösterdiği sakinlikte görebiliyordum.

Onun güzel bir yüzden daha fazlası olduğunu bu gezinin çok öncesinde biliyordum ama dün gece içimde bir şeyler kopmuştu. Belki ben aslında bir hiçken bana her şey olduğumu düşünüyormuş gibi bakmasından, belki de benden her an koparılıp alınabileceğini bilmemdendi. Gelecek hafta nişanlanabilirdi ve ben onun ihtimalini dahi sonsuza dek kaybederdim.

Bu şey her ne ise, sahip olduğum iradenin her bir parçasını yok ediyordu. Costa Rica bir çatlak oluşturmıştu. Ama şimdi olanlar? Bu tam anlamıyla bir yıkımdı.

Bridget’la birlikte tarlaların arasından çardağa doğru ilerlerken çimenler hışırdıyordu. Herkes uyuduktan sonra gizlice dışarı çıkmıştık ve saat geç olmasına rağmen, ay ışığı telefonlarımızın ışıklarına ihtiyaç duymayacağımız şekilde yolumuzu aydınlatıyordu.

Yaptığımız şey -yapmak üzere olduğumuz şey- kötü bir fikir miydi? *Lanet olsun, evet!* Bizimki trajik bir sonla bitecek bir hikâyeydi. Ancak uçurumdan aşağı inmeye çoktan başlamış olan bir trenin içindeyseniz, yapabileceğiniz tek şey sıkı tutunmak ve sahip olduğunuz her bir saniyeyi değerlendirmekti.

Çardağa varana kadar sessiz kaldık. Sonunda geldiğimizde Bridget ortaya doğru yürüyüp etrafı inceledi. Dökülmüş boyasını saymazsak, bu çardak zamana karşı şaşırtıcı derecede iyi dayanmıştı.

“Buraya kimse gelmez mi?” diye sordu.

“Hiç kimse.” Araştırmamı yapmıştım. Kasabanın küçük bir nüfusu vardı, insanlar geniş arazilere yayılmıştı. Buraya en yakın yerleşim yeri kaldığımız handı ve orada da herkes uyuyordu. Benimle lobide buluşması için Bridget’a mesaj atmadan önce bundan emin olmuşum.

“Güzel.” Cevabı birazcık nefes nefese çıkmıştı.

Güney Eldorra, Athenberg’den çok daha sıcaktı. Geceleri bile ceket giymeden durmak mümkündü. Ben her zamanki üniformam olan tişört, kargo pantolon ve çizmeleri giymiştim. Bridget ise kalçalarını saran mor bir elbise giymişti.

Onu tek bir ayrıntısını bile atlamadan süzdüm. Yüzünün etrafında kıvrılan bir tutam saçı, gözlerindeki gergin bekleyişi, göğsünün benim düzensiz nefeslerimle aynı anda inip kalkması.

Bir yanım gidip eteğini yukarı kaldırmak ve onu hemen, tam oracıkta becermek istiyordu. Diğer yanım ise anın -sınırlarımızdan geriye kalan her şeyi yok etmeden önceki o son vahşi, hızlı saniyelerin- tadını çıkarmak istiyordu.

Doğam gereği kurallara uyan biriydim. Hayatımın çoğunda böyle hayatta kalmıştım. Ama Bridget için her kuralı çiğnerdim.

Gerçeği kabul etmem için ondan altı hafta ayrı kalmam ve sonrasında da kahrolası bir ıstırap gibi hissettiren bir altı hafta daha geçirmem yeterli olmuştu. Artık kabul ettiğime göre, buradan geri dönüş yoktu.

“Şey...” Bridget bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, eli titriyordu. “Artık burada olduğumuza göre ne yapmayı planlıyorsunuz, Bay Larsen?”

Yavaş, şeytani bir şekilde gülümsediğimde vücudu küçük, görünür bir ürpertiyle dalgalandı.

“Senin için bir sürü şey planladım, prenses. Her biri parmaklarımın, dilimin veya aletimin senin o tatlı küçük amına girmesiyle sonlanıyor.”

Lafı dolandırarak vakit kaybetmedim. Bu, iki yıl önce o garaj yoluna adım attığımdan ve Bridget’in bana o iri, mavi gözleriyle baktığını gördüğümünden beri planladığım bir andı.

Bridget von Ascheberg benimdi, sadece benim. Onu almaya hakkımın olmaması önemli değildi. Yine de alacaktım. Eğer kendimi onun tenine dövme yapabilseydim, kalbine gömebilseydim ve ruhuna kazıyabilseydim, bunu da yapardım.

Gözleri irileşti ama o cevap veremeden aramızdaki mesafeyi kapatıp elimle çenesini kavradım.

“Öncesinde bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Şu andan itibaren, sen benimsin. Başka hiçbir erkek sana dokunamaz. Eğer dokunurlarsa...” Parmaklarım tenine saplandı. “Birini öldürme-

nin yetmiş dokuz yolunu biliyorum, bunun yetmişine kaza süsü verebilirim. Anlaşıldı mı?”

Başıyla onayladı, göğsü normalden daha hızlı inip kalkıyordu.

“Ben ciddiym, prenses.”

“Seni anladım.” *Kesinlikle nefesi kesilmişti.*

“Güzel.” Başparmağımı altdudağının üzerinde gezdirdim.

“Bunu söylediğini duymak istiyorum. Kime aitsin?”

“Sana,” diye fısıldadı. Uyarılışının kokusunu şimdiden alabiliyordum, tatlı ve baş döndürücüydü. Kendime daha fazla engel olamadım.

“Aynen öyle,” diye hırladım. “Bana.”

Onu boynundan tutarak kendime çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Kollarını boynuma doladı. Ağzını yağmaladığım sırada vücudu benimki karşısında sıcak ve yumuşaktı. Tadı hem nane hem de çilek gibiydi, bense daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına *ihtiyacım* vardı.

Kalbim göğsümde gürültüyle, aletimdeki zonklamayla aynı anda atıyordu. Tüm duyularım neredeyse acı verici bir netlikte keskinleşmişti. Dilimdeki tadı, ellerimin altındaki teninin hissi, parfümünün kokusu, sanki boğuluyormuşuz ve ben onun can simidiymişim gibi bana sarılırken çıkardığı o küçük inlemelerin sesi...

Bridget’ı tahta kirişlerden birine dayadım ve elbisesini kalçalarının üzerine çekip dizimle bacaklarını ayırdım. Bacaklarının arasına uzandığımda benim için çıplak ve kaygan olduğunu görüp onaylayarak homurdandım.

“İç çamaşırı yok, aferin kızıma,” diye mırıldandım. “Çünkü eğer emrime karşı gelseydin...” Altdudağını ısırırken parmağımı gergin, ıslak sıcaklığına soktum. Nefesi kesildi, bunu duyduğumda gülümsedim. “Seni cezalandırmak zorunda kalırdım.”

İçine bir parmağımı daha soktuğumda kalçaları hareketlendi. Onları ilk başta yavaşça sokup çıkardım. Ardından parmak eklemelerim derinliklerinde kaybolana, parmaklarımın içine girip çıkarken çıkardığı edepsiz sesler onun inlemelerine karışana kadar hızlandım.

Bridget'in gözleri kapanmak üzereydi, ağzı kısmen açıktı. Baş kırışe yaslanmış, boğazının ince uzunluğu ortaya çıkmıştı. Orgazma yaklaşırken tüm vücudu titredi. Son saniyede hareketimi yavaşlatınca karşılığında sinir olmuş bir homurtu kazandım.

"Lütfen." Kollarımı kavradı, tırnakları tenimde minik hilaller oluşturuyordu.

"Lütfen ne?" Parmaklarımı, Bridget'in vücudunu gerip çığlık atacağı kadar sert bir şekilde tekrar içine soktum. "Lütfen ne?" diye tekrarladım.

Tenimde boncuk boncuk ter birikmişti, aletim o kadar sertti ki pantolonumu delip geçecek kadar zorluyordu. Onun içine girmek için can atıyordum ama onu bütün gece bu şekilde izleyebilirdim de. Sahte gülümsemeler olmadan, engellemeler olmadan. O sadece zevke ve dürtülerine teslim olmuşken, amı parmaklarımı sarıp onları sıvılarıyla kaplarken.

Acayip güzeldi. Acayip bir şekilde *benimdi*.

"Sik beni," dedi nefes nefese. Tırnakları pazılarıma daha çok battı, ta ki tenimde bir damla kan belirene dek. "Lütfen sik beni."

"Bir prensese göre ne kadar da pis bir ağzın var senin." Aletimi pantolonumun içinden çıkarıp serbest elimi kullanarak bir prezervatif taktım. Ardından parmaklarımı Bridget'in içinden çıkarıp onu yukarı kaldırdım. O da bacaklarını belime doladı. "Bundan sonra geri dönüş olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum." Bridget'in gözleri kocaman açılmıştı, irisleri şehvetle parlıyordu. Bana duyduğu güven bakışlarından belli oluyordu.

Göğsüm sıkıştı. Onu hak etmiyordum ama kahretsin ki şu anda bunu umursayacak durumda değildim.

Zaten benim iyi bir adam olduğumu söyleyen yoktu.

Aletimin ucunu girişine yerleştirip güçlü bir hareketle içine girmeden önce birkaç saniye bekledim. O kadar ıslaktı ki içine neredeyse sürtünmesiz bir şekilde kaydım. Buna rağmen amının giderek esnediğini ve büyüklüğüme uyum sağlamaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Bridget bağırdı, duvarları beni bir mengene gibi sıkıştırmıştı. Bir dizi küfür savurdum.

Sıcaktı. Islaktı. Sıkıydı. Çok sıkıydı.

“Beni öldürüyorsun,” diye inlerken alnımı onunkine dayadım. Devam etmek için yeterli kontrolü toplayana kadar gözlerimi kapatıp aklıma gelen en seksi olmayan şeyleri -brokoli, takma dişler- hayal ettim.

Aletimi sadece başı içeride kalana kadar dışarı çıkardım, hemen ardından tekrar hızla içine çarptım. Sonra tekrar. Ve tekrar.

Hızlı, derin ve acımasız bir ritim tutturdum. Hayalarım tenine çarpana, inlemeleri çığlıklara dönüşene kadar her santimimi almasını sağladım.

“Şşşt. Herkesi uyandıracaksın, prenses.” Elbisesinin yakasını aşağıya çektim. Memeleri her vuruşumda zıplıyordu, meme uçları uyarılmaktan büzüşmüştü ve bu görüntü beni neredeyse bitirecekti.

Dişlerimi gıcırdattım. *Henüz değil.*

Başımı eğdim ve o dar, kasılıp duran amını vahşice sikerken meme uçlarını yalayıp emdim.

Bu noktada, insandan çok bir hayvandım. Kendimi onun olabildiğince derinine gömmek istiyordum. Bedenlerimizi birbirin-

ayıramayacakları bir hale gelecek kadar onu sahiplenmek gibi bel bir ihtiyaçtan başka bir düşünceyle hareket edemiyordum.

Uzaktan gök gürledi, inlemelerimi ve Bridget'in çığlıklarını susturdu.

Belli belirsiz, yağmurun yağmak üzere olduğunu ve çardaktan kışkımızda üzerimizi örtecek bir şemsiyemiz ya da herhangi bir şeyimiz olmadığını fark ettim; ama bunun için daha sonra endişelenecektim. Şu anda önemli olan tek şey bizdik.

"Rhys. Aman Tanrım," diye ağladı Bridget. "Dayanamıyorum... Benim..."

"Neye ihtiyacın var?" Dişlerimi meme ucunun üzerinde gezdirdim. "Boşalman mı lazım? Hmm?"

Yarı yalvarır, yarı inler gibi, "E-evet," dedi.

Bitap düşmüştü, saçları darmadağınaktı ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Teni terden kayganlaşmış, uyarılmaktan kızarmıştı.

Başımı kaldırdım ve kulağına ulaşana kadar ağzımı boynundan yukarı sürükledim. Sonunda oraya ulaştığımda, "Benim için boşal, prenses," diye fısıldadım.

Meme ucunu çimdiklerken onu hiç olmadığı kadar sertçe bescerdim. Böylece patladı, amının duvarları aletimi boğarken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Gök yeniden gürledi. Bu sefer daha yakından.

Bridget'in titreyen, güçsüz bedenini o nefesini toparlayana kadar kirişin üzerinde tuttum. Nefesi düzene girdikten sonra ise onu yere koyup ters çevirdim.

Ben henüz boşalmamıştım -eski beyzbol kadrolarını sayma hilesi hâlâ işe yarıyordu- ama vücudum zorlukla kontrol edilebilen bir gerginlikle titriyordu.

Aletimi onun kaygan kıvrımlarında gezdirirken, "Yine mi?" diye soludu.

“Tatlım, bu gece sikime en az üç kez boşalmazsan işimi yapmıyor olurdum.”

Kendimi içine ittiğim anda fırtına koptu, ben onu tahta kirise yaslayarak becerirken yan taraftan üzerimize yağmur gelmeye başlamıştı. Bridget canı pahasına parmaklıklara tutunurken gökyüzünü yaran şimşek omzunun solgun kıvrımını aydınlattı. Yanağını ahşaba yaslamak için başını yana çevirdi. Böylece ağzının açık olduğunu, itişlerimin arasında zorlukla nefes aldığını görebildim.

Saçını yumruğuma dolayıp beni daha derine alması için bir araç olarak kullandım.

“Bu, beni dinlemediğin tüm zamanlar için.” Kıçını sıktıktan sonra, çığlık atmasına neden olacak kadar sert bir şaplak attım. “Bu, Borgia için.” *Şaplak*. “Bu da bahçede olanlar için.” *Şaplak*.

Yıllardır bastırdığım duygular, onun tenini kızarttığım sırada ortaya çıktı ve Bridget her şaplakta kendini bana daha da sert ittiğinde boğazımdan karanlık bir kıkırdama yükseldi.

“Bu hoşuna mı gitti?” Bana yaşlarla dolu gözlerle bakana kadar onu saçlarını geriye doğru çektim. “Taş gibi sikimle senin o sıkı, asil amını becerirken kıçına şaplak atmamdan hoşlandın mı?”

“*Evet*.” Söz bir inlemeye dönüştüğünde dizleri büküldü.

Dişlerimin arasından bir nefes verdim. Tanrım, mükemmeldi. Her açıdan.

Bir kolumu beline sarıp onu kaldırdım ve göğsüm sırtına yaslanana kadar üzerine eğildim. Vücudunun büyük bir kısmını benimkiyle örterek onu yağmur damlalarından korudum. Kendimi onun o kadar derinine gömmüştüm ki, bir anlığına asla oradan çıkamayacağımı düşündüm.

Çıkmayı istemiyordum da. Tam burası... Tek istediğim buydu. Bridget. Sadece Bridget.

“Ah, Tanrım, *Rhys!*”

Bridget etrafımda tekrar paramparça olurken dudaklarından çıkan ismim beni sonunda bitirdi.

Onun hemen ardından yüksek sesle inleyerek boşaldım, orgazm bana bir kasırganın gücüyle çarptı. Orada bir anlığına işitme duyumu kaybettiğime yemin edebilirdim ama aklım başıma geldiğinde her şey sağlam görünüyordu. Seks ve terle karışmış yağmurla toprak kokusu, ahşaba çarpan suyun sesi, aşırı yanan tenimdeki damlacıkların serinliği.

Bridget altımda sendeledi. Onu kaldırdım ve çardağa, yağmurdan uzak bir yere yerleştirdim.

“İyi misin, prenses?” Elbisesinin askılarını tekrar omuzlarına kaydırırken nefesim nihayet normale dönmüştü. Ona yumuşak bir öpücük vermeden önce saçlarını yüzünden çektim.

Hayatımın hiçbir döneminde tatlı, sevecen bir adam olmamıştım. Buna rağmen belki de ona çok sert davranmıştım. Elimden gelseydi bunu düzgün bir yatağı olan düzgün bir odada yapardık. Ne yazık ki hanın duvarları kâğıt inceliğindeydi.

Bridget başıyla onayladı, hâlâ biraz titriyordu. “Vay canına.”

Kıkırdadım. “Bunu iyi bir şey olarak kabul edeceğim.” Onu tutmaya devam ederken kolumu etrafına sardım. Yüzünü göğsüme bastırıldığında şiddetli bir koruyuculuk hissi içimi doldurdu.

Tanrım, bu kadın! Onun için yapabileceklerim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yağmur dinene kadar çardakta kaldık. Neyse ki çok uzun sürmedi. Sonsuza kadar orada kalmaktan mutlu olurdum ama Bridget’in sabahki işlerimizden önce duş almak ve biraz uyumak için vakti olmasını istiyordum.

“Beni taşımak zorunda değilsin. Yine yürüyebilirim.” Onu

kollarıma alıp hana geri dönerken güldü. “Yarın yürüyebileceğimden pek emin değilim ama. Sızım olacakmış gibi hissediyorum.”

“Yer ıslak ve hava karanlık,” dedim. Ayın üzerine bir bulut gelmişti, basmak istemediğim bir şeyin üzerine basmamak için yavaş yürümek zorundaydım. “Seni taşımam daha iyi olur tatlım.”

Bridget cevap vermedi. Bunun yerine kollarını boynuma doladı ve çeneme, kalbimin garip bir şekilde çarpmasına neden olan yumuşak bir öpücük kondurdu.

Zaten Bridget von Ascheberg ortaya çıktığından beri hayatımla ilgili hiçbir şey normal değildi.

BÖLÜM 29

Bridget

ÇARDAKTA GEÇİRDİĞİMİZ GECEDEDEN SONRA, TUR boyunca bir daha baş başa kalamadık. Ama birkaç gün sonra Attenberg'e döndüğümüzde yoğun programıma rağmen gizlice buluşmayı başardık.

Gece yarısı herkes yattıktan sonra misafirhanede. Öğle yemeği vaktinde personel lojmanlarının üçüncü katındaki erzak odasında. Mutfağın üstündeki en sevdiğim çatı katında. Hiçbir yer yasak bölge değildi.

Genelde ne kadar pratik olduğumuzu düşündüğümüzde bu ikimiz için de riskli, tehlikeli ve karakterimize uymayan bir durumdu ama istesek de duramıyorduk. Çok uzun süre beklemiştik, buna çok ihtiyacımız vardı.

Bu er ya da geç son bulması gereken çılgın bir yolculuktu. Gelecek hakkında hiç konuşmamış olsak da, sahip olduğumuz her saniyenin tadını çıkaracağımıza dair sessiz bir anlaşmaya varmış gibiydik.

Fakat tüm günlerimi ve gecelerimi Rhys'le geçirmek istesem de başka sorumluluklarım vardı. Böylece Athenberg'e döndükten üç hafta sonra kendimi büyükbabamın ofisinde, gündemimi sunabilmek için Erhall'ın konuşmasını bitirmesini beklerken buldum.

“Durun tahmin edeyim. Gündeme getirmek istediğiniz başka bir *vatandaş* sorunu var, majesteleri,” diye sertçe ekledi Erhall. Hiç şüphesiz, büyükbabamın da odada olduğunun farkındaydı.

Sakin bir gülümsemeyle cevap verdim. “Evet. Sonuçta işimiz bu, değil mi? Eldorra vatandaşlarına yardım etmek?”

Erhall, Edvard, Andreas ve ben, kralın sözcüyle yaptığı haftalık toplantı için Edvard'ın masasının etrafına oturmuştuk. Çok başarılı geçen iyi niyet turumdan döndüğümünden beri bu katıldığım üçüncü toplantıydı. Henrik, Eldorra Haber'de benim için göz alıcı bir profil oluşturmuştu ve kamuoyu tarafından onaylanma oranım çok yükselmişti, neredeyse büyükbabamınkiyle rekabet ediyordu.

Şahsen reytingleri pek umursamıyordum ama onlar gerçek bir siyasi güce sahip olmadığım için cephaneliğimdeki en güçlü silahlardan biriydi. Erhall'ın puanının benimkinden neredeyse yirmi puan düşük olması ise beni çok mutlu ediyordu.

“Tabii ki.” Erhall kravatını düzeltti, yüzü az önce limon yemiş gibi görünüyordu. “Ne hakkında görüşmek istiyorsunuz?”

Ida'nın çiftliğindeki ani kararımın üzerine gitmiştim. Eldorralıların bana endişelerini yazabilecekleri veya e-posta gönderebilecekleri resmi bir vatandaş mektupları programı oluşturarak gelen her bir postayı okumuştum. En önemlilerini haftalık toplantılarda Erhall'a sunuyordum. Muhtemelen pek çoğuyla ilgili bir şey yapmayacaktı ama denemek zorundaydım.

“Rykhouver'deki yollar hakkında...” Andreas'ın sırtmasına aldırış etmeden sunumuma başladım. Orada olmasından nefret ediyordum ama o hâlâ Erhall'ı “izliyordu” ve tahtın ikinci sıra-

sında olduğu için de kimse onun toplantılara katılmasına itiraz etmiyordu.

Önemli değildi. Bu konuda bir söz hakkım varsa, o asla kral olamazdı ve veliaht prenses olarak birçok söz hakkım vardı.

Erhall, “Konuyla ilgileneceğim,” dedi. Söylediği, *Bu odadan ayrıldıktan sonra bu konuşma hiç olmamış gibi davranacağım*, anlamına geliyordu. “Şimdi, majesteleri. Vergi reformu hakkında...”

Edvard bana doğru anlayışlı bir bakış attı. Benim savaşlarıma müdahale etmekten kaçınıyordu çünkü Erhall her pislik yaptığında ondan yardım istemem iyi görünmezdi fakat ben-

Aman Tanrım. Neredeyse oturduğum yerden fırlıyordum.

Erhall duraksadı ve konuşmasına devam etmeden önce bana garip bir bakış attı.

Bacaklarımın arasındaki sessiz ama güçlü titreşimler yeniden başladı, masanın altında uyluklarımı birbirine bastırdım.

Onu öldürecektim.

Rhys bana bütün gün vibratörle gezmemi emretmişti, ben de aptal gibi kabul etmiştim. Kulağa seksi gelmişti. Ayrıca Rhys’te günlük programımın her dakikası vardı. Toplantılarım sırasında vibratörü kapalı tutmuştu, öyleyse neden...

Gözüm köşedeki ayaklı duvar saatine ilişti.

Kahretsın. Toplantı uzamıştı. Tam olarak on beş dakika. Rhys muhtemelen şimdiye kadar çıktığımı düşünüyordu.

İnlememeye, kıvranmamaya veya beni ele verecek herhangi bir şey yapmamaya çalışırken alnımda ter damlacıkları oluştu.

“İyi misin? Yüzün... kızardı.” Andreas kaşlarını kaldırdı, keskin gözlerle bana dik dik bakıyordu.

“Evet.” Zorla gülümsedim. “Kesinlikle iyiyim.”

Edvard, “Pek iyi görünmüyorsun,” dedi, sesi endişeli geliyordu.

Tanrım, beni sorguladıkları her dakika toplantının uzamasına

neden oluyordu. Bunun bir an önce bitmesi gerekiyordu, yoksa lanet vergi mevzuatı hakkındaki tartışmanın ortasında boşalıverecektim.

“Sadece burası biraz sıcak. Lütfen benim için durmayın,” dedim.

Titreşimler bir seviye kadar yükseldiğinde tırnaklarım etime gömüldü, onları o kadar sert batırmıştım ki avuçlarımda küçük oyuklar oluşmuştu.

Edvard ikna olmuş görünmüyordu. O ve Erhall konuşmalarına devam ederken. Andreas beni kısılmış gözlerle izledi.

Normalde ona buz gibi bir bakış atardım ama şu anda klitorisimin zonklaması ve meme uçlarımla sütyenime sürtünmesi dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Neyse ki toplantı kısa bir süre sonra sona erdi. Edvard’a aceleyle veda ettim, Erhall’a kısaca başımı salladım ve olabildiğince normal bir şekilde dışarı çıkmadan önce Andreas’ı tamamen görmezden geldim. Orgazm olmaktan kıl payı kurtulmuş olsam bile odadan koşarak şüphelerini daha fazla artırmak istememiştim.

Koridora çıktığım anda titreşimler kesildi.

Tabii ki kesilirdi.

Elimle eteğimin önünü düzelterip kısmen normal bir şekilde Rhys’in beni beklediği ofisime yürümeyi başardım.

Onu masama yaslanmış halde gördüğümde kalbim yerinden fırladı. Gözleri karanlıktı, kolları göğsünde çapraz yapılmıştı, duruşu rahat ve kibirliydi.

“Bu acımasızcaydı.” Klitorisim yeniden zonklarken -vibratör yüzünden değil, onu gördüğüm için- yüzüne sert bir bakış attım. Kirli sakal, dövmele, bana sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi bakışı... *Dur. Odaklan.* “Bir toplantıdaydım.”

“Yarım saat önce bitmesi gerekiyordu.”

“Uzadı.”

“Öyle olduğu belli.” Rhys’in gözleri şeytani bir parlıltıyla parladı. “Buraya gel, prenses.”

O kadar çok azmıştım ki tenime değen hafif hava bile nefesimi hızlandırıyordu, yine de başımı iki yana salladım. İşin temeli buydu. “Hayır.”

“Bu bir rica değildi.”

Otoriter ses tonu karşısında meme uçlarım sızlayan noktalar haline geldi. Onları saklamak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Buraya. Gel.” Sesi tehlikeli derecede yumuşak bir desibele düşmüştü. “Yoksa seni kucağıma yatırıp öyle bir şaplaklarım ki günlerce oturamazsın.”

Zihnimdeki görüntü karşısında içim kasıldı ve neredeyse sırf bunu yapması için sözünü dinlemeyecektim. Fakat o saatlerce benimle oynadıktan sonra, daha fazla bekleyemeyecek bir haldeydim. Bu yüzden onun önünde durana kadar titrek bacaklarla masaya ilerledim.

“İşte. O kadar da zor değilmiş, değil mi?” Rhys ensemini tutup beni kendisine doğru çekti. “Unutma. İnsanların içindeyken prensesimsin ama yalnızken orospumsun.” Diğer eli aşağıya uzanıp şişmiş klitorisimi ben çığlık atana kadar çimdikledi, orgazmın başlangıç titremeleri içimi sarıyordu. “Ben ne dersem onu yapacaksın ve aletimi ben nasıl istersem öyle alacaksın. Öyle değil mi?”

Ah, Tanrım. Bacaklarımın arasına bir nemli his daha hücum etti.

“Evet,” diye soludum.

Sözcük daha ağzımdan tamamen çıkmadan sert, diz çöktürücü bir öpücükle dudaklarımı dudaklarına hapsetti ve tüm direniş isteğim paramparça oldu.

Kollarımı boynuna dolayarak kendimi onun tadında ve hissinde kaybettim. Çardakta geçirdiğimiz geceden beri birbirimize doyamıyorduk, ona hâlâ açtım.

Bir yerlerden gizlice sıvışmalar, gece geç saatlerde buluşmalar, insanlarla dolu odalarda anlamlı bakışmalar... Hepsi her an elimizde patlayabilirdi. Ama hayatımda bir kez olsun neler olacağını umursamıyordum.

Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Rhys dudaklarıma doğru, "Günün nasıl geçti tatlım?" diye solumdu. Ses tonu birkaç dakika öncesine göre daha nazikti.

"İyi. *Sinir bozucu*," dedim imalı bir şekilde. Ardından sesimi yumuşattım. "Seni özledim."

Onu kahvaltıdan beri görmemiştim.

Gözleri güzel bir gülümsemeyle kırıştığında kalbim o kadar yükseklere uçtu ki ayaklarım yerden kesilecek sandım.

Hayatta üç şeye sahip olabilseydim, dünya barışını, ailemin geri gelmesini ve Rhys'in sonsuza dek gülümsemesini dilerdim.

"Ben de seni özledim." Bana daha yumuşak ve yavaş bir öpücük verdi. Elini tekrar uyluğumun iç kısmına kaydırduğunda boğazından hafif bir inleme kaçırıldı. "Sırılsıklam olmuşsun." Ses tonu alıştığım o sert, buyurgan tona geri döndü. "Eğil ve eteğini kaldır."

İtaat ettim. Onun yakında içimde olacağı ihtimali, masanın üzerine eğilip eteğimi kalçalarımın üzerine çektiğim sırada parmaklarımın titremesine neden oldu.

"İç çamaşırını çıkar."

Elimi külotuma kaydırıp onu ayak bileklerimin etrafında toplanana kadar aşağı indirdim.

Rhys'in artık vibratörümü ve onun yarattığı karmaşayı -iç çamaşırım tamamen sıırılsıklam olmuştu, bacaklarım sıvılarımla

kayganlaşmış haldeydi- direkt görebildiğini fark ettiğimde yanaklarım yanmaya başladı.

Yine de utancımı bir kenara bırakacak kadar tahrik olmuşum.

Masanın kenarını kavradım, vücudum beklentiyle gerilmişti. Şu an içeride sadece sessizlik vardı. Ne bir söz ne de bir dokunuş yoktu.

Kafam karışmış bir şekilde başımı çevirdim.

Rhys arkamda duruyor, aç bir kurt gibi beni süzüyordu. Onun aç bakışları ve durduğum pozisyon yüzünden, kendimi bir aslanın saldırısını bekleyen kurbanlık bir kuzu gibi hissetmişim.

“Bacaklarını iyice aç. Benim için sırlıklam olmuş o güzel amı bir göreyim.”

Tepeden tırnağa yansam da dediğini yaptım.

“Çok güzel.” İki eliyle kıçımı avuçlayıp sıktı. “Eldorra’nın iyi vatandaşları seni şu an görebilselerdi, ne söylerlerdi? Hmm? Ağırbaşlı ve kuralcı prensesleri eğilip kendini iyice açmışken, sert bir sikin onu becermesini beklerken.”

Sadece kelimelerle boşalmak mümkün müydü? Çünkü bunu yapmaya çok yakındım.

“Herhangi bir sik değil,” diye soludum. “Senin sikin. Şimdi konuşmaya devam mı edeceksin, yoksa beni gerçekten becerecek misin?”

Rhys güldü. O, kemerini ve pantolonunu hızlıca çözerken ağızım kurudu. Büyüklüğüne hiçbir zaman alışamayacaktım. Kalın, uzun ve sertti, başından zevk suyu damlamaya başlamıştı.

“Aynen öyle.” Vibratörü çıkarıp aletin ucunu girişime yerleştirdi. “Benim. *Yalnızca* benim. Bunu sakın unutma, prenses.”

Tek bir derin itişle içime gömüldüğünde attığım ilk çığlık, devam eden giriş çıkışlarıyla birlikte bir dizi inlemeye dönüştü. İnlemelerim onun homurdanmalarına, darbelerinin gücü altında

sallanan masanın gıcırtilarına ve tene çarpan tenin sesine karıştı. Düşüncelerimi odaklanabildiğim tek şey onun içime girip çıkması olana kadar bulandıran, nefis, edepsiz bir senfoni-

“Bridget? Orada mısın?”

Mikaela.

Seksle kaplı sisin arasından sesini idrak etmem birkaç saniye sürmüştü. Anladığım anda gözlerim birden açıldı ve ayağa kalkmaya çalışsam da Rhys beni tekrar aşağı itti.

“İşimiz henüz bitmedi, prenses.” Tekrar içime girdiğinde inlememi bastırmak için eliyle ağzımı kapattı.

Parmaklarını konuşabilmem için yeterince gevşettiğinde, “Rhys, kız hemen *dışarıda*,” diye tısladım. Çaresizce boşalmak istesem de yakalanma ihtimali gerilmeme neden oluyordu.

Burada değilmişim gibi davranabilirdim fakat Mikaela’yla tamamen unutmuş olduğum bir görüşmemiz vardı.

“Kapı kilitli.”

“Bizi duyabilir.”

Sadece birbirimizin duyabileceği kadar alçak bir sesle konuşuyorduk ama paranoyak kulaklarıma göre bağırıyor bile olabiliydik.

“O halde sessiz olsan iyi olur, ne dersin?” Göğüs uçlarımı çimdiklemek için uzandığında sıcak nefesi tenimde gezindi. İçime bir şehvet dalgası daha çarptı.

“Bridget.” Mikaela’nın sesi artık sabırsız geliyordu. “Kapı kilitli. Her şey yolunda mı?”

“E-evet. Ben...” Rhys bilerek acımasız bir darbeyle bana çarptı. “Geliyorum!”

Orgazm bir gelgit dalgasıyla üzerime çökerken, son sözüm ağzımdan nefes nefese çıkmıştı.

Yüzümü kollarıma gömerek çığlıklarımı içimde tutmaya çalıştım.

Rhys'in nefes alışları değişmişti. Bir saniye sonra sessizce homurdanarak peşimden geldi ve ardından içimden çıktı.

İlişki sonrası mutluluğunun tadını çıkarma lüksümüz yoktu. Vücutlarımızı temizlediğimiz sırada yaşadığım orgazmın artçı şokları hâlâ içimde dalgalanıyordu.

Mikaela'ya, "Bir dakika!" diye seslendim. Rekor sürede kendini toparlayan ve gülmemeye çalışıyormuş gibi görünen Rhys'e ters ters baktım. "Bu hiç komik değil."

"Sondaki lafında güzel bir çifte anlam vardı," dedi sınıtarak.

Geliyorum.

Kıyafetlerimi ve saçımı düzeltmeyi bitirirken kızarmıştım. Aynaya hızlı bir bakış attım, hâlâ biraz dağınık görünüyordum ama bunun için bütün gün sarayda koşturmamı bahane gösterebilirdim.

"Neredeyse senin baskıcı, aşırı korumacı bir pislik olduğun günleri özlüyorum."

"O zaman benim hâlâ baskıcı ve aşırı korumacı bir pislik olmama sevinebilirsin. Ayrıca prenses?" Kapıya giden yolu yarılattığımda Rhys'in sesi beni durdurdu. "Bir şeyi unuttun."

Vibratörü tuttuğunda yüzüm alev aldı.

"Başımızı belaya sokmaya çalışıyorsun." Vibratörü ondan kaptım ve masanın bir çekmecesine koymadan önce aceleyle bir mendile sardım. Onunla sonra ilgilenecektim.

"Mikaela'dan bahsediyoruz. Partilerle ya da sosyete dedikolarıyla ilgisi olmayan hiçbir şeyi fark etmez. Önünde bir fil dursa bile muhtemelen fark etmez. Kapıda Markus ya da Elin olsaydı bunu yapar mıydım sanıyorsun?"

Tamam, Mikaela'nın gezegendeki en dikkatli insan olmadığını kabul ediyordum ama Rhys durumu abartıyordu. Buna rağmen haklı olmasını umuyordum.

Kapıyı açtım ve sinirli görünen arkadaşımı sonunda içeri aldım.

“Bu kadar uzun süren ne?” diye homurdandı. “Annemle buluşmam gerek...” Rhys’i görünce durdu. “Ah. Merhaba, Rhys. Burada ne yapıyorsun?”

Rhys, ben saraydayken teknik olarak izinliydi. Bu yüzden uygun bir bahane bulmak için çabaladım.

“Güvenlik planlarını gözden geçiriyorduk,” diye uydurdum. “Nik’in düğünü için. Bazıları... Hmmm, gizli şeylerdi. Bu yüzden açmam bu kadar uzun sürdü.”

Nikolai ve Sabrina hâlâ Kaliforniya’daydılar ama Athenberg’de evleneceklerdi. Hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu.

Mikaela kaşlarını çatı. “Sadece ikiniz mi? Bununla kraliyet muhafızlarının ilgilendiğini sanıyordum.

“*Kişisel* güvenlik planları,” diye hemen düzelttim.

“Ah.” Mikaela’nın gözlerindeki kafa karışıklığı düzeldi. “Şu an görüşmemiz için iyi bir zaman mı? Daha sonra gelebilirim.”

Tek istediğim duş alıp kestirmek olmasına rağmen, “Şu an uygunum,” dedim. Kapıyı açmamın neden bu kadar uzun sürdüğüne dair daha fazla soru sormadığı için minnettardım. Herhangi bir inceleme altında, bahanem ucuz bir süveterin dikişlerinden bile daha hızlı çözülürdü.

“Sonra görüşürüz, majesteleri. Leydi Mikaela.” Rhys başını eğdi ve odadan ayrılmadan önce bana göz kırptı.

Gülümsememek için kendimi tuttum.

Mikaela, “Çok yazık,” dedi. Gözleri kapı onun arkasından kapanmadan önce Rhys’in sırtında oyalandı, bu hoşuma gitmeyecek kadar uzun sürmüştü.

“Neden bahsediyorsun?” Kayıtsızca masamdaki kâğıtlardan bazılarını karıştırdım ve on dakika önce tam bu noktada yaptığım şey hakkında zihnimde canlanan görüntüleri bir kenara itmeye çalıştım.

“Rhys’in bir koruma olmasından.” Mikaela dikkatini tekrar bana

yönelterek karşımdaki koltuğa çöktü. “Muhteşem biri. Onu her gün nasıl salyalarını akıtmadan görüyorsun bilmiyorum. Halktan biri olmasaydı...” Kendini yelpazeledi. “Peşinden ayrılmazdım.”

Birçok nedenden dolayı tüm vücudum kasıldı.

“Bir unvana sahip olmaması, sahip olan herhangi birinden daha az değerli olduğu anlamına gelmez.”

Söylediklerine katılmalıydım çünkü Tanrı biliyor ya, onu Rhys’e karşı herhangi bir çekim duymaya teşvik etmek istemiyordum. Yine de soylu bir ailede doğacak kadar şanslı oldukları için aristokratların daha iyi olduğu hakkında yaptığı o imadan nefret etmiştim.

Keskin ses tonum karşısında Mikaela şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Elbette gelmez,” dedi. “Ama sosyal dinamikleri biliyorsun, Bridge. Çalışanlarla bir şeyler yaşamak çok uygunsuz bir davranış. Ben bir baronun kızıyım.” Son cümlesinde alışılmadık bir burukluk vardı. “Sosyal konumum bu tür bir skandaldan sağ çıkacak kadar yüksek değil.”

Aristokrasinin katı bir hiyerarşisi vardı, baronlar ve baronesler en altta yer alıyordu. Mikaela’nın, ilişki kurmak ve toplum dedikodularının zirvesinde kalmak için bu kadar çok çalışmasının nedenlerinden birinin de bu olduğundan şüpheleniyordum. Ailesi ortalama bir Eldorralıdan çok daha zengin olmasına rağmen, taşındıkları o düşük statü algısının üstesinden gelmek için.

“Dediğim gibi, çok yazık fakat en azından ona bakabiliyorum.” Mikaela tekrar neşelendi. “Seksi bir korumaya sahip olduğun için çok şanslısın. Ya da değilsin çünkü onunla ilişki kuramazsın.”

Güldüğünde ben de kendimi ona katılmaya zorladım.

“Elbette kuramam,” dedim. “Bu çılgınca olurdu.”

BÖLÜM 30

Rhys

BAĞIMLI HALE GELMİŞTİM.

Hayatı boyunca çoğu bağımlılık yapıcı maddeden -uyuşturucu, sigara, alkol ve hatta bir dereceye kadar şekerden- uzak durmuş olan ben, karşı koyamayacağım tek şeyi bulmuştum.

Güç, dayanıklılık ve göz alıcılık; bir yetmiş beş boyunda, kremi bir tenin altında ateşten bir kalbi saklayan havalı bir soğukkanlılıkta can bulmuştu. Eğer o bir bağımlılıksa, kahretsin ki bundan asla kurtulmak istemiyordum.

“Beni Fransız kızlarından biri gibi mi çizeceksin?”

Bridget kollarını başının üzerine uzatarak dalga geçti.

Onu çıplak bir şekilde kanepenin üzerine yayılmış halde görünce aletim heyecanla yerinden kalktı. Dürüst olmak gerekirse, Bridget’in yaptığı ve benim aletimi kaldırmayan çok az şey vardı.

Sabah toplantılarından sonra boş olduğu nadir günlerden biriydi, tüm öğleden sonrayı Athenberg’in dışındaki bir otel odasında geçirmiştik. Biri sorarsa, Bridget spa günü yapıyordu. Gerçek-

te ise tek yaptığımız sevişmek, yemek yemek ve sonrasında biraz daha sevişmekti. Şimdiye kadar gerçek bir randevuya yaklaştığımız ya da yaklaşılabileceğimiz en yakın şey buydu. “Portrende bir siğil olmasını istemiyorsan, benimle dalga geçerken dikkatli ol, prenses,” diye tehdit ettim onu.

Bridget sırtıttı, bu görüntü mideme bir yumruk gibi saplandı.

Gülümsemesinden asla bıkmazdım. Halka gösterdiği o gülümsemelerden değil, gerçek gülümsemelerinden. Bridget’ı çıplak, süslü elbiseler içinde ve iç çamaşırlarıyla görmüştüm ama hiçbiri gerçekten kendi olduğu, unvanının onu oynamaya zorladığı rollerden sıyrıldığı zamanki kadar güzel değildi.

“Sen öyle bir şey yapmazsın.” Dönüp çenesini kanepenin koluna koyduğu ellerine yasladı. “Sanatın konusunda fazla mükemmeliyetçisin.”

“Bakacağız artık.” Ancak haklıydı, sanatım konusunda mükemmeliyetçiydim. Şu anda üzerinde çalıştığım eser ise Costa Rica’daki, sonunda beni çizim yapmaya geri döndüren o resim dışında en sevdiğim eserim olabilirdi. “Hmm, bakalım. Buraya üçüncü bir meme ucu ekleyeceğim... şuraya da kıllı bir siğil...”

“Kes şunu!” Bridget güldü. “Eğer bir siğil ekleyeceksen, en azından göze çarpmayacak bir yere çiz.”

“Pekâlâ. Göbek deliğine o zaman.”

Bana bir yastık fırlattı, bu sefer gülen taraf ben oldum. “Yıllar süren huysuzluktan sonra aniden şakacı oldun.”

“Her zaman şakacıydım. Sadece onları hiç söylemedim.” Saçlarına gölge ekledim, boynunun ve omzunun zarif kıvrımını vurgulayarak sırtından aşağıya dökülüyorlardı. Dudakları küçük bir gülümsemeyle aralanmıştı, gözleri muzipçe parlıyordu. Karakalem taslağını gerçekçi kılmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum, buna rağmen gerçeğiyle kıyaslanamazdı bile.

Rahat bir sessizliğe gömüldük. Ben çizim yapıyordum, Bridget yumuşak, uykulu bir ifadeyle beni izliyordu.

Uzun zamandır olmadığım kadar rahattım. Yine de birinin misafirhaneme gizlice girmiş olması ihtimaline karşı hâlâ yüksek alarm halindeydim. Güvenlik sistemini yükseltmiş ve odaya doğrudan telefonumdan erişebildiğim gizli kameralar eklemiştim. Henüz sıra dışı bir şey olmamıştı, bu yüzden bekleyip neler olduğunu görecektim.

Şu an için, birinin bizi yakalayacağından endişe duymadan Bridget’la birlikte geçirebileceğimiz nadir anlardan birinin tadını çıkaracaktım.

Bir süre sonra, “Çizimlerini birine gösterdiğin oldu mu?” diye sordu. Günbatımı yaklaşmıştı, ikinci vaktinin altın sarısı ışığı Bridget’ı başka bir dünyaya aitmiş gibi bir parıltıyla sarıyordu.

“Sana gösteriyorum.”

“Benim dışımda.”

“Hayır.” Var olduklarını bildiği halde Christian bile eskizlerimi görmemişti. Eski terapistim de öyle.

Bridget başını kaldırdı, dudakları şaşkınca aralanmıştı. “Yani ben...”

“Gösterdiğim ilk kişisin, evet.” Çizimimi bitirmeye odaklanmıştım ama bakışlarının ağırlığını yüzümde hissediyordum.

“Bay Larsen.”

“Evet?” Sesindeki şehvetli tınıyı fark ederek kıkırdadım.

“Buraya gelin.”

“Bana emir mi veriyorsunuz?”

Bridget bir kez daha sırtıttı. “Belki de. Başım belada ve yardımınıza ihtiyacım var.”

İç çekerek kalemimi bıraktım. “Başım belada değil. Bela olan sensin.”

Kanepeye doğru yürüdüm. Onu kaldırıp kucağıma oturturken cıyıkladı. Aletim amına yaslanmıştı, bizi ayıran tek şey iç çamaşırımdı. “Geldim. Şimdi ne olacak?”

“Şimdi...” İç çamaşırımı indirebilmek için dizlerinin üzerinde doğruldu. “Bana yardım edin. Biraz gerginim de.”

Aletime oturduğunda dişlerimin arasından soludum. “Doyumsuzsun.” Bridget toplum içinde çok asil biriyken, yatak odasında bir havai fişek gibiydi. Veya oturma odasında, duşta ya da mutfak tezgâhında.

Gülümsemesi genişledi. “Buna bayılıyorsun.”

O enfes bir ritim tuttururken kıkırdamam inlemeye dönüştü. “Evet, prenses. Bayılıyorum.” Onu izledim. Neredeyse beni saran amının hissinden aldığım zevk kadar, uyarılmaktan kızaran yüzünden de zevk alıyordum.

Yarım saat sonra, ikimiz de nefessiz kalıp doymuş hale geldiğimizde kolumu ona doladım ve kanepeye uzandık. Bu Bridget’la geçirmeyi en sevdiğim anlardan biriydi, öylece birlikte olabileceğimiz huzurlu anlar. Böyle anlara pek fazla sahip olamıyorduk.

“Bu nasıl oldu?” Parmaklarını kaşımdaki yara izinde gezdirdi. “Bana bundan hiç bahsetmedin.”

“Bir masaya çarptım.” Dalgınca Bridget’in kolunu okşadım. “Annem öfke nöbetlerinden birini yaşıyordu ve bana elinin tersiyle vurdu. Yere düştüm. Gözümü çarpmadığım için şanslıyım, yoksa bir korsan taklitçisini beceriyor olurdun.”

Bridget başarısız şaka girişimime gülümsemedi, bunun yerine parmaklarını tekrar yara izimin üzerinde gezdirdi. Ardından Costa Rica’dayken sırtımdaki yaralara yaptığı gibi, dudaklarını yumuşak bir öpücükle yara izimin üstüne bastırdı.

Gözlerimi kapattım, göğsüm gergin ve dopdolu hissettiriyordu.

Bridget’a annemden diğer herkese anlattığımdan daha çok

bahsetmiştim, buna eski terapistim de dahildi. Bunu yapmak artık o kadar zor olmasa da Bridget benim için en zor şeyleri bile kolaylaştırmanın bir yolunu buluyordu.

Rahatlamanın. Konuşmanın. Kahkaha atmanın. Bana yeniden insan gibi hissettiren basit şeylerin.

“Babanı bulmayı hiç düşündün mü?” diye sordu. “Yüzleşmek için.”

“Düşündüm mü? Evet. Harekete geçtim mi? Hayır.” Eğer isteseydim babamı yarın bulabilirdim. Christian bana birkaç kez bu bilgiyi benim için bulup çıkarabileceğini söylemişti. Söylediğine göre birkaç düğmeye basmaktan sadece birazcık daha fazla zaman harcaması yeterliydi ama ben bununla ilgilenmiyordum. “Onunla tanışmak gibi bir niyetim yok. Eğer olsaydı, muhtemelen cinayetten tutuklanırdım.”

Babam pisliğin tekiydi, benim için yaşamıyordu bile. Bir kadını o şekilde çaresiz ve kimsesiz bırakabilecek hiçbir bir erkek tanınmayı hak etmiyordu.

Tek istediğim şey bir aile olsa bile, o adamı arayarak boşa enerji harcamaktansa ona kızgın kalmayı tercih ederdim.

Bridget, “Ebeveynlerimizin hayatlarımızı bu kadar şekillendirmesi inanılmaz,” dedi. “Seçimleriyle, hatıralarıyla, miraslarıyla.”

Gözlerinden bir hüznün gölgesi geçtiğinde kendi anne babasını düşündüğünü anladım. Birini doğumda kaybetmiş, diğeri ise ondan sadece birkaç yıl sonra vefat etmişti. Bridget ise onu izleyen milyonlarca gözün önünde, o çocuk haliyle yas tutmak zorunda kalmıştı.

Çocukken babasının tabutunun arkasında yürüdüğü bir fotoğrafını gördüğümü hatırladım. Gözyaşlarını tutmak için bariz bir çabayla yüzünü buruşturduğunu görmüş ve ev durumum boktan

olsa da en azından ailemin cenazesinde ağlayabildiğimi düşünmüştüm.

“Sanırım kraliçe olmaktan bu kadar korkmamın bir nedeni de annemin mirasına uygun yaşayamamaktan çekinmem. Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum.” Bridget düşünceli bir ifadeyle tavana baktı. “Onunla hiç tanışmadım ama bulabildiğim röportajlarının hepsini okuyup izledim. Evde çekilmiş videoları izledim, çalışanların ve ailemin hikâyelerini dinledim... O mükemmel bir prenses, evlat ve anneymiş. Harika bir kraliçe olurmuş, benden çok daha iyi. Fakat ben, onu öldürdüm.” Sesi kesildi. Bir şekilde, bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylediğini biliyordum.

Kalbime saplanan derin sızı gözlerinde akmayan yaşların biriktiğini gördüğümde daha da arttı.

Doğrudum ve yüzünü ellerimin arasına aldım. “Bridget, anneni sen öldürmedin,” dedim şiddetle. “Anlıyor musun? Sen bir bebektin. Doğduğun için suçlu değilsin.”

“Beni planlamamışlar.” Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Annem kazayla hamile kalmış. Ben olmasaydım o hâlâ hayatta olacaktı, kraliçe olacaktı ve her şey herkes için çok daha iyi olacaktı.”

Siktir. Göğsümdeki bir şey parçalara ayrıldı. O kadar sert bir şekilde parçalanmıştı ki Bridget yüzünden zaten paramparça olmasaydım beni korkutabilirdi. Dünyada dayanamayacağım çok az şey vardı ve Bridget’in ağlaması da onlardan biriydi.

“Benim için değil,” dedim. “Arkadaşların, ailen ya da hayatına dokunduğun herhangi bir insan için değil. Annen sana sahip olmayı seçti ve ona olanlardan dolayı kimse seni suçlamıyor. Bu, herkesin başına gelebilecek tıbbi bir durumdu. Seninle hiçbir ilgisi yoktu.”

“Biliyorum.” Sesi çatladı.

Anlaması için çaresizce ona daha sıkı sarıldım. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Sadece, öyle olduğunu hissedebiliyordum. “Tur sırasında bana dediğin şeyi hatırlıyor musun? Yolumuz daima kaderimizde yazan yere çıkar. Senin kaderinde de her zaman burada olmak vardı.” *Benimle birlikte.*

Bridget gülerken bir yandan da hıçkırdı. “Bay Larsen, sanırım bu bana tek seferde en çok cümle kurduğunuz andı.”

“Bunun doğru olmadığına eminim. Ama eğer öyleyse, bir kraliyet madalyası bekliyorum.”

Tekrar güldü, hemen ardından gözlerini sildi. “Üzgünüm. Genelde böyle kriz geçirmem. Bana ne oldu bilmiyorum.”

“Özre gerek yok.” Başparmağımla kalan bir damla yaşı sildim. “Sadece anladığını söyle.”

“Evet,” diye fısıldadı. “Sanırım anlıyorum.”

Başının tepesini öptüm, yüreğim hâlâ sızlıyordu. Keşke kendini benim onu gördüğüm gibi görebilseydi.

Güzel, akıllı ve güçlü. Önemli olan her şekilde mükemmel.

Süitimizden ayrıldığımızda güneş ufka karışmış ve Bridget kontrolünü geri kazanmıştı ancak gözlerindeki kırılganlığın bir kısmı var olmaya devam ediyordu.

Sessizce asansöre doğru yürüdük. Bir kez daha prenses ve korumasıydık. Köşeyi döndüğümüzde, Bridget o kadar ani bir şekilde durdu ki neredeyse ona çarpacaktım.

Görünür tehditler için etrafı tararken duyularım yüksek alarm durumuna geçti.

Silahlar yok. Paparazzi yok.

Fakat gördüğüm şey bunlardan çok daha kötü sayılırdı.

“Bridget.” Steffan’ın gözleri şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle büyüdü. “Burada ne yapıyorsun?”

BÖLÜM 31

Bridget

"STEFFAN." YANLIŞ BİR ŞEY YAPMIYOR OLMAMA RAĞMEN, kalbim panikten deli gibi atıyordu. En azından bulunduğumuz anda yapmıyordum. "Şehre geri döndüğünü bilmiyordum."

"Ben... Ah, evet," diye kekeledi, alışılmadık bir şekilde telaşlı görünüyordu. "Son dakikada alınan bir karardı. Gelecek haftaya kadar dönmeyecektim ama şehirde acil bir işim çıktığı için hemen geri dönmem gerekti. Yarın her şey yoluna girdikten sonra seni arayacaktım." Gözleri sol tarafına kaydığında yalnız olmadığını anladım.

Yanında minyon, kıvrıkcık siyah saçları olan güzel bir kadın duruyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, kollarını beline sımsıkı sarmıştı.

"Majesteleri." Ufak bir reverans yaptı, dudaklarındaki gergin gülümseme oraya sabitlenmiş gibiydi.

"Bu Malin." Steffan'ın rahatsızlığı gözle görülür şekilde arttı. "Beni arabasıyla şehre getirdi."

"Dük olacak insanların otostop çekmeye ihtiyaç duyabileceği

hiç aklıma gelmezdi.” Rhys’in normalde sakin olan tonu şüpheyle keskinleşmişti.

Öğleden sonraki şakacı, nazik Rhys ortadan kaybolmuş ve yerini çok iyi tanıdığım sabırlı, sakin koruma almıştı.

“O da şehre dönüyordu, bu yüzden mantıklı geldi.” Steffan’ın gözleri benimle Rhys arasında gidip geldi.

Bir şeyler doğru gelmiyordu. Şehirde acil bir durum varsa neden akşamın bu saatinde Athenberg’in dışındaki bir oteldeydi?

Yine de neden burada olduğunu sorgulamak bana düşmezdi.

Dördümüz koridorda durmuş, birbirimize ihtiyatla bakıyorduk. Uzaktan asansörün sesi geldi ve klima gerilimli bir şekilde çalışmaya başladı. Gerginlik etrafta o kadar yoğundu ki tırnağım-
la bile kesebilirdim.

“Otel şehirde değil,” dedi Rhys. Steffan ve Malin’le karşılaştığımızdan beri bir santim bile kıpırdamamıştı.

Steffan elini saçlarının arasından geçirirken Malin yere baktı. “Restoranda yemekli bir toplantım vardı ve Malin de... Şey, işimi bitirene kadar beni bekleyecek kadar nazik biri. Siz burada ne yapıyorsunuz?”

Son kısmı bana yöneltmişti, ilk sorduğunda da ona cevap vermediğimi fark ettim. “Bir spa günü yaptım. Biz de gidiyorduk.”

Rhys’e bakmaktan kaçındım, bunun bir şekilde tüm öğleden sonra yaptığımız şeyi ele vereceğinden korkmuştum.

Eldorra’da başını çevirmek ne anlama geliyordu ki? Ah, sadece korumamı altı saat boyunca bir düzine farklı pozisyonda becerdim.

“Tabii. Sizi tutmak istemem.” Steffan geçebilmem için kenara çekilse de ben ilerleyemeden Malin konuşmaya başladı.

“Steffan, majestelerine sormak istediğin bir şey yok muydu?” Gözlerini, dudakları bir çizgi halini almış Steffan’a dikmişti. Stef-

fan da dönüp ona baktı. Tekrar bana dönmeden önce aralarında sözsüz bir konuşma geçti .

“Bunu bu şekilde sormak istememiştim,” dedi biraz özür diler bir halde. “Yine de madem buradayız, sorsam iyi olur. Lütfen küstahlık ediyorsam beni bağışlayın ama... Ah, Prens Nikolai’ın düğününe benimle katılmak ister misiniz?”

Rhys sonunda hareket etti, vücudu benimkine yaklaşırken eli belindeki tabancaya doğru kayd.

“Ben...” Bu Steffan’ın sormasını beklediğim onca şeyin arasında bile değildi. Kraliyet Botanik Bahçeleri’ndeki randevumuzdan sonra birbirimize birkaç kibar mesaj atsak da haftalardır hiç konuşmamıştık. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar Steffan aklımdan bile geçmemişti.

Ayrıca Malin’le arasında söylediğinden daha karmaşık, hatta belki de romantik bir ilişki olduğundan şüpheleniyordum. Belli ki Steffan bana çıkma teklif etmek istememişti, Malin yine kaşlarını çatarak yere bakıyordu.

Ama eğer birliktelerse, Malin neden onu benimle çıkması için zorlamıştı ki?

“Yarın seni aradığımda soracaktım,” diye ekledi Steffan. Gülmüsedüğünde o eski dost canlısı ve rahat adamı yeniden gördüm. “Ben döndükten sonra buluşacağımızdan bahsetmiştik, düğün yaklaştığı için birlikte gitmek isteyebileceğini düşündüm. Çoktan bir randevun yoksa tabii...”

Nikolai ve Sabrina’nın düğünü bir ay sonraydı, son hazırlıklar için bu hafta sonu döneceklerdi. Sabrina’nın ABD’den gelecek kız kardeşi ve en iyi arkadaşıyla birlikte nedime olacaktım.

“Yok.” Olması bekleniyordu ama ben bunu düşünmemiştim bile. Vatandaş mektupları programına, eğitimlerime ve Rhys’e fazla kapılmıştım.

Tereddüt ettikten sonra üstüne biraz düşündüm, ardından ona bir cevap verdim. “Randevun olmaktan mutluluk duyarım. Sorduğun için teşekkürler.”

Rhys yanımda daha da kasıldı.

“Harika.” Steffan boğazını temizledi. “Ayrıntıları sonra konuşalım, olur mu? Bunu dört gözle bekliyorum.”

“Ben de.”

“Harika bir çift olacaksınız.” Malin’in sesinde bir şey vardı. Bir uyarı mıydı? Ya da hüznle karışmış bir kin. Tam olarak belirleyememiştim fakat bu şey her neyse, Steffan’ın irkilmesine neden olmuştu.

“Teşekkürler.” Sonunda bir soru vurgusu yapmamak için eğitimde öğrendiğim her şeyi kullanmak zorunda kalmıştım. Böyle bir şeye ne denirdi ki?

Başka bir garip sessizliğin ardından sonunda oradan ayrılmak için müsaade isteyerek Steffan ve Malin’i koridorda birbirlerine dik dik bakarken bıraktım.

Rhys, “Yatıyorlar,” demeden önce asansöre binmemizi bekledi.

Bu düşünce aklımdan geçse de pek mantıklı gelmiyordu. “Bunu bilmiyorsun.”

“Güven bana. İnsanların yatıp yatmadıklarını anlayabiliyorum ve o ikisi kesinlikle yatıyor.”

Asansörden çıkıp lobiye girdik. “Öyleyse neden bana çıkma teklif etmesi adına onu cesaretlendirdi?”

“Bilmiyorum. Belki de grup yapmaktan hoşlanıyorlardır.” Rhys yüzüme bakmıyordu.

Bana kızmıştı. Söylemiyordu ama bunu hissedebiliyordum, neye kızdığını anlamak için tahmin yürütmeme bile gerek yoktu.

“Randevuya evet demek zorundaydım,” dedim arabaya bindikten sonra. “Herkes benden Nik’in düğününe birini getirmemi bekliyor.”

Edvard ve Elin koca arayışımı unutmamışlardı, her fırsatta konuyu gündeme getiriyorlardı fakat Steffan gittiği için yapabilecekleri fazla bir şey yoktu. Şimdi o geri döndüğüne göre...

Daha fazla karmaşa. Rhys'le daha az vakit geçirme.

İçim hüsrarla doldu.

Rhys nötr bir tonda, "Anlıyorum," dedi. Buna rağmen tıpkı güneşte kavrulmuş bir asfalttan yayılan ısı gibi, ondan yayılan tehlikenin de nötr olan hiçbir yanı yoktu.

Rhys'i kavalıem olarak götürememekten, bizi ayrı tutan tek şey aptalca bir doğum kazası olmasına rağmen ilişkimizi saklamaktan ve gizlice buluşmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Yirmi birinci yüzyılda idik ama on sekizinci yüzyılda yaşıyor gibiydik.

Hüsrarım keskinleşerek içime saplandı.

Geçirdiğimiz o muhteşem, rüya gibi öğleden sonradan şu anki *duruma* nasıl bu kadar hızlı geçiş yapabilmıştık?

"Hâlâ yakında evlenmen bekleniyor." Rhys sağa döndü, elleri direksiyonu o kadar sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

"Evet," dedim sessizce.

Geçtiğimiz birkaç hafta, uzaktaki fırtına bulutları konusunda endişelenmemize gerek olmayan, kendi çapımızda yaptığımız bir balayı gibiydi. Ama artık fırtına gelmişti ve cennetimiz yağmur altında kalmak üzereydi.

Ben veliaht prensesim ve o da benim korumamdı.

Her ne kadar sonsuza dek sürecek gibi hissettirse de, sonunda yollarımızı ayırmak zorunda kalacaktık... Eğer ben güçlü bir şey yapmazsam.

Daha önce kimsenin yapmadığı bir şey.

Kraliyet Evlilikleri Yasası'nı yürürlükten kaldırmak gibi bir şey.

BÖLÜM 32

Bridget

PROBLEM: YASALARI KENDİ KENDİME İPTAL EDEMEZDİM. Desteğe ihtiyacım vardı ve seçeneklerim sınırlıydı. Daha somut bir planım olana kadar Rhys'e bunu söylemek istemiyordum. Aileme ya da saray görevlilerine de kesinlikle söyleyemezdim. DC'deki arkadaşlarım yardım edemeyecek kadar uzaktaydı, ayrıca Eldorra siyasetine hiç aşina değillerdi.

Güvenebileceğim tek bir kişi kalmıştı.

“Ne yapmak istiyorum dedin?” Mikaela'nın ağzı açık kalırken bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. “Bridget, Kraliyet Evlilikleri Yasası neredeyse ülkenin kendisi kadar eski. Ayrıca parlamentoda o ahmaklar varken yürürlükten kaldırmak imkânsız.”

“İmkânsız değil. Olasılık dışı sadece,” diye düzelttim. “Ara da bir fark var. Olasılık dışı şeyler, doğru strateji ile olası hale gelebilir.”

“Tamam. Stratejin nedir?”

“Henüz bilmiyorum.”

Mikaela inledi. “Bridge, bu çok saçma. Yasayı iptal etmek için neden bunca zahmete giriyorsun ki? Steffan’la her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Yani bir süreliğine ortalarda yoktu ama şimdi geri döndü ve her zamanki gibi ağız sulandırıcı görünüyor. Ayrıca o, Nikolai’ın düğünündeki partnerin olacak.” Çayını yudumlayıp masaya koydu. “Kaçırdığım bir şey mi var?”

Dudağımı ısırdım. Rhys’le ilgili sırtımı açıklasa mıydım? Mikaela’ya güveniyordum ama ofisimde olduğumuz zaman çalışanlarla çıkma konusunda söylediklerini düşününce, buna vereceği tepkiye pek güvenemiyordum.

“Bu, modası geçmiş bir yasa,” dedim. “Sadece benim için değil. Benden sonraki tüm krallar ve kraliçeler için. Eğer bu yasa olmasaydı Nikolai hâlâ veliaht prens olacak ve Sabrina’yla mutlu bir şekilde nişanlanacaktı.”

Mikaela, “Tamam ama meclis sözcüsü önergeyi gündeme getirmediği ve parlamentonun dörtte üç çoğunluğu bunun lehinde oy kullanmadıkça yasalar yürürlükten kaldırılamaz,” dedi. “En son ne zaman bir yasayı yürürlükten kaldırdılar ki?”

On beş yıl önce, ülke genelinde saatte elli beş milin üzerindeki hız sınırlarını yasaklayan bir yasayı yürürlükten kaldırdıkları zamandı.

İhtimaller benim lehime değildi.

“Ben halledeceğim.” Erhall bize zorluk çıkarırsa onu ikna etmenin bir yolunu bulurdum. “Yardım edecek misin?”

Mikaela tüm homurdanmalarına rağmen gönülsüzce kabul etti. Böylece sonraki hafta boyunca tüm enerjimi uygulanabilir bir plan oluşturmakla harcadım. Eldorra tarihinde yürürlükten kaldırılan her yasayı inceledim -çok fazla yoktu- ve parlamentodaki bakanları araştırıp onları önergeyi geçirme olasılıklarına

göre ayırdım. Erhall için henüz bir strateji belirlememiştim, bu yüzden de onu en sona bıraktım.

Fakat Elin’le yaptığım bir sonraki görüşmede aklıma bir şey geldi. O kadar basit bir şeydi ki, daha önce düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissettim.

Elin, “Kral hazretleri, Prens Nikolai’ın düğününe Steffan ile katılmanızdan çok memnun,” dedi başını onaylar bir şekilde sallayarak. “İyi niyet turu ve düğün sayesinde haberler olumlu yönde seyrediyor ama bu ivmeyi devam ettirmek istiyoruz. Ayrıca sonunda tacı alacağınız zaman için her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmalıyız. Hiçbir şey iyi, sağlam bir eşle yapılacak güzel bir evlilik kadar istikrar getiremez. Tanrı biliyor ya, tahttan çekilme olayından sonra biraz istikrara ihtiyacımız var.”

“Evliliğin yönetme yeteneğini nasıl etkilediğini anlamıyorum,” dedim esnememi bastırarak. Dün gece araştırma yapmak için geç saatlere kadar ayakta kalmıştım ve bugün bunun bedelini ödüyordum.

Elin, “Kamuoyunu etkiliyor, majesteleri,” dedi bunu zaten bilmem gerektiğini ima eden bir ses tonuyla. “Hiç kimse halkın görüşüne duyarsız kalamaz. Kraliyet ailesi bile.”

Donakaldım. “Az önce ne dedin?”

Bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı. “Hiç kimse halkın görüşüne duyarsız kalamaz, kraliyet ailesi bile.”

Kafamda bir ampul yandı, heyecandan neredeyse sandalyemde zıplayacaktım. “Elin, sen bir dâhisin,” diye soludum. “Tam bir dâhi. Acilen bir zam almalısın, bunu hak ediyorsun.”

“Harikulade. Lütfen kral hazretleriyle bir sonraki görüşmenizde bunu söyleyin.” Saatini kontrol etti. “Bugünlük benden bu kadar, eğer başka-”

“Yok.” Çoktan kalkmış ve kapıya doğru giden yolu yarılamıştım. “Güzel bir toplantıydı. Gelecek hafta görüşürüz.”

Koridora resmen koşarak çıktım.

“Majesteleri, lütfen unutmayın. Prensesler koşmaz!” Elin arkamdan seslendi.

Onu duymazdan geldim. Aklıma öyle fikirler geliyordu ki hızlarına yetişemiyordum. Bazıları diğerlerinden daha kurnazcaydı ama bu fikirlerden en az bir tanesi işe yaramalıydı. *Yaramak zorundaydı.*

Parlamento seçimleri sonbahardaydı ve iyi niyet turu sayesinde sıralamada hâlâ yukarılardaydım. Halkın bir iptali desteklemesini sağlayabilirsem...

Bir tuğla duvara çarptım.

“Dur bakalım. Böyle aceleyle nereye gidiyorsun?” Rhys kollarımı tutup dengede durmamı sağlarken, neşeli sesi aklımdaki düşünceleri durdurmuştu.

Gülümsedim, onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. “Burada ne yapıyorsun?”

Planlanmış bir buluşmamız yoktu fakat yine de planlara uymak fazla abartılıyordu.

“Keşfe çıkayım dedim. İlginç bir şey ya da korunmaya ihtiyacı olan bir prenses olup olmadığına bakmak için.” Dudaklarında küçük, alaycı bir sırıtış oluştu.

“Hmm.” Düşünceli bir ifade takındım. “Korunma kısmından emin değilim ama ilgini çekebilecek birkaç şey düşünebilirim.”

Koridorda başka kimse yoktu, yine de sesimizi alçak tuttuk. Daha samimi hissettiriyordu.

Sıcaklık, Rhys’in gözlerini erimiş gümüşe çevirdi. “Öyle mi? Ne gibi?”

“Taht odası turu gibi.” Tören alanına açılan kapıya ulaşana ka-

dar yavaşça geri doğru yürüdüm ve birlikte içeri girmeden önce etrafa hızlıca bir göz attık.

Halkın yasanın iptalini desteklemesini sağlamanın yollarını bulmak için beyin fırtınası yapmalıydım ancak bu bekleyebilirdi. Rhys'i bütün gün boyunca görmemiştim.

"Demek burası taht odası." Rhys geniş alana baktı. Devasa kristal avizeleri, kalın kırmızı halısı, duvar kaplamaları ve altın süslemeleriyle sarayın en gösterişli odasıydı. Buna rağmen burayı yalnızca ara sıra gerçekleşen şövalyelik töreni veya resmi etkinlikler için kullanıyorduk. Mecbur kalmadıkça kimse buraya gelmezdi. "Tam da bir taht odasının nasıl görüldüğünü hayal ettiğim gibi."

"Saraydaki tüm odaların her bir santimini incelememiş gibi davranma."

Rhys bana yavaşça gülümsediğinde midem altüst oldu. "Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun."

"Tanıyorum."

"Hmm." Aramızda sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştı. "O zaman şimdi ne yapacağım biliyor musun?"

Nefesimi tuttum "Ne?"

Bana doğru eğilip fısıldadı, "Seni oradaki o güzel, küçük tahta oturtacağım ve sen bana durmam için yalvarana kadar o tatlı amını yiyeceğim."

Beni bir bez bebeği kaldıran birinin rahatlığıyla omzuna attığında soluğum kesildi. "Yapamazsın! Hükümdar dışında kimse tahta oturamaz."

Rhys beni altın ve kadifeden yapılma koltuğa oturttu.

"Bir gün senin olacak. Alışmaya başlaman iyi olabilir," diye cevap verdi. "Nasıl hissettiriyor?"

“Ben...” Etrafıma baktım. Oda bu noktadan farklı görünüyordu. Daha büyük, daha korkutucu. “Garip. Ayrıca korkutucu. Ama... düşündüğüm kadar da korkutucu değil.”

Aklımdaki taht o kadar büyüktü ki buraya alışabileceğimi hiç düşünmemiştim. Tabii şimdi üzerine oturunca... Üstesinden gelebilirmişim gibi görünüyordu.

“Çünkü buna hazırsın.” Rhys bunu sorgulamaya gerek bile yokmuş gibi söylemişti. “Sen tam bir kraliçesin, kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Kendine bile.”

Kalbim bir su birikintisine dönüşürken dudaklarım yukarıya kıvrıldı. “Bir gün koruma olmayı bırakırsan, çok iyi bir motivasyon konuşmacısı olabilirsin.”

Rhys kıkırdadı. “Motivasyon değil, gerçek bu. Taht sana yakışıyor. Şimdi...” Önümde diz çöküp bacaklarımı iki yana açtı. “Size nasıl hizmet edebilirim, majesteleri?”

O iç çamaşırımı aşağıya çekerken sıcaklık vücudumu tüketiyordu. “Rhys,” diye fısıldadım, nabzım şehvet ve endişe karışımıyla hızla atıyordu. “Biri bizi yakalayacak.”

Düşük bir ihtimaldi ama asla sıfır değildi.

Rhys’in kurtları andıran gülümsemesi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. “Öyleyse buna değmesini sağlasak iyi olur. Ne dersin, prenses?”

Cevap vermeye fırsat bulamadan bacaklarımı omuzlarına atıp yüzünü bacaklarımın arasına daldırdı ve tüm itirazlarım küle döndü.

Beni çölde kaybolmuş bir adamın açlığıyla yiyor, klitorisimi emip dilini görüşüm bulanıklaşana dek içime sokuyordu. Kıvranıp inleyerek tahtın yarısına kadar kaydım, ta ki bacaklarım omuzlarından uzanana ve beni yere yığılmaktan alıkoyan tek şey kalçalarımındaki ezici tutuşu olana kadar.

Çok fazlaydı. Yeterli değildi. Her yerdeydi. Daha fazlasını istiyordum.

Düzgün düşünemedim.

İnlemelerim odada yankılanarak duvar halılarından, önceki kralların ve kraliçelerin portrelerinden sekti. Korumam tahtın üzerinde beni diliyle becerirken hepsi bana onaylamayan bir şekilde bakıyordu.

Rhys klitorisimi sertçe emdiğinde hissettiğim aşırı yoğunluk yüzünden çığlık attım. Geri çekilmeye çalışsam da Rhys'in elleri kalçalarımın demir bantlar gibi kenetlenmişti, beni hareketsiz durmaya zorluyordu. Vücudum sarsılıp tamamen parçalanana kadar.

Rhys ben kendimi toparlamaya fırsat bulamadan ayağa kalktı ve içime girdi. İri vücudu herhangi birinin içeri girmesi ihtimaline karşı beni saklıyordu. Aleti her itişte tahtı birkaç santim geriletecek kadar güçlü bir şekilde içime saplanıyordu.

Çok yanılttı. Bu çok yanılttı. Yine de Rhys bileklerimden tutup bacaklarımı tekrar omuzlarına koyduğunda ve bedenimi neredeyse ikiye katladığında bu hiç umurumda olmadı.

"İşte bir kraliçeye böyle davranılmalı," dedi. Karanlık ve yır-tıcı gözleri yüzümden aletin içime girip çıktığı yere inmişti. "Sence de öyle değil mi?"

"Hmmm." Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım, konuşamıyordum. Düşünemiyordum.

Hislerden ibarettim, içim dışım yanıyordu. Başka bir yanardağ patlayıp beni tamamen eritmeden önce sahip olduğum son bir tutarlı düşünce vardı: *Bazen, kraliçe olmak iyi bir şeydi.*

BÖLÜM 33

Rhys

TAHT ODASINDAKİ KAÇAMAĞIMIZ, ABİSİ VE müstakbel yengesi gelmeden önce Bridget’la baş başa geçirdiğimiz son zamandı. Sonrasında o evlilik öncesi yükümlülüklerle dalmıştı. Normal düğünlerin sıkıcı olduğunu düşündüm ama kraliyet düğünlerinin yanında onlar birer hiçti.

İşin iyi tarafından baktığımızda, bu Bridget’ın Steffan’ı da görecektik vakti olmadığı anlamına geliyordu. Pislik herif şehre geri dönmüştü ve onları başka bir randevuda görme düşüncesi kanımı kaynatıyordu.

Kontrolümü kaybediyordum. Kahretsin, aklımı oynatıyordum. Geçmişte hiçbir kadınla üçüncü bir randevuya çıkmamıştım. Hiçbiri yeterince ilgimi çekmemişti. Şimdiyse, biri uğruna adam öldürmeyi bile düşünüyordum.

Bridget aklımı gerçekten çok iyi bir şekilde sikip bırakmıştı.

Bir domates sosu kavanozunu tezgâha çarparak, “Topla kendini,” diye mırıldandım. “Sadece bir gündü.”

Ama sadece bir gün değildi çünkü o eninde sonunda asil bi-

niyle evlenmek zorunda kalacaktı. Soytu bir aileden gelen biriyle. Ben olmayan biriyle.

Ötke ve aç içime yayıldığında bu konu hakkında çok fazla düşünmeye başlamadan kendimi elimdeki göreve odakladım. Yoksa ne benim için ne de mutfaktaki eşyalar için bu işin sonucu iyi olmazdı.

Birisi kapıyı çaldığında ocağı yeni açmıştım. Bridget diğer nedimelerle birlikte bekârlığa veda gecesine gitmişti. Bu yüzden de gecenin o vaktiydi. Gecenin bu saatinde başka kim beni ziyarete gelebilir ki?

Ocağı kapayıp güvenlik kamerasına baktım.

Benimle ilgili geçiyor olmalıydı.

Mutlaka çok oturma odasını geçtim ve ön kapıyı açtım. "Burada ne yapıyorsun?"

Andreas kaşlarını kaldırdı. "Bridget'la senin beni ısrarla katar bir şekilde kaşılamaya gücünüyorsun. Bu belki Bridget'ın yarına kalabilir ama ben bir prensim ve sen değilsin." Bunu söylerken sesinde nehat bir ton vardı. Fakat o kadar çabuk kayboldu ki, bunu hayal ediyordum diye merak ettim.

"Kapıya habersiz geliyorsun, seni istediğim şekilde kaşılamıyorum." Gölgesizce mizahkar çok tehdit içeriyordu. "Silahtanım saklısına bakmadığına sevin."

Andreas hayal kırıklığıyla kıkırdadı. "Oysa ben buraya yardım etmeye gelmişim."

"Bundan haberi yok."

"Bridget'ın bana söylemiş olabileceği şeylerin aksine, ben kendi bir adam değilim. Ailem ve Etkem için en iyisini istiyorum." Gölgesizce mizahkarlarını düzeltti. "Örneğin, Nikolai'm gerçek iş için tuttuğu feragat etmesini takdire şayan buluyorum. Gölgesizce

enunda o hayatı yaşayacak kişi kendisi ve Nikolai mutluluğu seçmeyi tercih etti. Aferin ona.”

Sabırın tükenmeye başlıyordu. “Varacağın bir nokta var mı yoksa sadece kendi sesini duymaktan mı hoşlanıyorsun?”

Andreas, “Kendi sesimi duymak hoşuma gidiyor.” diye cevap verdi. “Genellikle doğruları konuştuğum için. Ama Nikolai’in ağzünü bana bir şeyi merak ettirdi... Eğer seçme şansı olsaydı, Bridget hangisini seçerdi? Kalbini mi, ülkesini mi?”

Elim kapı kolunu kavradı. Prens olsun ya da olmasın, kapıyı açma suratına çarpmaya çok yakındım. “Tahttan çekilmeyecek. Aklındaki plan ne olursa olsun, işe yaramayacak.”

“Haklı olabilirsiniz. Bu durumda kuzenim için üzülürüm. Hayatının geri kalanında, siyasi çıkar uğruna yaptığı bir evliliğe katılacak.” Andreas’ın yüzünde bir sempati vardı ama bunun her zamanı yaslanmasına izin vermedim. “Gizlemeye çalışsa da o tam bir romantik. Büyük aşklara falan inanıyor. Ne yazık ki tahtın vârisi için bu her zaman mümkün olmuyor.” Duraksadı. “Öte yandan, Steffen Holstein bir istisna olabilir. Güzel bir çift oldular, sence de öyle değil mi?”

Çeremide bir kas atmaya başladı.

“Dediğim gibi, ailemin ve ülkemin çıkarlarını gözetiyorum.” Andreas’ın gözbebekleri titredi. “Herkesin mutlu olmasını istiyorum. Steffen mükemmel bir eş adayı gibi görünüyor olabilir ama eğer tahttan çekilirse Bridget çok daha mutlu olur.”

“Böylece sen de kral olabilirsiniz.” dedim düz bir sesle.

Ortaaz silktilti. “Zaten o hiçbir zaman kraliçe olmayı istemedi. Ne için tahtı bana vermesin ki?”

“Biliyor musun, bunların hepsi kulağa kişisel bir problemmiş gibi geliyor. Senin problemin,” dedim soğuk bir sesle. “Bütün bunları bana neden anlattığını anlamıyorum.”

Andreas'ın gülümsemesi, tam gardımı hedef almıştı. "Prens-
sin kalici koruması olabilmek için başka bir ülkeye taşınan Ame-
rikalı bir personel mi? Bence nedenini anlıyorsun." Arkasından du-
vara de gitmeden önce ekledi. "Bana müsamaha gösterdiğiniz için
teşekkür ederim, Bay Larsen. Oldukça aydınlatıcı bir konuşma
oldu."

Bridget haklıydı. Şeytani, küçük pıslığın tekiydi. Tehlike-
li olmasından bahsetmiyordum bile. Bridget'la aramda olanlar
bilmiyor olabilirdi, yine de en azından benim ona karşı hislerim
olduğundan şüpheleniyordu.

Kapıyı çarparak kapattım.

Misafirhaneyi karıştıran Andreas mıydı? Bridget'ı suçlayacak
bir şey bulmayı umması dışında bunu yapması için iyi bir neden
düşünemiyordum, ki bu durumdan Andreas çok şanssız çıkardı.

Bir prensin suratına yumruk atmanın cezası neydi? Her ne ise,
buna gerçekten değebilirdi.

Telefonum çaldığında arayana bakmadan cevaplayarak, "Ne
var?" diye çıktım. Muhtemelen yine Christian'dı, beni daha da
boktan bir ruh haline sokmak için arıyordu.

"Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?" Bridget'ın keyifli sesi
battın üzerinden kulaklarıma sızdı.

Kaslarım gevşerken derin bir nefes verdim. "Seni başkası san-
dım, prenses." Duvara yaslandım. "Senin nedimelerle olman ge-
rekmiyor muydu?"

"Evet, banyoya kaçtım. Fazla konuşamam ancak düğün yarın
ve..." Bridget'in sesi alçaldı. "Seni özledim."

Aslında her gün birbirimizi görüyorduk ama onun ne demek
istediğini anlıyordum. Ben de sadece bize ait olan o anları özle-
yordum.

"Ben de seni özledim, prenses." Bu sefer gerçekten gülümsedim. "Seni hanyo penceresinden kaçmaya ikna etme şansım var mı?" Böylece geceyi çok zevkli bir şekilde sonlandırabiliriz, yanı-
 100 ram yerindeyse."

Kahkaha atarken burnundan tuhaf bir ses çıktığında şaşkınca
 101 gözyünü yarıda kesti.

Ben de bir kahkaha patlattım. "Az önce burnundan ses mi gel-
 102 di senin?"

"Hayır."

"Hiç prenseslik bir davranış değildi."

"Ses gelmedi." Hattın diğer ucunda yüzünün kıpkırmızı ol-
 103 duğunu neredeyse görebiliyordum. Acayip tatlıydı. "Her neyse,
 pencereden gizlice kaçamam. Üçüncü kattayız."

"Üçüncü kat o kadar da yüksek değil."

Bridget ofladı. "Senin için söylemesi kolay. Ölme riski taşıyan
 104 sen değilsin."

"Güven bana, prenses. Seni incitebilecek herhangi bir şey yap-
 105 manı istemektense kendi hayatıma son vermeyi tercih ederim."

Bu sözleri söylemeyi planlamamıştım. Ağzımdan öylece çı-
 106 kivermişlerdi. Sanki hep oradalarmış ve çıkmak için doğru anı
 bekliyorlarmış gibi.

İşin ilginç kısmı, rahatsız olacağım bir itirafa çok benzemesine
 107 rağmen bu sözleri söylediğim için üzülmemiş ya da utanmamış
 olmamdı. Sadece doğru hissettiriyorlardı.

Bridget'la birlikteyken her şey doğru hissettiriyordu.

"Biliyorum," dedi, sesi o kadar yumuşak ve sıcaktı ki sanki
 108 yanı başımda beni okşuyor gibiydi. "Sana güveniyorum."

Aramızda kendi anını bekleyen diğer söylenmemiş sözlerle
 109 dolu, anlamlı bir sessizlik oldu. Kalbim, hata yapmamam için
 beni uyarıyormuş gibi gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

“Çok yol kat ettik, değil mi?” dedim yavaşça. Pişman olacağım bir şey yapmadan -ya da söylemeden- bu gerginliği yok etmiştim. Buna ikimiz de hazır değildik. “Kedi köpek gibi didişmekten, tavşan gibi sikişmeye-”

“*Rhys.*”

“Ne? Seni tahtta yememe izin var ama sikişmek kelimesini söylememe izin yok mu?”

“İnanılmazsın.” Uyarıcı ses tonu eğlenceyle yumuşadı. “Ben...” Arka planda kapıya vurulduğunu duydum, ardından boğuk sesler geldi. Bridget telefonu eliyle kapatmış olmalıydı. “Üzgünüm, gelen Sabrina’ydı,” diye devam etti, sesi artık daha netti. “Gitmem gerekiyor, yarın görüşürüz.” Sesi daha da yumuşadı. “İyi geceler, Bay Larsen.”

“İyi geceler, prenses.”

Telefonu kapatmadan önce onun aramayı sonlandırmasını bekledim.

Eldorra kraliyet misafirhanesindeki evime bakarak uzun bir süre boyunca durdum. Bu hale nasıl geldiğimi merak ettiğim sırada, zihnim malum bir sarışının görüntüleriyle doluydu.

BÖLÜM 34

Bridget

BANYODAN ÇIKTIKTAN SONRA SABRINA, “HER ŞEY yolunda mı?” diye sordu. Kapıyı beni kontrol etmek için çalmıştı ve neredeyse yarım saattir ortada olmadığını o an fark etmiştim.

“Evet. Gelecek hafta yapılacak bir etkinlik için son dakika hazırlıklarıyla uğraşmak zorunda kaldım,” dedim bu yalanın dilimden bu kadar kolay çıkmasından utanarak. “Özür dilerim.”

“Özre gerek yok.” Televizyonda *The Devils Wear Prada** filmi oynuyordu, Sabrina kanepede kendinden geçmiş kız kardeşini ve en yakın arkadaşını işaret etti. “En azından sen uyanıksın.”

Küçük bir kahkaha attım. “Bir an önce *yatmalıyız*. Yarın senin için büyük bir gün.”

“Muhtemelen haklısın. Bu zamanın geldiğine inanamıyorum.” Sabrina bunalmış ve biraz da kaybolmuş bir şekilde nişan yüzüğüyle oynadı. “Gerçek değilmiş gibi hissettiriyor. Küçük bir düğün istiyordum ama...”

“Sirk alanı gibi olacak, öyle değil mi?” Yanındaki kanepeye

* Yönetmenliğini David Frankel’in yaptığı, dilimize “Şeytan Marka Giyer” olarak çevrilmiş komedi/dram filmi. (ç.n.)

çöktüm. “Kraliyet yaşamına hoş geldin. Nik tahttan feragat etmiş olsa bile, o hâlâ kan bağıyla bir asil ve yaptığı her şeyde kraliyeti temsil ediyor.”

“Biliyorum. Umarım kendimi utandırmam.” İfadesi ciddileşmeden önce bana gergin bir şekilde gülümsedi. “Bridget, birbirimizi çok iyi tanımadığınızı biliyorum, o yüzden gelin partimin bir parçası olmayı kabul ettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Gerçekten. Bu benim için çok kıymetli.”

“Elbette. Sen benim kız kardeşim sayılırsın.”

Nikolai bana tahttan çekildiğini ilk söylediğinde Sabrina’ya içerlemiştim. Bu gurur duyduğum bir şey değildi ama doğrudu. Eğer Nik onunla tanışmamış olsaydı hâlâ veliaht prens olacaktı ve ben de hayatımı New York’ta yaşıyor olacaktım.

Yine de şimdi ona bakarken, bunu yapabilsem bile ABD’deki hayatıma geri dönmeyeceğimi fark ettim. Orası bir özgürlük yanılsamasından başka bir şey değildi. Her gün aynı güne, sahte gülümsemelerin ve akıllamaz olayların monotonluğuna hapsolmuştum. Veliaht prenses olmak daha fazla kural ve daha küçük bir kafes demekti. Tabii aynı zamanda da daha fazla amacın olması anlamına geliyordu, hayatımda her zaman eksik olan tek şey buydu.

Nasıl olduysa, zaman içerisinde yeni rolüme alışmıştım. Tamamen rahat olmam biraz zaman alacaktı ama o da bir şekilde olacaktı.

“Evet. Umarım arkadaşın da olurum.” Sabrina elimi sıktı. “Nikolai’ı seviyorum, eğer tahttan çekildiği için memnun değilim dersem yalan söylemiş olurum. Buna rağmen bunun sana ne kadar büyük bir yük getirdiğini de biliyorum ve bunun için özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok. Âşık olmaktan başka bir şey yapmadın.”

Bunu biliyordum. Bunu her zaman biliyordum. Nikolai ve Sabrina'ya karşı duyduğum kırgınlık, bunu söylediğim anda kaybolup gitmişti.

Bu onların suçu değildi. Yanlış seçim diye bir şey yoktu. Nikolai, Sabrina yerine tahtı seçmiş olsaydı, bu onun için yıkıcı olurdu ama anlaşılabilirdi. Sabrina'yı seçmesi de anlaşılır bir şeydi. Aşk ya da ülke. Bir ulusun geleceği sizin omuzlarınızdayken yapılması imkânsız bir seçimdi.

Hatalı olan tek şey, onu bir seçim yapmaya zorlayan sistemdi.

“Abim sana bayılıyor,” diye ekledim. Nikolai ve ben çok yakın olmasak da onu aradaki farkı anlayacak kadar iyi tanıyordum. Sabrina'nın yanındayken daha farklı, daha mutlu birine dönüşüyordu ve ben bunu ondan asla esirgeyemezdim.

Sabrina'nın yüzü aydınlandı, az önceki stresinin bir kısmı silinmişti. “Bazen hâlâ bir rüya gibi geliyor,” diye itiraf etti. “Beni olduğum gibi, hatalarımla ve diğer her şeyimle gören, ne olursa olsun beni seven biriyle tanışmak.” Elimi tekrar sıktı, gözleri yirmi beş yaşın ötesinde bir bilgelikle bakıyordu. “Umarım sen de bir gün böyle bir aşk bulursun. İster Steffan'la ister başka biriyle.”

Güven bana prenses. Seni incitebilecek herhangi bir şey yapmanı istemektense kendi hayatıma son vermeyi tercih ederim.

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Bir gün.”

Ona söylediğim şeye rağmen o gecenin ilerleyen saatlerinde tavana bakıp Rhys, Steffan ve Kraliyet Evlilikleri Yasası'nı yürürlükten kaldırmak için gösterdiğim pek de net olmayan çabalar hakkında düşünüyordum. Bu krallıkta bir mutlu sona yer olup olmadığı ve benim için artık çok mu geç olduğunu da aklımdan geçirmeden edememiştim.

BÖLÜM 35

Rhys

BEKLENDİĞİ GİBİ, PRENS NIKOLAI VE SABRINA'NIN düğünü tam bir karmaşaydı. Şehrin yollarının yarısı kapanmıştı. Helikopterler törenin havadan görüntülerini çekmek için tepede dolanıyordu ve binlerce insan, gerçek hayatta yaşanan bir perimasalına bir an olsun şahit olabilmek için sokakları doldurmuştu. Dünyanın her yerinden basın mensupları düğüne akın etmişti; Sabrina'nın gelinlik kuyruğunun uzunluğundan, yıldızlarla dolu davetli listesine kadar her ayrıntıyı nefes nefese aktarıyorlardı. Gerçek törene yalnızca ilk yayın hakkına sahip olan, Eldorra'nın ulusal gazetesi ve televizyonundan muhabirler girebildi. Fakat bu, diğerlerini kilisenin dışındaki en iyi manzara yeri için mücadele etmekten alıkoymadı.

Bridget tüm günü nedimelerin yaptığı şeyleri yaparak geçirdi. Onlar gelin süitinde hazırlanırken, ben de Sabrina'nın koruması Joseph ile birlikte salonda nöbet tuttum. O da aynı şekilde Amerikalı bir korumaydı çünkü Nikolai tahttan çekilirken kraliyet muhafızları haklarından da vazgeçmişti.

Joseph önceki müşterisiyle yaşadığı yatak maceraları hakkında gevezelik ederken -hiç profesyonelce değildi ama adamın patronu değildim sonuçta- ben de çevreyi gözetliyordum. Bugünkü gibi büyük bir günün birçok şekilde ters gitme olasılığı vardı.

Neyse ki her şey sorunsuz görünüyordu ve aradan çok vakit geçmeden kapı açıldı. Sabrina gösterişli beyaz gelinliği ve duvagıyla parlayarak dışarı çıktı. Nedimeler de onun peşinden geliyordu, Bridget en arkadaydı.

Diğer nedimelerle aynı uçuk yeşil elbiseyi giymişti ama kimse- nin başaramadığı bir şekilde parlıyordu. Gözlerim göğüs dekoltesinin gölgesinde ve elbisesinin kalçalarını sardığı yerde oyalandıktan sonra bakışlarımı yüzüne çevirdim. Nefesim boğazımda tıkanıp kaldı.

Çoğu zaman onun gerçek olduğuna inanamıyordum.

Bridget yanımdan geçerken bana gizlice gülümsedi, takım elbisemi ve kravatımı takdir eder bir ifadeyle incelemişti. “İyi görünüyorsunuz, Bay Larsen,” diye mırıldandı.

“Siz de öyle.” Arkasına geçip sesimi neredeyse duyulmayacak kadar alçalttım. “O elbiseyi yırtmak için sabırsızlanıyorum, prenses.”

Cevap vermese de yüzünü yanaklarındaki pembe parıltıyı fark edecek kadar görmüştüm.

Sırıttım fakat keyfim uzun sürmedi çünkü düğün salonuna girdiğimizde ilk gördüğüm kişi ön sıralardan birinde oturan siktiğimin Steffan Holstein’iydi. Parlak ayakkabılar, taranmış saçlar ve Bridget’in üstüne dikilmiş gözler.

Otelde yanında gördüğümüz kadını becerdiğine emindim ama eğer Bridget’a öyle bakmayı kesmezse o dilini söker, sonra da onunla Steffan’ı ölümüne boğardım.

Kendimi kafamdan geçen şiddetli düşüncelere değil, törene

odaklanmaya zorladım. Bu Elin'in talimatlarında yer almıyordu. Yine de bir kraliyet düğününün ortasında yüksek mevkili bir konuğu öldürmenin hoş karşılanmayacağını varsayıyordum.

Bridget mihraptaki yerini alırken ben de gölgelerde kalıp onu büyük bir zevkle seyrettim. Yüzü bana dönüktü, Nikolai ile Sabrina yeminlerini okurken bakışlarımı yakaladı ve bana o küçük gülümsemelerinden birini daha sundu. O kadar küçük bir hareket ki, onun her mikro ifadesine aşına olmayan insanlar bunu kaçırırdı.

Omuzlarım gevşerken ağzım kendi küçük gülümsemesiyle kıvrıldı.

Athenberg'in en büyük kilisesinde, yüzlerce insanın burnunun dibinde yaşadığımız, sadece bize ait olan bir andı.

Tören sona erdikten sonra herkes yapılacak ilk büyük kutlama için sarayın balo salonuna gitti. İkincisi, daha samimi bir akşam ziyafetiydi, Nikolai ve Sabrina'nın saraydan sadece on dakikalık yürüme mesafesindeki yeni evleri Tolose Malikânesi'nde gerçekleşti. Ailenin en yakın arkadaş ve akrabalarından sadece iki yüz kişi davet almış, basına izin verilmemişti.

Orası konukların kendilerini gerçekten rahat bıraktıkları yerdidi... Ve benim Bridget ile Steffan'ın birlikte dans etmesini izlemek zorunda kaldığım yer. Adam ellerinden birini Bridget'in belinin alt kısmına koymuştu ve Bridget onun söylediği bir şeye gülümsüyordu.

Kıskançlık, keskin ve acımasız pençelerini bana sapladı.

Joseph bakışlarımı takip ederek, "Hoş görünen bir çift olduklar," dedi. "Prenses ve düğün. Peri masalı saçmalığı." Başını iki yana sallayarak kıkırdadı. "Senin ya da benim gibi ortalama bir adamı asla seçmeyecek olması çok kötü, ha? Onu öyle bir sikedim ki--"

“Bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat et.” Ölümcül bir sessizlik sözlerimi keskinleştirdi. “Yoksa söyleyeceğin son şey olur.”

Steffan dokunulmaz olabilirdi ama Joseph? Onu parçalara ayırabilir ve dişlerimi temizlemek için kemiklerini kullanabilirdim.

Bunu o da biliyor olmalıydı çünkü hemen sustu ve benden birkaç santim uzaklaştı. “Şakaydı,” diye mırıldandı sonrasında. “İşini biraz fazla ciddiye almıyor musun?”

“Biraz saygı göster. O, veliaht prenses.” *Sen onun ayakkabılarındaki kiri temizlemeye bile layık değilsin.*

Sabrina, Joseph’i nereden bulmuştu da koruması yapmıştı? Adamın sosyal inceliği tuğla kalınlığındaydı ve bunu söyleyen kişi bendim; dudaklarımı üstüne yapıştırsalar bile kimsenin kıcını öpmeyen ve öpmeyecek olan adam.

Joseph bir daha konuşmayacak kadar akıllıydı. Somurtkan bir ifadeyle birkaç adım ötemde durdu. Gücenmesi umurumda bile değildi. Endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Şarkı değişmesine rağmen Steffan ve Bridget dans pistinde kaldı. Bridget’in sosyal zorunluluk yüzünden orada olduğunu biliyordum ama bu onları bir arada görmeyi daha az berbat hale getirmiyordu. Özellikle de Joseph haklıyken. Uyumlu bir çift olmuşlardı. Bridget, meleksi ve muhteşem. Steffan, o süslü smokin içinde şık ve güler yüzlü.

Bir de ben vardım, dövme ve yara bere içinde. Daha önce yaptığım şeyler ve ellerimdeki kan peşimi bırakmıyordu.

Steffan, Bridget için her açıdan daha iyi, daha kolay bir seçenektir. Büyükbabası, saray, basın... Hepsi salyalarını akıtarak prenses ve dükün aşk hikâyesini bekliyordu.

Sikimde bile değildi.

Bridget benimdi.

Onu almaya hakkım yoktu ama yine de alacaktım. Gölüşü, korkuları, sevinci, acısı... Vücudunun her santimi ve kalbinin her atışı. Hepsi benimdi.

Ve onu başka bir adamın kollarında izlemekten bıkmıştım.

Yerimden ayrıldım ve Joseph'in itirazlarını duymazdan gelerek dans pistinde ilerledim. Protokoldeki her kuralı çiğniyordum ama zaten saat geç olmuştu, konukların çoğu benimle ilgilenemeyecek kadar sarhoştı. Pek çoğunun dikkat etmeyeceği bir çalışandım ve şu anki durumda, bu benim lehimeydi.

"Majesteleri." Normalde sakın olan sesimde karanlık bir hava seziliyordu. "Böldüğüm için üzgünüm ancak Jules aradı. Acil bir durum var."

Bridget dans ederken onun telefonunu tutuyordum, bu yüzden mantıklı bir mazeretti.

Yüzünde bir panik oluştu. "Hayır, olamaz! Ciddi bir şey olmalı. Acil olmadıkça asla aramaz." Steffan'a baktı. "Senin için sorun olur mu..."

"Elbette hayır," diye yanıt verdi düğ. Oteldeki o garip, rahatsız Steffan'dan eser yoktu. "Anlıyorum, lütfen aramayı cevaplayın. Ben burada olacağım."

Eminim olursun. Belki de bir garsona içkisine bir şey katması için rüşvet verebilirdim. Onu öldürecek kadar değil, gecenin geri kalanında etkisiz hale getirecek kadar.

Kutlama salonundan çıkarken oyuna devam etmesi için Bridget'a telefonunu uzatsam da, "Jules aramadı," diyerek durumu açıkladım.

"Ne?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Öyleyse neden..."

"Sana fazla yaklaştırmaya başlamıştı." Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki çenem acıyordu.

Bridget'ın ifadesi düzelmeden önce birkaç saniye geçti. Etrafına baktıktan sonra, "Onunla dans etmem gerektiğini biliyosun," diye fısıldadı.

“Onunla *iki kez* dans ettin.”

“Rhys, teknik olarak o benim flörtüm.”

Söylememesi gereken bi şey söylemişti. Yüzünü buruşturmasına bakılırsa, bunu o da biliyordu.

Düğün öncesi yaptığım araştırma sayesinde kütüphane olduğunu bildiğim yerin önünde durdum. “İçeri gir,” dedim kısaca.

Sert bir yutkunma Bridget’ın boğazındaki narin çizgileri bozdu, hiç tartışmadan itaat etti.

Onun peşinden içeriye girip kapıyı arkamızdan hafif bir *klik* sesiyle kilitledim. Oda henüz tam olarak döşenmemiştir. Bir kilim, bir masa ve büyük bir ayna dışında boştu. Işıklar kapalıydı ama perdelerin arasından, Bridget’ın temkinli ifadesini görmeme yetecek kadar ay ışığı sızıyordu.

“Sana düğüne onu getirmem gerektiğini söylemişim,” dedi Bridget. “Herkes benim bir flörtle gelmemi bekliyordu, onunla sadece bir kez dans etmem garip olurdu.”

“‘Flört’ demeyi kes.” Sesim, ürpermesine yetecek kadar yumuşak ve tehlikeli çıkmıştı.

Pencerenin yanındaki masaya doğru yürüdüm. Ardından masaya yaslanarak Bridget’ı karanlık, kısık gözlerle izledim.

Sahiplenme ve öfke duyguları beni ele geçiriyordu. Ona değil, durumumuza ve suçlular gibi gizlice buluşmaya zorlandığımız bu dünyaya öfkeliydim. Onu, *bizi* saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Onun bana ve sadece bana ait olduğunu tüm dünyanın bilmesini istiyordum. Kendimi onun tenine dövmelemek, beni asla içinden çıkarmasın diye en derinlerine işlemek istiyordum.

“Elbiseni çıkar,” dedim.

“Rhys-”

“Çıkar. Dedim.”

Odanın karşı tarafından Bridget'ın nefesinin teklediğini duydum ama benimle bir kez daha tartışmadı. Bunun yerine elbisenin arkasına uzandı ve gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan dediğini yaptı.

Sert nefeslerimiz dışında, fermuarın yumuşak metalik sesi içerdeki sessizliği bozan tek sestti.

Hareketsiz kaldım, kaslarım çok gergindi.

Bu duvarların dışında onu istediğim gibi sahiplenemiyordum ama tam burada, şu anda, sadece ikimiz varken?

İkimiz de perişan hale gelene kadar benim olacaktı.

BÖLÜM 36

Bridget

ELBİSEM BİLEKLERİMİN ETRAFINDA TOPLANARAK beni sadece dantel sutyenim ve tangamla bıraktı. Titremeye başladım. Beklentiden mi, yoksa soğuk havadan mı emin değildim. Muhtemelen ikisinin karışımıydı.

Rhys'in silueti ay ışığının önündeydi. Yüzünü göremesem de üzerimde gezinen bakışlarının sıcaklığını *hissedebiliyordum*. Bir âşığın dokunuşu gibi karanlık ve sahipleniciydi, arkasında tüylerimi ürperten enfes bir iz bırakıyordu.

Dudaklarımı ıslattım, ona dokunmak için can atıyordum ama o söyleyene kadar hareket etmemenin benim için en iyisi olduğunu biliyordum.

"Sutyen. Çıkar onu."

İki saniye sonra, beyaz dantel yerdeki yeşil ipeğe katıldı.

İç çamaşırımı çıkarmak için uzandım fakat alçak bir homurdanma hareketimi durdurdu.

"Sana bunu yapmanı söylemedim." Rhys'in gözleri göğüslerimde oyalandı ve çoktan camı kesebilecek kadar sertleşmiş

meme uçlarım daha da büzüştü. Rhys o aldatıcı yumuşak ses tonunu kullanmaya devam ederek, “İç çamaşırın, eldivenlerin ve topuklu ayakkabılarını kalsın,” dedi. “Bana doğru sürün.”

İçim bu emir karşısında kasılırken şokla bir nefes verdim.

Hayatımda hiç kimse için sürünmemiştim. Hem de neredeyse tamamen çıplakken, hiç yapmamıştım. Geleceğin kraliçesi olmasam bile bu aşağılayıcı olurdu. Utandırıcı. Ahlaksızca.

Ve ben, hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, soğuk ahşap zeminin çıplak tenime değmesiyle tekrar titremiştim.

Ve sürünmeye başladım.

Oda o kadar büyük değildi ama beklenti, odanın sonsuzmuş gibi görünmesini sağlıyordu. Yolun yarısında, duvara monte edilmiş boy aynasında kendimi gördüm. Bu görüntü karşısında bedenim yandı.

Nedime kıyafetimin parçası olan dirsek boyu zarif eldivenlerimi hâlâ giyiyordum ama üstümde sadece topuklu ayakkabılarım ve tangam varken çok müstehcen görünüyorlardı.

Nefesim daha da düzensizleşti. O kadar ıslanmıştım ki bacaklarım birbirine değince kayıyordu, Rhys’e ulaştığımda bacaklarımdan aşağı sular akmaya başlamıştı.

Ayaklarının dibinde durup yukarı doğru baktım. Onu artık daha net görebiliyordum ama gözlerinde yanan ateş dışında ifadesi anlaşılmazdı.

“Aferin kızım.” Bir eliyle saçlarımı kavrarken diğer eliyle de pantolonunun düğmelerini açtı. Kalın ve sert aleti dışarı çıktı, şişmiş başından zevk suları damlıyordu.

Tanrım, onu tatmam lazımdı. Hiç kimse beni onun kadar tahrik etmemişti. Her kelimesini, her dokunuşunu, her bakışını. Hepsi istiyordum.

Yalvaran gözlerle ona baktım.

Rhys daha başıyla onaylamayı bitirmemişti ki onu ağzıma aldım, aletini hevesle yalayıp emerken inlemelerinin ve saçımı çekişinin tadını çıkardım.

“Halkın seni şu an görebilse ne derdi, prenses?” diye hırlarken aletini daha derine itti. Boğazıma değene kadar. Tükürükler saçarak bir ses çıkardım, büyüklüğü yüzünden gözlerim sulanmıştı. “Sürünürken ve korumanın sikini gırtlığına kadar sokarken?”

İnleyerek anlaşılmaz bir cevap verdim. Elim bacaklarımın arasına kaydı ama ben oraya temas edemedim Rhys beni yukarı çekip sert, cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarımı yakaladı.

Steffan konusunda hâlâ kızgındı. Dilinde bunun tadını alabiliyor, kıcımlı sıkan ellerinin sertliğinde hissedebiliyordum.

“Sen benim için bir korumadan daha fazlasısın.” Şehvetle kaplı sisimizin ortasında bile, onun bunu anlamasına ihtiyacım vardı.

Rhys iğneleyici bir tavırla, “Evet, ayrıca seni boşaltabiliyorum,” dedi. “Bahse girerim oradaki ödleğ aristokratların hiçbiri seni ihtiyaç duyduğun şekilde beceremez.”

Oltaya gelmedim. “Bundan daha fazlasısın.”

Bu, kalbimdekileri dile getirmeye en çok yaklaştığım andı.

Rhys’in gözlerinde savunmasız bir şey titreşti ve yüzü tekrar sertleşmeden önce dokunuşu bir saniyeliğine yumuşadı. Beni kendi etrafında döndürüp masanın üzerine eğdi, ardından her santimi benimle birleşene kadar vücudunu benimkine bastırdı.

Ağzını kulağıma yaklaştırmak bir elini benimkine doladı. “Bir şeyi bilmeni istiyorum, prenses,” dedi, tenime çarpan sesi boğuktu. “Dünyada sahip olmak istediğim pek bir şey yok. Bana sonsuza dek yetecek kadar boktan şey gördüm ve yaptım. Ama sen...” Boştaki eliyle çenemi kavradı. “Sen bana aitsin. Yasaların

veya başkalarının ne dediği umurumda bile değil. *Sen benimsin* Anladın mı?”

“Evet.” Elini sıktım, kalbim ve bedenim tamamen farklı nedenlerle sızlıyordu.

Rhys sert, titrek bir nefes vererek geri çekildi. Tam itiraz edeceğim sırada bacaklarımı sertçe ayırıp iç çamaşırımı aşağı indirdi.

Midemde oluşan beklenti balonu gerildi. “Bilmen gereken bir şey daha var.” İki parmağını ıslaklığında gezdirdikten sonra ağzıma soktu ve beni kendi tadıma bakmaya zorladı. Dilimdeki yabancı tatla birlikte ağzımdan istemsiz bir inilti çıkmıştı. “Başkalarının benim olana dokunmasından hoşlanmam. Özellikle de ben olmayan bir *flört* söz konusu olduğunda.”

O kelimeyi söylediğim anda başıma bela olacağını biliyordum.

“Ama belki de bunu iyice anlamam için bir derse ihtiyacın vardır.” Rhys başparmağını şişmiş klitorisime sürttü. Ardından avucunu başparmağının olduğu yere sertçe indirdi. Vücudum sarsılırken boğazımdan şaşkınlık ve acı dolu bir bağırış koptu ama Rhys’in ağzımın içinde duran parmakları sesi boğdu.

Avucunu sesli bir tokatla tekrar amımın üzerine indirdi. Sonra bir kez daha. Ve tekrar.

Titriyordum, jilet gibi keskin bir his içimi kaplarken gözlerim yaşlarla doldu. Tüm dünyam bacaklarımın arasındaki, nabız gibi atan ısıdan ve bana eşit ölçüde hem acı hem de zevk veren adamdan ibaret hale gelmişti.

“Amın kime ait?” Rhys parmaklarını ağzımdan çekip göğüslerimi sıktı.

“Sana,” diye soludum. Masanın kenarını o kadar sıkı kavramıştım ki parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu.

“Tekrar söyle.” Sertti. Talepkârdı. Otoriterdi.

“Sana! Amım sana ait.” Klitorisime acı verici başka bir tokat indirdiğinde sesim bir hıçkırıkla kesildi.

“Aynen öyle. O bana ait ve bunu sakın unutma.” *Tokat.* Ağlamaklı bir şekilde sızlandım, onu aynı anda hem kendimden itip hem de daha sert çekmeye çalışıyordum. Olanlar hoşuma mı gidiyordu yoksa nefret mi ediyordum anlayamıyordum. Sırılsıklam olmuşum, alev alev yanıyordum ve meme uçlarımın masaya her sürünüşü, zonklayan klitorisime başka bir ısı dalgası gönderiyordu.

“*Flörtünle* tekrar dans edecek misin?” Rhys’in sesi, zor kontrol ediyormuş gibi temkinliydi.

Başımı iki yana salladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

“Güzel.” *Tokat.* “Çok ıslaksın, prenses.” *Tokat.* “Klitorisinin şu anda ne kadar güzel ve şiş göründüğünü görmelisin. Sanki ona daha sert şaplak atmam için yalvarıyormuş gibi.” *Tokat.*

Çok fazlaydı. Sözleri, vahşiliği, edepsiz cezası, bunu ailemin ve arkadaşlarımdan bulunduğu koridorun hemen sonunda yapıyor olduğumuz gerçeği.

Parçalarıma ayrılarak patladım. Sertçe. Uzun uzun ve şiddetli bir şekilde. Kulaklarım uğuldadı, dizlerim büküldü, gözlerimin arkasında ışıklar patladı. Hayatımın en güçlü orgasmı bir elektrik fırtınası gibi içimi delip geçerken Rhys beni kaldırmıyaydı kesinlikle yere düşerdim. Çığlıklarımı bastırmak için başımı eğip yüzümü koluma gömmek zorunda kaldım.

Rhys’in dilinin klitorisimi nazikçe okşadığını, yanma hissi geçene kadar yalayıp yatıştırdığını hissettiğimde aklımı uçuran orgasmımın dalgaları hâlâ sürüyordu.

Tam kendimi toparladığımda Rhys ayağa kalktı ve aletini yavaşça içime itti. Sonra tekrar yavaşça, sadece ucu içeride kalana kadar geri çekilip duraksadı. Bir nefes aldım ama gecenin ilk ger-

çek nefesi, Rhys içime aniden şiddetli bir darbeyle çarptığında bir çığlığa dönüştü. Saçımı tutan yumruğu bana her vuruşunda sabit durmamı sağlıyordu. Gecenin başındaki nezaketiyle şimdi beni becerirken sahip olduğu vahşi öfke arasındaki zıtlık, duyularımı öyle bir şaşırtmıştı ki masaya canım pahasına tutunmaktan başka çarem kalmamıştı.

İçeri, dışarı. Her seferinde daha sert ve daha hızlıydı. Ta ki omurgamın dibindeki karıncalanmalar yeniden canlanana ve ben tekrar uçurumun kenarına gelene kadar.

“Ah, Tanrım. *Rhys*.”

“İşte bu, prenses.” Omzuma bir öpücük kondurdu, onun hareketleri de düzensizleşmişti. Gelmek üzereydi. “Ne kadar iyi bir kızsın. Benim için gel hadi.”

Geldim. Durmadan, hiç utanmadan onun etrafında bir milyon parçaya ayrıldım.

Rhys yüksek sesle inleyerek boşalırken, sadece bedenimin değil, kalbimin de tüm parçalarına sahip olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

BÖLÜM 37

Bridget

RHYS VE BEN KUTLAMAYA GERİ DÖNMEDİK. Benimle işi bittiğinde, diğer insanlarla yüzleşebilecek kadar toparlanmamın hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden de yan kapıdan sıvışıp saraya geri döndük. Mucize eseri kimse bizi görmemişti.

Bir nedimenin kimseye tek kelime etmeyip erkenden ayrılması korkunç bir davranıştı ama müsaade istediğimiz vakitte kutlama çoktan sona ermişti ve zaten çoğu insan da yokluğumu fark edemeyecek kadar sarhoştı.

Ancak Steffan'ı tek başına bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum. Ertesi sabah onu aradım ve arkadaşımın acil durumunun beklenenden uzun sürdüğünü iddia ederek bolca özür diledim. Beklendiği gibi, çok nazik bir tepki verdi. Kutlama sırasında otelde olduğu kadar gergin olmasa da dikkati dağılmış bir haldeydi, benim ani ayrılışımla birlikte rahatlamış olabileceğinden şüphelendim.

Aramamı sonlandırdıktan sonra Mikaela, "Nereye gittin?" diye sordu. Odamdaydık ve Erhall'ın, Kraliyet Evlilikleri Yasa-

sı'nın yürürlükten kaldırılması hakkındaki önergeyi gündeme getirmesinin yollarını düşünerek beyin fırtınası yapıyorduk. "Kutlamanın yarısında ortadan kayboldun."

"Üniversite arkadaşlarımdan biri acil bir durumla ilgili aradı." Erhall'ın parlamento oylama sicilini incelerken bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Gerçekten mi?" Sesi şüpheli geliyordu. "Farklı ülkelerde olmanıza rağmen mi?"

"Kişisel bir konuda tavsiyeye ihtiyacı vardı."

Başka bir yalan daha. Birbiri ardına birikiyorlardı ve çok geçmeden kendimi içlerinden çıkaramayacağım bir hale gelecektim.

Sayfayı gereğinden fazla güç kullanarak çevirdim.

"Tamam." Sesinde bir parça şüphe kalmıştı ama Mikaela konuyu uzatmadı. "Kuzenin seni aradığı için sordum sadece."

Dondum. "Andreas mı? Resepsiyonda beni mi arıyordu?"

"Evet, sana söylemesi gereken önemli bir şey olduğunu söyledi."

Kalp atışım hızlanmaya başladı. *Aşırı tepki veriyorsun.* Andreas'ın çoktan gittiğini düşünmüştüm. Biz oradan ayrılmadan çok önce onun Nikolai ve Sabrina'ya veda ettiğini duymuştum. Ben mi yanlış duymuştum yoksa o herhangi bir nedenle geri mi dönmüştü? Rhys ile birlikte ayrıldığımı görmüş müydü? Görse bile, ne yaptığımızı bilemezdi... Tabii bizi takip etmediyse. Fakat Andreas *biliyor* olsaydı bunu ilk fırsatta yüzüme vururdu, aradan koca bir gün geçmişti.

Olası her senaryoyu düşünürken başım döndü. "Ona nerede olduğumu söyledin mi?"

"Hayır," dedi Mikaela yavaşça. "Nerede olduğunu bilmiyordum. Unuttun mu?"

"Doğru, affedersin." Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Beynim şu an yanmış durumda. Buna daha sonra devam edebilir miyiz?"

“Tabii. Zaten katılmam gereken bir akşam yemeği vardı.” Çantasını toplayıp askısını omzuna takarken yüzünde endişeli bir ifade gezindi. “Başka bir şey olmadığına emin misin? Haftalardır tuhaf davranıyorsun.”

“Evet, sadece stresliyim. Bir tatile ihtiyacım var.” Zorla güldüm. “Sonra konuşuruz. Akşam yemeğinin tadını çıkar.”

Mikaela gittikten sonra Erhall’la ilgili notlarımı bir kenara bırakıp vatandaşlardan o hafta gelen mektupları yanıtladım. Hem fiziksel hem de elektronik postalar o kadar birikmişti ki artık bir asistan tutmak zorundaydım. Yine de elimden geldiğince postaları kişisel olarak yanıtlamayı seviyordum. Ayrıca Andreas hakkındaki endişelerimden uzaklaşmak için bu iyi bir fırsattı.

Mikaela’nın yaptığı tek bir gereksiz yorumu çok fazla kafaya takmıştım. Andreas beni herhangi bir nedenle arıyor olabilirdi ve onun önemli olduğunu düşündüğü şeyler çok çarpık olabiliyordu. Muhtemelen kutlama için yanlış masaya oturtulmasından falan şikâyet etmek istemişti.

Dizüstü bilgisayarına yeni bir e-posta bildirimi geldiğinde mektup yığınının yarılmasını görmüştüm. Onu neredeyse görmezden geliyordum ama içimdeki bir şey beni ona tıklamaya zorladı. Gönderenin e-posta adresiyle (adını hiç duymadığım bir bölgeye ait rasgele bir sayı ve harf dizisiydi) attığı tek satırlık mesajı gördüğümde ise şüphem arttı.

Yeterince dikkatli değilsiniz, majesteleri.

E-postaya eklenmiş MP4 dosyasına baktım. İsim yoktu, içeriğine dair hiçbir ipucu yoktu.

Bilinmeyen göndericilerden gelen garip dosyaları açmamak Bilgisayar Güvenliği 101 konusuydu ama bu sadece benim yakın çevremde olan bir e-postaydı. Kamu yazışmaları için ayrı bir adres kullanıyordum.

Öte yandan, özel olsa bile bir e-posta adresini bulmak çok zor değildi.

Merakım çekincelerime ağır bastı, dosyaya tıkladım.

Beni affedin bilgisayar güvenliği tanrıları.

Video açıldı ve otomatik olarak oynamaya başladı. O kadar karanlık ve kötü bir görüntüydü ki ne olduğunu anlamam bir dakikamı almıştı ama anladığımda yüzümdeki tüm kan çekildi.

Masamın kenarını kavradım ve Nikolai'ın kitaplığında, Rhys'le birlikte olan görüntüme dehşet içinde baktım. Hiç ses olmasa bile suçlanabilecek bir kanıttı. Masanın üzerine eğilmiştim ve Rhys saçımı kavramış, beni arkadan beccriyordu.

Videonun yarısında başımı çevirmemiş olsaydım tanınmayacak kadar karanlıktaydım. Rhys'in yüzü kamerada hiç görünmese bile saçları, boyu ve yapısı kimliğini net bir şekilde belli ediyordu. Ayrıca izleyen herkesin, kimin ne yaptığını tam olarak anlaması için kaliteyi düzeltmek ve yeterince parlak hale getirmek çok zor olmasa gerekti.

Kusacaktım.

Tenim yanıyordu, terlemeye başlamıştım. Aklımdan soru üstüne soru geçerken kulaklarımı tuhaf bir uğultu doldurdu.

Video nereden gelmişti? Kim elini bu kadar çabuk tutabilmişti? Kim nereye bakacağını biliyordu?

Açıya bakılırsa kamera odanın içindeydi. Nikolai ve Sabrina özel malikânelerinde güvenlik kamerası bulundurmama konusunda kararlı olmasına rağmen. Onu oraya birisi kurmuş olmalıydı. Nikolai ve Sabrina'yı bir şey yaparken yakalamayı umup onun yerine Rhys ve beni mi yakalamışlardı? Ama neden her yeri bitmemiş bir kütüphaneye bir kamera yerleştirmişlerdi ki? Neden yatak odası ya da ofis değildi?

Hepsinden önemlisi... gönderen kişi benden ne istiyordu?

BÖLÜM 38

Bridget

HAFTANIN GERİ KALANINDA SİNİRLERİM BERBAT haldeydi.

Bunu saklamaya çalışsam da herkes fark etmişti; Rhys, Mikaela, ailem. Stresten olduğumu söylüyordum ama bana inandıklarından emin değildim.

Videodan kimseye bahsetmemiştim. Henüz bahsedemezdim. Gönderen kişi o zamandan beri benimle iletişime geçmemiş, e-postalarına verdiğim yanıtların hiçbirisi iletilmemişti. Nikolai ve Sabrina'nın güvenlik ekibini "önleyici tedbirler almak" bahanesiyle evlerinde böcek taraması yapmaya ikna ettim fakat hiçbir şey bulamadılar. Kütüphanede bile.

Bu daha iyi hissetmemi sağlamak yerine, beni sadece daha çok germişti. Gönderen kişi her kimse, şehrin en yüksek güvenli binalarından birine fark edilmeden girip çıkabiliyordu ve bu hiç iyi değildi. Hem de hiç.

En büyük şüphelim Andreas'tı ama o kendini tutacak bir tip değildi. Elinde benim ve Rhys'in kahrolası bir videosu olsaydı,

onu anında yüzüme vurmaya başlardı. Benimle alay ederdi. Muh-temelen bana şantaj yapardı. Bir kez gönderdikten sonra, neredeyse bir hafta boyunca tekrar yazmadan duramazdı.

Kutlamada beni aramıştı -neden olduğunu hâlâ bilmiyordum çünkü onu düğünden beri görmemiştim ve benimle iletişime geçmemişti- ama bu biz kütüphanedeyken olmuştu.

Andreas *değilse* kim olabilirdi? Ve son adımı ne zaman atacaktı?

Çünkü son bir kozu daha vardı. Bundan emindim.

Bir hayır kurumu dükkânındaki kurdele kesme töreninden saraya geri dönerken, “Canını sıkın bir şey var,” dedi Rhys. “Bana stres olduğunu söyleme, o değil.”

Zayıf bir şekilde gülümsedim. “Her şeyi bildiğini sanıyorsun.”

Rhys’e *söylemeliydim*. O ne yapılacağını bilirdi. Ama küçük, aptal ve bencil bir yanımla, ona söylemenin bize nelere mal olacağından korkuyordu. Birinin bizi bildiğini öğrenirse, benden uzak durup ilişkimizi bitirir miydi?

Eğer ona söylemezsem de video yüzümüzde patlayabilirdi. Onu her halükârda kaybederdim.

Kararsızlıktan başım ağrıyordu.

“Senin hakkındaki her şeyi biliyorum.” Rhys’in derin ve kendinden emin sözleri içime işledi.

Söyle ona. Bir yara bandını çeker gibi bir anda söyle gitsin. Aksi takdirde bu sır Tanrı bilir ne kadar süre boyunca başımın üzerinde, tıpkı düşmeyi bekleyen bir giyotin* gibi duracaktı.

Ben konuyu açmaya fırsat bulamadan araba durdu. Düşüncelerime o kadar kapılmışım ki saraya doğru değil de ters yöne gittiğimizi fark etmemiştim bile.

Rhys Athenberg’in eteklerindeki bir ormanın yanına, yolun

* İdam mahkûmlarının başını kesmek için geliştirilmiş bir idam aracı. (ç.n.)

kenarına park etmişti. Lisedeyken Nikolai'la burada bir kez kamp kurmuştuk -elbette sıkı gözetim altında- ama o zamandan beri bu tarafa hiç uğramamıştım.

Rhys beni ormanın içinden geçirirken kafa karışıklığımın daha da arttığını fark edince, "Güven bana," dedi. Ağaçların arasında kıvrıla kıvrıla uzanan boş bir patika vardı, yani ormanın hediyecek eşya dükkânı ve park yeri olan bir ana girişi olmasına rağmen insanlar kestirme yolu seçmiş olmalıydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadım. Ağaçların saygı dolu sessizliğini bozmak istemiyordum.

"Göreceksin."

Her zamanki gibi gizemliydi.

İç çektim, aynı anda hem gıcık olmuş hem de meraklanmıştım.

Bir yanım ona videodan şimdi bahsetmek istese de sürprizi görmeden bu atmosferi bozmak pek iyi olmazdı, öyle değil mi?

Bahaneler, bahaneler, diye fısıldadı vicdanım.

Onu görmezden geldim.

Gideceğimiz yere vardığımızda ağızımdan küçük bir şaşkınlık sesi çıkmasına engel olamadım. "Rhys..."

Büyük, güzel bir çardak dışında hiçbir şeyin olmadığı bir açıklıkta duruyorduk. Ormanın bir çardağı olduğunu bile bilmiyordum.

Burası birlikte olduğumuz ilk seferi net bir şekilde çağrıştırdığı için kalbim sıkışmıştı. "Yakalanırsak, mevkin kullan." Rhys elini uzattığında tuttum ve onu ahşap yapının içine doğru takip ettim. "Yine de ana patikadan oldukça uzaktayız, bu yüzden bir sorun olmayacağını düşünüyorum."

"Burayı nasıl buldun? Çardaklara fısıldayan adam gibisin."

Rhys güldü. "Bir ara burada yürüyüş yapmayı planlamış ve parkur haritalarını incelemiştim. Çardak gizli değil. Sadece çoğu insan buraya gelemeyecek kadar tembel."

“Neden...” Telefonundaki bir şeylere tıkladı, havayı yumuşak bir müzik doldurduğunda yeniden sessizleştim.

“Doğrunda hiç dans edemedik,” dedi basitçe.

Göğsümde kabaran duyguyu saklamaya çalışarak, “Sen dans etmemden hoşlanmıyorsun,” diye şaka yaptım.

Nikolai’nin kutlaması sırasında kütüphanede olanlar sonsuza kadar aklımda kalacaktı.

“Dans etmene bayılıyorum. Ama sadece benimle.” Boştaki elini belime koydu.

“Sen dans etmezsın.”

“Yalnızca seninle dans ederim.”

İçimdeki ateş şiddetlendi. “Dikkat edin Bay Larsen, yoksa benden gerçekten hoşlandığınızı düşüneceğim.”

Dudakları bir sırıtişla kıvrıldı. “Bebeğim, hoşlanmayı geçeli çok oldu.”

Midemdeki kelebekler patladı ve damarlarıma tatlı, altınmısı bir sıcaklık doldu.

Günler sonra ilk kez gülümsedim.

Rhys’in kollarına adım attım. Yüzümü göğsüne gömüp o temiz, rahatlatıcı kokusunu içime çekerken müzik eşliğinde sallandık.

Danslarımız hep bizim olacaktı. Gizli, özel... yasak.

Bir yanım için, sadece bize ait anlar çok kıymetliydi ama diğer yanım saklanmak zorunda kalmamayı diliyordu. Biz kirli bir sır değildik. Hayatımdaki en güzel şeydik ve bunu diğer tüm güzel şeylerin paylaşılmalı hak ettiği şekilde, tüm dünyayla paylaşmak istiyordum.

“Nerelere daldın, prenses?” Parmaklarımı sırtımdan aşağı kaydırdı. Ben de kalbim acırken gülümsedim.

Beni çok iyi tanıyordu.

“Tam buradayım.” Yüzümü kaldırıp onu öptüm. Yavaş ve tatlı

bir şekilde, dünyanın tüm vaktine sahip olan insanlar gibi birbirimizi keşfettik.

Ama biz o vakte sahip değildik.

Öpücük, müzik, çardak... mükemmel bir andı.

Ne yazık ki tüm güzel anlar gibi, çok uzun sürmeyecekti.

Eninde sonunda bitecekti, biz de bitecektik.

“Bridget, uyan!”

Ertesi sabah, yumruklanan kapı beni uykumdan uyandırdı.

İnledim. Kalbim Mikaela’nın sesindeki katıksız panikle istemsizce dörtmala koşmaya başlamışken bile vücudum direniyordu.

“Bridget!” Daha fazla yumruklama.

“Bir dakika!” Kendimi yataktan zorla kaldırdım ve üzerime bir sabahlık giyip kapıyı açtım. Mikaela’nın kocaman açılmış gözlerine, yüzündeki gergin ifadeye baktım. Teni her zamankinden daha solgundu, çilleri burnunun ve yanaklarının üzerinde koyu renk bir takımyıldızı gibi göze çarpıyordu.

Saraydan sadece birkaç dakika uzakta yaşıyordu ama acil bir durum olmadığı sürece bu kadar erken gelmezdi.

“Ne oldu?”

Yoksa video muydu?

Midem bulandı. Tanrım, Rhys’e dün söylemeliydim ama çardakta geçirdiğimiz zamanı mahvetmek istememiştim ve sonra... sonra...

Of, kimi kandırıyordum ki? Ona daha sonra söylemek için bolca vaktim olmuştu. Sadece korkup vazgeçmiştim ve şimdi, sonuçlarına katlanacaktım.

Nefes al. Sakin ol. Henüz gerçekte ne olduğunu bilmiyorsun.

“Olan şey...” Mikaela tereddüt etti. “Bridge, *Daily Tea*’yı aç.” *Daily Tea*, ülkenin en çok okunan dergisini ve en çok izlenen televizyon kanallarından birini içeren, ünlülerle ilgili haber ve eğlence medyası üreten bir şirketti. Bazıları onların çok ucuz olduğunu düşünüyordu ancak büyük bir izleyici kitleleri vardı.

Mikaela beni oturma odasına kadar takip etti. Ellerim titreyerek uzaktan kumandayı aldım ve televizyonu açtım.

“...Prenses Bridget’in, Rhys Larsen adlı Amerikalı bir asker olan korumasıyla ilişkisi olduğunu bildiriyoruz.” *Daily Tea* sunucusunun sesi heyecandan titriyordu. “Larsen, Prenses Bridget’in ABD’de yer alan prestijli Thayer Üniversitesi’ndeki son yılından beri yanında ve ilişkilerinin yıllardır sürdüğü hakkında bolca şüphe var...”

Yıllardır mı? Bu -daha iyi kelimeler bulamadığım için- tam bir saçmalıktı.

Rhys ve ben yıllar önce birbirimizden hiç *hoşlanmamıştık* bile.

Samimi fotoğraflarımız sunucusunun yorumlarıyla birlikte ekranda kayarken, görüntüleri hayret içinde izledim. Birinde Rhys’in eli belimdeydi ve sokaktaydık, yanlış hatırlamıyorsam fark etmediğim bir su birikintisine basmamam için beni yönlendiriyordu. Diğer fotoğrafta bir yardım galasındaydık, gözlerimiz birbirine kenetlenmişken Rhys arabadan inmeme yardım ediyordu. Birkaç ay önce gittiğimiz bir açık hava etkinliğinde ona biraz fazla yakın durduğum bir fotoğraf vardı ama sadece hava buz gibi olduğu ve onun vücut sıcaklığına ihtiyacım olduğu için o kadar yakındım.

Tümü belirli bir saniyede yakalanıp ima katılmış masum anlardı, onları olduğundan daha fazlası gibi gösteriyorlardı.

Sonra daha kötü fotoğraflar ortaya çıktı. Rhys buz pateni randevumuz sırasında, tüm dünyanın gözü önünde Steffan’a tıpkı

kıskanç bir erkek arkadaş gibi dik dik bakıyordu. Kraliyet Botanik Bahçeleri'nin otoparkında beni arabaya yaslamıştı. O muhteşem öğleden sonrayı geçirdiğimiz otelden ayrılırken başlarımız birbirine iyice eğilmişti.

O fotoğraflar nasıl çekilmişti? Buz pateni pisti dışında, peşimizde olan herhangi bir paparazzi görmemiştik. Belli ki dikkatimiz dağılmıştı, korkunç derecede.

İşin iyi tarafı o seks kasedinden hiç bahsedilmemesiydi. Eğer *Daily Tea* bunu ele geçirmiş olsaydı, konuştukları tek şey bu olurdu.

“Bu doğru mu?” diye sordu Mikaela, gözleri kocaman açılmıştı. “Bana bunun doğru olmadığını söyle.”

“Onlar sadece fotoğraf,” diye kıkırdadım.

Ardından biraz daha rahat bir nefes verdim. Sadece biraz. Çünkü bu olay da aslında büyük bir karmaşaydı ama düzeltilebilirdi. Video ellerinde değildi. “Bence-”

“Bridget!”

Büyükbabamın kükremesi koridorda gürlerken, Mikaela ve ben birbirimize şaşkın gözlerle baktık.

Olamaz...

Bir saat sonra Elin, Markus ve acil durum toplantısı yapmakta ısrar eden Nikolai ile birlikte büyükbabamın ofisinde oturuyordum.

Mikaela kibar ama kararlı bir şekilde yanımdan gönderilmişti. Rhys'in nerede olduğundan emin olmasam da konuşmaya dahil olması an meselesiydi.

“Majesteleri, bize gerçeği söylemelisiniz. Bunu düzeltmenize yardımcı olabilmemizin tek yolu bu.” Elin ne zaman sinirlense

sol gözü seğirirdi ve şu anda teni bir damarı patlayacakmış gibi şiddetle seğiriyordu. “İddialarda doğruluk payı var mı?”

Bir yol ayrımına gelmiştim.

Ya yalan söyleyip bu maskaralığı uzatacaktım ya da doğruyu söyleyecektim ve olaylar inceldiği yerden kopacaktı.

İkincisini yaparsam Rhys kovulurdu ama iddialar doğru olsun ya da olmasın, zaten büyük olasılıkla işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Artık o da bir ün kazanmıştı ve insanlar ne olursa olsun dedikodusunu yapardı. Saray böyle bir dikkat dağınıklığını kaldıramazdı.

Ama yalan söylersem, en azından bize biraz zaman kazandırabilirdim. Çok değil, birazcık. Bu hiç yoktan iyi olurdu.

“Bridge, bize güvenebilirsiniz,” dedi Nikolai nazikçe. “Sana yardım etmek için buradayız.”

Pek değil, demek istedim. Krallığa ve kraliyet itibarına yardım etmek için buradasınız.

Belki bu haksızlıktı fakat bir derece de doğru sayılırdı. Beni, yani Bridget’ı umursamıyorlardı. Prensesi, krallığı ve imajımızı umursuyorlardı.

Büyükbabam ve abim beni severdi ama iş bu raddeye geldiğinde benim için iyi olan yerine, bir kurum olan kraliyet ailesinin lehine olan şeyi seçerlerdi.

Bunun için onları suçlamıyordum. Yapmaları gereken şey buydu ancak bu aynı zamanda da onlara kendi çıkarlarım konusunda güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.

Beni gören ve bana öncelik veren tek kişi Rhys’ti.

Odadakilere baktım. Büyükbabamın gözleri öfke ve endişeyle titreşirken bile ifadesi tarafsızdı. Gergin suratlı ve dudakları çizgi halini almış Markus, şüphesiz ki boynumu kırmanın hayalini kuruyordu. Elin ise ilk kez telefonuna bakmak yerine nefesini tutmuş

bir halde bana bakıyordu. Ve Nikolai, grubun açık ara en sempatiği olmasına rağmen temkinli bir tavırla kaşlarını çatıyordu.

Sonra Rhys'i düşündüm. Sert ellerini, boğuk sesini ve beni tutma şeklini. Beni öpüşünü. Bana hiç göz kırpmak istemiyormuş gibi bakışını.

Bebeğim, hoşlanmayı geçeli çok oldu.

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım ve gideceğim yolu seçtim.

"İddialar doğru," dedim. "Her biri."

Hepsinin keskin bir nefes aldığını duydum. Markus şakağını ovuştururken Elin harekete geçti, parmakları telefonunun üzerinde kasırga hızında uçuşuyordu.

Edvard'ın yüzüne derin bir hayal kırıklığı kazındı. "Bay Larsen'in işine son verilsin, bunu derhal yürürlüğe koyun," dedi. Ses tonu daha önce hiç duymadığım kadar keskindi. "İlişkinizi bitireceksin. Onu bir daha asla görmeyecek veya onunla konuşmayacaksın."

Büyükbabam olarak değil, kralım olarak konuşuyordu.

Tırnaklarımı bacaklarıma sapladım. "Hayır."

Orada bulunan herkesten başka bir keskin nefes sesi daha duyuldu.

Edvard doğruldu, tarafsız ifadesinin yerini öfke almıştı. Çok önemli konular söz konusu olduğunda bile ona asla itaatsizlik etmemiştim. Onu seviyor ve saygı duyuyordum, onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret etmiştim.

Fakat diğer insanların nasıl yaşamam ve kiminle olmam gerektiğini bana dikte etmesinden bıkmış usanmıştım. Bu hayatın içine doğmamış normal bir insanın özgürlüğüne asla sahip olmayacak olsam da bir yerde çizgiyi çekmem gerekiyordu. Kendi hayatımı bile yönetemiyorsam bir ülkeyi nasıl yönetecektim?

“Rhys’i kovmana engel olamam,” dedim. “Ama onunla ilişki-
mi bitirmeyeceğim.”

“Ah, Tanrı aşkına!” İlk kez Markus’un çileden çıktığını görü-
yordum. “Majesteleri, o sizin korumanız ya da bir zamanlar öy-
leydi. Halktan biri. Siz tahtın ilk sırasındasınız ve yasalara göre-”

“Yasanın ne buyurduğunu biliyorum. Bir planım var.”

Şey, yarım yamalak bir plan olsa bile toparladığımda tam bir
plan olacaktı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, sadece bunu
nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu. Kraliyet Evlilikleri Yasa-
sı’nın yürürlükten kaldırılmasını destekleyeceğinden emin oldu-
ğum bir avuç bakan vardı, eğer ezici bir halk desteği olursa diğer-
leri de siyasi rolleri için bunu yapmayı kabul ederdi.

Fakat konuyu şimdi, bu iddialar ortalıkta dolaşırken gündeme
getirsem, *Bu doğru! Korumamla bir ilişkim var!* diye bağırmış
olurdum.

Markus bana ters ters bakarken Edvard’ın yüzü kızarmaya
başlamıştı.

“Nasıl?” Büyükbabamın danışmanı, duvarları dolduran bin say-
falık hukuk kitaplarından birini bana fırlatmak istiyormuş gibiydi.
“Parlamentonun yasayı bozacağını düşünüyorsanız bunu yapmaz-
lar, bana güvenin. Prens Nikolai ile bunun üzerinden geçtik. Dü-
şünmeleri için bile meclis sözcüsünün önergeyi sunması gerekiyor
ve Lord Erhall bunu asla yapmayacağını açıkça belirtti.”

“Seçimler yaklaşıyor,” dedim. “Eğer yapabilirsem...” Yüksek
bir gümbürtü sözümü yarıda kesti.

Bir an için, Markus’un sonunda öfkeden deliye dönüp bana bir
şey fırlattığını sandım. Sonra Nikolai’ın telaşlı bağırışını duydum
ve buz gibi bir dehşetle, sesin yere düşen bir şeye ait olmadığını
anladım.

Birine aitti, sandalyesinden yere yığılan büyükbabama.

BÖLÜM 39

Rhys

"...KRALIN DÖRT GÜN ÖNCE GEÇİRDİĞİ KALP krizinden sonra durumunu stabil olduğu bildirildi. Saray halktan bu zor zamanda kraliyet ailesinin mahremiyetine saygı duyulmasını rica ederken, iyi dileklerde bulunanlar sarayın dışına binlerce kart ve çiçek bıraktı..."

Kösedeki televizyondan haber spikerinin sesi geliyordu, önümde oturan muhafıza baktım.

"Açık konuşayım," dedim, sakın sesim içimde çalkalanan öfkeyle çelişiyordu. "Bugün öyle ya da böyle Prenses Bridget'ı göreceğim. Bunu zorlaştırma."

Muhafız, ayağa kalktı ama hâlâ benden on beş santim kısaydı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Gülümsedim, muhafız ise yutkundu. "Evet."

"Şimdi beni dinliyorsun. Ben bir kraliyet muhafızıyım."

"Sikimde. Bile. Değil." Yolumdan çekilmezse boğazına bir şırınga saplamaya çok yaklaştığımı fark edemeyecek kadar aptal olabileceği için kelimeleri dikkatli bir şekilde telaffuz etmişim.

Hastanenin krala ait özel kanadının dışında duruyorduk. Bridget'la olan ilişkim hakkındaki iddiaların ortaya çıkması ve kralın kalp krizi geçirmesinin üzerinden dört gün geçmişti.

Onu görmeden, onunla konuşmadan ya da iyi olup olmadığını bilmeden geçen dört gün.

Cehennem gibi dört gün.

Saray, iddiaların ortaya çıktığı gün, "yükselen medya profilim" nedeniyle işimi yapamayacağım konusundaki endişelerim gerekçe göstererek sözleşmemi feshetmişti.

Bu hiç umurunda değildi. Bridget'ı görmeye gittiğimde önce bu muhafız çıkınca bunun olacağını bilimin etmiştim. Ancak Bridget o günden beri maraflarına ya da mesajlarına cevap vermemişti ve aklımı kaçırmadan önce onun iyi olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Kalırsın, zaten yolun yarısına kadar gelmiştim.

Muhafız, "Artık onun korunması değilim," dedi. "Sadece aile ve emzili personelin içeri girmesine izin veriliyor. Hem sen buraya nasıl girdin?"

İçeri girmeme izin *olmadığı* konusunda haklıydı. Bir parçanın onun gibi adını almasının takdiri ediyor olsa bile, çok daha büyük bir parçanın sabırlılıkla bekliyordu.

"Sani ilgilendirmez. Padişahemmen gereken şey, kraliyet güvenciliği getire buramın nasıl kraliyetini açıklanmak zorunda kalmanın önce kenara çekilmek."

Astında hastanenin dışında kamp kurmuş paparazzileri geçmek için hastaneden saklanan kahredici bir pop yıldızı gibi kılık değiştirilmesi gerekiyordu. Bridget'la hakkımızda çıkan haber, kralın hastaneye kaldırılışı nedeniyle arka planda kalmıştı ama yitirdim. Elbette televizyon kanallarının hepsinde gösterilmişti. Bu yıldızdan birinin beni fark etmesi riskli olanıydı.

Hastane o kadar yavaş ki bilgi fark edilmeden gizlice VIP ka-

ma ve kralın özel slütine gidebilmişim. Muhafızlardan ve kame-ralardan ortalarına bir insandan çok daha iyi kaçabiliyor olmama rağmen, bu durum hastane veya kraliyet güvenliği hakkında pek iyi şeyler söylemiyordu.

Muhafız ağzını açsa da o daha fazla saçmalayamadan arkasın-daki kapı ardına kadar açıldı. Kalbim sarı saçları görme umuduyla bir saniyeliğine yerinden fırlarken kaşları çatılmış halde duran Elin'i görlünce tekrar eski haline döndü.

"Bay Larsen," dedi Elin. "Sizin sesiniz olduğunu anlarmıştım." Muhafıza başını salladı. "Ben hallederim."

Adamın yüzüne bir rahatlama yayıldığında tiksinti dolu bir ses çıkardım. On sekiz yaşındaki askerleri ondan daha cesur yetiştir-miştim.

Elin kapıyı daha geniş açtığında muhafızı geçip kralın olduğu kanada girmek için hiç vakit kaybetmedim. Bridget'ı göremiyor-dum, buradaki yarım düzine odadan herhangi birinde olabilirdi. Burası çoğu insanın evinden daha büyüktü.

"Prences Bridget'ı görmeye geldiğinizi varsayıyorum." Elin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Topuzu, takım elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla her zamanki gibi mükemmel bir uyum içindeydi. Giysilerinde tek bir saç ya da kırıntılık yoktu.

Çenemi kaldırdım. "O nerede?"

"Kralın odasında. Soldan üçüncü kapı."

İçinde bir şüphce uyandı. Çok kolay olmuştu. "Hepsi bu kadar mı?"

Elin bunn zarfki bir gülümsemeye gönderdi. "Zaten buradasınız, Bay Larsen. Onu görene kadar buradan ayrılmayacağınızı var-sayıyorum. Boş çabalarla vaktimi harcayınmam, bu yüzden lütfen..." Koridoru işaret etti. "Devam edin."

Şüphem bir kademeye daha arttı da bu hissi siktir ettim, gelen yardımın peşine düşmezdim.

Kralın odasına yürüyerek kapının önünde durdum. Küçük pencereden Bridget'ı gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Büyükbabasının yatağının yanına oturmuş, onun elini tutuyordu. Onu hiç görmediğim kadar küçük ve savunmasız görünüyordu. Uzaktan bile yüzünün solgunluğunu ve gözlerinin kızarıklığını görebiliyordum.

Bir şey kalbimi kavrayıp bükte. Sertçe.

Kapıyı açıp içeri adım attım. "Selam, prenses." Sessizliği bozmak ya da kralı uyandırmak istemediğimden sesimi kısık tutmuştum. Hastane yatağının iki yanındaki pencerelerden içeri sızan güneş ışığı içerideki kasvetli havaya biraz neşe katıyordu. Buna rağmen bipleyen monitörleri ya da Edvard'ın göğsüne yapışmış kabloları fark etmemek mümkün değildi.

Bridget'ın omuzları gerildi, o bana dönmeden önce aradan birkaç saniye geçti. "Rhys. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmeye geldim." Ters giden bir şeyler vardı. Belki de gözlerini benden kaçırmaması ya da ifadesinin gergin olması yüzünden böyle hissediyordum ama son birkaç gün boyunca çok sıkıntı çekmişti. Kocaman bir gülümsemeyle kendini kollarıma atmasını bekleyemezdim. "Büyükbaban nasıl?"

"Daha iyi. Zayıf ama dayanıklı." Elini sıktı. "Birkaç gün daha burada tutacaklar ama haftaya taburcu olabileceğini söylediler."

"Bu iyi. Gitmesine izin veriyorlarsa durumu o kadar kötü olamaz."

Bridget başıyla onayladı, hâlâ bakışlarını benden kaçırıyordu. Omurgamdan aşağıya huzursuz bir his yayıldı. "Başka bir odada konuşalım. Daha yeni uyuyakaldı."

Salona girmeden önce büyükbabasının elini bir kez daha sıktı. Elin gitmişti, etraftaki atmosferi sadece antiseptik kokusu ve

kapının diğer tarafındaki monitörden gelen hafif bip sesleri bozuyordu.

“Şuraya geçelim.” Bridget beni iki kapı ötedeki bir odaya götürdü. “Burada uyuyorum.”

Gözlerim odada gezindi. İçeride bir koltuk, mini mutfak ve banyo vardı. Kanepenin arkasına kalın bir battaniye konulmuştu ve masanın üzerindeki bir yığın derginin yanında yarısı boş bir kola şişesi duruyordu.

Bridget’in her gece burada tek başına, büyükbabasının durumunun kötüleşip kötüleşmediğini duymayı bekleyerek uyuduğunu hayal ettim ve kalbime bir acı saplandı.

Onu kollarıma alıp sımsıkı sarılmak istiyordum ama aramızda tuhaf bir mesafe vardı ve bu beni durduruyordu. Sadece birkaç adım ötemde duruyor olmasına rağmen kilometrelerce uzağımdaymış gibiydi.

Battaniyeyle oynayarak, “Aramalarına ve mesajlarına cevap veremediğim için üzgünüm,” dedi. “Son birkaç gün gerçeküstüydü. Saray, basının fotoğraflarımızı nasıl ele geçirdiğini çözmeye çalışıyor ve büyükbabam hastaneye kaldırılınca...”

“Anlıyorum.” Tüm bunlarla daha sonra ilgilenebilirdik. “Peki ya sen? Sen nasılsın?”

“Tahmin edebileceğin kadar iyi.” Sonunda bana baktı, gözleri yorgundu ve her zamanki ışıltısını kaybetmişti. Kalbime saplanan acı daha da derine indi. “Nik ve ben geceleri burada kalıyoruz. Bugün bazı evrak işlerini halletmek için eve gitti. Sabrina ile balyılarını büyükbabam iyileşene kadar erteleyecekler.” Zayıf bir kahkaha attı. “Nasıl güzel bir düğün hediyesi oldu, ha?”

Evet, berbattı ama Nikolai ve Sabrina umurumda değildi. Dünyada sadece tek bir kişiyi umursuyordum ve o şu anda acı çekiyordu. “Buraya gel, prenses.” Kollarımı açtım.

Bridget bir an tereddüt ettikten sonra nihayet aramızdaki me safeyi kapattı ve yüzünü göğsüme gömdü. Omuzları titriyordu

“Şşşt, geçti.” Başımın tepesini öpüp saçlarını okşadım, küçük hıçkırıkları içime bir ağırlık çökmesine neden oluyordu. Topçu ateşine, kuzey kutbu çevresindeki gece görevlerine, sayamayacağım kadar çok kırık kemiğe ve neredeyse ölümcül olan yaralara dayanmıştım ama Bridget’in ağlaması beni yıkmaya tüm bunların toplamından daha çok yaklaşmıştı.

“Hayır, geçmedi. Onu neredeyse öldürüyordum.” Bridget’in sesi boğuktu ancak acısı kendini net ve fazla bir şekilde belli ediyordu. “Benim yüzümden kalp krizi geçirdi.”

Tutuşumu sıkılaştırdım, acısı benim acım olana dek tenime sızdı. “Bu doğru değil.”

“Doğru. Sen orada değildin, bilmiyorsun...” Bridget gen çekildi. Burnu kıpkırmızı olmuştu, gözleri yaşlıydı. “Acil bir toplantı yapıyorduk... İkimiz hakkında çıkan haberlerle ilgili. İddiaların doğru olduğunu itiraf ettim ve bana seninle ilişkiyi bitirmemi söylediğinde onu reddettim. Ben Markus’la tartışırken büyükbabam bayıldı.” Gözlerini kırptırdı, kirpikleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. “Benim yüzümdendi, Rhys. Bana bunun benim hatam olmadığını söyleme çünkü benim hatamdı.”

Derin bir darbe kalbimi ikiye böldü. Bridget zaten annesinin ölümünden kendini sorumlu tutuyordu. Üstüne büyükbabasının kalp krizi geçirmesinden kaynaklanan suçluluk duygusu da eklenince...

“Değil,” dedim kesin bir şekilde. “Büyükbabanın belli bir rahatsızlığı var. Her şey onu tetikleyebilirdi.”

“Evet ve bu sefer onu ben tetikledim. Stresini azaltması gerekiyordu, bense ona bir yıl yetecek kadar stresi bir günde yaşat-

ım ” Benden tamamen uzaklaşıp kollarını beline dolarken içi hoş bir kahkaha attı. “Ne kadar mükemmel bir torunum ”

“Bridget...” Tekrar ona uzandım ama başını iki yana salladı. gözleri yere sabitlenmişti.

“Artık bunu yapamam.”

Her şey sessizleşti. Kalp atışım, nabzım, odadaki buzdolabının uğultusu ve duvardaki saatin tik takları.

Kalbim atmıyor olsaydı, hâlâ yaşıyor olabilir miydim?

“Neyi yapamazsın?” Bridget’in sözlerinin yarattığı boşlukta sesim garip bir şekilde çıkmıştı. Daha kısık, daha boğuk, kendi kurduğu tuzağa düşmüş bir hayvan gibi.

Aptalca bir soruydu.

Cevabı biliyordum. İkimiz de biliyorduk. Bir yanım bir ömür önce, karanlık bir koridorda öpüştüğümüz andan beri bu anı bekliyordu ama yine de umut etmiştim.

Bridget gözlerini kırptırdı, o güzel mavi gözleri acıyla parıldamıştı ama sonra sertleşti ve umudum hızlı, ateşli bir ölümle söndü.

“Bu, biz.” Aramızı işaret etti. “Geçmişte olan her neyse. Bitmesi gerekiyor.”

BÖLÜM 40

Bridget

ONA BAKMA.

Ona bakarsam kendimi kaybederdim ve aklımı çoktan kaçırmıştım. Son dört günün stresi, suçluluk duygusu ve yorgunluğu iliklerime işleyerek beni yürüten bir zombiye çevirmişti.

Buna rağmen kendime engel olamadım. Ona baktım.

Ve kalbim anında daha fazla parçaya ayrıldı.

Rhys bana öyle bir bakıyordu ki, gözlerinde titreyen acı olmasaydı bir heykel sanılabilirdi.

“Geçmişte?” Bu sakın, soğukkanlı ton asla iyiye işaret değildi.

“Son ana kadar eğleneliydi.” Kelimeler dilimde acı bir tat bırakmıştı. Tıpkı zehirli, yalan hapları gibi. Önümüzdeki bir saati ve muhtemelen hayatımın geri kalanını atlatmak için kendimi onlarla besledim. “Ama insanlar biliyor. Herkes bizi izliyor. Bu her neyse... devam edemeyiz.”

“Eğlenceli,” dedi hâlâ tehlikeli derecede sakın olan o sesle.

“Rhys.” Kollarımı kendime daha sıkı sardım. Hastane personeli sıcaklığı yirmi üç dereceye ayarlamıştı ama avuçlarımın al-

ındaki tenim buz gibiydi. “Lütfen bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırma.”

Lütfen kalbimin huzur içinde kırılmasına izin ver.

“Çok beklersin.” Gri gözleri neredeyse siyaha dönmüştü, şakağında bir damar zonkluyordu. “Bana tek bir şey söyle, prenses. Bunu istediğin için mi yapıyorsun yoksa yapmak zorunda hissettiğin için mi?”

“Zorunda hissetmiyorum. Zorundayım!” Keskin ve sıcak bir hüsrân içimi kavurdu. Bunu anlamıyor muydu? “Basının iddiaları doğrulaması an meselesi. Elin, Markus ve ailem zaten biliyor. Her şey açığa çıktığında ne olacağını düşünüyorsun?”

“Majesteleri!”

“Büyükbaba!”

Ben hareket edemezken Nikolai, Markus ve Elin büyükbabamın yanına koştu.

Onlara katılmalıydım. İyi olduğundan emin olmalıydım.

Ama tabii ki iyi değildi. Benim yüzümden, söylediklerim yüzünden yere yığılmıştı. Çünkü bir an için hayatım üzerinde bir nevi kontrol sahibi olabileceğimi düşünmüştüm.

Eğer ölürse, son konuşmamız bir tartışma olacaktı.

“İlişkinizi bitirecek ve Bay Larsen’ı bir daha asla görmeyeceksin.”

“Hayır.”

İçimde bir şey kuruyup kabuk bağladı.

“Bridget...”

Adımı söylerken kullandığı o derin, sert ses irademi zorladı ve söz konusu o olduğunda en başından beri hiç güçlü olmamış bir şeyin üstünde çentikler bıraktı.

Gözlerimi kapattım. İnsanların içinde gösterdiğim o havalı, sarsılmaz halimi bulmaya çalıştım. Ayaklarından kanlar süzülürken saatlerce ayakta durup el sallayarak gülümseyen kişiyi. Babasının tabutunun arkasından gözyaşlarını tutarak yürüyen, yalnızca cenaze töreni sırasında ve banyoda yere çökerek ağlayan kişiyi.

Ama bulamadım. Gerçekte kim olduğumu Rhys'ten asla saklayamazdım.

Bana doğru yürüdüğünü duydum. Yıllar içinde beni rahatlatan bir koku haline gelen o temiz, erkeksi aromayı içime çektim; beni rahatlatıyordu çünkü o koku, onun yakında olduğu ve benim de güvende olduğum anlamına geliyordu. Başparmağıyla aktığını fark etmediğim bir gözyaşını sildiğini hissettim.

Ona bakma. Ona bakma.

“Prenses, bana bak.”

Başımı iki yana salladım ve gözlerimi daha sıkı yumdum. Duygularım boğazımda sıkı bir düğüm oluşturarak nefes almayı neredeyse imkânsız hale getirmişti.

“Bridget.” Bu sefer daha sıkı, daha buyurgandı. “Bana bak.”

Bir dakika daha direndim ama kalbimin daha fazla kırılmasından kendimi korumak için duyduğum ihtiyaç, Rhys Larsen'in mümkün olan her parçasını aklıma kazıma ihtiyacımın yanında sönük kalmıştı.

Ona baktım.

Karmaşa halindeki gri fırtınalarla göz göze geldim. “Fotoğraflarla ilgili karışıklığı çözeceğiz.” Çenemi kavradı ve başparmağını altdudağıma dokundurdu, ifadesi sertti. “Sana söylemiştim, sen benimsin ve ben seni bırakmayacağım. Tüm Eldorra ordusu beni sürükleyerek uzaklaştırmaya çalışsa bile umurumda değil.”

Keşke o kadar kolay olsaydı ve onun inancına kapılarak, beni alıp götürmesine izin verseydim.

Fakat sorunlarımız artık fotoğrafların çok ötesine geçmişti.

“Anlamıyorsun. Bizim için mutlu son diye bir şey yok.” Biz bir peri masalı değildik. Bir çekmecenin arkasına sıkıştırılmış, sadece gecenin karanlığında hatırlanan yasak bir aşk mektubuyduk. Her şeyin küle dönüştüğü son noktaya ulaşmadan önceki o mutluluk bölümüydük. Her koşulda bitmesi gereken bir hikâyeydik. “Buraya kadardı.”

Annem beni doğururken ölmüştü.

Babam ondan almasını istediğim bir şeyi satın almaya giderken ölmüştü.

Büyükbabam beni mutlu eden tek şeyden vazgeçmeyi reddettiğim için neredeyse ölüyordu.

Bencillik yapmamın, kendim için bir şey istememin sonucu buydu. Geleceğin kraliçeleri kendileri için yaşamazlardı, ülkeleri için yaşarlardı. Gücün bedeli buydu.

Bunu ne kadar değiştirmeye çalışsam da gerçek değişmiyordu ve artık büyüyüp onunla yüzleşmemin zamanı gelmişti.

Rhys’in çenemdeki tutuşu daha da sıkılaştı. “Mutlu sona ihtiyacım yok. Senin yanında olmaya ihtiyacım var. Senin mutlu, sağlıklı ve güvende olmana ihtiyacım var. Lanet olsun, Bridget. *Sana ihtiyacım var.* Sahip olabileceğim her şekilde.” Onunla geçirdiğim bunca yıl boyunca ilk kez sesi çatlamıştı, kalbim parçalara ayrıldı. “Bu saçmalıkla tek başına baş etmene izin vereceğimi sanıyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir.”

Sorun şu ki onu *tanıyordum* ve onu uzaklaştıracak tek şeyi biliyordum. Buna rağmen bunu söyleyecek gücü şu anda kendimde bulamıyordum.

Son bir bencillik.

“Öp beni,” diye fısıldadım.

Rhys ses tonumdaki ani değişimi sorgulamadı. Bunun yerine

elini boynumun arkasına doladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Sanki aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi yoğun, sert ve sahipleniciydi.

Ben söylemeden neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyordu.

Mümkün olan her zerresini içime çektim. Tadını, dokunuşunu, kokusunu... Keşke hepsini bir şişeye koyabilseydim. Böylece gelecek yıllarda, geceleri beni sıcacık tutacak bir şeyim olurdu.

Rhys beni kaldırıp kanepeye taşıdı. Ardından eteğimi yukarı çekip külotumu indirdi ve enfes, kasıtlı bir yavaşlıkla içime gömüldü. Beni esnetti. Beni doldurdu. Beni bin parçaya bölüp tekrar tekrar bir araya getirdi.

Yüreğim yansa bile bedenim ona her zaman olduğu gibi karşılık verdi. Arzulu, istekli ve daha fazlası için çaresiz.

Rhys göğsümü avuçlayarak başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi, midemde taze bir sıcaklık dalgası yükselene kadar o hassaslaşmış çıkıntıyla oynadı. Tüm bu süre boyunca yavaşça, acelesiz bir şekilde içime girip çıkmaya devam ediyordu. Aleti yıldızları görmemi sağlayan bir noktaya çarptı.

“Rhys, *lütfen*.”

“Ne istiyorsun, prenses?” Meme ucumu çimdikledi, hareketinin ani sertliği ağzımın sesli bir nefesle açılmasına neden oldu.

Seni. Sonsuza dek.

Bunu söyleyemediğim için, “Daha hızlı, daha sert,” dedim.

Başını eğdi ve eliyle ağzı yer değiştirdi, meme ucumu döndürüp yalarken hızını daha da arttırmıştı. Tırnaklarım sırtına saplandı ve tam uçurumun kenarından düşeceğim sırada Rhys tekrar yavaşladı.

Sinirden neredeyse çılgılık atacaktım.

Hızlı. Yavaş. Hızlı. Yavaş.

Rhys gelmek üzere olduğum anı tam olarak seziyor ve hızını

değiştirerek, vücudum sıırılsıklam, sızlanan bir karmaşaya dönüştene kadar beni uçurumun kenarında tutuyor gibiydi. Sonunda, bana sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından inleyerek bana çarptı ve beni o kadar sert becerdi ki kanepe bir gıcirtıyla birlikte yerde birkaç santim ilerledi.

Gözlerimin arkasında ışıklar patladı. Yay gibi gerildim, haykırışım Rhys'in öpücüğü tarafından yutuldu ve bir başka orgazm içimi parçalayarak beni bitkin bıraktı.

Rhys sessiz bir titremeye hemen peşimden geldi, derin nefeslerimiz birbirine karışırken kendimizi birbirimizin kollarına bıraktık.

Onunla sevişmeyi seviyordum ama sonrasındaki sessiz anları daha da çok seviyordum.

“Tekrar.” Kollarımı ona doladım, henüz kozamızdan çıkmaya hazır değildim. *Birazcık daha zaman.*

“Doyumsuzsun,” diye fısıldarken burnunun ucunu boynumdan yukarı kaydırıp çene hattım boyunca gezdirdi.

Otelde geçirdiğimiz öğleden sonrayı hatırladığımda gülümsemdim. Her şey altüst olmadan önceki, gerçekten mutlu olduğumuz son anımızdı.

“Buna bayılıyorsun,” dedim.

“Evet, prenses. Bayılıyorum.”

Sonraki bir saati bu şekilde, birlikte zirveye ulaşp oradan aşağı atlayarak geçirdik.

Birlikte geçirdiğimiz tüm yasak anlar gibi bu da mükemmeldi. Sert ve hızlıca düzüştük, tatlı ve yavaşça seviştik. Bu sadece bir anlık bir şey değilmiş de bizim tüm hayatımızmış gibi davrandık. Ben de parçaları ayaklarımızın dibinde olmasına rağmen kalbim hâlâ göğsümde atıyormuş gibi davrandım.

"Başka yolu yok, majesteleri." Elin'in gözleri bir saniyelik ne sempatiyle titreşti, sonra o sempati kayboldu ve ifadesi teferrufla sertleşti. "Yapılması gerekiyor."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. İnkâr, pençelerini derime saplamıştı. "Çok erken. O iyi. Doktorların söylediğine göre."

"Doktorlar iyileşeceğini söyledi... bu seferlik. Asıl gerçek şu. Kral Hazretleri bir yıl içinde iki kez hastaneye kaldırıldı. Üçüncü bir hastaneye yatış riskini alamayız."

"İş yükünü azaltabiliriz," dedim çaresizce. "Yorucu evrak işlerini ve toplantıları yardımcıları halleder. Kral olmaya devam edebilir."

Elin, onu daha önce hiç görmediğim kadar asık bir suratla köşede duran Markus'a baktı.

"Kral Hazretleri'yle bunu tartıştık, ilk hastaneye yatışından sonra," dedi. "İkinci kez yığılırsa, tahttan çekileceğini açıkça söyledi."

Ondan sonraki haftalarda büyükhbabamın buna benzer bir şey söylediğini hayal meyal hatırlıyordum ama Nikolai'in tahttan çekilmesine o kadar odaklanmışım ki bunun sonuçları aklımın ucundan hile geçmemişti.

Elin, "Bunu tartışmak için en iyi zaman olmadığının farkındayım," dedi bir kez daha sempatiyle. "Ama Kral Hazretleri'nin durumu stabil ve hemen hazırlıklara başlamamız gerekiyor."

"Hazırlıklar." Korkunç bir şey midemde kök salarak yayıldı. Göğsüme, boynuma, kollarıma ve bacaklarıma sızdı, beni içten dışa uyuşturdu.

Elin ve Markus tekrar bakiştılar.

"Evet," dedi Elin. "Kraliçe olarak taç giyme töreniniz için hazırlıklara."

Daha çok zamanım olduğunu düşünmüştüm. Rhys'le geçireceğim daha çok an, parlamentoyu Kraliyet Evlilikleri Yasası'nı yürürlükten kaldırmaya ikna etmek için daha çok zaman. Ama yoktu. Zamanım dolmuştu.

"Costa Rica'yı hatırlıyor musun?" Konuşurken dudakları benimkulere sürtündü. Üzerime uzanıyor, güçlü vücudu beni yutuyordu ve ağırlığıyla beni ezmek için kolunu kanepeye yaslamıştı.

"Nasıl unuturum?" Hayatımın en mutlu anılarından biriydi.

"Bana hiç âşık olup olmadığımı sormuştun. Ben de hayır demiştim." Dudağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bana tekrar sor, prenses."

Ciğerlerim sıkıştı. *Nefes al.*

Ama her şey canımı o kadar yakıyordu ki, canımın yanmamasının nasıl bir his olduğunu dahi hatırlayamıyordum. Kalbimin, aklımın ve ruhumun.

"Yapamam." Kendimi Rhys'in vücudunu uzaklaştırmaya zorladım.

Sıcaklığının yokluğunda tenim anında üşüdü ve kanepeden kalkıp banyoya yürürken hissettiğim küçük ürpermeler beni sarsıttı. Rhys'in bakışları açık kapıdan sırtımda bir delik açarken kendimi temizleyip titreyen ellerimle kıyafetlerimi düzelttim.

"Neden?"

"Çünkü." *Söyle ona. Söyle gitsin.* "Kraliçe olacağım."

"Bunu zaten biliyorduk."

"Anlamıyorsun." Ellerimi yıkadıktan sonra odaya geri döndüm ve sonunda ona tekrar baktım. Yüzünü bir gerginlik kaplamıştı, kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı. "Bir gün kraliçe olacağım demek istemiyorum. Demek istediğim, dokuz ay içinde kraliçe olacağım."

Rhys dondu.

“Hepsi bu değil.” Boğazımdaki yumru yüzünden zorlukla konuşabildim. “Kraliyet Evlilikleri Yasası nedeniyle, ben-”

“Sakın söyleme.”

Bunu o kadar kısık bir sesle söyledi ki neredeyse onu duyamayacaktım. “Taç giyme törenimden önce evlenmem ya da en azından nişanlanmam gerekiyor.” Bu kadar çabuk tahta geçmeme karşı olan tepkiler alırdık. *Kazanabileceğiniz tüm siyasi saygınlığa ihtiyacınız var*, demişti Markus. Bundan nefret ediyordum ama haklıydı. “Ben-”

“Sakın. Söyleme. Dedim.”

“Steffan’la evleniyorum. Kendisi çoktan kabul etti.”

Bu bir aşk evliliği değildi. Siyasi bir sözleşmeydi. Ne daha fazlası, ne de daha eksigi. Markus dün Holsteinlere ulaşmış ve teklifte bulunmadan önce onlara bir gizlilik sözleşmesi imzalatmıştı. Birkaç saat sonra teklifi kabul etmişlerdi. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki olaylar başımı döndürmüştü.

Bir anda, teoride bile olsa bir nişanlım olmuştu. Anlaşmaya göre, Steffan önümüzdeki ay büyükbabamın hastaneye kaldırılmasıyla ilgili haberler yatıştıktan sonra bana resmen evlenme teklifi edecekti. Elin’in pek de zarifçe belirtmediği şekliyle, bu nişan bonus olarak ben ve Rhys hakkındaki iddiaları da manşetlerden uzaklaştıracaktı.

Rhys kanepeden kalktı. Kıyafetlerini çoktan düzeltmişti. Hepsi siyahtı. Siyah gömlek, siyah pantolon, siyah botlar, siyah bir ifade.

“Bok evlenirsin.”

“Rhys, anlaşma yapıldı.”

“Hayır,” dedi düz bir sesle. “Çardakta sana ne söylemiştim, prenses? O andan itibaren sana başka bir erkek dokunamaz de-

miştım ve bunda ciddiymdim. Kesinlikle başka biriyle evlenmiyorsun. Dokuz ayımız var. Bir. Yolunu. Buluruz.”

Kabul etmek istedim. Bencil olmak ve onunla bu hayattan daha fazla zaman çalmak istedim ama bu ikimiz için de adil olmazdı.

Rhys zaten üç yıldır benimleydi. Onu bırakmamın zamanı gelmişti.

Daha fazla bencillik yok.

“Ya başka biriyle evlenmek istiyorsam?”

Rhys’in burun delikleri genişledi. “Bana yalan söyleme. Steffan’ı doğru düzgün tanımıyorsun bile. Adamla sadece sikik üç tane randevuya çıktın.”

“Kraliyet evliliği, birini tanımakla ilgili değildir. Uygunlukla ilgilidir. Gerçek şu ki, o uygun biri ama sen değilsin.” Rhys’in sesimdeki titremeyi fark etmediğini umdum. “Ayrıca, Steffan ve ben hayatımızın geri kalanında birbirimizi tanıyabiliriz.”

Rhys’in vücudundan bir ürperti geçti. Yüzünde o kadar saf ve içten bir acı oluşmuştu ki, ruhumu delip geçiyordu.

“Ben veliaht prensesim ve öyle davranmam gerekiyor,” dedim, her saniye kendimden daha çok nefret ediyordum. “Hayatımın *her* alanında. Bir korumayla birlikte olamam. Ben...” Gözyaşlarım boğazımı tıkasa da devam etmek için kendimi zorladım. “Bir dükle birlikte olmam gerekiyor. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Rhys irkildi. Ufacık bir hareketti ama sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı.

“Demek aramızdaki her şey bitti, öylece.” Sesi kısık ve tehlikeliydi, acıyla sarmalanmıştı.

Hayır, öylece değil. Şu anda kalbimin ne kadar kırıldığını asla bilemeyeceksin.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım.

Keşke ona bir daha hiçbir zaman onunlayken olduğum kadar mutlu olmayacağımı söyleyebilseydim.

Keşke ona bunun taht ya da güçle ilgili olmadığını ve elimden gelseydi onun için krallıktan vazgeçeceğimi söyleyebilseydim

Buna rağmen *Üzgünüm*, söylemeye iznim olan tek sözdü.

Rhys'in gözlerindeki tüm duygular silinip gitti ve ilk tanıştığımız zamandan bile daha sert, daha kontrollü çelik duvarlarla karşı karşıya geldim.

"Hayır, majesteleri," dedi Rhys. "*Ben üzgünüm.*"

Ardından çıkıp gitti.

Bir dakika önce oradaydı. Sonra yok oldu.

Dizlerim daha fazla dayanamadığında yere çöktüm. Sıcak gözyaşları yanaklarımı yakıp çenemden aşağıya damladı. Göğsüm öyle bir inip kalkıyordu ki ciğerlerime yeterince oksijen çekemiyordum. Orada, bu hastane katında, ülkenin en iyi doktor ve hemşirelerinden sadece birkaç adım ötede öleceğimden emindim. Az önce kırdığım şeyi onlar bile düzeltemezdi.

"*Taşınmalısınız.*"

"*Pardon?*"

"*Evinizden. Burası tam bir güvenlik kâbusu. Yeri kimin onayladığını bilmiyorum ama taşınmanız gerekiyor.*"

"*Sen hiç âşık oldun mu?*"

"*Hayır. Ama bir gün olmayı umuyorum.*"

"*İyi geceler, prenses.*"

"*İyi geceler, Bay Larsen.*"

Anılar parça parça beynime doluştu. Yüzümü kanepenin üzerindeki battaniyeye gömerek hıçkırıklarımı sakladım.

“Majesteleri?” Elin’in sesi kapıdan içeri süzüldü, ardından kapıya vurdu. “İçeri girebilir miyim?”

Hayır. Seninle bir daha hiç konuşmasam daha mutlu olurdum.

Fakat yerine getirmem gereken sorumluluklarım ve planlamam gereken bir nişanım vardı.

Hıçkırıklarımı yavaşlatmak için kendimi zorladım.

Derin, kontrollü nefesler al. Başını geriye yatır. Kaslarını sık. Yıllar boyunca pek çok kez işe yaradığını öğrendiğim bir numaraydı.

“Bir dakika,” dedim kendimi kontrol altına aldıktan sonra. Saçımı ve kıyafetlerimi düzeltmeden önce yerden kalkıp yüzüme su çarptım. Ardından kapıyı açtım, omurgam kaskatıydı. “Ne oldu?”

Elin gözlerimin veya burnumun çevresindeki kızarıklığı fark ettiyse bile bundan söz etmedi. “Bay Larsen’in ayrıldığını gördüm.”

Dudaklarımı birbirine bastırmadan önce çenem bir an titredi. “Evet.”

“Öyleyse bitti.” Bana sorgulayıcı bir bakış attı.

Kısa bir baş sallamasıyla onayladım.

“Güzel. Doğru şeyi yaptınız, majesteleri,” dedi alıştığımdan çok daha nazik bir ses tonuyla. “Bunu göreceksiniz. Şimdi...” Her zamanki canlı haline geri döndü. “Lord Holstein’in teklifiyle ilgili planların üzerinden geçelim mi?”

“Olur,” dedim boş bir sesle. “Hadi onun teklifiyle ilgili planların üzerinden geçelim.”

BÖLÜM 41

Rhys

ALKOLÜN İLK YUDUMU YAKICIYDI. İKİNCİSİ DE ÖYLE. Viski şişesinin sadece yarısını bitirdiğimde boğazımdaki yanma durmuş ve uyuşma başlamıştı, bu umabileceğimin en iyisiydi.

Bridget'in her şeyi bitirmesinden bu yana geçen iki gün içinde, perişan hale gelmiştim. Çok fena. Hastaneden döndüğümde beri otel odamdan hiç çıkmamıştım. Kısmen gidecek hiçbir yerim olmadığı için, kısmen de paparazilerle uğraşmak istemediğim için. Saldırıyla suçlanmama gerek yoktu, zaten yeterince sorunun vardı.

Daily Tea programını izlerken şişeyi dudaklarıma götürdüm. Edvard dün hastaneden taburcu olmuştu, kral artık ölümcül bir tehlikede olmadığı için de basın yeniden ben ve Bridget hakkındaki spekülasyonlara dalmıştı.

Ah, gerçeği bir bilseler.

Viski boğazımı yakıp geçerek midemde birikti.

Televizyonu kapatmalıydım çünkü buldukları şeylerin yarısı tam anlamıyla saçmalıktı; mesela Bridget ve benim Fransa'nın

güneyinde, pop yıldızı bir çiftle seks partisi yaptığımız iddiaları gibi. Ama bu ne kadar mazoşistçe olursa olsun, video kliplerindeki Bridget'ı görmek başımı beladan uzak tutmamın tek yoluydu.

Henüz alkol bağımlısı olmasam da Bridget'ın bağımlısıydım. Artık ona sahip olamayacağıma göre, şu anda da onu sistemimden atma aşamasındaydım.

Tenim soğuk ve nemliydi, midem bulanıyordu, uyumakta güçlük çekiyordum. Ah, evet. Bir de göğsümde Alaska büyüklüğünde kocaman bir boşluk vardı. Adsız Bağımlılar'ın web sitesindeki listede böyle bir madde yoktu.

Bir korumayla birlikte olamam. Bir dükle birlikte olmam gerekiyor.

Üzerinden günler geçmişti ama hatırası hâlâ tırtıklı bir av bıçağından daha derin kesiyordu. Bridget bunu kastetmemiştii. Bunu biliyordum. Sözleri acımasız olsa da o asla acımasız biri değildi. O sözler sadece benim yeterince iyi olmadığım ve Bridget'ın daha iyisini hak ettiğı konusundaki şüphelerimi yansıttıkları için beni bu kadar çok etkilemişti.

Şişeyi kafama diktikten sonra iğrenerek bir kenara koydum. Alkole yönelecek kadar alçaldığım için kendimden nefret ediyordum ama Bridget'la olanları öylece bıraktığım için kendimden daha da çok nefret ediyordum.

O anın hararetiyle çekip gitmiştim, öfke ve incinme diğer her şeye baskın gelmişti. Buna rağmen daha lobiye bile gelmeden verdiğim karardan pişman olmuşum.

Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmıştı ve bu kalbimi acayip kırmıştı fakat bu onun hatası değildi.

Kamera sanki bunu özellikle göstermek için, kral ve abisiyle birlikte hastaneden çıkan Bridget'a odaklandı. Her zamanki gibi zarif ve şıktı. Buna rağmen basına el sallarken takındığı gülüm-

seme boş görünüyordu. Üzgün ve yalnız görünüyordu. Bunlar, onun olmasını asla ama asla istemediğim iki şeydi.

Göğsüm yandı, nedeni içtiğim viski değildi. Bununla aynı zamanda içimde bir şey kuvvetlenmişti. Kararlılık.

Bridget mutlu değildi. Ben mutlu değildim. Ve bu konuda bir şeyler yapmamın zamanı gelmişti.

Yasaların ne dediği umurumda değildi. Steffan’la evlenmeyecekti. Gerekirse parlamentodaki her bakanı ziyaret eder ve onları yasayı yeniden yazmaya zorlardım.

Birisi kapıyı çaldı. “Oda servisi.”

Duyduğum tanıdık sesle omurgam kaskatı kesildi.

İki saniye sonra kaşlarımı çatarak kapıyı açtım. “Sen burada ne *halt* ediyorsun?”

Christian tek kaşını kaldırdı. “Patronunu böyle mi karşılıyorsun?”

“Siktir git.”

Güldü ama sesinde mizah yoktu. “Her zamanki gibi çok sevimlisin. Şimdi içeri girmeme izin ver de pisliğini temizleyelim.”

Dişlerimi gıcırdatarak kenara çekildim. Bu günden, bu haftadan ve tüm lanet hayatımdan şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştım.

Christian içeri girdi, bakışları yarı açık bavulumda ve sehpanın üzerindeki oda servisi yemeğinden geriye kalanlarda gezindikten sonra boş viski şişesinde durdu. Yüzünde anlık bir şaşkınlık belirdi, ardından onu hemen sakladı.

“Pekâlâ, bu üzücü,” dedi. “Athenberg’deki en güzel oteldesin ve bir fileminyon* sipariş edemedin mi?”

Dışarıdan bakıldığında, Christian kendini göstermeye çalıştığı o çekici, iyi huylu ve klişe bir *playboy* gibi görünüyordu. Otuz bir yaşında olmasına rağmen yirmili yaşlarının ortalarında ya da

* Bir bonfile çeşidi. (ç.n.)

sonlarında sanılabilirdi ve bunu bir avantaj olarak kullanıyordu. İnsanlar onun sevimli çocuk yüzüne ve özel dikim İtalyan takımlarına bakıp onu hafife alıyorlardı. Christian'ın pahalı giysiler içindeki bir kurt olduğunu, her şey için çok geç olana dek anlamıyorlardı.

“Burada ne yapıyorsun, Harper?” diye tekrarladım.

Nedenini elbette biliyordum. Geçen hafta çıkan haberlerden sonra beni telefonda azarlamıştı ama Magda hâlâ kayıpken buraya bu kadar çabuk uymasını beklememiştim.

Bunu tahmin etmem gerekirdi ve edememiş olmam, Bridget yüzünden kafamın ne kadar dağıldığını kanıtlıyordu. Doğru düşünemiyordum. Tek düşünebildiğim onun nerede olduğu, kiminle olduğu ve nasıl olduğuydu.

Geçen gün kalbimi yerinden sökmüş olması önemli değildi. Herhangi biri prensesimi herhangi bir şekilde -fiziksel, mental veya duygusal olarak- incitirse, bunun bedeli çok ağır olurdu.

“Bir tahminde bulun bakalım.” Christian tezgâha yaslandı, umursamazlığın resmi gibiydi ama sert bakışları onun rahat duruşuyla çelişiyordu. “Müşterin, Larsen. *Geleceğin kraliçesi.*”

“Hepsi magazin dedikodusu. Ayrıca o artık benim müşterim değil.” *Bir içkiye daha ihtiyacım vardı.*

İnsanların rahatlamak için neden alkole yöneldiğini şimdi anlıyordum. Alkol, kaybettikleri bir parçayı dolduruyor ya da en azından doldurduğunu hissettiren bir yanılsama veriyordu.

“Şunu unutuyorsun, yalan söylediğini anlayabiliyorum.” Christian'ın sesi birkaç desibel düştü. Onun öfkesi sıcak değil, soğuk olurdu. Christian'ın sessizleşmeye başladığı an, insanların kaçıp saklanmaları gereken andı. “Anlamasam bile, bu durumu araştırmadığımı mı düşünüyorsun? Yaptığın şey, kovulmanı gerektiren bir suç.”

“Öyleyse kov beni.” Beni uzun bir süre idare edecek kadar birikmiş param vardı ve Bridget dışındaki herhangi birinin korumalığını yapma düşüncesi bana hiç çekici gelmiyordu.

Bu düşünce belirginleşip aklıma iyice yerleşti. “Aslında ne var biliyor musun? İşi bırakıyorum.”

Christian bana baktı. “Öyle mi?”

“Aynen öyle.” Dudaklarım sıkı bir çizgi halini aldı. “Çuvalladım, özür dilerim. Ama korumalık yapmakla işim bitti.”

Christian parmaklarını komodinin üstüne vurmaya başladı. Beni seyrediyor, düşünüyordu. “Steffan Holstein ve yaklaşan nişanları hakkında duyduğum fısıltıları göz önünde bulundurduğumda, prensesle arandaki her şeyin bittiğini varsayıyorum.”

Boğazımdan hafif bir hırıltı çıktı ama Christian buna aldırış etmedi.

“Neden hâlâ buradasın, Larsen? Bir münzevi gibi yaşamak ve *içmek* için mi?” Dudağı hoşnutsuzlukla kıvrıldı. Christian ABD’deki en kapsamlı ve pahalı, ender alkol koleksiyonlarından birine sahipti. İçki içmeye karşı olmasa da görünen o ki benim içme tarzımı bir hakaret olarak algılamıştı. “Sen içki içmezsin.”

“Görünüşe göre içiyorum.”

“Ayrılma zamanı. Bunu patronun olarak değil, arkadaşın olarak söylüyorum. Bu durum,” derken odayı işaret etti. “Çok acınası. Vizenin yakında sona ereceğinden bahsetmiyorum bile. Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir faydası yok.”

Daha önce sarayda çalıştığım için özel bir vizeyle Eldorra’da bulunuyordum fakat artık onlarla çalışmadığım için vizem bu ayın sonunda sona eriyordu.

“Artık patronum değilsin,” dedim soğuk bir sesle. “İstediğim zaman giderim.”

“Tanrı aşkına, sana ne oldu? Aklını kullan, Larsen,” diye çıkıştı Christian. “Omuzlarının üzerindeki kullan, bacaklarının arasındakini değil. Yoksa kızın asıl amı o kadar mı iyiy-”

Göğüs kafesimden bir hırıltı koptu. Christian cümlesinin geri kalanını tamamlayamadı çünkü iki uzun adımda odayı geçip onu duvara çarptım.

“Onun hakkında bir daha böyle konuşursan sana dişlerini yediririm.”

Yüzüne yumruk yemesine iki saniye kalmış olmasına rağmen Christian yaptığımdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Ayrıca takım elbiseme dikkat et. Yeni diktirdim.”

“Yıllar boyunca benim için çok şey yaptın.” Tehlike havayı yoğunlaştırdı, o kadar güçlüydü ki neredeyse tadını alabiliyordum. Kavga etmek için aranıyordum ve Christian bana bunu verebilirdi. “Ama laflarına dikkat etmezsen bu arkadaşlığımızın sonu olur.”

Keskin gözlerle beni değerlendirdi. “Bak sen şu işe.” Şaşkın bir eğlence tonu sesine renk katmıştı. “Bu günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Rhys Larsen âşık olmuş.”

Âşık.

Hiç âşık olmamıştım. Asla âşık olmak istememiştim. Kahretsin, aşkın ne olduğunu bile bilmiyordum. Her zaman duyduğum ama hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Daha önce hiç kimsenin kıramadığı sarsılmaz savunmamı kıran bir kadınla tanışana dek bu böyleydi. Yağmuru, hayvanları ve sessiz gecelerde çikolata aromalı dondurma yemeyi seven bir kadınla. Tüm yaralarımı ve çirkinliğimi gören, beni bunlara rağmen değerli bulan bir kadınla. Her nasılsa bir şekilde, bir daha asla bütün olamayacağını düşündüğüm ruhumdaki o çatlakları dolduran bir kadınla.

Aşkın ne olduğunu bilmiyor olabilirdim ama Bridget von Ascheberg'e âşık olduğumu biliyordum. Öyle ki, hayatta iyi olan her şeyi inkâr etmekte çok iyi olan ben bile bunu inkâr edemezdim.

Bu farkındalık göğsüme bir kurşun gibi saplandığında Christian'ın üstündeki tutuşumu gevşettim.

Christian, "İnkâr etmiyorsun," diye gözlemledi beni. Ardından başını iki yana salladı. "Aşka karşı değilim. Sadece aşkı zahmetli, sıkıcı ve tamamen gereksiz buluyorum. Âşık insanlar gezegendeki en çekilmez insanlar oluyor." Takım elbisesindeki bir parça tüye küçümsemeyle baktıktan sonra onu silkeledi. "Ama madem istediğin bu, aşkı yaşa o zaman. Sadece, o prensesle değil."

"Özel hayatım seni ilgilendirmez."

Bana acıyormuş gibi görünen gözlerle bakmaya başladı, bu yüzden ona tekrar yumruk atmak istedim. Bu berbat arkadaşlığımızın iyi bir özeti idi. Birimiz hep durduk yere diğerini öldürmek istiyordu. Tanca'da* tanıştığımızdan beri durum böyleydi. Christian'ı, kızdırdığı bir diktatörün elinden alacağı yavaş ve işkenceli bir ölümden kurtarmıştım.

Bazen -mesela şu anda olduğu gibi- onu diktatörün insafına bırakmış olmayı diliyordum.

"Eldorra'yı terk et, hemen. İşler daha da kontrolden çıkmadan önce," dedi Christian. "Ne kadar dolambaçlı bir yoldan gidererseniz gidin, hikâyenizin tek bir sonu var. Fazla derine inmeden bitir, yoksa içinden çıkamazsın."

Çok geçti. Zaten fazla derindeydim.

"Çık dışarı," dedim.

"Kalpsiz olduğumu düşünüyorsun ama ben sana yardım etmeye çalışıyorum. Bunu Tanca için yaptığım bir geri ödeme olarak kabul et."

* Fas'ta bir şehir. (ç.n.)

“Çık. Dışarı.”

“Bunu gerçekten yapmak istiyorsun.” Bu bir soru değildi.

“Bırak da ne yapacağım konusunda ben endişeleneyim.”

Christian içini çekti. “Madem bu yolda ilerlemekte ısrar ediyorsun, ilgini çekebilecek bir şeye sahibim. Sen ve prensesin iç açıcı fotoğrafları ortaya çıktıktan sonra biraz araştırma yaptım.” Ceketinin cebine uzandı ve küçük bir zarf çıkardı. “Şuna baksan iyi olur. Bir an önce.”

Zarfı almadım. “Bu ne?”

Hediye veren bir Christian Harper’a asla güvenilmezdi. Hayattaki herkesin sloganı bu olmalıydı.

Ama onun bir sonraki sözlerine beni hiçbir şey hazırlayamazdı. “Babanın kimliği.” Duraksadı. “Ve erkek kardeşinin.”

BÖLÜM 42

Rhys

BİR ANIN HAYATINIZI NASIL DEĞİŞTİREBİLECEĞİNİ görmek komikti.

Bir an için annem hayattaydı, sonra değildi.

Bir anlığma ekip arkadaşlarım hayattaydı, sonra her şey cehenneme dönmüştü. Kelimenin tam anlamıyla.

Dünyadaki yerimi biliyordum ama bir an sonra katlanmış, basit bir kâğıdın açılmasıyla o da altüst olmuştu.

Dün gece her yönden tam bir akıl tutulması yaşamıştım ve önümdeki kasaba evine bakarken kardeşimi ziyaret etme kararımın doğru bir karar olup olmadığını düşünmeye devam ediyordum. Beklediğim kadar güvenlik yoktu. Gerçi zaten bu kasaba evi Athenberg'in kuzeyindeki en güvenli muhitlerden birinde bulunuyordu.

Şimdiye kadar sahip olduğum tek kardeş, birimimdeki askerlerdi. Gerçek bir kardeşe sahip olma fikri nasıl mıydı? Dürüst olmak gerekirse beni biraz sarsmıştı.

Ön kapıya yürüyüp kapıya vurdum, benim beklentiyle karın-
caıyordu.

Christian o sabah ayrılmıştı. Bu uluslararası seyahatler tarihin-
deki en hızlı yolculuk olsa gerekti ama ABD'de çözmesi gereken
bir karışıklık vardı, bu yüzden onu gittiği için suçlayamazdım.

Yine de bir bomba atıp kaçmak tam onluk bir hareketti.

Kardeşim kapıyı ikinci vuruşta açtı. Perşembe öğleden sonra,
habersizce kapısının önünde bitmeme şaşırdıysa bile bunu belli
etmedi.

“Merhaba, Bay Larsen.”

“Merhaba, *kardeşim*.” Lafı dolandırmakla uğraşmadım.

Andreas'ın gülümsemesi kayboldu. Kapıyı daha geniş açıp
kenara çekilmeden önce uzun bir süre bana baktı.

Ayakkabılarım parlak mermer zeminde gıcırdarken içeri gir-
dim. Birkaç beyaz dokunuş dışında evdeki her şey griydi. Açık gri
duvarlar, gri mobilyalar, gri halılar. Pahalı bir yağmur bulutuna
adım atmak gibiydi.

Hâlâ teknik olarak sarayda yaşıyordu ama son haftalarda özel
evinde daha sık kalmaya başlamıştı.

Andreas beni mutfığa götürdü ve iki fincan çay koyduktan
sonra birini bana verdi.

Almadım. Buraya çay içmeye gelmemiştim.

“Biliyordun.” Doğrudan konuya girdim.

Çayı reddetmemden rahatsız olmuş gibi göründü, ardından
kaşlarını çatarak fincanı tezgâhın üzerine koydu. “Evet.”

“Neden hiçbir bok söylemedin?”

“Sizce neden söylememiş olabilirim, Bay Larsen? Dünya be-
nim bir prens olduğumu düşünüyor. Ben bir *prens*im. Onunla her
etkileşimimde bana oldukça kaba davranan Amerikalı bir koru-

mayla akrabalığım olduğunu itiraf ederek mevrimi tehlikeye atacağımı gerçekten düşünüyor musun?”

Andreas’a baktım. “Nasıl öğrendin?”

Christian bana babamın ve kardeşimin isimlerinin yazılı olduğu kâğıdı verdiğinde, onu neredeyse çöpe atacaktım. O kâğıdı açmamın başıma bela açacağını biliyordum ama en sonunda, dayanamadım.

İki isim vardı.

Andreas von Ascheberg, üvey kardeşim.

Arthur Erhall, babam.

Babamız.

Eldorra’da en çok nefret ettiğim iki kişiyle akrabaydım. *Şu işe bak!*

Bridget’la akraba olabileceğimizi düşündüğümde kısa bir korku anı yaşamıştım ama Tanrıya şükür ki Andreas onun gerçek kuzeni değildi. Andreas’ın babası Erhall’dı, Bridget’in amcası değil.

Yine de yeni bulduğum akrabalarımın kimliği beni pek heyecanlandırmıyordu.

Andreas uzun bir süre boyunca sessiz kaldı. “Nikolai’in tahttan çekildiğini öğrendiğimde... endişelendim. Bridget konusunda. Tahtı hiç önemsememişti ve Eldorra’yı bile o kadar sevdiğini düşünmüyordum. Bu izlenimi kesin bir şekilde vermek için ülke- den uzak olan bir yerde yeterince zaman geçirmişti. Onun kraliçe rolü için uygun olmadığını düşünüyordum.”

Bridget’in adını duyunca kalbime dikenli teller saplandı.

Sarı saçları ve parlayan gözleri. Benim soğuk, ölü ruhumu bile aydınlatabilecek gülümsemesi.

Sadece üç gün olmuştu ve onu şimdiden o kadar çok özlemiştim ki, onu görmek için sağ kolumu kesebilirdim. Ancak Bridget,

hastaneden ayrıldığından beri sarayda tıkalı kalmıştı. Muhtemelen Steffan'la nişanını planlamakla meşguldü.

Asit damarlarıma sızdı ve yeniden o acıya kaptırmak yerine, kendimi Andreas'ın söylediklerine odaklanmaya zorladım.

“Hakkımda pek iyi şeyler düşünmediğinin farkındayım ama ülke için en iyisini istiyorum. Eldorra benim yuvam ve iyi bir hükümdarı hak ediyor.”

İma ettiği hakaret karşısında sinirlendim. “Bridget çok iyi bir hükümdar olur.”

“Onun tarafını tutarsın elbette, öyle değil mi?” diye karşılık verdi Andreas. “Birilerini buldum ve Bridget'ın New York'ta geçirdiği süre boyunca neler yaptığını araştırdım. Kafasının nerede olduğunu bulmak için. İkinizin... yakın görüldüğünüzden bahsettiler. Ortalama bir koruma ve müşteriden çok daha yakın görüldüğünüzden.”

“Saçmalık. Peşimizde biri olsaydı fark ederdim.”

“Dikkatin dağılmıştı ve peşinizde sadece bir kişi yoktu. Birden fazlaydı.” Andreas benim kızgın ifadem karşısında güldü. Bizi takip eden birini nasıl gözden kaçırmıştım? “Kendini çok kötü hissetme. Onu incitmek için orada değillerdi. Sadece bilgi topluyorlardı. Ben de seni, yani kuzenime çok âşık görünen korumayı merak ettim. Bu yüzden adamlarıma ebeveynlerin de dahil olmak üzere tüm geçmişini araştırmalarını söyledim.” Gülümsemesi sertleşti. “Babamızın aynı olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı bir düşünsene. Dünya küçük bir yer.”

Ses tonu yumuşaktı ama çenesindeki gerginlik, düşünmemi istediği kadar umursamaz olmadığını gösteriyordu.

Peşimizdekileri fark etmemem dışında, anlattığı hikâyeye manıklıydı. Dikkatim dağılmış olabilirdi fakat bana o kadar da çok dağılmış gibi gelmemişti.

Bir an için aklıma Vincent'la Borgia'da yaptığım hiç benlik olmayan çatışma, Costa Rica'ya yaptığım son dakika gezisi ve Bridget'tan önce olsa asla yapmayacağım binlerce küçük şey geldi.

Müşterilerimin özel hayatlarına karışmam. Sizi fiziksel zararlardan korumak için buradayım. Hepsi bu. Arkadaşınız, dert ortağınız ya da başka bir şeyiniz olmak için burada değilim. Bu şekilde olması, kararlarımda taviz vermememi sağlıyor.

Bir elimle yüzümü ovuşturdum. *Hassiktir.*

“Hadi bunun doğru olduğunu varsayalım. Baban sadece bir lord olduğu halde, senin nasıl bir prens olabildiğini bana açıklamak ister misin?”

Erhall. Onca insanın içinden Erhall olmak zorundaydı elbette.

Akraba olduğumuzu hatırlayınca safra boğazımdan yukarı yükseldi. Andreas'ın gözleri kapanmıştı. “Annemin Erhall ile bir ilişkisi varmış. Ölmeden önce söyleyene kadar babam -biyolojik olmasa bile gerçek babam- bunu bilmiyormuş. Annem altı yıl önce, kanserden öldü. Sanırım vicdanı rahat bir şekilde gitmek istedi. Babam da bunu üç yıl önce, öleceği zamana dek bana söylemedi.” Kısa bir kahkaha attı. “En azından ailem sırlarını mezara kadar götürebiliyordu. Kelimenin tam anlamıyla.”

“Erhall biliyor mu?”

“Hayır,” dedi Andreas biraz fazla sert bir şekilde. “Bilmeyecek de. Beni büyüten babamdı, Erhall değil. Babam...” Yüzünde bir gölge titreşip kayboldu. “O iyi bir adamdı ve beni, kendi oğlu olmadığımı öğrenmesine rağmen öyleymişim gibi davranacak kadar çok sevdi. Erhall kurnaz sürüngenin teki.”

Homurdandım. En azından bir konuda hemfikiridik.

Çayından bir yudum daha alırken Andreas'ın sırtışı geri döndü. “Al sana bir sır: Tahtı istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim. Mecbur kalırsam tahta çıkarım elbette ama bu rolü başka birinin

üstlenmesini tercih ederim, yeter ki yetkin biri olsun. Taht, saraydaki en güçlü koltuk olsa bile aynı zamanda da en küçük kafestir.”

“Bu tam bir saçmalık,” diye homurdandım. “Niyetini defalarca kez belli ettin. Kral ve meclis sözcüsüyle yaptığın toplantılar, Nikolai’ın düğününden önceki gece misafirhaneme yaptığın ‘yardımsever’ ziyaret. Bunları hatırladın mı?”

“Bridget’in biraz itilmeye ihtiyacı vardı,” dedi Andreas soğuk bir sesle. “Taç için savaşıp savaşmayacağını görmek istedim. Fakat geri dönmemin başka bir nedeni daha var...” Kısa bir an tereddüt etti. “Erhall’a bir şans vermek istedim. Bağ kurabilecek miyiz görmek istedim. Kral olmayı istememden daha çok bu yüzden toplantıları sırasında onu izlemek istiyordum. Misafirhaneye gelince... *Sana* yardım etmeye çalışıyordum. Ben aptal değilim, Bay Larsen. Ya da artık ikimiz de kardeş olduğumuzu bildiğimize göre sana Rhys mi demeliyim?”

Ona dik dik baktığımda kıkırdadı.

“Bay Larsen’dan devam o zaman,” dedi ardından. “Sen ve Bridget arasında bir şeyler olduğunu haberler çıkmadan çok önce anlamıştım. Onaylayacak bir şeyim yoktu ama bunu birbirinize bakış şeklinizde görebiliyordum. Aşk ya da ülke, zor bir seçim. Nikolai kendi seçimini yaptı. Bridget... Eh, sanırım o da yaptı. Ancak Bridget Steffan’la evlenmeyi kabul etmeden önce...” Damarlarımdaki asit yoğunlaşıp midemde birikti. “İkinizin bir şansı vardı. Sizi biraz cesaretlendirmek istemiştım. Sen benim kardeşimsin, o da benim kuzenim. Ailemden geriye kalan birkaç kişinin içindesiniz. Buna bu yılki iyiliğim diyebiliriz.”

“Ne kadar da hayırseversin,” dedim. Onunla alay ettiğim belli oluyordu. “Bir aziz olmalısın.”

“İstediğin kadar gülebilirsin ama ben ikinizi bir araya getirmeye hazırdım çünkü âşık olduğunuz çok açıktı. Bunu yapmak,

Bridget'ın tahttan çekilmesi durumunda görevi üstlenmek zorunda kalmam anlamına gelse bile. Bu bir fedakârlık değil midir?"

Bu bir *fedakârlıktı*. Ama bunu Andreas'a itiraf etmeyecektim.

Başım hızla akan yeni bilgilerle zonklamaya başladı. Andreas'ın benimle dalga geçiyor olma ihtimali vardı ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu.

"Ona neredeyse babamızdan bahsediyordum, biliyor musun? Nikolai'ın düğün kutlamasında. Kraliyet Evlilikleri Yasası konusunda ona pek yardımcı olmaz çünkü yasa hükümdarın *meşru* bir soyluyla evlenmesini gerektiriyor. Sen evlilik dışı doğdun ve Erhall tarafından oğlu olarak kabul edilmedin, senin onun oğlu olduğunu bile bilmiyor. Bu yüzden de uygun değilsin." Andreas çayını bitirdi ve fincanını lavaboya koydu. "Bunu söyleyeceğim sırada Bridget ortadan kayboldu ve ben onunla konuşmadan *Daily Tea* iddiaları ortaya çıktı." Omuz silkti. "*C'est la vie.*"

Kahretsin. Artık bir lordun oğlu olduğumu öğrendiğime göre bir umudum vardı...

"Yasaya faydası olmayacaksa ona neden söyleyecektin ki?" diye sordum.

"Çünkü dolaylı yoldan yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir fikrim var." Andreas gülümsedi. "Yeterince hızlı davranırsan, Bridget'ı geri almana bile yardımcı olabilir. Holstein gelecek ay ona evlenme teklifi etmeyi planlıyor. Sana yardım etmek istiyorum..."

"Ama?" Bu tür oyunlarda hep bir *ama* olurdu.

"Ama bana bir düşman gibi davranmayı bırak. Bunun yerine... bir kardeş gibi olmasa da dostane bir tanıdıkmişim gibi davranmayı dene. Ne de olsa sevgili babamız dışında aileden bir tek

* (Fr.) Hayat işte. (ç.n.)

biz kaldık.” Anında kaybolmadan önce Andreas’ın yüzünde bir şey titreşti.

“Bu kadar mı?” İçimde bir şüphe vardı. Her şey çok kolay görünüyordu.

“Bu kadar. İster kabul et, ister etme.”

Aklıma bir şey gelmişti. “Cevap vermeden önce bir şeyi bilmek istiyorum. Hiç ben yokken misafirhanemi karıştırdın mı?”

Bana garip bir bakış attı. “Hayır.”

“Doğruyu söyle.”

Andreas hakarete uğramış gibi görünerek doğruldu. “Ben bir prensim. *Misafirhaneleri* karıştırmam.” Bunu küçümseyerek söylemişti. “Sanki adi bir hırsızmışım gibi.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Doğruyu söylüyordu.

Ama suçlu o değilse, kimdi?

Artık orada yaşamadığımı düşünürsek, sanırım bunun bir önemi yoktu ama yine de gizem devam ediyordu.

Fakat odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı.

Andreas’a güvenmiyordum. Bugün dürüst olabilir ve Bridget’in tacını çalmak istemiyor olabilirdi fakat bu her zaman dürüst olacağı anlamına gelmiyordu.

Ne yazık ki hem zamanım hem de seçeneklerim tükeniyordu.

Umarım bundan pişman olmazdım.

“Bir fikrin olduğunu söylemiştin,” dedim. “Dinliyorum.”

BÖLÜM 43

Bridget

SARAY, BOOTH'U YENİDEN KORUMAM OLARAK ATADI. Rhys gittiğinden beri çok kötü bir ruh halindeydim, saray görevlileri de tanıdığım ve sevdiğim birinin onun yerine geçmesinin faydalı olacağını düşünmüştü.

Booth, Edvard'ın hastaneden ayrıldığı gün göreve başlamıştı ve bunun üstünden tam iki hafta geçmişti. Rhys'in yerini kimse alamayacak olsa da Booth'un gülen yüzünü yeniden görmek güzeldi.

Ofisimde Elin ve Steffan'ı beklerken, "Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi majesteleri?" dedi Booth. Normalde sarayda korumam olmazdı ama dışarıdan gelen konuklarla yapılan toplantılar bir istisnaydı.

Zorla gülümsedim. "Evet."

Booth biraz tereddüt ettikten sonra ekledi. "Yıllar içinde çok şey değişti. Ben Bay Larsen olmasam da elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Rhys'in adını duyunca göğsüme şiddetli bir ağrı saplandı. "Biliyorum, geri dönmene sevindim. Gerçekten."

Yine de siyah saçlar, gri gözler, yara izleri ve güçlkle kazanılan gülümsemelerin düşüncesi beni hâlâ tüketiyordu.

Booth'un yeniden korumam olması için her şeyimi verebileceğim bir zaman vardı. Ayrıldıktan hemen sonraki haftalarda, beni Rhys'le yalnız bıraktığı için ona her gün lanetler okumuştum.

Kaldırımların kenarında yürümeme izin vermeyen ve her bara gidişimi bir savaş bölgesine gitmek gibi gören çekilmez, otoriter ve kibirli Rhys. Gülmekten çok kaşlarını çatan, konuşmaktan çok tartışan Rhys.

Bir koruma olarak sahip olduğu tüm içgüdülere aykırı olmasına rağmen, sırf yapılacaklar listemi yerine getirebilmem için bir son dakika gezisi planlayan, dudaklarımı dünya sona eriyormuş ve ben de onun son kurtuluş şansımıymışım gibi öpen Rhys.

Ağrı yoğunlaşarak boğazıma, gözlerime ve ruhuma yayıldı.

O, her yerdeydi. Öpüştüğümüz sandalyede, düzıştüğümüz masada, ressamın modelin bir kaşını diğerinden biraz daha yukarıda ve çarpık çizerek ona kalıcı bir şaşkınlık ifadesi vermesine güldüğümüz bir tabloda.

Ofisten ayrılısam bile o hâlâ orada olacak ve peşimi bırakmayacaktı.

Kapı açıldı, Elin ile Steffan içeri girerken bedenimi dengede tutmak için bir elimi dizime dayadım.

Steffan karşımdaki koltuğa otururken, "Geldiğin için teşekkür ederim," dedim ona. Nişanı kabul ettiğinden beri Steffan'ı ilk kez yüz yüze görüyordum.

Bana neredeyse benimki kadar zoraki görünen bir gülümseme sundu. "Elbette, majesteleri. Ne de olsa nişanlanacağız." Bunu söyleme şekli, bu anlamaya zorlanan tek kişi olup olmadığımı

Rhys'in adını duyunca göğsüme şiddetli bir ağrı saplandı. "Biliyorum. geri dönmene sevindim. Gerçekten."

Yine de siyah saçlar, gri gözler, yara izleri ve güçlkle kazanılan gülümsemelerin düşüncesi beni hâlâ tüketiyordu.

Booth'un yeniden korumam olması için her şeyimi verebileceğim bir zaman vardı. Ayrıldıktan hemen sonraki haftalarda, beni Rhys'le yalnız bıraktığı için ona her gün lanetler okumuştum.

Kaldırımların kenarında yürümeme izin vermeyen ve her bara gidişimi bir savaş bölgesine gitmek gibi gören çekilmez, otoriter ve kibirli Rhys. Gülmekten çok kaşlarını çatan, konuşmaktan çok duruşan Rhys.

Bir koruma olarak sahip olduğu tüm içgüdülere aykırı olması-
na rağmen, sırf yapılacaklar listemi yerine getirebilmem için bir
son dakika gezisi planlayan, dudaklarımı dünya sona eriyormuş
ve ben de onun son kurtuluş şansımıymışım gibi öpen Rhys.

Ağrı yoğunlaşarak boğazıma, gözlerime ve ruhuma yayıldı.

O, her yerdeydi. Opuştüğümüz sandalyede, düzüştüğümüz
masada, ressamın modelin bir kaşını diğerinden biraz daha yu-
runda ve çarpık çizerek ona kalıcı bir şaşkınlık ifadesi vermesine
güldüğümüz bir tabloda.

Ofisten ayrılısam bile o hâlâ orada olacak ve peşimi bırakma-
yacaktı.

Kapı açıldı. Elin ile Steffan içeri girerken bedenimi dengede
tutmak için bir elimi dizime dayadım.

Steffan karşımdaki koltuğa otururken, "Geldiğin için teşekkür
ederim." dedim ona. Nişanı kabul ettiğinden beri Steffan'ı ilk kez
yüz yüze görüyordum.

Bana neredeyse benimki kadar zoraki görünen bir gülümseme
sundu. "Elbette, majesteleri. Ne de olsa nişanlanacağız." Bunu
söyleme şekli, bu anlaşılmaya zorlanan tek kişi olup olmadığımı

merak etmeme sebep olmuştu. İlk iki randevumuzda yeterince iş-tekli görünüyordu ama Preoria'dan döndüğünden beri mesafeliydi ve dikkati dağılmıştı.

Aklıma, onunla Malin arasında fark ettiğim o gerginlik geldi.

Elin boğazını temizleyip kalemını ve defterini çıkarmadan önce içeriye garip bir sessizlik çöktü. "Harika. O halde toplantıya başlayalım mı, majesteleri? Gündemin en önemli maddesi teklifin yapılacağı zaman ve yer. Lord Holstein üç hafta içinde Kraliyet Botanik Bahçeleri'nde size evlenme teklif edecek. İkinci randevunuza iyi bir gönderme olacak. Basına Lord Holstein Preoria'dayken onunla düzenli bir şekilde yazıştığınızı söyleyeceğiz, bu sayede de teklif birdenbire ortaya çıkmış gibi görünmeyecek..."

Toplantı uzadı. Elin'in sesi bulanık bir gürültü akışına dönüştü ve Steffan gözlerinde donuk bir ifadeyle sandalyesinde dimdik oturmaya devam etti. Bir iş ortaklığı görüşmesine katılmışım gibi hissettim, bir bakıma öyleydi.

Tam da tüm kızların hayalini kurduğu türden bir peri masalıydı.

"... balayınız," dedi Elin. "Düşünceleriniz nedir?"

Beklentili bakışları, medya röportajları ve evlilik teklifi için kıyafet seçenekleri hakkında gevezelik ettiği sırada zihinsel olarak kaçtığım yerden beni bu soruyla birlikte çekip çıkarmıştı.

Gözlerimi kırptırdım. "Anlayamadım?"

"Balayı için bir yere karar vermemiz gerekiyor," diye tekrarladı. "Paris klasik ama klişedir. Maldivler popüler ama fazla moda olmaya başladı. Daha eşsiz bir yer seçebiliriz. Belki Orta veya Güney Amerika'da bir yer. Brezilya, Belize, Costa Rica..."

"Hayır!"

Hiç benlik olmayan bağırışımla herkes yerinden sıçradı. Bo-

oth'un gözleri kocaman açılırken Elin onaylamayarak kaşlarını çatmıştı. Sadece Steffan'ın ifadesi değişmedi.

"Hayır, Costa Rica olmaz," diyerek daha sakın bir şekilde tekrarladım, kalbim hızla çarpıyordu. "Orası dışında her yer olur."

Antarktika'da bikini giyeceğim bir balayı bile olurdu.

Costa Rica, bana ve Rhys'e aitti. Başka hiç kimseye değil.

Yapılacaklar listesi, dört numara.

Sen hiç âşık oldun mu?

Hayır. Ama bir gün olmayı umuyorum.

Yukarı bak, prenses.

Gözlerimin arkasında artık tanıdık gelen bir yanma titreşti, bu his geçene kadar kendimi nefes almaya zorladım.

"Zaten balayı hakkında konuşmak için çok erken." Sesim rüyada konuşan biri gibi çok uzaklardan geliyordu. "Henüz resmi olarak nişanlanmadık."

"Ayrıntıları bir an önce netleştirmek istiyoruz. Aynı yıl içinde bir kraliyet evliliği ve taç giyme töreni planlamak kolay değil," dedi Elin. "Basın bilmek isteyecektir."

"Önce teklifi bir aradan çıkaralım." Sesim itiraz kabul etmiyordu. "Basın bekleyebilir."

Elin bir iç çekti, dudaklarını o kadar sıkı bastırmıştı ki öyle kalacağından endişelendim. "Emredersiniz, majesteleri." Bir saat sonra toplantı nihayet sona erdi. Elin de hemen büyükbabamla yapacağı başka bir toplantıya koşturdu. Edvard hastaneye kaldırıldıktan sonra daha iyi bir duruma gelmişti ama Rhys'i veya kalp krizi geçirmeden önce ofisinde olanları henüz konuşmamıştık.

Bununla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Bu tartışmalara hazır değildim.

Bu sırada Steffan koltuğundan kalktı. Parmaklarını bir ritim tutturarak kalçalarına vuruyordu ve gözlerindeki donuk bakış ye-

rini daha kasvetli bir şeye bırakmıştı. “Sizinle konuşabilir miyim, majesteleri? Yalnız?” Booth’a bir bakış attığında o da dönüp bana baktı.

Başımınla onayladığımda korumam odadan sıvıştı.

Kapı kapandığında, “Bana Bridget diyebilirsin. Nişanlanacak olmamıza rağmen bana hâlâ majesteleri demen tuhaf olur,” dedim.

“Özür dilerim. Alışkanlık, majes... Bridget.” Yüzünde rahatsız bir ifade belirdikten sonra, “Umarım bu her şeyi çok garipleştirmez ama ben seninle Bay Larsen hakkında konuşmak istiyordum,” dedi.

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Rhys’i büyükbabamdan daha fazla tartışmak istemediğim bir kişi varsa, o da müstakbel nişanlımdı.

Steffan aceleyle, “Sana haberlerin doğru olup olmadığını sormayacağım,” diye ekledi. Doğru olduğunu biliyordu. İlk randevumuz boyunca Rhys’in ona ters ters bakışı, Kraliyet Botanik Bahçeleri’nde kırılan saksı, bizimle otelde karşılaştığı gün... Kafasındaki taşların yerine oturduğunu görebiliyordum. “Şeyden önce... nişanımızdan önce ne yaptığın beni ilgilendirmez ve koca olarak ilk tercihin olmadığını biliyorum.”

Yanaklarım suçlulukla yandı. Evlenirsek, sevgisiz bir birliğe mahkûm olacak tek kişi ben olamazdım. “Steffan...”

“Hayır, sorun değil.” Başını iki yana salladı. “İçine doğduğumuz hayat bu. Anne ve babam siyasi çıkar için evlendi, seninkiler de öyle.”

Doğru. Ancak benim annem ve babam birbirlerini sevmişti. Hayatlarının sonuna kadar hep şanslıydılar.

“Beni sevmiyorsun ve ben de sevmeni beklemiyorum. Biz, şey... Sadece birkaç kez konuştuk sonuçta, öyle değil mi? Fakat arkadaşılığından zevk alıyorum ve iyi bir eş olmak için elim-

den gelenin en iyisini yapacağım. Belki hayalini kurduğun peri masalı aşkı bu değil ama birlikte güzel bir hayatımız olabilir. En azından ailelerimiz mutlu olacak.” Son cümlesindeki acı dışında, Steffan’ın sesi sanki cümlelerini bir akıl defterinden okuyormuş gibi çıkıyordu.

O masayı incelerken ben de onu inceledim. Yüzü gergindi ve elleri dizlerini öyle bir kavramıştı ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

Bu ifadeyi ve duruşu çok iyi tanıyordum. Şu günlerde, ben de böyleydim.

“Malin mi?”

Steffan başını bir anda kaldırdı, ifadesi yüzüne far tutulmuş bir geyiğe benziyordu. “Pardon?”

“Âşık olduğun kadın,” dedim. “Malin mi?”

Sert bir yutkunuşla birlikte Steffan’ın boğazı gerildi. “Önemli değil.”

İki kelime. İkimizin de zaten bildiği bir şeyi doğruluyordu.

Bunu ikimiz de istemiyorduk. Kalplerimiz başka insanlara aitti ve eğer evlenirsek rahat ederdik. Güzel olurdu. En iyi ikinci şey olurdu.

Ama aşk olmazdı. Asla aşk olmazdı.

“Bence çok önemli,” dedim nazikçe.

Steffan derin bir nefes verirken, “Seninle doğum günü balosunda tanıştığımda, niyetim seni elde etmektir,” dedi. “Çok hoş biriydin ama sonra Preoria’da... O, annem iyileştiği sırada onun yanında olan yardımcıydı. Evde annem dışında sadece ikimiz vardık ve yavaş yavaş, ben farkına bile varmadan...”

“Âşık oldun,” diye bitirdim.

Hafifçe gülümsedi. “Bunu ikimiz de beklemiyorduk. Başta birbirimize tahammül bile edemiyorduk. Ama evet, ona âşık

oldum.” Gülümsemesi soldu. “Babam bunu öğrendi. İlişkiyi birtirmezsem sadece beni mirasından men edeceğini belirtmekle kalmadı, Malin’i de bir daha Eldorra’da çalışamayacağını söyleyerek tehdit etti. O blöf yapmaz. Özellikle de kraliyet ailesiyle kurulacak bir ilişki söz konusuysen.” Steffan eliyle yüzünü ovuşturdu. “Özür dilerim, majes... Bridget. Anlaşmamız göz önüne alındığında, bunu seninle paylaşmamın son derece uygunsuz olduğunun farkındayım.”

“Sorun değil. Seni anlıyorum.” Çoğu insanın anlayabileceğinden çok daha fazla.

“Beni anlayabileceğini hissetmiştim.”

Oteldeki karşılaşmamızdan beri aklımı kurcalayan bir şeyi gündeme getirdim. “Madem birlikteydiniz, seni neden bana çıkma teklifi etmen için zorladı?”

Gözleri hüznle titreşti. “Otel, birlikte olduğumuz son seferdi,” dedi. “Babam Preoria’ya dönmüş ve onu annemin yardımcısı olarak yaptığı görevden almıştı. Bu yüzden bizim... yalnız kalabileceğimiz bir yere gitmemiz gerekiyordu. Malin seni ve babamın beklentilerini biliyordu. Bu ona göre, bizim birbirimize veda şeklimizdi.”

Kendimi başka bir kadını Rhys’in kollarına iterken hayal etmeye çalıştım ve bu düşünce karşısında irkildim.

Malin’i pek tanı mıyordum ama onun için üzülmüşüm.

“Üzgünüm.”

“Ben de.”

Steffan boğazını temizleyip doğrulmadan önce bir süre aramızda sessizlik oldu. “Ama senin arkadaşlığın hoşuma gidiyor, Bridget. Uygun bir birliktelik yapacağız.”

Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Evet, öyle olacak. Teşekkürler, Steffan.”

O gittikten sonra ofisimde kalıp masamdaki mektuplara, kraliçet mührüne ve duvarıma monte edilmiş takvime baktım.

Evlilik teklifime üç hafta kalmıştı.

Düğünüme altı ay.

Taç giyme törenime ise dokuz ay.

Hepsini şimdiden hayal edebiliyordum. Elbise, kilise, taç giyme yemini, başımdaki tacın ağırlığı...

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Duvarlar her yandan üzerime geliyor ve kanın uğultusu kulaklarımda çınlayarak diğer tüm sesleri engelliyordu.

Kraliçe olma fikrine alışmıştım. Bir yanım rolü üstlenip onu yirmi birinci yüzyıla uyarlamaktan heyecan duyuyordu. Monarşinin artık bir anlam ifade etmeyen o kadar çok modası geçmiş adeti vardı ki...

Fakat bunun bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum, korumam olarak bile olsa yanımda Rhys olmadan gerçekleşmesini beklemiyordum.

Sert, kararlı, huysuz ve koruyucu. Fırtınada tutunduğum kayam ve güven kaynağım.

Nefes al, prenses. Sen geleceğin kraliçesisin. Seni korkutmalarına izin verme.

Rhys'in Eldorra'dan ayrılıp ayrılmadığını ve bundan on, yirmi, otuz yıl sonra bizi hatırlayıp hatırlamayacağını merak ettim.

Beni televizyonda ya da bir dergide gördüğünde Costa Rica'yı, çardaktaki fırtınaları ve bir otel odasındaki tembel öğleden sonraları düşünür müydü; yoksa bir nostalji kıvılcımından başka bir şey olmadan aklından geçip gider miydi diye merak ettim.

Onun benim aklımdan çıkmayacağı gibi ben de onun aklında olur muydum merak ettim.

"Keşke burada olsaydın," diye fısıldadım.

Dileğim duvarlardan sekerek odanın içinde sürüklendi, oyalandı ve sonunda bir hiçliğe dönüştü.

Saatler sonra, büyükbabam geldiğinde ben hâlâ ofisimdeydim. “Bridget, seninle konuşmak istiyorum.”

Vatandaş mektupları yığınımından başımı kaldırdım, gözlerim bulanık görmeye başlamıştı. Elin ve Steffan’la yaptığım görüşmeden beri çalışıyordum, Booth’u uzun zaman önce göndermiştim.

Hayata devam etmemi sağlayan tek şey işti ama saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Akşamüstü güneşi pencere-lerden sızıp yere uzun gölgeler düşürüyor, midem öfkeyle gurulduyordu. Saati kontrol ettim. Yedi saat önce yediğim yoğurt ve elmadan başka bir şey yememişim.

Edvard kapı eşiğinde duruyordu. Yüzü yorgundu ama rengi birkaç gün öncesine göre çok daha iyiydi.

“Büyükbaba!” Oturduğum yerden fırladım. “Bu kadar geç saatte ayakta olmamalısın.”

“Daha akşam yemeği vakti bile değil,” diye homurdandı, ardından içeri girip karşıma oturdu.

“Doktorlar dinlenmen gerektiğini söyledi.”

“Evet ve son iki hafta bana bir ömür yetecek kadar dinlendim.” Çenesi inatçı bir açıyla havaya kalktı. İç çektim, o böyleyken onunla tartışmak mümkün değildi.

Edvard’ın nefret ettiği bir şey varsa, o da boş durulmasıydı. Doktorların talimat verdiği gibi işini azaltmıştı ama kral olarak sahip olduğu görevler yıllar boyunca onun herhangi bir hobi edinmesini engellediği için, can sıkıntısından aklını kaçıırıyordu. Ay-

“bunu beni ya da Nikolai’ı her gördüğünde dile getirmekten çekmiyordu.

“Vatandaş mektupları programı mı?” Masamdaki belgeleri inceledi.

“Evet, bu haftanın postalarını bitiriyorum.” Resmi gelen kutusundaki birikmiş e-postalardan ona bahsetmedim. Bana yardım eden iki asistan olmasına rağmen, işin içinden çıkamamıştım. Eldorra vatandaşlarının söyleyecek çok şeyi olduğu ortaya çıkmıştı.

Programın başarısı beni çok mutlu etse de yakın zamanda daha fazla personel almamız gerekecekti. Bir yan proje olarak ele almak yerine bunu profesyonelleştirmeliydik.

“Sözcü’yle yapılacak bir sonraki toplantıda gündeme getirmek istediğim birkaç konu var,” dedim. “Erhall’ın çok sevineceğini tahmin ediyorum.”

“Erhall, on yıl önce ilk kez meclis sözcüsü seçildiğinden beri hiçbir şeye sevinmedi.” Edvard parmaklarını çenesinin altında birleştirip beni inceledi. “İyi gidiyorsun. Seni baltalamaya çalışsa bile geri adım atmıyorsun. Son birkaç aydır gerçekten kendini gösterdin.”

Güçlülkle yutkundum. “Teşekkür ederim. Ama ben sen değilim.”

“Tabii ki değilsin ancak öyle olmaya da çalışmamalısın. Hiçbirimiz kendimizden başka biri olmaya çalışmamalıyız ve sen benden ya da herhangi birinden daha eksik değilsin.” Edvard’ın ifadesi yumuşadı. “Kraliçe olma bekleyişinin bunaltıcı olduğunu biliyorum. Taç giyme törenimden önceki aylarda perişan halde olduğumu biliyor muydun?”

“Gerçekten mi?” Gururlu, asil büyükbabamın herhangi bir konuda gergin olduğunu hayal bile edemezdim.

“Evet.” Kıkırdadı. “Törenden önceki gece, ana kraliçenin en

sevdiği saksı bitkisine kustum. Onun için bıraktığım... Ah, hediye keşfettiğinde çılgınlığını duymalıydın.”

Sözlerinin aklımda yarattığı görüntüyle küçük bir kahkaha koyuverdim. Büyük büyükannem ben doğmadan önce ölmüştü ama onun hafife alınmaması gereken bir güç olduğunu duymuştum.

“Mesele şu ki, böyle hissetmen normal. Ben sana güveniyorum.” Edvard masamdaki kraliyet mührüne hafifçe vurdu. “Taç giyme törenin hepimizin beklediğinden daha erken gerçekleşiyor fakat sen iyi bir kraliçe olacaksın. Bundan bir an bile şüphe etmedim.”

“Daha eğitimimi tamamlamadım bile,” dedim ona. “Nik hayatı boyunca bu görevi devralmak için eğitim gördü, bense sadece birkaç aydır bu işin içindeyim. Ya işleri berbat edersem?”

Omurgamdan aşağı soğuk bir his indi ve sallanmasını engellemek için elimi tekrar dizime bastırdım.

Edvard, “Öyle görünse bile, kimse senden mükemmel olmanı beklemiyor,” dedi. “Kabul ediyorum, bir kralın ya da kraliçenin daha az hata payı vardır. Yine de olanlardan ders aldığın sürece hata *yapabilirsin*. Lider olmak teknik bilgi ile ilgili değildir. Bir kişi olarak, *seninle* ilgilidir. Merhametinle, gücünle, empatinle. Sen tüm bunlara fazlasıyla sahipsin. Ayrıca...” Gözleri bir gülümsemeyle kırıştı. “İşi başındayken öğrenmekten daha iyi bir yol yoktur.”

“Milyonlarca insan izlerken.”

“Bu baskı altında başarılı olanlara göre bir iş,” diye kabul etti.

Bir haftadır hiç gülmediğim için, gülüşüm paslanmış gibi hissettiriyordu.

“Gerçekten yapabileceğime inanıyor musun?” Belirsizlik içimi kemiriyordu, benim yerimde olsa annemin ne yapacağını düşünmemeye çalışıyordum. Tüm bunları ne kadar da zarif bir şekilde halledebileceğini.

“Bunu biliyorum. Çoktan Sözcü’yle olan toplantılarda idareyi ele geçirdin, Erhall ile kafa kafaya gidiyorsun ve insanlar seni seviyor.” Edvard öyle güven vericiydi ki bana Rhys’i, onun herhangi bir şey yapma yeteneğimden bir kez bile şüphe duymayışını hatırlatmıştı.

Kraliçe olmak için taca ihtiyacın yok, prenses.

Tanrım, onu özlemiştim. Birini özleyebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla. “Krallıkla ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen ben her zaman buradayım ama bugün bunun için gelmedim.” Edvard beni inceledi, yakın zamanda hastaneye yatmış olmasına rağmen gözleri keskindi. “Senin hakkında konuşmak istiyorum, Bridget. Prensес hakkında değil.”

Dikkat kesildim. “Ne olmuş bana?”

“Çok mutsuzsun, hayatım. Hastaneden ayrıldığımdan beri öylesin.” Dudaklarını buruk bir gülümseme ele geçirdi. “Kendi iyiliğim adına, bunun canlı çıkmış olmam karşısında mahvolduğun için olmadığını varsayacağım. Lakin bu zaman aralığı, yaklaşmakta olan belirli bir teklif ve belirli bir korumanın ayrılışı ile örtüşüyor.”

Masa bulanıklaşmaya başlamıştı ama hemen gözlerimi kırptırıp görüşümü netleştirdim. “İyiyim. Sen haklıydın, bitirmenin vakti gelmişti. Ayrıca Steffan iyi bir eş olacak.”

“Bana yalan söyleme.” Edvard’ın sesi muhteşem bir otoriteyle kalınlaştığında irkildim. “Sen benim torunumsun. Yalan söylediğinde anlıyorum ve mutsuz olduğunda da anlıyorum. Şu anda her ikisi de oluyor.”

Akıllıca davranarak cevap vermemeyi seçtim.

“Bay Larsen’la ilişkin beni çok üzdü ve hâlâ da üzüyor. Pervasızcaydı, basın hâlâ bu konuda konuşuyor. Ama...” Üzüntü ve sempatiyle dolu bir iç çekti. “Sen her şeyden önce benim toru-

numsun. Her şeyden çok senin mutlu olmanı istiyorum. Yaşadığın şeyin sıradan bir ilişki olduğunu düşünsem de ortalıkta kalbi kırık bir zombi gibi dolaşmana bakılırsa, öyle olmadığını varsayıyorum.”

Rüya görmediğimden emin olmak için kendimi masanın altından çimdikledim. Hissettiğim keskin acı, büyükbabamın ağzından gerçekten de “kalbi kırık zombi” ifadesinin çıktığını doğruladı.

Fakat tabiri ne kadar karakterine ters olsa da haksız değildi. Steffan’ın gündüz vakti bana söylediği düşünceleri yineleyerek, “Önemli değil,” dedim. “Artık çok geç. Kraliyet Evlilikleri Yasası’nı sorun haline gelmeden yürürlükten kaldırmaya çalışıyordum ama yeterli zaman yok.”

“Yanlış hatırlamıyorsam dokuz ay var.”

“Evlilik teklifine de üç hafta,” diye belirttim.

“Hmm.” Sesi anlam yüklüydü.

Düşündüğüm şeyi söylüyor olamazdı. “Büyükbaba, Rhys’ten ayrılmamı sen istedin. Bunca zamandır beni Steffan’la evlenmeye zorluyorsun ve...” Boğazıma karmakarışık bir duygu yumağı düğümlendi. “Ben bunu reddettiğimde kalp krizi geçirdin.”

İfadesi dehşet içindeydi. “Böyle mi düşünüyorsun?” Edvard doğruldu, gözleri aniden öfkeyle parlamıştı. “Bridget, o senin ya da başka birisinin yüzünden değildi. Nedeni birikmiş strestir. Seni ve Nikolai’ı dinlememek benim hatamdı.” Yüzünü buruşturdu. “İş yükümü azaltmam gerekse de bunu yapmadım. Kalp krizim talihsiz bir zamanda oldu ama senin hatan değildi. Bunu anlıyorsunuz?”

Başımınla onayladım, bir duygu yumağı burnumu ve kulaklarımı doldurana dek genişledi. Göğsüm çok sıkıştıyordu. Tenim bir an çok sıcak bir an ise çok soğuktu.

“Olanlar için seni suçlamıyorum. Azıcık bile,” dedi. “Ayrıca

kraliyet kararnamesiyle, sana kendini suçlamayı bırakmanı emrediyorum.”

Sıcak bir gözyaşı yanağımı yakıp geçerken dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu.

“Ah, tatlım.” Edvard daha derin bir iç çekti. “Gel buraya.”

Kollarını açtı ve ben de masanın etrafından dolaşıp ona sarıldım. Deri kumaş ve *Creed* parfümünün tanıdık, rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Gerginliğimin bir kısmını, büyükbabam kalp krizini atlattığından beri üzerimde taşıyordum.

Beni açık bir şekilde bağışlamasına ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

“Sen benim torunumsun ve ben senin mutlu olmanı istiyorum.” Edvard beni sıkıca tuttu. “Kanunları çiğneyemeyiz ama sen akıllı bir kızsın, ayrıca dokuz ayın var. Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Demek istediğimi anlıyor musun?”

“Sanırım,” diye fısıldadım.

“Güzel.” Geri çekilip alnımı öptü. “Bir kraliçe gibi düşün. Ve unutma, en iyi yöneticiler, ödülü ve cezayı aynı ölçüde ustalıkla kullanabilenlerdir.”

En iyi yöneticiler, ödülü ve cezayı aynı ölçüde ustalıkla kullanabilenlerdir.

Edvard’ın sözleri, o gittikten sonra bile uzun bir süre aklımdan çıkmadı ve akşamüstü güneşi, alacakaranlığın soğuk mavilerine dönüştü.

Telefonumu elime aldım, yapmak istediğim şeyin sonuçları aklımda dönüp duruyordu.

Elimde tek bir kart kalmıştı fakat şu ana kadar bu fikir aklımın ucundan bile geçmemişti. Çünkü manipülatif, hileli ve ahlakıma tamamen aykırıydı.

Ödül *ya da* ceza değildi. Bu bir nükleer bombaya eşdeğerdi.

Kraliyet Evlilikleri Yasası'nı yürürlükten kaldırabilmek için teoride dokuz ayım vardı. Buna rağmen Steffan'a, teklifinden sonra ondan ayrılarak şahsını küçük düşüremeyeceğim kadar saygı duyuyordum. İyi bir neden olmadığı sürece teklifini reddedemezdim. Bu durum sarayı çıkmaza sokardı.

Bu yüzden de beni hor gören Erhall'a, karşı olduğu bir önergeyi öne sürdürmem ve parlamentonun dörtte üçünü ülkenin en eski yasalarından birini bozmaya ikna etmem için üç haftam vardı.

Nükleer bomba benim tek olası seçeneğimdi.

Aradığım isme ulaşana kadar telefon rehberimde gezindim. Ardından tereddüt ettim, başparmağım ekranın üstünde duraksadı.

Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum? Kendimle yaşayabilecek miydim?

İçine doğduğumuz hayat bu.

Dokuz ayımız var. Bir. Yolunu. Buluruz.

Bebeğim, hoşlanmayı geçeli çok oldu.

Numarayı çevirdim. İlk çalışta cevap verdi.

“Bir iyilik isteyeceğim.” Selamlamayı atlayıp direkt konuya girmiştim. Eğer hız ve verimliliği takdir eden biri varsa, bu oydu.

“Aramanı bekliyordum.” Alex Volkov'un buz gibi ve mizah-tan yoksun gülümsemesini telefonda bile görebiliyordum. “Sizin için ne yapabilirim, majesteleri?”

BÖLÜM 44

Bridget

AKILIMI KAYBETMİŞTİM. ALEX'TEN YARDIM İSTİYORDUM. Ava ile çıkıyor olabilirdi ve geçen yıl tekrar bir araya geldiklerinden beri daha az... sosyopat olabilirdi ama yine de o adama olabildiğince güvenmiyordum.

Ne olursa olsun tüm hatalarına rağmen Ava'yı gerçekten seviyordu ve New York'a gitmeden önce kıcını tekmeleyerek onu harekete geçirdiğim için bana borçluydu. Bunu yapmasaydım, hâlâ onun yüzünden üzülüyor ve etrafındaki herkese dehşet saçıyor olacaktı.

Dört gün önceki görüşmemiz kısa ve özdü. Ona istediğim şeyi söyledim, o da elde edebileceğini söyledi. Başarma yeteneğinden şüphem yoktu çünkü bahsettiğimiz kişi Alex'ti ama bana bir teslimat tarihi vermemişti. Bu yüzden de o zamandan beri diken üstündeydim.

"Majesteleri." Booth normalden daha alçak sesle konuştu, birlikte odama doğru yürürken üzerinde gergin bir enerji vardı. Ulusal Opera Binası'ndaki bir etkinlikten yeni dönmüştük ve pla-

nımla ilgili düşünceler dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, genellikle saray girişinde bana veda eden Booth'un neden bana süitime kadar eşlik ettiğini sorgulamamıştım.

“Evet?” Booth'un boş salona attığı kaçamak bakışlar karşısında tek kaşımı kaldırdım. İyi bir korumaydı fakat kesinlikle berbat bir casus olurdu.

“Yalnız kaldığınızda okuyun.” Elime bir kâğıt parçası sıkıştırdı, sözlerini neredeyse duyamayacaktım.

Kaşlarımı çattım. “Ne-”

Bir hizmetçi köşeyi döndüğünde Booth hızla gerçi çekildi, neredeyse yan sehpadaki porselen vazoya çarpıyordu.

“Pekâlâ,” dedi, sesi artık o kadar yüksek çıkıyordu ki duyunca irkildim. “Eğer hepsi bu kadarsa, majesteleri. Ben gidiyorum.” Tekrar fısıldamaya başladı. “Bundan başka kimseye bahsetmeyin.”

El sallayıp koridorda hızla yürüdü ve hizmetçinin döndüğü köşede gözden kayboldu.

Kaşlarımı çattım.

Neler oluyordu burada? Bu kadar şifreli olmak hiç Booth'luk bir davranış değildi. Yine de dediğini yaptım ve kâğıdı açmak için kapıyı arkamdan kapatana kadar bekledim. Booth gizli notlar verecek bir insan değildi. Ne vardı ki...

Zaman durdu. Kanım yüzüme hücum ederken önümdeki o tanıdık, dağınık yazıyla birlikte midem kasıldı.

Bu akşam dokuzda, prenses. İki sandalye.

İsim yoktu ama isme ihtiyacım da yoktu.

Rhys hâlâ Eldorra'daydı.

İçim bir rahatlamayla doldu, hemen ardından bir endişe ve panik sancısı geldi. Hastaneden beri konuşmamıştık ve ilişkimizi de

iyi bir şekilde bitirmemiştik. Bana neden şimdi, iki buçuk hafta sonra ulaşıyordu? Booth'u bana gizlice bir not göndermesi için nasıl ikna etmişti? Ne-

“Bridget!”

Bir an için, bana odamın dışından seslenildiğini sandım ama sonra başımı kaldırdım ve süitimde duran minyon esmeri gördüm.

Tamamen farklı türde bir şaşkınlık içimi doldurdu.

“Ava? Burada ne yapıyorsun?” Aceleyle Rhys'in notunu cebime tıktırdım, kâğıt sanki ipeğin içinden geçip tenime işliyordu.

Ava'nın yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. “Sürpriz! Seni görmeye geldim tabii ki. Ve yalnız değilim.”

Tam o anda Jules tanıdık görünen yeşil bir paltoyla oturma odasına girip, “Tünaydın, majesteleri,” diye şakıdı.

Başımı yana eğdim. “O benim paltom mu?”

“Evet,” dedi hiç utanmadan. “Bayıldım. Saçlarımı öne çıkardı.” Zümrüt rengi gerçekten de kızıl saçlarını ortaya çıkarmıştı. “Gardırobun efsane. Daha sonra derinlemesine yapılacak bir tura ihtiyacım var.”

“Kendi kendine izin vererek zaten derinlemesine bir tur attın.” Stella, zeytin tenini parlatan şık beyaz bir elbiseyle onun arkasından çıktı. Grubumuzun moda blog yazarı olarak, dolabı benimkine rakip olabilirdi. Yine de onun giyim seçimleri çok daha rahattı. “Ayakkabı koleksiyonunu incelemek için yarım saat harcadın.”

Jules, “Buna araştırma deniyor,” dedi. “Ben bir avukat olacağım. Rakipleri ezmek için güçlü topuklu ayakkabılar gerekir.”

Yumuşak bir kahkaha patlararak arkadaşlarıma sarıldım. Şaşkınlığım yavaş yavaş heyecana dönüştü. Eldorra'ya geri döndüğümünden beri onları şahsen görmemiş ve yüz yüze sohbetlerimizi ne kadar özlediğimi şu ana kadar fark etmemiştim.

Ancak gruptaki son kişiyi kucaklayarak selamlamayı erteledim.

“Alex.” Ava’nın erkek arkadaşına başımı salladım. Bu sıfat onu tarif edemeyecek kadar uysal gösteriyordu. Erkek arkadaşlar tatlı ve kibar olurdu. Soğuk gözleri ve daha soğuk olan tavıyla Alex, sevgilisine bakarken ifadesinin bir dereceye kadar yumuşamasına rağmen hiç de öyle biri değildi.

“Bridget.”

İkimiz de bu buluşmanın öncesinde etkileşimde bulunduğumuza dair herhangi bir işaret vermedik. Aramamı Ava’dan sakladığım için kendimi kötü hissediyordum ama neyin peşinde olduğumuzu ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. İnkârın inandırıcı olması önemliydi.

“Büyükbaban ve Rhys ile olanları haberlerde gördük.” Ava’nın kaşları endişeyle çatıldı. “Daha erken gelebilirdik ama Jules’un stajını bitirmesi gerekiyordu ve ben de izin alamadım. Nasıl gidiyor?”

“Ben iyiyim. Büyükbabam çok daha iyi.” Kasıtlı olarak Rhys’ten bahsetmemiştim.

“Seninle ateşli koruman arasında bir şeyler olduğunu biliyordum. Asla yanılmam,” diye şaka yaptı Jules, sonra o da ciddileşti. “Bizden istediğin bir şey var mı bebeğim? Belki kışını tekmelememizi istediğin paparazziler? Gece yarısı sevgilinle buluşabilmek için bir paravan? Saçımı sarıya boyayabilirim.”

Stella, “J, sen ondan sekiz santim daha kısasın,” dedi.

Jules omuz silkti. “Önemli değil. Topukluların çözemeyeceği hiçbir şey yok.”

Rhys’in notu cebimde bir delik açarken tekrar güldüm. *Bu akşam 9’da, prenses. İki sandalye.* “Siz buraya nasıl girdiniz?”

Jules, “Sürpriz yapmak için Nikolai ile birlikte çalıştık,” dedi. “Kapılmış olması çok kötü. Abin çok seksi.”

Stella yüzüne düşen bir bukleyi düzelterek, “Hafta sonu için

buradayız,” diye ekledi. Yeşil gözleri, bronz teni ve uzun bacaklı zarafeti ile şimdiye kadar tanıştığım en muhteşem insandı. Görüşünün başkaları, özellikle de erkekler üzerindeki etkisinin tamamen farkında olsa da asla gösteriş yapmazdı. “Keşke daha uzun kalabilseydik ama işten o kadar fazla izin alamayız.”

“Sorun değil. Burada olduğunuz için çok mutluyum.” İçimdeki yalnızlık düğümü birkaç santim gevşemişti. Rhys’in notunu, harflerin her kıvrımını ve bitişini ezberleyene kadar tekrar tekrar okumak istiyor olmama rağmen, arkadaşlarımla takılmak da istiyordum. Çok uzun zaman olmuştu. “Anlatın hadi. Neler kaçırdım?”

Günün geri kalanında bir toplantım olmadığı için öğleden sonrayı arkadaşlarımla geçirdim. Bu sırada Alex de bir dizi iş görüşmesi yaptı. Arkadaşlarıma eğitimimden, iyi niyet turumdan ve doğum günü balomdan bahsettim. Onlar da bana işlerinden, başarısız randevularından ve Shenandoah Milli Parkı’na yaptıkları yolculuktan bahsettiler.

Sonunda hafif konuları geçtiğimizde görmezden gelinen o aşikâr gerçeğe geldik.

“Sen ve Rhys.” Ava elimi sıktı. “Neler oldu?”

Onlara ne kadarını anlatacağımdan emin olamayarak tereddüt ettim. Sonunda Nikolai’ın tahttan çekildiğini öğrendiğim andan başlayarak hastanedeki ayrılışımıza kadar hikâyenin kısa, elekten geçirilmiş bir versiyonunda karar kıldım. Her şeyi gözyaşlarına boğulmadan anlatabilmişim, bunu büyük bir başarı olarak değerlendiriyordum.

Anlatmayı bitirdiğimde arkadaşlarım şok, üzüntü ve sempati olarak değişen ifadelerle bana bakakaldı.

“Vay anasını,” dedi Jules. “Hayatın bir Hallmark filmi gibi.”

“Pek değil.” Hallmark filmlerinin mutlu sonları olurdu, benimkiyse hâlâ askıdaydı.

“Yapabileceğimiz bir şey var mı?” Stella’nın yüzü sempati doluydu. İlk kez telefonuyla ilgilenmiyordu. Neredeyse internette yaşadığı için bu büyük bir başarıydı.

Başımı iki yana salladım. “Ben hallederim.”

Alex bir şey bulabilirse. Ona baktım. Pencerenin yanında duruyor ve telefonda hiç susmadan Rusça konuşuyordu.

“Sen yaparsın, bebeğim.” Jules etrafa güven saçıyordu. “Her zaman öyle olur. Eğer olmazsa sıkıyönetim ilan et ve onlara hem tacını hem de ateşli korumanı elinde tutacağını söyle. Ne yapabilirler ki, seni ipte sallandıracak değiller ya?”

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Jules’a en uç fikirleri bulması konusunda her zaman güvenebilirdim. “İşler öyle yürümüyor. Ayrıca sallandırabilirler.”

“Siktir et onları. Denesinler de göreyim. Eğer böyle bir şeye kalkışırlarsa, Alex bununla ilgilenir. Değil mi, Alex?” Jules’un sesi alaycıydı, şarkı söyler gibi çıkmıştı.

Alex onu görmezden geldi.

Ava, “Onu kışkırtmayı bırak,” dedi. “Seni her zaman kurtaramam.”

“Onu kışkırtmıyorum. Bu bir iltifattı. Erkeğinin yapamadığı şey yok.” Ava arkasını döndüğünde Jules bana doğru eğilip, “Ava için deli divane oluyor. İzle ve gör,” dedi. Hemen ardından sesini paniklemiş bir seviyeye yükseltti. “Aman Tanrım! Ava, kanıyor musun sen?”

Alex’in başı hızla bize döndü. Beş saniyeden kısa bir süre içinde aramasını sonlandırdı ve Ava’nın yanına geldi. Kafası karışmış gibi görünen Ava’nın eli, masanın üzerindeki çöreklerle doğru uzanırken donup kalmıştı.

Alex onda bir yara ararken, “Ben iyiyim,” dedi Ava. Jules’a ters ters bakıyordu. “Ben az önce ne dedim?”

“Elimde değil.” Jules’un gözleri haylazca parladı. “Bu çok eğlenceli. Uzaktan kumandalı bir oyuncakla oynamak gibi.”

Stella, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, “Oyuncak canlanıp seni öldürürse görürsün,” diye mırıldandı.

Alex, hoşnutsuz bir ifadeyle Jules’a baktı. Yüz hatları o kadar mükemmeldi ki, özenle yontulmuş bir heykelin canlandığını görmek gibi olduğundan biraz sinir bozucuydu. Bazı insanlar bundan hoşlanırdı ama ben birazcık kusurlu erkekleri tercih ediyordum. Bana kusursuzlukla değil, yara izleri ve defalarca kırılmaktan hafifçe yamulmuş bir burunla gelebilirlerdi.

Alex, “Ava ile sonsuza dek arkadaş kalmak için dua et,” dedi. Sesi kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olacak kadar soğuktu.

Jules ima edilen tehditten etkilenmişe benzemiyordu. “İlk olarak, Ava ve ben sonsuza dek arkadaş *kalacağız*. İkincisi, elinden geleni ardına koyma, Volkov.”

Ava bir iç çekti. “Beni DC’de neyin içinde bıraktığını görüyor musun?” diye mırıldandı.

Anlayışlı bir ses çıkardım.

Arkadaşlarım akşam yemeği için ayrılmadan önce bir saat daha kaldılar. Yarından önce halletmem gereken resmi bir işim olduğunu söyleyerek yemeğe katılma davetlerini reddettim ama sabah onlara bir saray turu yaptıracağıma söz verdim.

Saate bir göz attım.

Akşam dokuzda daha üç saat vardı.

Sinirlerim geriliyordu. Rhys’i gördüğümde ne diyecektim? O bana ne diyecekti? Her şeyin hazır olduğundan emin olana kadar ona planımdan bahsetmek istemiyordum. Zaten bunu onaylamayabilirdi. Yöntemlerim hiçbir şekilde doğru değildi.

“Hemen geliyorum.” Alex, Ava’yı alnından öptü. “Önce tuvaleti kullanacağım.”

Herkes çıktıktan sonra Alex’e döndüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Yeterince uzun sürdü. Ayrıca, geleceğinizi bana haber verebilirdin.”

“Fortune 500’e girmiş bir şirketi yönetiyorum. Senin özel hayatın dışında da ilgilenecek işlerim var.” Gömleğinin kolunu düzeltti. “Ayrıca, ‘Sürprizin’ tanımına da bir bakmanı öneririm. Ava ısrar etti.”

Onunla uzun bir tartışmaya girmek istemediğim için iç çektim. “İyi. İhtiyacım olan şeyi buldun mu?”

Alex elini cebine atıp bir USB bellek çıkardı. “İstediğin gibi, Eldorra parlamentosunun yüz seksen üyesinin tamamıyla ilgili bilgiler.” *Bilgi*. Yani şantaj malzemesi. “Bunu sana teslim ettiğimde, borcum ödenmiş olur.”

“Anlaşıldı.”

Belleği, ona doğru uzattığım elime bırakmadan önce uzun bir süre beni inceledi.

Kalbim korkmuş bir tavşan gibi çırpınırken parmaklarım minik aletin etrafına kapandı. *Bunu yaptığıma inanamıyordum*. Ben şantajcı değildim. Ama hızlı bir şekilde avantaj bulmaya ihtiyacım vardı ve bunu elde etmenin tek yolu buydu.

Bilgileri kullanmak zorunda kalmamayı umuyordum. Fakat zaman ilerlerken ve bakanlara yaptığım özel çağrılar kibar ama kesin bir şekilde reddedilirken, buna ihtiyacım olabilirdi.

Alex, “Etkilendiğimi söylemeliyim,” dedi. “Böyle bir potansiyelin olduğunu hiç düşünmemiştim. Belki de iyi bir kraliçe olursun.”

Tabii ki de iyi liderliğin manipülasyon ve aldatmaya dayandığını düşünüyordu. En sevdiği filozof muhtemelen Machiavelli’ydi.

“Alex,” dedim. “Yanlış anlama ama sen tam bir pislisin.”

“İnsanların benim hakkımda söylediği en güzel şeylerden biri.” Saatini kontrol etti. “Teşekkür ederim derdim ancak umurumda değil. Buradan sonrasını halledebileceğine güveniyorum?” USB belleği işaret etti.

“Evet.” Aklıma bir şey gelmişti. Cevabından hoşlanmayacağımı hissettiğim için sormamalıydım ama... “Benimle ilgili de bir şantaj dosyan var, öyle değil mi?”

Gerçi hayatımda Rhys’le her şey gizliyen sürdürdüğüm ilişki dışında şantaja değecek pek bir şey yapmamıştım... Bir de şu anda yaptığım şey vardı tabii.

İroniye bak!

Alex’in dudakları bir santim yukarı kıvrıldı. “Bilgi güçtür.”

“Eğer bir şey sızarsa, Ava seni asla affetmez.”

Ona etki eden tek tehdit buydu.

Bir şeyi ifşa edeceğini düşünmüyordum ama kimse Alex Volkov’un ne yapacağını bilemezdi.

İfadesi buz gibi oldu. “Böylece işimiz bitti, majesteleri.” Kapıda duraksadı. “Önce Arthur Erhall’ın aile dosyasına bakmanı öneririm. Orada çok ilginç bulacağın bazı bilgiler var.”

Elimdeki USB bellek ve içimdeki hastalıklı hisle beni bırakarak koridorda gözden kayboldu.

Alex’i bu duruma dahil etmek korkunç bir fikirdi fakat pişman olmak için çok geçti.

Kullan-at dizüstü bilgisayarımı aldım ve USB’yi taktım. Alex’e, bana verdiği hiçbir şeyi kişisel bilgisayarıma takacak kadar güvenmiyordum.

Erhall’ın dosyasını açtım. Finans. Geçmiş ilişkiler. Aile. Siyasi anlaşmalar ve örtbas edilen skandallar. Sonuncusuna bakmak

istiyordum ama önce Alex'in önerdiği şekilde aile dosyasına tıkladım.

İlk başta her şey normal görünüyordu, sadece Erhall'ın soyunun bir özeti ve yıllar önce bir uçak kazasında ölen eski karısı hakkında bilgiler vardı. Sonra gözlerim çocuklar kelimesine ve onun altında listelenen iki isme takıldı.

Elimle ağzımı kapadım.

Aman Tanrım.

BÖLÜM 45

Rhys

GELMİYORDU.

Sarayın en kuzeyindeki kulenin çatısında duruyordum. Saatime bakarak dakikaların geçmesini izlerken çenem kaskatıydı.

Dokuzu altı geçiyordu. Yedi. Sekiz.

Bridget, uzayan bir toplantısı olmadığı sürece her zaman dakikti ve akşam geç saatlerde hiç toplantısı olmazdı.

Tik. Tik. Tik.

İçim belirsizlikle doldu. Booth'a ulaşp, saraya gizlice girmekle bir kumar oynamıştım ama çaresiz bir şekilde onu görmek istiyordum.

Ne kadar inatçı olduğumu bildiğimden, Bridget'in gelmeme ihtimali olduğunun farkındaydım. Fakat onu tanıyordum da. Ne derse desin, ben ondan ayrılmayı ne kadar istediysen, o da beni bırakmayı o kadar istemişti. Son iki haftanın benim için olduğu kadar onun için de cehennem gibi geçtiği gerçeğine bel bağlıyordum.

Bir yanımda öyle olmamasını umuyordu çünkü onun herhangi bir şekilde canının yandığı düşüncesi bende sarayı yerle bir etme

isteği uyandırıyor. Fakat bencil bir yanı, onun benim aklımdan çıkmadığı gibi benim de onun aklından çıkmıyor olmamı diliyordu. Aldığı her nefeste ciğerlerine yeteri kadar oksijen çekmek için mücadele ettiğini ve adım her anıldığında göğsüne keskin bir acı saplandığını umuyordum.

Çünkü acı çekmesi, beni hâlâ umursadığı anlamına gelirdi.

“Hadi, prenses.” Kırmızı metal kapıya bakarak oradan geçmesi için dua ettim. “Beni yüzüstü bırakma.”

Dokuzu on iki geçiyordu. On üç.

Çenemdeki damar, kalp atışlarımla aynı anda atıyordu.

Siktir et. Bu gece işe yaramazsa, başarana kadar tekrar denerdim.

Hayatım boyunca imkânsız savaşlar vermiş, her birini kazanmıştım. Bridget için olan savaşım ise diğer hepsinden daha önemliydi.

Eğer o bizim için -suçluluk duygusu, görevi, ailesi ya da başka bir nedenle- savaşmıyor ya da savaşmıyorsa, ben ikimiz için de yeterince savaşırdım.

Dokuzu on dört geçiyordu. On beş.

Kahretsin, prenses. Neredesin?

Ya Bridget notu almamıştı ya da gelmemeyi seçmişti.

Booth notu ona verdiğini söyleyen bir mesaj atmıştı ve ben de ona güvenmiştim. Güvenmeseydim ona ulaşmazdım. Eğer bana söylediği doğruysa, o zaman...

İçime bir acı saplandı ama kendimi onu bir kenara itmeye zorladım. Fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı, gerekirse bütün gece beklerdim. Eğer-

Kapı açıldı. Aniden, Bridget tam oradaydı. Nefes nefeseydi, yanakları kızarmıştı, rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyordu.

Nabzım bir milisaniye içinde birkaç derece yükseldi.

Doğrudum, sonunda yeniden canlandığımı hissederken hava ciğerlerimi doldurdu. Bridget ise bir eli kapı kolunda, dudakları aralanmış ve göğsü inip kalkıyorken terasın girişinde kaldı.

Ay ışığı çatıya vuruyor, altın rengi saçlarını gümüş rengine çeviriyor ve vücudunun ince kıvrımlarını aydınlatıyordu. Rüzgâr onun taze yasemin kokusunun hafif bir esintiyle bana doğru taşıdı, yeşil elbisesi kalçalarının etrafında dalgalanarak omuzlarını ve uzun, pürüzsüz bacaklarını açığa çıkarıyordu.

O elbiseye bayılıyordum. O elbiseye bayıldığımı biliyordu. Haftalardır ilk kez, içimde bir şeyler çözüldü.

“Selam,” diye soludu. Kendini ayakta tutmaya çalışır gibi kapı kolunu sıktı.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Selam, prenses.”

Aramızdaki boşluk uğulduyordu.. Hava beklenti ve söylenmemiş sözlerle o kadar gerilmişti ki, sanki bizi birbirimize yaklaştıran canlı, nefes alan bir şeydi. Hastanede hissettiğim mesafe artık yoktu. Bridget tenimde, ruhumda, soluduğum havanın her zerresindeydi.

Buraya gelmek için geçtiğimiz iki hafta boyunca katlandığım her şeye değmişti.

“Geç kaldığım için özür dilerim. Markus’la karşılaştım ve taç giyme töreni hakkında bir sohbete daldım.” Bridget saçını yüzünden çekti. Elinde hafif bir titreme fark ettim. “Anlaşılan başpiskopos-”

“Buraya gel, bebeğim.”

Markus ya da başpiskopos umurumda değildi. Ona ihtiyacım vardı. Sadece ona.

Hafifçe söylediğim, haftalarca süren hasret yüzünden boğuk çıkan emrimle donup kaldı. Bir an için dönüp kaçacak sandım, içimde köpüren bastırılmış ateş düşünüldüğünde bu akıllıca bir

hareket olabilirdi. Ama bir an sonra Bridget bana doğru koştı, saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Onu kolayca yakaladım. Dudaklarımız birbirine çarptı. Dillerimiz bir düelloya girdi. Dişlerimiz birbirine sürtündü. Ellerimiz ulaşabildiğimiz her bir santimimizde dolaştı.

Birbirimizi yeme şeklimize bakarsak, bu iki hafta iki yıl gibi geçmiş olabilirdi.

Bizi birlikte geçirebileceğimiz tüm o zamanı boşa harcamaya zorladığı için kışını avuçlayıp altdudağını ısırdım. İstediğim tek şey o olduğu halde, söylediği herhangi bir şeyin ondan vazgeçme neden olabileceğini düşündüğü için.

O anın hararetiyle çekip gitmek gibi aptalca bir şey yapmış olsam bile, her zaman ona dönmenin bir yolunu bulurdum.

Bridget, “Üzgünüm,” diye fısıldadı, sesi duygu yüklüydü. “Hastanede söylediklerim için. Steffan’la evlenmek istemiyorum ve ben...”

“Biliyorum.” Avucumu sırtında, üzerinden soğuk ipeğin aktığı sıcak teninde gezdirdiğimde vücudundan bir başka küçük ürperti daha geçti. “Ben de çekip gittiğim için üzgünüm.”

Pişmanlık içimi burktı. Ayrılmamız onun olduğu kadar benim de suçumdu. Kalmalıydım. Daha çok savaşmalıydım.

Öte yandan, düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. Büyükbabasının kalp krizi henüz çok tazeydi ve Bridget o gün fikrini değiştirmezdi.

“Gelmeyeceksin sandım.” Elim belinde oyalandı. “Bir dahaki sefere Markus’u gördüğümde hatırlat da onu öldüreyim.”

Bridget küçük bir kahkaha attı. “Oldu bil.” Gözleri benimkilerle buluşana kadar çenesini kaldırdı. “Ben...” Söylemek üzere olduğu şeyi söylememenin daha iyi olduğuna karar vermiş gibiydi. “Buraya nasıl girdin? Biri seni görseydi...”

“Kimse görmedi. Ben komandoyum, unuttun mu?” diye karşılık verdim. “Birkaç saray muhafızından kaçabilirim.”

Gözlerini devirdi ve onun çileden çıkmış ama eğlenen halinin tanıdık görüntüsü karşısında dudaklarım seğirdi. Siktir, onu özlemiştim. Bunu. *Bizi*.

“Ya Booth?”

“Kapısında belirdiğimde adamın ödü koptu fakat oldukça ikna edici olabiliyorum.” İkna etmem için düşündüğümünden daha az çaba gerekmişti. Booth’a göre, Bridget hastaneden beri bir bunalımdaydı ve beni görmenin buna yardımcı olacağını ummuştu. Aptal değildi; Bridget’la aramda gerçekten bir şeyler olduğunu tahmin etmişti.

Birisi onun benden Bridget’a not taşıdığını öğrenirse işini kaybedebilirdi ama yine de bu riski almıştı.

O adama gelecekte güzel, soğuk bir bira ve biftekli bir akşam yemeği borçluydum.

Bridget, “Olanlardan sonra bana ulaşmanı beklemiyordum,” dedi. “Bana kızgın olduğunu sanıyordum. Düşündüm ki...” Sert bir şekilde yutkundu. “Gitmiş olabileceğini düşündüm.”

“Gittim. Yeni bir vize almak için ülkeyi terk etmek zorunda kaldım.” Kaşları kalktığında açıkladım. “Turist olarak altı ayım var.” Çarpık bir gülümseme gönderdim. “Sanırım artık bir tane ‘Eldorra’yı Seviyorum’ tişörtü almalıyım.”

Dudaklarından ufak bir gülümseme geçti. “Yani altı ay mı kalacaksın?” Sesi hem rahatlamış hem de üzülmüş gibi çıkmıştı.

Altı ay uzun bir süre idi ama yeterince uzun değildi.

“Hayır, prenses. Sen burada olduğun sürece kalacağım.”

Kaşları yeniden gerilmeden önce Bridget’ın gözleri memnuniyetle parladı. “Nasıl... neden...”

“Nasılını bırak ben düşüneyim. Nedenine gelince...” Onu kendime daha sıkı bastırdım. “*Seni* bırakmayacağım. Sen Eldorra’daysan ben de buradayım. Antarktika’da, Sahra Çölü’nde ya da lanet bir okyanusun ortasındaysan, ben de oradayım. Senin benim olduğun kadar ben de seninim prenses ve bir *yasa* beni uzak tutamaz. Bir kâğıt parçasında ne yazdığı umurumda değil. Gerekirse siktiğimin parlamentosunun tamamını ateşe veririm.”

Yüzünden binlerce duygu geçti. “Rhys...”

“Ben ciddiylim.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Ve bende bir sorun olmalı çünkü kundakçılık olasılığı beni hiç bu kadar etkilememiştir.” Canlı gülümsemesi soldu. “Ama sana söylemem gereken bir şey var. Aslında birkaç şey.”

Ses tonu dikkat kesilmeme neden oldu. “Tamam.”

“Parlamentoyu ateşe vermekten bahsetmen komik. Bir fikrim var...” Kaşlarım kalktığında aceleyle, “*Fiziksel* olarak ateşe vermek değil,” diye ekledi. “Ama Steffan evlilik teklifi etmeden önce yasayı yürürlükten kaldırmanın bir yolu var.”

Göğsümdeki canavar o herifin adı karşısında hırladı. Andreas’ın planı, Bridget ve Steffan’ın kısa süreli -kesinlikle kısa süreli- nişan sorununu çözmüyordu. Bununla kendim ilgilenecektim. Bridget hiçbir şekilde parmağına başka bir adamın yüzüğünü takmayacaktı.

“Yine de bunu yapabilir miyim bilmiyorum.” Gözlerinde bir savunmasızlık belirdi. “Tam olarak doğru bir hareket sayılmaz.”

“Nedir?”

Bridget doğrulmadan önce yanakları hafifçe pembeleşti. “Bakanlara önergeyi sunmaları ve yürürlükten kaldırılması yönünde oy vermeleri için şantaj yapmak,” dedi.

Bekle bir saniye. “Söylediğini tekrarla.”

Tekrarladı. “Dediğim gibi, pek hilesiz bir strateji sayılmaz ama-”

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı ve sözünü yarıda kesti.

Kaşları çatıldı. “Ne?”

“Andreas’la mı konuştun sen?” Konuşmadıysa, durum kelimelerle anlatılamayacak kadar ironik olurdu.

Kaşları daha da çatıldı. “Hayır. Bunu neden Andreas’la konuşayım ki? O, tacı çalmak istiyor.”

Pek değil. Andreas ve ben planı hazırlamak için epey zaman harcamıştık, ona zar zor güvensen de tacı istemediğini biliyordum. Sorumlulukları olmayan bir prens olarak geçirdiği bu tasafsız yaşam tarzından çok zevk alıyordu.

“Çünkü onun da benzer bir fikri var fakat onunki sadece Erhall için geçerli, tüm parlamento için değil.” Ağzım yukarı kalktı. “Sen her zaman çok zekisin.”

“Sen neden onunla...” Bridget’in gözleri büyüdü. “Biliyorsun.”

Yaşadığımız şaşkınlık aynıydı. *Bridget nasıl oluyordu da...* Bir an sonra durumu anladım. Erhall’la ilgili şantajı, ben ve Andreas hakkında bilgiler içeriyor olmalıydı.

Ama bir şey söylemeden önce aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyordum. Ebeveynlerimle ilgili açıklamam üzerine çalışmıştım. Eğer bildiği konusunda yanılıyorsam, Bridget’in üzerine bir bomba bırakmak istemezdim. “Andreas’ı biliyorum.” Onu dikkatle izledim. “O benim...”

Aramızda gergin bir sessizlik titreşti.

“Kardeşin.”

“Kardeşim.”

Aynı anda konuştuk ve işte... Sırrım artık açığa çıkmıştı.

Otuz dört yıl boyunca ailemde annemden başkası -ona da ne

kadar anne denilirse artık- olmamışken, şimdi bir erkek kardeşim olduğunu düşünmek garipti.

“Yani doğru.” Bridget derin bir nefes verdi, yüzünde şaşkınlığın izleri vardı. “Nasıl öğrendin?”

“Christian biraz araştırma yaptı ve bana söyledi. Andreas’la yüzleştim.” Andreas’ın, Erhall’a benim oğlu olduğum bilgisiyle şantaj yapma planı da dahil olmak üzere; Bridget’a kasaba evinde olan her şeyi anlattım. Erhall, seçimlerden önce yaşayacağı bir skandalı kaldıramazdı ve uzun süredir kayıp olan bir aşk çocuğu tam bir skandaldı. “Kuzenimle aynı fikre sahip olduğum için biraz korkuyorum.” Bilgileri sindirdiği sırada Bridget’ın zihninde dönen çarkları görebiliyordum.

“Ona güvenebileceğimizi nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum ama bir avantajımız var. Erhall’ın onun da babası olduğunu kimsenin öğrenmesini istemiyor. Yoksa...”

“...kraliyet statüsünü kaybedebilir,” diye tamamladı Bridget. “Ona göre, bu ölümden beter bir kader olur.”

“Evet.”

Tüm bu durum çok berbattı. Akıl oyunları oynamaktan nefret ediyordum ve biz olabilecek en çarpık oyun ağına hapsedilmiş halde üstünlük sağlamaya çalışıyorduk. Ayrıca şantaj fikrini de sevmiyordum ama yapmam gereken buysa, yapardım.

Bridget beni inceledi, o güzel mavi gözleri sempatiyle doluydu. “Erhall ve Andreas’ı öğrenmek senin için şok edici olmuştur. Baban hakkında karmaşık duygular beslediğini biliyorum.”

Bu şekilde ifade edebilirdik tabii. Veya kimliğini öğrendiğimden beri ondan daha da çok nefret ettiğimi söyleyebilirdik.

“O benim babam değil.” Erhall ancak bir sperm donörü olabilirdi. “Ama şu an onun hakkında konuşmak istemiyorum. Planına odaklanalım.”

Erhall söz konusu olduğunda halletmem gereken çok şey vardı ama bunu daha sonra yapabilirdim.

Bridget işaretimi alarak konuyu değiştirdi. "Tamam. Öyleyse..." Çenesini kaldırdı. "Bunu gerçekten yapıyoruz. Meclis sözcüsüne şantaj yapacağız."

Cesaret gösterisine rağmen, sözlerinin altında gergin bir ton vardı ve onu -dünyadan, kendi şüphelerinden ve güvensizliklerinden- korumak için hissettiğim şiddetli ihtiyaç beni tüketiyordu.

Kendisini benim onu gördüğüm gibi görebilmesini dilerdim. Acayip mükemmel bir şekilde.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Eğer bunu yapacaksak, birlikte yapacağız. Dünyaya karşı, sen ve ben, prenses."

Gülümsemesi göğüs kafesime çarpan bir sıcaklık gönderdi. "Yanımda başka kimseyi istemezdim, Bay Larsen." Derin bir nefes aldı. "Erhall'ı zorlamak için bilgiye ihtiyacımız olabilir fakat aynısını parlamentoya uygulamadan önce denemek istediğim bir şeyler var. Bunca zamandır magazincilere düşmanım gibi davrandım ama belki de müttefiğim olabilirler."

Planını açıkladı. Eldorra'nın en güçlü yüz seksen kişisine şantaj yapmaktan daha kolaydı ama aynı zamanda da büyük bir kumardı.

Bitirdikten sonra, "Emin misin?" diye sordum. "Bu büyük bir risk."

Eğer işe yaramazsa, Bridget kaybedecek en çok şeyi olan kişiydi.

"Evet. Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum." Duraksadı. "Aslında inanabiliyorum. İnsanların söyleyeceklerinden ve bunun bir hükümdar olarak geçerliliğimi azaltacağından korkuyordum. Fakat korkmaktan yoruldum. Büyük risk büyük ödül getirir, öyle değil mi?"

Dudaklarıma küçük bir gülümseme dokundu. "Kesinlikle."

Ne de olsa, Bridget da benim en büyük riskim ve en büyük ödülündü.

Bir elini kaldırıp parmaklarını benimkilere doladı. "Sen özledim."

Hava değişti, planımızın enerjik pratikliğinden daha yumuşak ve acı verici derecede savunmasız olan bir şeye dönüştü.

"Buradayım. Hiçbir yere ayrılmayacağım." Başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Ben, bana ait olanla ilgilenirim ve sen, seni Thayer'deki yetersiz güvenli evinin dışında gördüğüm o andan beri benimsin. Tabii, ben durumu düzeltene kadar yetersizdi."

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "O zamanlar bana katlanamıyordun."

"Fark etmez. Yine de benimdin." Başparmağım dudağında durmaya devam ederken elimle ensesini tuttum. "Birlikte savaşacağım, koruyacağım, becereceğim ve..." Sesim kısıldı. "Seveceğim kişiydin."

Bridget sesli bir nefes aldı.

"Costa Rica'da bana hiç âşık olup olmadığımı sormuştun. Ben de hayır demiştim." Alınlarımız birbirine değene kadar başımı eğdim. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Bana tekrar sor."

Hastanede istediğim şeyin aynısıydı ama bu sefer Bridget gözlerini benden hiç kaçırmadan sordu. "Hiç âşık oldunuz mu, Bay Larsen?"

"Sadece bir kez." Elimi boynundan başının arkasına kaydırdım. "Peki ya sen, prenses? Sen hiç âşık oldun mu?"

"Sadece bir kez," diye fısıldadı.

Sözleri ruhuma işleyip varlığından haberdar dahi olmadığım çatlakları doldururken sert bir nefes verdim.

Bridget'a kadar hiç sevmemiş veya sevilmemiştim. Sonunda bu yaygaranın nedenini anlıyordum. Herhangi bir kurşungeçir-

neri nırtan ya da alkolle kısa süreli ilişkim sırasında şişenin di-
ninde bulduğum o unutkanlıktan daha iyiydi.

Alkol uyuşturmak içindi ve ben uyusmak istemiyordum.
Onunla her şeyi hissetmek istiyordum.

Bridget'ı bedenlerimiz birbirine yapışana kadar kendime çek-
tim. "Aynen öyle," dedim şiddetle. "Sadece bir kere. İlk ve son
kez. Bunu unutma, prenses."

Saçlarını avuçlayarak başını geriye çektim. Bizi bir sandalye-
ye yönlendirirken ağzım onunkinin üzerinde sıcak ve ısrarcıydı.

Acele etmediğim, ikimize de istediğini vermeden önce bed-
ninin her santiminin tadını çıkardığım geceler vardı. Bir de bunun
gibi, çaresizce birlikte olma ihtiyacımızın diğer her şeyin önüne
geçtiği geceler vardı.

"Rhys..." diye soludu Bridget. Eteğini kalçalarının üzerine çe-
kip külotunu yırttım, bunu o otururken yapamayacak kadar sabır-
sızdım. Yırtık ipeği yere fırlatıp dizimle bacaklarını daha geniş
açtım.

"Adımı söylemene bayılıyorum." İçine gömüldüm. Küçük
çığlığını öpücüğümle yuttum ve kendimi öyle derine ittim ki so-
nuna kadar onun içine gömüldüm.

Rüzgâr onları taşımasın diye iniltilerimizi susturmak zorunda
kaldık ve bu bir şekilde anın yoğunluğunu arttırdı. Sanki tüm duy-
gularımızı, içinde bir tek bizim yaşadığımız bu küçük baloncuğun
içinde tutuyor gibiydik.

"Daha sert, *lütfen*." Bridget bana doğru yay gibi gerildi, tır-
nakları tenimde oyuklar açıyor, sıcak teni sırtımdaki gece havası-
nın soğukluğuyla tezat oluşturunuyordu.

Daha iyi bir etki yaratmak için sandalyenin arkasına tutundum
ve ona istediğini verdim. Çığlığını bastırmak için yüzünü göğsü-
me gömdüğünde boğazımdan bir inilti koptu. "Çok iyi hissettiri-
yorsun, prenses."

Ona tekrar tekrar çarparken kanım kor gibi akıyor, kaslarım

harcadığım çaba yüzünden geriliyordu. Bridget kaygan ve sımsıkıydı, tenime çarpan nefesi sıcaktı. Bir an sonra, sözsüz bir çılgılla kasılıp etrafımda parçalandı.

Kısa bir süre sonra bunu benim orgazmım izledi, içimden öyle bir yoğunlukla çıkmıştı ki kendime gelmem normalden iki kat daha uzun sürdü.

Artçı sarsıntılar nihayet yatıştığında, ağırlığımla Bridget'ı ezmemek için kollarımın üzerinde durdum ama o buna rağmen bacaklarını belime dolayıp beni yakınında tuttu.

“İkinci tur?” Yüzüne düşen bir tutam saçı geriye çektim. Uyukulu, tembel ve halinden memnun görünüyordu. Onun gerçek olması ise beni hayrete düşürmeye devam ediyordu.

Sadece gerçek değildi. Burada, benimle birlikteydi.

Bridget yumuşak bir kahkaha attı. “Doyumsuzsun,” derken onun için kullandığım ifadeyi bana karşı kullandı.

“Sana gelince mi?” Çenesini öptüm. “Daima.”

Bridget'ın gözleri ay ışığının altında su gibi görünüyordu, beni daha sıkı tuttu. “Seni seviyorum.”

Nefesim tekledi.

“Ben de seni seviyorum,” dedim. Sesim uzun zamandır gömülü olan bir duyguyla boğuklaşmıştı.

Onu tekrar öptüm.

Dudakları dudaklarımda, uzuvları bedenimi sarmış, nefeslerimiz ve kalp atışlarımız bir olana kadar bedenlerimiz birbirine karışmış... Hayatım boyunca cehennemde yaşamıştım ve şimdiye kadar, cennetin nasıl hissettirdiğini bir an olsun deneyimlememişim.

Ama öpüşmemiz derinleşip ben bir kez daha onun içine gömülürken yanıldığımı anladım.

Bridget cennetten daha iyi hissettiriyordu. Yuva gibi hissettiriyordu.

BÖLÜM 46

Bridget

RHYS'LE GEÇİRDİĞİM GECEDEDEN SONRA, PLANIMI harekete geçirdim ve yaraması için dua ettim. Erhall'a baskı yapmak konusunda çok da kötü hissetmiyordum ama tüm parlamento karşıma almak akıllıca olmazdı. Korkuyla yönetmeye inanmıyordum.

Rhys ile buluşmamdan üç gün sonra, yani pazar günü kendimi üç düzine gazetecinin önünde işte böyle buldum. Sarayın kuzey bahçesinde toplanmıştık ve basın kalabalığının arkasında, asil birini bizzat görmek için can atan seyirciler de metal barikalara dayanmıştı.

Arkadaşlarım bu sabah gitmişti. Onlara planlarım hakkında bilgi vermiş olsam da basın toplantısını yapmak için önce onların ABD'ye giden uçağa binmesini beklemiştim. Başlamak üzere olan çılgınlıkla uğraşmak zorunda kalmalarını istemiyordum. Bu hoşlarına gitmemişti çünkü buraya bana moral vermek için gelmişlerdi; yine de bu kendi başıma yapmam gereken bir şeydi.

“Tünaydın.” Sesim bahçede yankılandığında sesler kesildi. “Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim. Bugünün pazar olduğunun farkındayım ve muhtemelen şu anda bir *brunch* ya da yatağınız gibi, olmayı tercih edeceğiniz başka yerler vardır.” Küçük bir kahkaha dalgası oluştu. Kraliyet ailesi üyelerinin bu kadar gayriresmi konuşmasına alışık değillerdi. “Bu yüzden katıldığınız için teşekkür ederim. Ama sorulara geçmeden önce, sizi buraya neden getirdiğim hakkında birkaç şey söylemek istiyorum.”

Beni izleyen beklenti dolu yüzlere baktım. *Güm. Güm. Güm.* Deli gibi atan kalbime rağmen garip bir şekilde sakindim. Sanki önceden bunun için endişelenerek o kadar çok enerji harcamıştım ki şu an bunu yapmaya hiç enerjim kalmamıştı.

Rhys haklıydı. Bu çok büyük bir riskti ve Elin bu son dakika yapılan basın toplantısını öğrendiğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordu ama ben işleri garantiye almaktan artık bıkmıştım.

Bir şeyi istiyorsam, onun için savaşmalıyım. Bu tüm dünyanın önünde hezimete uğramak anlamına gelse bile.

İstediğim şeyi savunacak kadar cesur değilsem, insanların ihtiyaç duyduğu şeyleri savunmak konusunda umutsuz bir vaka olurum.

“Ben Eldorra’nın gururlu bir vatandaşıyım. Bu ülkeyi, içindeki insanları seviyorum ve size prensesiniz olarak hizmet etmekten onur duyuyorum. Ayrıca zamanı geldiğinde gurur duyabileceğiniz bir kraliçe olacağımı da umuyorum.” *Nefes al. Bunu yapabilirsin.* “Fakat veliaht prenses olduğumdan beri, hizmet etme arzum ve buna uygunluğum konusunda duyulan endişeler olduğunun farkındayım. Bu endişeler tamamen asılsız değil.”

Sözlerimi bir mırıltı dalgası karşıladı ama ben konuşmaya devam ettim.

“Beni bugün -bu büyük ülkenin kraliçesi olarak yapacağım taç giyme törenine dokuz ay kala- bulduğum yere getiren olayları hiçbirimizin tahmin edemediğini söylersem, sanırım buradaki herkes adına doğruları konuşmuş olabilirim.” Derin bir nefes aldım. “Abim Prens Nikolai’ın tahttan çekilme planlarını ilk öğrendiğimde korkmuştum. Asla sahip olmayı beklemediğim bir rolü üstlenmekten korkmuştum, bu unvanı hak edemeyeceğimden ve ailemi, ülkemi yüzüstü bırakacağımdan korkmuştum. Ancak korku durmak için bir neden değil ve şükürler olsun ki, böylesine önemli bir rolün gerektirdiği inceliklerde bana rehberlik edecek harika bir ekibim var. Bu yılın başlarında, üç hafta boyunca tüm ülkeyi dolaşarak sizin gibi vatandaşlarla buluşup onları tanıdım. Nasıl yaşadıklarını ve geceleri onları hangi kaygıların uyutmadığını öğrendim...”

Sadece turdan değil, yurttaş mektupları programından ve parlamentoya getirdiğim gündem maddelerinden bahsederek konuşmamın en önemli kısmına geldim. “Kraliçe olmanın sadece ülkeyi olduğu gibi temsil etmek olmadığını fark ettim. Kraliçe olmak; ulusu ileriye taşımak ve Eldorra’yı böylesine eşsiz, harika bir yer yapan gelenekleri korurken, onu geride tutan şeyleri de atmakla ilgili. Bu durum, parlamentodan geçmesine yardım ettiğim reformlar için de geçerli. Kraliyet Evlilikleri Yasası gibi, kraliyeti eski normlara ve beklentilere bağlayan gelenekler için de geçerli. Bu da beni değinmek istediğim bir sonraki noktaya getiriyor.”

Bu sefer daha yüksek sesli, daha fazla mırıltı duyuldu.

Bir derin nefes daha aldım. İşte başlıyoruz.

“Bildığınız gibi, geçen ay benimle eski korumam Rhys Larsen arasında iddia edilen bir ilişki olduğuna dair bilgiler açığa çıktı. Bu iddialar resmen yalanlandı. Ama bugün, size bunların doğru olduğunu söylemek için buradayım.”

Mırıltılar bir uğultuya dönüştü. Muhabirler bağırarak sandalyelerinden fırlarken mikrofonlarını bana doğru salladılar. Arkalarındaki kalabalık çıldırmıştı.

Kameralar yanıp sönüyor, insanlar bağırıyordu. Bir milyon telefon havadaydı, hepsi beni hedef almıştı.

Kalp atışlarım yavaşlayarak kulaklarımda uğuldadı.

Elin'in veya ailemin tepkilerini kafamda canlandırmamaya çalıştım. Çıldırılmış olmalıydı. Anlatacaklarımı onlara önceden söylemeyi reddetmiş ve toplantı sırasında sarayda kalmaları konusunda ısrar etmiştim.

Bugün her şey benim elimdeydi.

Gürültüyü bastırmak için sesimi yükselttim. "Ayrıca bugün, size Bay Larsen ile *hâlâ* bir ilişkimin olduğunu söylemek için de buradayım."

Kıyamet koptu.

O kadar gürültülüydü ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum. Konuşmam bitmişti. Muhabirlere, özellikle de aralarındaki spesifik birine söz hakkı verme zamanım gelmişti.

"Evet." *Daily Tea* muhabiri Jas'ı işaret ettim.

"Majesteleri." Kalabalık onun sorusunu duymak için sessizleşti.

"Kraliyet Evlilikleri Yasası ne olacak? Dokuz aydan kısa bir süre içinde kraliçe olarak taç giyeceksiniz ve kanunlar sizin tören-den önce soylu biriyle evlenmenizi gerektiriyor," dedi Jas. Tıpkı anlaştığımız gibi.

Eldorra kraliçesiyle yapılacak ilk özel röportaj vaadinin başa-rabildiği şeyler inanılmazdı.

Gülümsedim. "Teşekkürler, Jas. İyi bir noktaya parmak bastın. Ama Kraliyet Evlilikleri Yasası, hükümdarın bir soyluyla evlenmesini zorunlu kılarken, taç giyme töreninden önce evlenmelerini gerektirmez. Bununla birlikte, bu kanunu yeniden düşünmenin

zamanının geldiğine inanıyorum. Bu kanun on sekizinci yüzyılda, Eldorra'nın bir ulus olarak hayatta kalabilmek için kraliyet evliliği yoluyla güvence altına alınan ittifaklara ihtiyacı olduğu zaman çıkarıldı. Fakat artık on sekizinci yüzyılda değiliz. Avrupa artık savaşta değil. Ve ben Kraliyet Evlilikleri Yasası'nı yürürlükten kaldırmanın zamanının çoktan geldiğine inanıyorum.”

Jas, “Önergeyi gündeme getirmek için Sözcü'ye ve yürürlükten kaldırmak için parlamentonun en az dörtte üçüne ihtiyacınız olacak,” dedi. “Bu konu eski Veliaht Prens Nikolai'ın tahttan çekilmesi sırasında gündeme gelmişti. Yeterli oy sağlanamadı.”

“Bu doğru.” Duraksadım ve kalabalığı bir sonraki söyleyeceğim şeyi beklemeye zorladım. *Onları meraklandır*. Elin'in sesi kafamda yankılandı. Her konuda hemfikir değildik ama söz konusu basın olduğunda ne yapacağını iyi biliyordu. “Abimle olanlar bir trajediydi. Harika bir kral olabilirdi ancak aşk ve ülke arasında seçim yapması gerekiyordu. O, aşkı seçti. Bence bu hepimizin ilişki kurabileceği bir şey. Kraliyet ailesi olarak ülkeyi temsil etmeye ve Eldorra vatandaşlarına elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz, aynı zamanda da insanız. Seviyoruz ve üzülüyoruz...” Annemle babamın yüzleri aklımdan geçerken sesim kesildi. “Ve bazen, imkânsız kararlar vermek zorundayız. Ama ne abim ne de burada bulunan herhangi biri bu seçimi yapmak zorunda kalmamalı. Hükümdarın bir soyluyla evlenip evlenmemesi, onların hizmet etme yetenekleri üzerinde hiçbir etkiye sahip değildir. Kraliyet Evlilikleri Yasası artık var olmayan bir dönemin kalıntısıdır ve ben parlamentoya bu konudaki tutumlarını yeniden gözden geçirmeleri için çağrıda bulunuyorum.”

Böyle diyordum ama asıl çağrım -ve konuşmamın tüm amacı- halka yönelikti. Benimle ilgili endişelerini en başından dile getirmek, rolümü üstlenmekten korktuğumla ilgili itirafım aracılığıyla

onlarla duygusal olarak bağ kurmak, onlara yaptığım iyiliği ve parlamento ile olan deneyimimi hatırlatmak, neden yasanın yürürlükten kaldırılmasına ihtiyaç duyduğumuzun mantığını açıklamak.

*Ethos ve logos.**

Her kelimemde ciddiydim ama aynı zamanda konuşmayı stratejik hale getirmek için saatler harcamıştım. Eğer bir kraliçe olarak başarılı olmak istiyorsam sadece oyunu oynamam değil, aynı zamanda da ona hâkim olmam gerekiyordu ve gerçek bir siyasi gücüm olmadığı zamanlarda kamuoyu her şey demektir.

Tabii ki, geriye basın toplantısının önemli bir bölümü kalmıştı.

*Pathos.***

Jas, “Sürekli aşk ve ülke arasındaki seçimden bahsediyorsunuz,” dedi. “Bu Bay Larsen’a âşık olduğunuz anlamına mı geliyor?”

Kalabalık nefesini tuttu. Belli ki tüm ülke de onlarla birlikte nefesini tutmuştu.

Uzakta bir araba korna çaldı ve tepede bir kuş, kanatlarını masmavi gökyüzüne karşı çırparak uçup gitti. İkisi de bahçeyi kaplayan ağır sessizliği bozmamıştı.

Bir kalp atışı kadar bekledim. Sonra iki. Ardından hafif bir gülümsemeyle, “Evet, öyleyim. Hepsi bu kadardı. Bugün geldiğiniz için herkese teşekkür ederim,” diye yanıtladım onu.

Çılgınca bağırışlar ve tezahüratlar eşliğinde kürsüden ayrıldım.

Sarayın arkasına doğru yürürken bacaklarım titriyor, kalbim gümbürdüyordu. *Yapmıştım. Buna inanamıyordum.*

* Aristoteles’e göre iknanın üç yönteminden ikisi bu kavramlardır. Ethos “güven”, logos ise “mantık” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

** Aristoteles’e göre iknanın üç yönteminden bir diğeridir, “duygu” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Ama henüz kutlayamazdım. Yapılacaklar listemde son bir şey kalmıştı.

Sarayın yan girişinin yanındaki mermer zeminli geçide adım attım. Gri gözleri erimiş bir alevle yanan Rhys, sütunların gölgesinde bekliyordu. “İyi iş çıkardın, prenses.”

Nabzım boğazımda atarken kollarına adım attım. “Daha bitmedi.” Kollarımı boynuna dolarken, “Tüm dünya izliyormuş gibi öp beni,” diye fısıldadım.

Yavaş gülümsemesi hoş, tatlı bir bal gibi içime aktı. “Memnuniyetle, majesteleri.”

Rhys eğilip dudaklarını benimkinin üzerine yerleştirdi. Yakındaki çalılıklardan gelen bir kamera deklanşörünün yumuşak, kendini belli eden *klik* sesini duydum.

“Sence yakalayabildiler mi?” Konuşurken dudakları dudaklarıma değdi.

“Kesinlikle.”

Gülümsedi ve beni tekrar öptü. Bu sefer daha derin, daha ısrarcıydı. Kendimi ona bastırarak dokunuşunun ve tadının beni alıp götürmesine izin verdim.

İlk öpücük dünya içindi. Bu ise bizim için.

BÖLÜM 47

Phy

Bir Hafta Sonra

"MAJESTELERİ!" ERHALL'IN ASİSTANI, GÖZLERİ FAL TAŞI gibi açılmış bir halde masasından fırladı. "Çok üzgünüm. Nasıl oldu bilmiyorum ama randevunuzu göremiyoruz. Bir karışıklık olmuş olmalı..."

"Sorun değil," dedi Bridget zarif bir gülümsemeyle. "Randevu almadım fakat meclis sözcüsüyle görüşmek istiyoruz. Müsait mi?"

"Ah, şey..." Telaşlı görünen kadın, başını sallamadan önce kâğıtlarını karıştırdı. "Evet, elbette. Lütfen beni takip edin."

Bizi meclis sözcüsünün odasından geçirerek ofisine götürdü. Kalın mavi halı ayak seslerimizi yutuyor ve kaslarım gerginlikten düğüm düğüm oluyordu.

Bunu gerçekten yapıyorduk.

Erhall'dan korkmuyordum ama bu babam olduğunu öğrendiğimden beri onu ilk görüşüm olacaktı. En azından, biyolojik olarak babamdı. Yoksa bu sıfatın hak ettiği onuru kazanmak için hiçbir bok yapmamıştı.

Asistanı Erhall'ın kapısını çaldı. Cevap gelmedi. Tekrar çaldı.

‘Ne var? Sana beni rahatsız etme demiştim!’ diye bağırdı Erhall.

Kadın irkildi. “Sayın Sözcü, Majesteleri Prenses Bridget sizi

görmek için burada. Bir de, şey... Bay Larsen.” Bana doğru hızlı, huşu dolu bir bakış attı.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi tuttum.

Geçen haftadan sonra Eldorra’daki herkes -kahretsin, dünyadaki herkes- yüzümü ve adımlı biliyordu. Tokyo’dan, New York’a kadar her yerde beni manşet yapmışlardı. Bridget’in basın toplantısının görüntüleri, sonrasında öpüştüğümüz o “samimi” fotoğraflar ve videolar her haber kanalında tekrar tekrar oynatılmıştı.

Basın, hikâyeyi bir prenses ve korumasıyla ilgili, karakterlerin yeri değişmiş bir peri masalı olarak yayınlamıştı. Eleştirmenler de buna uyararak aşk, görev ve gelenek hakkında makaleler ve köşe yazıları kaleme aldı.

Halk bunu beğenmişti. Bridget’a göre parlamento, yasanın yürürlükten kaldırılmasıyla ilgili çağrılarla dolup taşıyordu ve *#ÖnceAşkSonraÜlke* etiketi tüm hafta boyunca sosyal medyada trend olmuştu.

Aşk evrensel bir duyguydu. Bunu çoğu insan deneyimleyemezdi ama herkes -istemediklerini söyleyenler bile- bunu isterdi ve Bridget’in basın toplantısı bu temel ihtiyaca değinmişti. Artık Bridget sadece bir asil değildi. O bir insandı ve daha da önemlisi, herhangi bir nedenle istediği kişiyle birlikte olamayan herkesin onda kendini göreceği biriydi.

İnsanların empati gücünden daha güçlü bir şey yoktu.

Bridget’in planı umduğumuzdan daha çok işe yaramıştı ama gazete bayilerinde yüzümü görmek ve nereye gidersem gideyim insanların durup bana bakması rahatsız ediciydi.

Fakat bu planı, sahip olduğum tüm mahremiyeti yok edeceğini bile bile kabul etmişim ve eğer birlikte olmamız için gereken şey

gölgelerden çıkıp spot ışıklarında durmaksa, dünyadaki her lanet magazinciyle röportaj yapardım.

Bridget, Erhall'ın asistanı ve ben, Sözcü'nün Bridget'in ziyaretine yanıtını bekledik.

Bir masa çekmecesinin çarptığını duydum, onu birkaç adım sesi takip etti ve ardından kapı hızla açılıp sinirli görünen Erhall'ı ortaya çıkardı.

Kaslarımdaki düğümler ikiye katlandı. *Babam*. Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki teknik olarak kanından olduğum adamı görünce bir çekim hissetmeyi beklemiştim. Ya da otuz yılı aşkın bir süredir yüzeyin altında kaynayan, bir yumruk ve kan yağmuru eşliğinde serbest bırakabileceğim günü beklediğim bir nefret duygusu.

Ama hiçbir şey hissetmedim. Aşırı jöleli saçlarına karşı belli belirsiz bir tiksinti ve Bridget'a sunduğu kasıntı, saygısızlığa varan gülümsemeye duyduğum öfke dışında hiçbir şey.

"Majesteleri. Lütfen içeri gelin." Ses tonu, sürprizden pek de memnun olmadığını gösteriyordu. Büyük, meşe panelli ofisine adım atarken beni görmezden geldi.

Bridget'la birlikte onun karşısındaki koltuklara oturduk. Ofisi de adamın kendisi gibi soğuk ve boştu, duvarlarda asılı olan üniversite diplomaları dışında hiçbir kişisel eşyası yoktu.

Aramızdaki benzerliği görmeye çalışarak Erhall'ı inceledim. Elmacıkkemiklerinde ve alnının eğiminde hafif bir benzerlik görebiliyordum. Yabancıların bize bakıp akraba olduğumuzu tahmin etmesine yetecek kadar açık değildi ama biri yeterince yakından bakarsa görebilirdi.

Gözlerimi kırptırdığımda benzerlik kayboldu, yerini gergin bir çehre ve soğuk, hesapçı gözler aldı.

"Pekâlâ." Erhall parmaklarını çenesinin altında birleştirdi,

dudakları da yüzünün geri kalanı gibi gergindi. “Veliaht prenses beni ofisimde ziyaret ediyor. Bu onuru neye borçluyum?”

“Parlamentonun bir sonraki oturumu için bir gündem maddem var.” Bridget’tan tam bir otorite havası yayılıyor, içim gururla doluyordu. New York’taki otel süitinde oturup Nikolai’ın tahttan feragat açıklamasını televizyonda izlediğimiz günden beri çok yol kat etmişti. Abisinin konuşması sırasında kusmak ister gibi görünüyordu ama bugün o korkmuş, kararsız kızdan eser yoktu. “Kraliyet Evlilikleri Yasası’nı yürürlükten kaldırmak için önerge açın.”

Erhall Bridget’a bir süre baktıktan sonra kahkaha attı. Yüksek sesle.

Boğazımdan bir hırıltı yükselirken kendimi sessiz kalmaya zorladım. Bu, Bridget’ın gösterisiydi.

Erhall, “Bunun vatandaşların yazdığı başka bir sorun olduğunu düşünmüştüm,” dedi. “Korkarım ki bunu yapamam. O yasa, Eldorra’daki en eski yasalardan biri ve basın toplantınız ne kadar... *etkileyici* olursa olsun, bu bir gelenektir. Ayrıca çok daha önemli sorunlarımız olduğunu belirtmeme gerek bile yok. Geçen ay dikkatimizi çektiğiniz su kirliliği sorunu da buna dahil. Hedelberg halkı için temiz içme suyu istiyorsunuz, değil mi?”

Bridget onun sert tehdidine gözünü kırpmadan gülümsedi. “Korkarım beni yanlış anlıyorsunuz. Bu bir talep değildi ve parlamentonun aynı anda birden fazla konuyu ele alacak kadar yetkin olduğuna inanıyorum. Değilse de meclisi yönetme şeklinizi değiştirmenizi öneriyorum, Sayın Sözcü... ya da başkanlıkta toplu bir değişim yapılmasını.”

Erhall’ın kıkırdamaları kaybolurken yüzü sertleşti. “Kusura bakmayın majesteleri ama parlamento kraliyete nezaket gereği damışır. Ancak hiç kimse, kral hazretleri bile, yasaları dikte edemez.”

“O zaman yasaları dikte etmemem iyi bir şey.” Bridget bacak

bacak üstüne attı, Erhall'a bakarken duruşu kusursuzdu. "Size birini iptal etmenizi söylüyorum. Modası geçmiş ve ülke ya da insanlar için hiçbir pratik değeri olmayan bir yasayı. Değeri olmayan bir gelenek, geçmişin taklidinden başka bir şey değildir ve insanlar da benimle aynı fikirde. Son zamanlarda yapılan bir ankete göre halkın yüzde doksan üçü yasanın yürürlükten kaldırılmasını onaylıyor."

Erhall'ın göğsü öfkeyle şişti. "Maalesef ben onlarla aynı görüşte değilim. Gelenekler bu ülkenin, bu makamın ve *sizin* makamınızın temelidir. Keyfimize göre yıkamayız. Yani hayır, korkarım ki önergeyi gündeme getiremem." Hafif alaylı bir şekilde, "Üzerinde Bay Larsen'in yüzü olan kaç tane hediyelik tişört satarlarsa satsınlar," diye alay ederek devam etti.

Bridget ve ben birbirimize baktık.

Emin misin?

Evet. Yap hadi.

Kısa, öz ve sessiz. Şimdiye kadar yaptığımız en verimli konuşmaydı.

"Bay Larsen'in herkese açık profilini daha çok önemsemelisiniz," dedi Bridget, bombayı patlatmadan önce o yumuşak ses tonuyla hiçbir uyarıda bulunmuyordu. "Onun sizin oğlunuz olduğunu düşünürsek."

Patlamaların çoğu, dışarı atılan enerjinin katıksız gücüyle sağır edici olur, dişleri takırdatır ve kulak zarlarını patlatırdı. Bu patlama sessizdi ama yüz kat daha ölümcüldü, şok dalgaları Erhall'a geldiğini göremeden çarpmıştı.

Darbenin çarptığı anı tam olarak belirleyebilirdim. Yüzünün rengi çekilmiş ve gözleri Bridget'la benim aramda gidip gelirken

bakışlarındaki kendini beğenmişlik kaybolmuştu. Gözleri sarkaca bağlanmış iki bilye gibi bir sağa bir sola gidip geliyordu...

“Bu... o... bu bir yalan,” diye kekeledi Erhall. “Benim bir oğlum yok.”

“Michigan, seksen altı yazı,” dedim. “Deirdre Larsen.”

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama Erhall’ın yüzü, kolalı ve düğmeli gömleğinin rengiyle eşleşene kadar daha da soldu.

“Tepkine bakılırsa, onu hatırlıyorsun.” Öne doğru eğildim, karşılık olarak bir santim geri çekildiğinde yüzümde acımasız bir gülümseme oluştu. Erhall’ın alnında küçük bir ter damlası parladı. “O öldü bu arada. Bektan bir serseri, hamile olduğunu öğrendikten hemen sonra onu terk edince alkole ve uyuşturucuya yöneldi. Ben on bir yaşımıdayken aşırı dozdan öldü.”

Erhall’ın gözlerinde bir pişmanlık parıltısı yakaladığımı sandım ama onu hemen gizledi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Çenesinde bir kas atarken kravatına uzandı ama temas edemedi elini geri indirdi. “Fakat korkarım ki Deirdre Larsen diye birini tanımıyorum. Beni başkasıyla karıştırdınız.”

Ellerim yumruk şeklini aldığıında Bridget elini dizime koydu, dokunuşu sakın ve güven vericiydi. Kendimi rahatlamaya zorlamadan önce uzun bir nefes verdim.

Erhall’ı alt etmek için burada değildim, en azından fiziksel olarak. Başarmamız gereken daha önemli bir hedefimiz vardı.

“DNA testleri öyle söylemiyor.” Cebime uzandım ve Andreas’ın sayesinde elde ettiğim kâğıtları Erhall’ı yerinden sıçratan bir gümbürtüyle masaya vurdum. “Bana inanmıyorsan bunlara bir bak.”

Onlara dokunmadı. Söylediklerimin doğru olduğunu ikimiz de biliyorduk.

“Ne istiyorsun?” Erhall biraz sakinleşmişti. “Para mı? Unvan mı?” Tek kaşını kaldırdı. “Aylık bağ kurma faaliyetleri mi?”

Alaycı ses tonuna rağmen bana garip bir ifadeyle bakıyordu, neredeyse...

Hayır. Onunla isteyerek herhangi bir “bağ kurma” faaliyetinde bulunduğum gün, cehennemde buz sarkıtlarının olduğu gün olurdu.

“Majesteleri sana zaten söyledi.” Başımı Bridget’a doğru çevirdim, yanımda sakin bir şekilde oturuyordu. Konuşmamızı izlerken ifadesi belirsizdi, neredeyse sıkılmış gibiydi. “Kraliyet Evlilikleri Yasası’nı yürürlükten kaldırmak için önergeyi açmanı istiyoruz.”

“Açmazsam ne olur?”

Bridget, “Uzun süredir kayıp olan aşk çocuğunuzla ilgili haberleri *Herald*’ın ön sayfasında bulabilirsiniz,” diye yanıtladı. “Varsayımsal olarak konuşuyoruz tabii. Gazeteciler en karanlık şeyleri bile ele geçirebiliyor.” Bridget başını iki yana salladı. “Seçim sonrasına kadar beklemeyecek olmaları çok kötü. Bu yıl oldukça güçlü bir rakibiniz var. Bir skandalın sadece düşüncesi bile her şeyi onun lehine çevirebilir. Ama zaten ben nereden bileceğim ki?” Gülümsemesi geri geldi. “Ben ‘güzel bir yüzden’ fazlası değilim.”

Erhall’ın yüzü sıfır nokta iki saniyede tebeşir beyazından parlak mora dönmüştü. Bu kadar tatmin edici olmasaydı, durum endişe verici olurdu. “Bana şantaj mı yapıyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Bridget. “Sizi doğru şeyi yapmaya teşvik ediyorum. Çünkü doğru olanı *yapacaksınız*, öyle değil mi Sayın Sözcü?”

Erhall’ın kafasında çarklar dönerken, bazı seçkin lafları içinde tutmakta zorlandığını söyleyebilirdim.

Reddederse, gayrimeşru bir çocuğun yol açacağı skandal nedeniyle siyasi kariyerini yitirme riskiyle karşı karşıya kalırdı. Ülkenin en geleneksel idari bölgelerinden birini temsil ediyordu ve seçmenleri, Amerikalı bir garsondan evlilik dışı bir çocuğu olduğu haberine pek iyi bir tepki vermezdi.

Eğer kabul ederse, güç oyununu kaybederdi çünkü olan şey tam olarak buydu. Erhall'ın önergeyi gündeme getirmesi fazla zaman almazdı ama bunu yapması, Bridget'in üstünlüğü ele geçirmesi anlamına geliyordu. Politika bir oyundu ve bir oyunu -özellikle de Erhall'ın sadece cinsiyetinden dolayı hor gördüğü birine karşı- kaybetmek acı verirdi.

Köşedeki ayaklı duvar saati *tik tak* ediyor, içerideki sessizlikte saniyeler sağır edici bir şekilde geçiyordu.

Sonunda Erhall'ın omuzları düştü ve içimi bir zafer heyecanı kapladı. "Önergeyi gündeme getirsem bile, parlamento bunu asla kabul etmez," dedi kinci bir şekilde. "Kamuoyu sizi ancak bir yere kadar götürür."

Bridget'in gülümsemesi değişmedi. "Bırakın da parlamento-nun geri kalanıyla ben ilgileneyim. Siz üzerinize düşeni yapın ve dünyanın, düşüncesizliğinizden asla haberi olmasın. Bir gün baş-bakanlık koltuğuna oturabilirsiniz. Ama unutmayın Sayın Sözcü, ben kraliçe olacağım. Siyasi kariyeriniz sona erdikten ve siz sabah programlarında ihtişamlı günlerinizle ilgili anılarınızı satmaya başladıktan çok sonra bile kraliçeniz olmaya devam edeceğim. Bu yüzden benimle çalışmak ve işleri zorlaştırmamak sizin yararınıza olur. Sizce de öyle değil mi?

Erhall bir pislikti ama aptal değildi. "İyi. Parlamentonun bir sonraki oturumunda önergeyi açacağım," dedi huysuz bir sesle.

"Harika." Bridget oturduğu yerden kalktı. "Verimli toplantı-

lara bayılıyorum. Bay Larsen, eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?”

Erhall’a baktım. Söylediği ve yaptığı bazı şeyler beni kızdırsa da, babama karşı olan hislerimin çoğu nefretten kayıtsızlığa dönüşmüştü.

Üzerimdeki hâkimiyeti her neyse, gitmişti.

“Hayatımı seni aklımda yaratmakla geçirdim,” dedim. “Sen iki hayatı geri dönülmez bir şekilde değiştiren karardın, annemi canavara dönüştüren canavardın. Kimliğini uzun zaman önce öğrenebilirdim ama öğrenmemeyi seçtim. Kendi kendime bunun, yaptıkların yüzünden seni öldürmeyeceğime güvenmediğim için olduğunu söyledim.” Erhall irkildi ve birkaç santim daha geri çekildi. “Ama gerçek şu ki; tüm hayatım boyunca, hayaletlerin gerçek olmadığına emin olduğum zamanlarda bile peşimi bırakmayan bir hayaletle yüzleşmekten korkuyordum. Teknik olarak kanından olduğum adam nasıl biriydi? Oğlu olduğumu öğrendiğinde nasıl tepki verirdi?”

Erhall’ın çenesindeki kas tekrar attı.

“Eh, sonunda onunla yüzleştim ve ne fark ettim biliyor musun?” Doğrudan gözlerinin içine baktım. İçimde ilgisizlikten başka bir şey oluşmadı. “O bir canavar değilmiş. Eylemlerinin sonuçlarını kabullenemeyecek kadar korkak olan, üzgün, zavallı, küçük bir adammış. Bense yıllarımı onun hayatım üzerinde hak ettiğinden daha fazla güce sahip olmasına izin vererek harcamışım. Yani, hayır. Paranı, unvanını veya seninle herhangi bir ilişki kurmayı istemiyorum ve asla da istemeyeceğim. Benim için babam öldü. Otuz dört yıl önce, çekip gittiği gün öldü.”

Ben ayağa kalkarken Erhall tekrar irkildi, boyum onun kambur vücuduna gölge düşürüyordu. Başımı salladım. “İyi günler, Sayın Sözcü.”

Bridget’la birlikte kapıya geldiğimizde, “Anlaşmalı evlilikler sadece kraliyet üyelerinde olmaz, Bay Larsen. Majesteleri doğmadan çok önce de insanlar sevgisiz evliliklere zorlanırdı,” dedi Erhall.

Duraksayıp arkama baktım, gözlerim Erhall’ın kilitlendi. Bir anlığına içlerinde tekrar pişmanlık gördüm ama bu yeterli değildi. Ne Deirdre’ye yaptıkları, ne de bana yaşattıkları için. Bu durumla başa çıkma şeklinin hiçbir mazereti olamazdı.

Cevap vermek yerine, kapıyla aramdaki mesafeyi kapattım ve onu orada; o soğuk, aşırı büyük ofisinde tek başına ve titrer halde bıraktım.

Bridget konuşmadan önce Erhall’ın asistanının meraklı kulaklarından ve gözlerinden uzaklaşmayı bekledi. Asansöre bindiğimizde, “Konuşmalarımızı bir sen bir ben şeklinde sırayla yapmalıyız,” dedi. “Etrafı yıkıp geçeriz.”

İçimden bir kahkaha yükseldi. Göğsümden ağır bir yük kalkmış ve kahkahalarımın daha özgürce çıkmasını sağlamıştı.

“Asla olmaz. Ben pek konuşma adamı değilim.”

“Orada iyi iş çıkardın.” Bridget kolumu sıktı. Bu hareket herhangi bir kelimenin ifade edebileceğinden daha fazlasını ifade ediyordu. Bir an sonra gözlerinde muzip bir parıltı göründü. “Erhall’ın bir damarı patlayacak sandım. Ona Andreas’tan da bahsettiğimizi bir düşünsene.”

Andreas, Erhall’a kendisi hakkındaki gerçeği asla söylememe konusunda kararlıydı. Ebeveynleriyle ilgili gerçek ortaya çıkarsa hepimizden daha çok kaybedecek şeyi vardı ve bunu sır olarak saklamak benim için sıkıntı değildi. Hem seçimine saygı duyduğum için, hem de bu onu hizada tuttuğu için. Tacı istemese bile hâlâ izleme listemdeydi. Bridget’ı tehdit edebilecek herkes öyleydi.

“Pekâlâ. İlk mücadeleyi kazandık,” dedim asansör parlamento binasının zemin katında durduğunda. “Sırada ne var?”

Bridget’in haylazlığı yerini kararlılığa bıraktı. “Sırada, savaşı kazanmak var.”

“Aynen öyle.”

Elimi uzattığımda tuttu. Küçük, yumuşak eli, benim büyük ve sert avucuma mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Kapılar gıcırdayarak açıldı. Kamera flaşları ve aynı anda sorular soran muhabir çılgınlığına doğru adım attık.

Gölgelerden çıkıp spot ışığına.

Küresel bir tanınırlığının olmasını hiçbir zaman istememiştim ama Bridget’ı her yerde takip edeceğimi söylediğimde ciddiye dim. Buna bir medya fırtınasının ortası da dahil.

Hazır mısınız, Bay Larsen?

Dünden hazırım, prenses.

Bridget ve ben fırtınada yürürken ellerimizi birbirine kenetledik.

Bir mücadeleyi kazanmıştık, şimdi sırada savaşı kazanmak vardı.

Bir kraliçenin askeri olmam ve her zaman da öyle olmaya devam edecek olmam iyiydi.

BÖLÜM 48

Bridget

SONRAKİ AY, BAKANLARDAN YASAYI YÜRÜRLÜKTEN kaldırmaya yetecek kadarını evet oyu vermeye ikna etmek veya tehdit etmek için çabalama moduna girdim. Bazılarını ikna etmek kolaydı, diğerleriyse o kadar da kolay olmamıştı. Ama Rhys’le yaptığımız toplam yüz telefon görüşmesi, on bir tane yüz yüze ziyaret, yirmi üç medya röportajı ve hem planlı hem de “gizli” olacak şekilde sayısız kez kameralara yakalanışımızın ardından sonunda büyük gün gelmişti.

Rhys’le birlikte süitimde oturmuş, televizyondaki oylamayı izliyorduk. Ben stresten iki paket Oreo yerken Rhys de yanımda oturuyordu. Yüzü kayıtsızdı ama vücudundan, benim damarlarımda dolaşan huzursuz enerjinin aynısı yayılıyordu.

Mevcut oy sayısı doksan adet evet, otuz adet hayır ve iki adet de çekimser olarak güncellenmişti. Geriye elli sekiz oy kalmıştı. Yürürlükten kaldırmamıza yüz otuz beş yıl varmış gibiydi. Durum iyi görünüyordu ama her şey sonuçlanmadan sevinmeyecektim.

“Leydi Jensen.” Erhall’ın buz gibi çıkan sesi ekrandaki maun panelli odada çınladı.

“Evet.”

“Lord Orskov.”

“Evet.”

Rhys’in elini sıkarken kalbim güm güm atıyordu. Orskov’un çekimser oy kullanacağını düşünmüştüm, bu yüzden de oyu büyük bir galibiyetti.

“Kazanacaklar.” Rhys’in kendine olan güveni yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı. “Kazanamazlarsa, yedek planımız var.”

“Hangisi?”

“Parlamentoyu ateşe vermek.”

Bir kahkaha patlattım. “Bunun nasıl bir yardımı olacak?”

“Bilmiyorum ama çok tatmin edici olurdu.”

Bir kahkaha daha, yatışan bir sinir daha.

Elli yedi oy kaldı. Elli altı. Elli beş.

Oylama sadece iki bakan kalana kadar devam etti, yürürlükten kaldırılması için yalnızca bir evet oyumuz eksikti. İkisinden biri evet oyu verirse, özgürdük.

Erhall bir sonraki bakanı çağırırken Rhys’in elini tekrar sıktım.

“Lord Koppel.”

“Hayır.”

Rhys küfürler yağdırırken modum düştü. Koppel’in evet oyu vermesini beklemiyordum ama yine de içimde bir hayal kırıklığı yaratmıştı.

Pişmanlık boğazımda yükseldi. Koppel’in şantaj dosyasını kullanmam gerekirdi. Erhall dışındaki hiçbir bakanı doğrudan tehdit etmeyerek mücadelemi dürüst bir şekilde vermeye çalışmışım fakat belki de durumu yanlış değerlendirmiştim. Tarihte vicdanı tarafından kandırılan ilk kişi ben değildim.

Doğru olanı yaptın.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Doğrularak süitime baktım ama içerisi ikimiz dışında boştu. Yine de, yumuşak bir kadın sesinin bana fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirdim... Onun hakkında izlediğim eski kasetlere dayanarak söyleyebilirdim ki anneminkine aşırı benzeyen bir sestti.

Geç saatlere kadar ayakta kalırsam böyle olur. Dün gece uyuyamayacak kadar gergindim ve belli ki yorgunluktan delirmiştim.

Ekrandaki Erhall'ın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi, yürürlükten kaldırmanın başarısız olması için dua ettiğini anlamıştım. Söz verdiği gibi önergeyi oylamaya açmıştı ama ne zaman biri hayır oyu kullansa sevinci kendini belli ediyordu.

"Leydi Dahl."

Altdudağımı ısırdım.

Dahl kalan son bakandı. Parlamentodaki en öngörülemmez oy kayıtlarından birine sahipti ve ne yapacağı belli değildi. Ona yaptığım aramaların hiçbirini aldığım nazik bir *Teşekkürler, majesteleri. Bunu düşüneceğim*, yanıtından öteye gitmemişti.

Rhys'ten yayılan huzursuz enerji üçe katlandı, süitimin yoğun sessizliğinde bu neredeyse duyulabilir bir hale gelmişti. Oreolar midemde çamura dönüyordu sanki. Keşke o kısa sürede bu kadar çok şeker tüketmeseydim.

Dahl ağzını açtığı anda gözlerimi sımsıkı kapattım, hayatımı iyi ya da kötü olarak değiştirecek bu anı izleyemezdim.

Lütfen, lütfen, lütfen...

"Evet."

Evet. Beynimin o tek kelimeyi idrak etmesi bir dakikayı buldu. Ettiği anda ise gözlerim bir anda açıldı ve sinirlenmiş olan Erhall'ı duyuruyu yaparken gördüm. "Sonuç olarak yüz otuz beş evet, kırk hayır ve beş çekimser oy ile parlamento, 1723 tarihli

Kraliyet Evlilikleri Yasası'nın yürürlükten kaldırıldığını resmen ilan ediyor. Kamara..."

Söylediklerinin geri kalanını görmezden geldim. O kadar coşkuluydum ki tenim elektrikle karıncalanıyor, şoktan başım dönüyordu. Şaşkın bakışlarım Rhys ile buluştu. "Bu gerçekten oldu mu?"

Gözleri küçük bir gülümsemeyle kırıştı. "Evet, prenses. Gerçekten oldu." Yüzünde büyük bir gurur ve rahatlama vardı.

"Başardık." Bunu aklım almıyordu. Bu yasa, veliaht prenses olduğum andan beri başımın belasıydı ve artık yoktu. Tahttan vazgeçmeden istediğim kişiyle evlenebilirdim. Rhys ile evlenebilirdim.

İşte olanların önemini tam o anda anladım.

"Başardık!" diye çığlık atarak kendimi gülen Rhys'in kollarına attım. Etrafımdaki her şey bulanıklaştığında ağladığımı fark ettim ancak bunu hiç umursamadım.

Aylarca bu yasa yüzünden ıstırap çekmiştim. Gece geç saatlere kadar ayakta kalmış, sabahı sabah etmiş ve saçımı yolmak istememe neden olan konuşmalara katlanmıştım... Hepsine değmişti çünkü başarmıştık.

Seninle gurur duyuyorum tatlım. O yumuşak kadın sesi geri gelmişti, hissettiğim duygular boğazımda düğümleniyordu.

Sesin gerçek ya da hayal gücümün bir ürünü olması hiç önemli değildi. Önemli olan tek şey annemin orada, her zamankinden daha yakınımda olmasıydı.

Teşekkürler anne. Ben de kendimle gurur duyuyorum.

Rhys, büyükbabam ve Nikolai, kraliçe olarak işimi yapabileceğim konusunda bana güvendiklerini dile getirmişlerdi ama şimdiye kadar onlara tam olarak inanmamıştım. Bu, parlamentodaki ilk gerçek zaferimdi. Bakanlarla ilişkimin kavgacı olmaktan çok

işbirliği içinde olmasını umuyor olsam da bundan sonra her şeyin yolunda gideceğini düşünecek kadar saf biri değildim. Önümde çok çetin savaşlar olacaktı ama bir kere kazandıysam, yine kazanabilirdim.

Rhys derin, şefkatli bir öpücükle dudaklarımı yakaladı. “*Sen başardın. Ben sadece bu yolculukta senin yanıdaydım.*”

“Bu doğru değil.” Ona daha çok sokuldum. O kadar sevinçliydim ki, eğer kollarını belime dolamasaydı havalara uçabilirdim. “*Sen de her şeyinle bunun içindeydin.*”

Röportajlar, toplantılar, halkın karşısına çıkmalar... Hepsinde.

Rhys’in göğsünden derin bir ses yükseldi. “*Bana bağlı kalacak gibi görünüyorsun, prenses.*” Parmak boğumlarını omurgamın üzerinde gezdirdi. “*Bunu iyice düşünmeliydin.*”

“Öyle mi?” Düşünceli bir ifade takındım. “Her zaman senden ayrılıp başka biriyle çıkabilirim. Bir film yıldızı vardı, her zaman onunla-” Ayağa kalkıp beni omzunun üzerine atınca tekrar çığlık attım. “Rhys, indir beni.” Yüzümde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki yanaklarım acıyordu. “Cevaplamam gereken telefonlar var.” Elimi oylama bittiğinden beri mesaj ve aramalarla titreyen telefonumun olduğu yöne doğru salladım.

“Daha sonra.” Rhys kıcıma sert bir şaplak indirdi. Bu teması içimi bir sıcaklıkla dağlamasına rağmen bağırdım. “Bana şaka yapma konusunda sana bir ders vermem gerekiyor. Özellikle de diğer erkekler hakkındaki şakalar için.”

Sesinin sahiplenici bir homurtuya dönüşmesiyle birlikte iç çamaşırlarımın ıslanması yanlış mıydı? Belki de. Ama Rhys yatak odamın kapısını tekmeleyerek sonuna kadar açtıktan ve beni yatağa attıktan sonra bu hiç umurumda değildi.

“Nasıl bir ders?” O kadar ıslanmıştım ki bacaklarım yapış yapış olmuştu. Rhys’in karanlık gülümsemesi beni daha da ıslatıyordu.

“Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök,” dedi sorumu duymazdan gelerek. “Ve yatak başlığına dön.”

Söylediğini yaptım. Yatak Rhys’in ağırlığıyla çökünce kalbim göğüs kafesime çarptı. Bir eliyle eteğimi yukarı çekerken diğeriyle de külotumu çıkardı. Bunu yaparken o kadar güç kullanmıştı ki ipeğin yırtıldığını kesin bir şekilde belli eden o sesi duydum.

Mahvettiği tüm iç çamaşırlarım için aylık bir bütçe ayırmam gerekiyordu ama bundan şikâyetçi değildim.

“Oylamayı sonra kutlarız.” Rhys parmağını kaygan girişimin ve hassaslaşmış klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde ağzımdan küçük bir inilti kaçtı. “Ondan önce, seninle işim bittikten sonra hâlâ komik olduğunu düşünüyor musun bir görelim.”

Bu, yüksek bir şaplak sesi odada yankılanmadan önce aldığım son uyarıydı. Tenim zevkle karışık bir acıyla yandı.

İlk vuruşu hemen bir başkası takip etti ve tam zamanında başımı eğip çığlığını yastığıma gömdüm.

Haklıydı. Oylamayı daha sonra kutlayabilirdik. Şimdilik, geçen ayın tüm gerginliğini ve kaygısını üzerimizden atmamız gerekiyordu ve-

Rhys arkadan içimi doldurduğunda nefesim kesildi. Çok geçmeden dokunuşunun verdiği mutluluk ile kalbimdeki doluluk dışındaki tüm düşünceler eriyip gitti.

BÖLÜM 49

Bridget

GÜNÜN VE GECENİN GERİ KALANINI ODAMDA GEÇİRDİK. Sadece yiyecek bulmak için dışarı çıkmıştık. Fakat ertesi sabah olduğunda gerçek hayat aramıza girdi ve kendimi Rhys'in kollarından ayırmak zorunda kaldım.

Zaferimizden dolayı ne kadar havalara uçsam da halletmem gereken büyük bir sorun daha vardı. Oylamadan önce dikkatimin dağılmasını göze alamayacağım için her şey sonuçlanana kadar beklemiştim ama artık bununla kesin olarak yüzleşmemin zamanı gelmişti.

Ben oturma odasında misafirimi beklerken Rhys yatak odasında kaldı.

Kapının tıklandığını duydum, ardından Mikaela kafasını içeri soktu. "Beni mi görmek istedin?"

"Evet. Lütfen otur."

İçeri girdi ve yanımdaki koltuğa oturdu. "Seninle konuşmak için can atıyordum ama dün telefonlarıma cevap vermedin. Sanırım... meşguldün. Aman tanrım, oylama! Bunu kutlamalıyız! Harika bi-"

“Fotoğraflarımı neden basına sızdırdın?” Lafi uzatmadan doğrudan konuya girmiştim. Üzerimizde kara bulutlar asılıyken havadan sudan konuşmayı midem kaldırmıyordu.

Sesimi tarafsız tuttum, buna rağmen tınaklarımı kanepenin minderinde o kadar derine batırmıştım ki kumaşta küçük girintiler bırakırlar.

Rhys bana söylediğinde buna inanmak istememiştim. Bir yandan hâlâ onun yanıltmış olmasını umuyordu. Ama Mikaela’nın solgun yüzü ve paniğe kapılan gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Doğruydı.

İhanetin keskin pençeleri içime saplandı, az önceki sakinliğim bozulmuştu.

Eldorra’da çok fazla arkadaşım yoktu. Ünvanım nedeniyle bana yalakalık yapan insanlar ve tanıdığım kişiler vardı ama gerçek arkadaşlarım yoktu. Mikaela yanımda değişmeyen tek kişiydi ve ben ona güvenmişim.

Mikaela gözlerini kaçırarak, “Ben... neden bahsettiğini bilmiyorum.” dedi.

“Rhys’in eski şirketi fotoğrafların izini sürerek senin IP adresine ulaştı.” Görünüşe göre Rhys’in eski patronu Christian bir bilgisayar dehasıydı. Rhys de ondan fotoğrafları sızdıranın kimliğini bulmak konusunda yardım istemişti. Mikaela’nın suçlu olabileceğini haftalardır biliyordum, buna rağmen onunla yüzleşene kadar hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak zorunda kalmıştım.

Eğer kraliyet işim yolunda gitmezse, oyuncu olarak kullanılabileceğim ikinci bir seçenek olabilirdi.

Mikaela ağzını açıp kapattı, ardından tekrar açtı. “Sana yardım ettiğimi sanıyordum,” dedi zayıf bir sesle. “Bana bunun yardımcı olacağını söylemişti.”

“Biliyorum.”

İhanetin pençeleri daha derine saplandı.

Christian, Mikaela’nın *Daily Tea* ile olan yazışmalarına baktığında bazı... ilginç mesajlar bulmuştu ve bunlar beni Mikaela’nın teknik olarak sızıntı yapan kişi olduğunu keşfetmek kadar çok şaşırmıştı.

Bunun Mikaela’nın fikri olmadığını bilmek, acıyı hafifletmiyordu. Ne yaptığının farkında olması gerekirdi.

Kapı tekrar çaldı.

“Gir.” Gözlerimi koltuğa gömülüp bir daha dışarı çıkmak istemiyormuş gibi görünen Mikaela’dan ayırmadım.

Elin, beyaz *Escada* takımı ve sekiz santimlik topuklu ayakkabılarıyla birlikte zarif ve havalı bir şekilde içeri girdi. Gözlerini Mikaela’nın üstünde gezdirdikten sonra beni inceledi. “Beni görmek istemiştiniz, majesteleri.”

“Evet. Rhys’le benim sızan fotoğraflarımız hakkında konuşuyorduk.” Sonunda bakışlarımı arkadaşşımdan -eski arkadaşşımdan- ayırdım ve Elin’in soğuk mavi gözleriyle buluşturdum. “Bu konuda bir şey biliyor olabilir misin?”

Elin aptal değildi, yaptığım imayı hemen anladı. Kendi iyiliği için aptal numarası yapmadı ya da bir mazeret uydurmadı.

“Size yardım etmek için yaptım, majesteleri,” dedi yalnızca birkaç saniye sonra.

“Özel fotoğraflarımı sızdırarak mı? Bunun nasıl bir yardımı olacaktı?”

“Onlar özel fotoğraflar değildi.” Sesine bir bıkkınlık yayıldı. “İmalı bir şekilde yayınlanmış, tamamen masum fotoğraflardı. Gerçekten suçlayıcı olabilecek görüntüleri asla sızdırmazdım. Eğer bunu yapmasaydım, siz ve Bay Larsen pervasız hareketlerinizi sürdürmeye devam edecektiniz. Böylece daha skandal bir

şey ortaya çıkacaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Gözlerimin önünde olan bir şeyi saklamaya çalıştığınızı fark etmediğimi sanmayın. Her şeyden bihaber biri olsaydım bu işi bu kadar uzun süre yapamazdım.”

Kahretsin. Elin’in ilişkimizi anlayacağını bilmeliydim. Haklıydı. Kendimizi cicim ayı evremize kaptırmış ve olması gereken önlemleri alamayacak kadar pervasız davranmıştık. Ama bu, yaptığı şeyi haklı çıkarmıyordu. “Ya video?”

Sonunda Rhys’e, Nikolai’in birkaç hafta önceki resepsiyonunda çekilen videodan bahsetmiştim. Bunu bu kadar uzun süre sır olarak sakladığım için kızmış ancak hiçbir şey ortaya çıkmadığı için beş gün sonra sakinleşmişti. Yine de Christian’dan videoyu kimin gönderdiğini araştırmasını istemişti. Videonun arkasındaki kişinin Elin olduğunu öğrendiğimde neredeyse koltuğumdan düşüyordum.

Sürprizler peşimi hiç bırakmıyordu.

Mikaela’nın gözleri benimle Elin arasında gidip geldi. “Ne videosu?”

Onu görmezden geldik, bakışlarımız birbirine kilitlenmişti.

“Özel bir konuta kamera yerleştirmek suçtur,” dedim. “Özellikle de özel bir kraliyet konutuna.”

“Prens Nikolai kameralardan haberdardı.” Elin gözünü bile kırpmadı. “Güvenlik şefi, ev tadilatlayken onu gizli gözetim için ikna etti. Eve çok fazla çalışan girip çıkıyordu. Tedbir amaçlıydı,” dedi.

“Şantaj da yasadışıdır,” demeden önce bilgileri özümseyerek duraksadım.

“Size şantaj yapmadım, asla da yapmam.” Elin’in kaşları gergin bir şekilde çatıldı. “Size o videoyu Bay Larsen’la olan ilişkinizi kesmek üzere harekete geçeceğinizi umarak gönderdim.

Bunu yapmadığınız için de fotoğrafları basına sızdırmak zorunda kaldım.”

“Hiçbir şey yapmana *gerek* yoktu. Önce benimle konuşabilirsin,” dedim soğuk bir sesle. “Bir iletişim sekreterine göre, insanlarla iletişim kurmakta pek iyi değilsin.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. İnatçısınız, majesteleri. Bana bir şeyleri bitirdiğinizi söyleyip hemen ona geri dönerdiniz. Sizi zorlamak zorundaydım. Ayrıca, fotoğrafları gönderdiğimiz *Daily Tea* muhabiri zaten çamur atacak bir şey bulmayı umarak etrafı gözetliyordu. Güvenlikler onu araziye izinsiz girerken buldu. Oldukça ısrarcıydı, neredeyse size kişisel bir kin besliyormuş gibiydi.” Elin başını eğdi. “Eski *National Express* muhabiri Hans Nielsen. Bir şeyler çağrıştırıyor mu?”

Birkaç şey çağrıştırıyordu. Hans, Rhys’in geçen yıl mezarlıkta kamerasını kırdığı paparazziydi. Görünüşe göre kariyer basamaklarını tırmanmış ve bize kin beslemişti.

Birkaç hafta önce, Rhys’in misafirhanede yaşarken birinin orayı karıştırdığından şüphelendiğini söylediği o zamanı hatırladım. Bunun Rhys’le benim bir araya gelmemizden ve Elin’in bizi takip etmesi için bir fotoğrafçı tutmasından önce gerçekleştiği düşünülüğünde, o kişinin Hans olduğuna bahse girerdim.

Yine de Elin’e bunların hiçbirini söylemedim.

Ben bir cevap vermeyince Elin, “Ne olursa olsun, resimler onu tatmin etti ve daha fazla araştırma yapmasını engelledi,” diye devam etti. “Geriye dönüp baktığımda, basın toplantınızın ilham verici olduğunu söylemeliyim. Bay Larsen’la birlikte iyi iş çıkardınız. Dün yapılan oylama da büyük bir galibiyetti. Yani ciddi bir zarar yoksa, sorun da yoktur.”

Basın toplantısından sonra büyük bir kriz geçirdiğini düşünürsek, şu anda bundan ilham aldığını söylemesi komikti.

“Zarar yoksa sorun da yoktur, öyle mi?” diye tekrarlardım. “Elin, benim arkamdan iş çevirdin, bir skandal yarattın ve Mikaela’yı da bu işin içine sürükledin!”

Aramızdaki hızlı atışmayı kocaman açılmış gözlerle izleyen Mikaela başını eğdi.

“Bir aracıya ihtiyacım vardı. Fotoğrafların izinin bana ulaşmasına izin veremezdim.” Derin bir iç çekti. “Açıkçası, her şey yolunda gitti, majesteleri. Büyük bir skandala rastlamasınlar diye basına daha küçük bir skandal sundum. Kraliyet ailesini koruyordum. Bu her zaman bir numaralı hedefim olmuştur.”

“Öyle olabilir.” Duruşumu sağlamlaştırdım. “Aileme yıllar boyunca verdiğin hizmet için minnettarım ama korkarım ki yollarımızı ayırmanın zamanı geldi.”

Elin’in yüzünün rengi çekilirken Mikaela tiz bir ses çıkardı.

“Beni kovuyor musunuz? Beni kovamazsınız. Kral hazretleri-”

“Bana uygun gördüğüm kadro değişikliklerini yapma yetkisini verdi,” diye bitirdim cümlesini. Titrememesi için ellerimi bacaklarıma bastırdım. Elin sarayın en uzun süre hizmet veren çalışanlarından biriydi, ondan her zaman biraz olsun korkmuştum. Fakat işinde ne kadar harika olsa da, arkamdan iş çeviren ve eylemlerimi dikte etmeye çalışan birine değil, benimle birlikte çalışacak birine ihtiyacım vardı. “Çizgiyi aştın ve güvenimi kaybettin. Hem benim, hem de kralın.”

Elin telefonunu öyle bir sıkıyordu ki parmak boğumları artık takım elbisesinden bile daha beyazdı. Sonunda, “Nasıl isterseniz. Hafta sonuna kadar masamı boşaltmış olurum,” dedi. Gözünün altındaki bir kas seğiriyordu ama bunun dışında hiçbir duygu belirtisi göstermedi. “Başka bir şey var mı, majesteleri?”

Her zaman hızlı ve verimli bir insandı.

“Hayır,” dedim, garip bir şekilde melankolik hissediyordum.

Elin'le hiçbir zaman yakın olmasak bile bu, bir devrin sonuydu. "Gidebilirsin."

Bana sıkı bir baş selamı verdikten sonra dışarı çıktı, dramatik biri değildi. Ayrıca beni, bir şeyde kararlı olduğumu anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Sen de," dedim Mikaela'ya.

"Bridget, yemin ederim ki-"

"Olanları iyice düşünmem gerekiyor." Belki bir gün onu affederdim ama ihaneti hâlâ tazeydi, şu anda söyleyeceği hiçbir şey incinmemi geçiremezdi. "Ne kadar sürer bilmiyorum ancak zamana ihtiyacım var."

"Haklısın." Çenesi titredi. "Gerçekten yardım etmeye çalışıyordum. Elin çok ikna ediciydi. Rhys ile aranızda bir şeyler olduğunu söylediğinde ilk başta ona inanmadım. Fakat sonra birbirinize nasıl baktığınızı ve ofisinin kapısını açmanızın neden o kadar uzun sürdüğünü düşündüm... Her şey mantıklı geldi. Başının büyük belaya gireceğini söyledi. Eğer..."

"Mikaela, lütfen." Parmaklarımı alnıma bastırdım. Başım da neredeyse kalbim kadar acıyordu. Eski Bridget olsaydım belki onun yaptıklarını görmezden gelirdim ama artık her şeyin öylece gitmesine izin veremezdim. Etrafımda güvенеbileceğim insanlara ihtiyacım vardı. "Şimdi olmaz."

Mikaela güçlkle yutkundu, çilleri solgun teninde daha da belirginleşmişti. Başka bir bahane uydurmaya çalışmadan yanımdan ayrıldı.

Keskin bir nefes verdim. Haftalarca süren zihinsel hazırlıktan sonra bile, konuşma beklediğimden daha kısa ve daha zor geçmişti.

Sanırım hiçbir şey bir insanı kendisine uzun süre hizmet veren çalışanlarından birini kovmaya ve en eski arkadaşlarından birine yarım saat içinde veda etmeye tam olarak hazırlayamazdı.

Rhys'in arkamdan geldiğini duydum. Hiç konuşmadı. Bunun yerine avuçlarını omuzlarımda gezdirdi ve başparmaklarıyla kaslarıma masaj yaptı.

"Yanılmanı ummuştum." Mikaela'nın oturduğu yere baktım, ihaneti içimi sızlatıyordu.

"Prenses, ben asla yanılmam."

Gerginliği biraz yok ederek yarım bir kahkaha attım. "Yanıldığın birkaç sefer geliyor aklıma."

"Öyle mi? Ne zaman mesela?" diye meydan okudu Rhys, sesinde bir parça keyif vardı.

Onu taklit etmek için sesimi kalınlaştırdım. "*Birincisi, müşterilerimin özel hayatlarına karışmam. Sizi fiziksel zararlardan korumak için buradayım. Hepsi bu. Arkadaşınız, dert ortağınız ya da başka bir şeyiniz olmak için burada değilim. Bu şekilde olması, kararlarımda taviz vermememi sağlıyor.*" Normal sesime geri döndüm. "Bu sizin için nasıl gitti, Bay Larsen?"

Omuzlarıma masaj yapmayı bırakıp elini boğazıma doladı. Başını dudakları kulağımı sıyrana kadar aşağı eğdiğinde nabzım hızlanmıştı. "Benimle alay mı ediyorsun? Şimdiden bir hatırlatma dersine mi ihtiyacınız var, majesteleri?"

Gerginliğin bir parçası daha kayboldu.

"Olabilir. Öğretme becerilerinizi geliştirmelisiniz, Bay Larsen," dedim oyununa eşlik ederek. "Dersler birkaç saatten uzun süre akılda kalmalı."

Rhys beni kaldırıp yüz yüze geleceğimiz şekilde döndürdüğünde bir kahkaha koyuverdim. Kollarım boynuna ve bacaklarım da beline dolandı.

"Seni gördüğüm an başıma bela olacağını anlamıştım." Kıcı mı sertçe sıkça da beni inceleyen o çelik grisi gözleri yumuşacıktı. "Yapman gerekeni yaptın, prenses."

Sert konuşmasına rağmen, o kısacık cümle beni başka birinin yapacağı uzun bir konuşmadan daha fazla rahatlatmıştı.

“Biliyorum.” Alnımı onunkine yasladım, göğsümdeki sıkışma artıyordu. “Ama burada güvenilebileceğim çok az insan var ve ben bir gün içinde iki kişiyi kaybettim.”

Çok fazla şey çok hızlı değişiyordu. Bazıları iyiydi, bazıları sinir bozucuydu. Her iki durumda da bu hıza zar zor yetişebiliyordum.

“Ben yanımdayım.”

“Biliyorum,” diye tekrarlardım, bu sefer sesim daha yumuşaktı.

“Güzel. Ayrıca bil diye söylüyorum...” Rhys’in dudakları küçük bir gülümsemeye yukarı kıvrıldı. “Yanıldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Özel hayata karışmamayı siktir et gitsin. Bu, yeterince iyi değil. Ben senin zihninde, kalbinde ve ruhunda olmak istiyorum. Tıpkı senin benimkilerde olduğun gibi. Sen ve ben, prenses...”

“Dünyaya karşı,” diye bitirdim cümlesini. Göğsümdeki sıkışmanın artık Elin ya da Mikaela’yla bir ilgisi yoktu.

“Aynen öyle. Asla yalnız değilsin, prenses,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Bunu unutma.”

Dünkü zaferi henüz resmi olarak kutlamamıştık ama o beni öptüğünde şampanyaya veya havai fişeklere ihtiyacımız olmadığını anladım. Sadece ikimizken çok daha iyiydik, gösteriş ve formalitelere gerek yoktu. En iyi kutlama, saklanmak zorunda kalmadan birlikte olmaktı.

Utanç olmadan, suçluluk olmadan, yaklaşan oylamalar olmadan ya da yakında bitecek arkadaşlıklar ve işine son verilecek çalışanlar olmadan...

Sadece biz.

İhtiyacımız olan tek şey buydu.

BÖLÜM 50

Rhys

"HANGİ ÇATALI KULLANACAĞINI BİLMEYEN KRALİÇE'NİN yanında oturamazsın. Devlet görevlerinde kendini rezil edecek-sin." Andreas kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana gönderdiğim şemaya bakmadın mı?"

"Hepsi. Bildğin. Çatal," diye tısladım. "Aynı işlevi yerine ge-tiriyorlar."

"Biftek yerken istiridye çatalı kullanmaya çalışmanı görmek isterim."

Şakaklarım hafif bir ağrıyla zonkluyordu. Son bir saattir ye-me-içme görgü kurallarını inceliyorduk ve Andreas'a o çok sev-diği çatallardan birini saplamama saniyeler kalmıştı.

Geçen hafta yapılan parlamento oylamasından sonra resmen saraydan taşınmış, şehirdeki evine geri dönmüştü. Şu anda da mutfağında çatal ve bıçakların yerleştirme sırasını gözden geçi-riyorduk.

Ondan tüm o kraliyet yaşam tarzına alışmama yardım etmesini istemiştim. Diplomatik protokollere, Eldorra toplumunda kimin kim olduğuna...

Bu kararımdan çoktan pişman olmuştum ve daha ilk dersimizi bile bitirmemiştik.

Ben cevap veremeden kapı zili çaldı. Bu Andreas'ı mutfak aletleriyle gerçekleştirecek bir ölümden kurtarmıştı.

Kapıyı açmadan önce, “Şemayı incele,” dedi.

Şakağım daha şiddetli zonkladı. Andreas yerine sarayın protokol bürosundan yardım istemeliydim. Hepsi şakadan anlamayan otomatlardı ama en azından onları beş dakikada bir öldürmek istemiyordum.

Önce hafif sesler duydum, ardından ayak sesleri.

“Rhys?”

Başımı kaldırdığımda Bridget ve Booth'un kapıda durduğunu gördüm. Hangimiz daha çok şaşırmıştık, emin değildim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye aynı anda sorduk.

“Görünüşe göre artık ailedeki en popüler kişi benim.” Andreas, Bridget'in etrafından dolandı. “Ne ironik.”

Bridget yanıma doğru geldi ve Andreas'a soğuk bir bakış atmadan önce bana hızlı bir öpücük verdi. “Kendi kafan dışındaki hiçbir yerde en popüler kişi değilsin.”

Gülümsememi saklamakla uğraşmadım. Laf sokan Bridget, en sevdiğim Bridget'lardan biriydi.

Andreas tek kaşını kaldırdı. “O halde neden burada olduğunuzu açıklamak ister misiniz, majesteleri? Zavallı beni ziyaret edemeyecek kadar meşgulsünüzdür sanıyordum.”

İyi soru. Bridget'in taç giyme töreni planlama toplantısında olması gerekiyordu.

“Toplantım erken bitti, bu yüzden sana teşekkür etmeye gelebilirim diye düşündüm. Daha önce söyleme fırsatım olmadı ama Rhys'e Erhall konusunda yardım ettiğin için minnettarım.” Bunu gönülsüzce söylemişti. Bridget onun kendi berbat yöntemiyle

yardım etmeye çalıştığını öğrendiğinden beri ilişkileri birkaç derece düzelmişti ancak asla en iyi arkadaş olamayacaklardı. Çok farklıydılar ve çok fazla geçmişleri vardı.

Andreas'ın yüzü sinsi bir sırıtışla kaplandı.

"Pislik yapma." diye uyardım.

"Ben mi? Asla yapmam." dedi Bridget'a dönmeden önce. "Minnettarlığını takdir ediyorum, sevgili kuzen. Bu, gelecekte bana bir iyilik borçlu olduğun anlamına mı geliyor?"

Bridget'ın gözleri kısıldı. "Şansını zorlama."

Andreas omuz silkti. "Denemeye değerdi. Belki hazır buradayken erkek arkadaşına çatalların yerini anlatabilirsin. Mükemmel bir şema çizdim ama ne yazık ki bu yeterli olmadı."

Burada olan durumu Andreas'a dik dik bakarak açıkladığımda Bridget'ın kafa karışıklığı eğlenceye dönüştü.

Ben bitirdikten sonra, "Çatalları kullanmayı bilmiyor," dedi Andreas. "Onu medenileştirmeye çalışıyorum. Makarnayı salata çatallıyla yediğini bir düşünsene." Küçümser bir şekilde burnundan soludu.

"Onlardan birini sana saplayacak kadar iyi biliyorum," dediğimde Booth kapı eşiğinden homurdandı.

"Şiddet, üzerinde çalışmamız gereken başka bir konu." Andreas viskisini bitirdi ve tezgâhın üzerine koydu. "Artık bir prensesle çıkıyorsun. Ortalıkta dolaşp insanlara bir şeyler saplayamazsın."

"Ah, sanırım insanlar kime sapladığımı öğrendiklerinde bana hak vereceklerdir."

Bridget güldü. "Boşver onu," dedi bana. "Ben sana yardım ederim." Ardından Booth'a döndü. "Ben burada iyiyim. Rhys de yanımda. Sanırım senin izlemek istediğin bir futbol maçı vardı, değil mi?"

Amerikan futbolu değil, resmen ayak futboluydu. Alışmak zorunda olduğum binlerce küçük şeyden biriydi.

Booth'un yüzü aydınlandı. "Eğer sakıncası yoksa, majesteleri."

Saat geç olduğu ve Andreas'ın sütle yumurta dışında yiyecek hiçbir şeyi olmadığı için, Booth çalışma odasında maçını izlerken biz de yemek siparişi verdik. Bridget ile Andreas bana çatal-bıçakların yerini öğretmek için çabaladı. Sonunda nasıl olduklarını görmeye alıştım, ardından soylu sınıflarına geçtik. Hatırlamak zor değildi. Kraliyet ailesinden sonra dükler ve düşesler geliyor, onları markiler, kontlar ve baronlar takip ediyordu. Eldorra, İngiltere'ye benzer bir hiyerarşiye sahipti.

"Sanırım iyi bir kraliçe eşi olabilirsin." Andreas peçeteyle ağzını silerek saate baktı. "İzin verirseniz, Oxford'dan eski bir dostumla bir görüşmem var. Ben yokken mutfağı mahvetmeyin."

"Bunu dediğin iyi oldu. Ben de bu hayatı senin onaylarını alabilmek için yaşıyordum," dedim ifadesizce.

"Biliyorum." Çıkarken omzuma vurduğunda kızgınlığım bir kademe daha arttı.

Bu herifle aynı DNA'yı paylaştığıma inanamıyordum.

Bridget'a döndüm, gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ama başarısız oluyordu.

"Komik olan ne?"

"Sen ve Andreas. Tıpkı Nik'le benim yaptığımız gibi tartışıyorsunuz." Yüzümdeki anlamaz ifade karşısında gülümsemesi genişledi. "Kardeş gibi atışıyorsunuz."

Kardeş.

O ana kadar bunu fark etmemiştim. Andreas'ın kardeşim olduğunu biliyordum ama o gerçekten de benim *kardeşimdi*. Sinir bozucu olmasına rağmen düzenli olarak gördüğüm, gerçek bir

kardeşti. Sürekli tartışıyorduk fakat belki de Bridget'ın dediği gibi, bu kardeşlerin yaptığı bir şeydi.

Nereden bilecektim ki? Hayatım boyunca yalnızdım... şu ana kadar. Midem garip bir hisle kasıldı.

“Ona hâlâ tam olarak güvenmiyorum,” dedim, kuşkuculuk genlerime kazınmıştı. Andreas, kardeşim olduğu konusunda onunla yüzleştiğimden beri şüpheli bir şey yapmasa da aradan sadece iki ay geçmişti.

“Ben de öyle ama şimdilik iyimser olalım. Ayrıca burada bir kardeşinin olması senin için iyi olacak. Keşke daha az...”

“*Andreasvari* mi olsaydı?”

Bridget güldü. “Evet.”

“Hmm. Nasıl olacağını göreceğiz.”

Onu kendime çektim ve alnından öptüm. Çalışma odasından Booth'un futbol maçı izlediğini duyabiliyordum. Yemek kaplarımız, Andreas'ın boş viski bardağı ve benim için çizdiği buruşuk şemayla birlikte mutfaktaki ada tezgâha dağılmıştı.

Kraliyet üyelerinin bir araya geldiği bir gece gibi görünmüyordu. Evde geçen normal bir çarşamba gecesi gibi görünüyordu.

Bridget kollarını belime doladığında ve Andreas, Santorini'deki ertelenmiş bekârlığa veda gezisi hakkında söylenerek eve geri döndüğünde, beni saran tuhaf duygunun ne olduğunu sonunda fark ettim.

Bir aileye sahip olma duygusuydu.

BÖLÜM 51

Rhys

Üç Ay Sonra

"RHYS!" LUCIANA'NIN YÜZÜ KOCAMAN BİR gülümsemeyle kırıştı. "¿Como estas?"* Gözlerinde bir parıltıyla birlikte Bridget'a baktı. Bir sonraki sözlerinde alaycı bir hava vardı. "¿Es tu novia?"**

Güldüm ve parmaklarımı Bridget'ın kollarına doladım. "Si, es mi novia."***

"Biliyordum!" dedi Luciana keyifle. "Nihayet. Gelin, içeri gelin. Size yemek getireyim."

Luciana bizi son Costa Rica gezimizde oturduğumuz masaya götürdü. Bunun sadece bir yıl önce olduğuna inanamıyordum. O zamandan beri çok şey değişmişti.

Kahretsin, sadece son üç ayda bile çok şey değişmişti. Taç giyme töreni için hazırlıklar hızlanıyor olmasına rağmen Bridget ve ben nihayet birlikte *olmanın* keyfini çıkarabiliyorduk. Ben de

* (Es.) Nasılsın? (ç.n.)

** (Es.) Kız arkadaşın mı? (ç.n.)

*** (Es.) Evet, kız arkadaşım. (ç.n.)

yavaş yavaş üstümdeki spot ışıklarına alışıyordum. İlgiden hoşlanmıyordum ama eskisinden daha rahattım ve umabileceğimin en iyisi buydu.

“Bu iyi bir fikirdi.” Luciana et ve pirinçten oluşan ziyafetimizi getirdiğinde Bridget mutlulukla içini çekti. “Bir tatile ihtiyacım vardı.”

Sırıttım. “Fikirlerim her zaman iyidir.”

Bridget taç giyme töreni bitene kadar bir seyahate çıkmak istememişti ama stresin ona fazla geldiğini anlamıştım. Kendine gelmek için bir kaçısa ihtiyacı vardı. Ayrıca ağzım oldukça ikna edici olabiliyordu, özellikle de onu konuşmaktan başka amaçlar için kullandığımda.

Resmi bir çift olarak ilk tatilimizdi. Costa Rica’yı sadece duygusal nedenlerle değil, kasabadaki hiç kimse Bridget’in bir prenses olduğunu bilmediği veya umursamadığı için seçmiştim. Son zamanlarda basında çıkan tüm o haberlerden sonra bile ona herkese davrandıkları gibi davranıyorlardı. Sıcak ve arkadaş canlısı, bazen meraklı ama asla gözetler bir şekilde değil.

“Cennette beş gün,” diye fısıldadım. “Yüzeceğiz, güneşleneceğiz, sikişeceğiz-”

“*Rhys*.”

“Ne? Seyahat programını beğenmedin mi yoksa?”

“Sesini alçalt,” diye tısladı, yüzü tabağındaki domateslerle aynı renkteydi. “İnsanlar duyacak.”

“Kimse dinlemiyor.”

Bu yolculukta sadece biz vardık. Booth yoktu, görevliler yoktu. Onları ikna etmek çok uzun sürmüş olsa da saray sonunda planımı kabul etmişti. Artık resmi olarak bu görevde çalışmıyor olsam bile hâlâ Bridget’ı koruyabilecek nitelikteydim.

Christian için çalışmayı bıraktığımdan beri birkaç *freelance*

güvenlik danışmanlığı işi almıştım. Paraya ihtiyacım yoktu -Harper Güvenlik bana iyi para ödemişti ve çok para harcayan biri değildim- ama eğer günlerimi meşgul edecek bir şeyim olmazsa can sıkıntısından delirirdim.

“Bunu bilemezsin.” Bridget bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. Bir atlet ve şort giymişti. Cildi şimdiden güneş gibi parlıyordu. Makyajı ya da gösterişli kıyafetleri olmasa bile, o hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. “İnsanlar kesinlikle dinliyor olabilir.”

“Güven bana. Biliyorum.” Bize en yakın insanlar üç masa ötede oturuyordu ve gözleri televizyondaki futbol maçındaydı. “Dinleseler bile, bunda yanlış bir şey yok. Sik-”

“*Rhys.*”

Kıkırdasam da yüzünün utançtan patlamasını istemediğim için üzerine gitmeyi bıraktım. Bridget’in yatakta vahşiyken, toplum içinde resmi olması beni her zaman büyülüyordu. Onun başka hiç kimsenin görmediği bir yanını görebildiğimi bilmek seksimizi daha da ateşli yapıyordu.

Öğle yemeğinden sonra, ben onu villaya dönmek için ikna etmeden önce biraz şehirde dolaştık.

Daha fazla bekleyemezdim.

“Sana bir sürprizim var,” dedim tepeye çıkarken. Bahsetmeden duramamıştım. Konuşmak, dikkatimi düğüm düğüm olmuş sinirlerimden uzaklaştırıyordu.

Gergin olmaya alışkın değildim.

Bridget heyecanlandı. “Sürprizleri severim. Nedir?”

Bir elimi direksiyonda tutarken diğer elimin parmaklarını onunkilerle birleştirdim. “Söylersem sürpriz olmaz.”

“Hazırlıklı olduğum sürprizleri severim,” diye düzeltti Bridget. “Sadece bir ipucu versen?”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Son zamanlarda bunu çok fazla yapıyordum: Gülümsüyordum.

Son birkaç ayda bir şeyler değişmişti. Hayatım boyunca üzerimde asılı duran o kara, ağır bulut dağılmıştı. Hâlâ ara sıra geri geldiği oluyordu ama artık gök gürültülü fırtınalar değil, güneşli günler çoğunluktaydı.

Garipti. Karanlık benim için hep koruyucu bir kalkan olmuştu ve onsuz kendimi çıplak hissediyordum. Savunmasızdım ki bu hiç hissetmek istemediğim bir şeydi. Fakat böyle anlarda, yani sadece ben ve Bridget varken savunmaya ihtiyacım yoktu. Nasıl olsa o tüm savunmalarımı aşmıştı.

“Geldik.” Villanın önüne park ettim. “Sürpriz.”

Bridget yavaşça etrafına bakındı. “Tamam...” Bana şaşkın bir bakış attı. “Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama daha önce buraya gelmiştik, unuttun mu? Bu sabah valizleri bıraktık? Yapılacaklar listesi, dört numara?”

“İnan bana, o asla unutmayacağım bir şey.” Yanaklarında gezinen tatlı kızarıklıkla dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Ama sürpriz olan şey o değil. Bu.” Bir dizi anahtarı havaya kaldırdım. “Evi satın aldım.”

Ağzı açık kaldı. “Ne?”

“Arkadaşım zaten satmayı düşünüyordu. O ve ailesi daha güneye taşınıyor. Bu yüzden de evi ondan satın aldım.” Omuz silktim.

İstersek dünyanın en güzel otellerinde kalabilirdik ama ben bize ait bir yer istiyordum.

“Rhys, sana inanamıyorum...” Bridget’in gözleri villaya kaydı. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Kesinlikle hiç prenseslik olmayan bir şekilde çılgık atıp arabadan atladığında sırtışıma genişledi.

“Buraya her yıl geliyoruz!” diye bağırdı. “Ayrıca daha fazla hamağa ihtiyacımız var!”

Göğsümde gürleyen bir kahkahayla onu içeri kadar takip ettim. Sanki uzun süredir görüşmediği arkadaşlarıyla birlikteymiş gibi her odayı ziyaret ediyordu.

Onu böyle vahşi, tasasız, gardını indirmiş ve yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmış halde görmeye bayılıyordum. *Gerçek* bir gülümsemeyle.

“Buraya bayılıyorum.” Terasa açılan cam kapıyı kaydırarak açtı ve havuzu görünce derin bir iç çekti. “Kusursuz bir yer.”

“Neden aldım sanıyorsun?”

Alaycı bir ışıltı gözlerini aydınlattı. “Rhys, yoksa sen gizli bir romantik misin?”

“Bilmem.” Cebime uzanıp küçük kadife kutuyu çıkardım, midemdeki düğümler iki katına çıkmıştı. Bridget tam o anda sesli bir nefes aldığı anda onun dışındaki her şey sustu; rüzgâr, kuşlar, uzaktaki Pasifik’in uğultusu. Sanki tüm dünya nefesini tutmuş, ne olacağını görmek için bekliyordu. “Sen söyle.”

Kutuyu açtım ve iki ay boyunca şifoniyer çekmecemin arkasında delik açan o ışıltılı elmas yüzüğü ortaya çıkardım. Mükemmel ana kadar beklemek istiyordum. Şimdi ise o anın içindeydik ve kendimi ilk kez askeri eğitime başlayan on sekiz yaşındaki bir çocuk gibi hissediyordum; kararlı ama hayatının bir sonraki bölümünün nasıl gelişeceği konusunda çok korkar bir halde.

Evlenme teklifi kaçınılmazdı. Bunu biliyordum, Bridget da biliyordu, tüm dünya da biliyordu. Ama bir şeyin kaçınılmaz olması, onun önemli olmadığı anlamına gelmiyordu ve bu hayatımın en önemli anıydı.

“Süslü laflar etmekte pek iyi değilim, bu yüzden basit tutacağım.” Siktir, sesim mi titriyordu? Umarım titremiyordur. “Aşka

asla inanmazdım. Âşık olmayı asla istemedim. Pratik bir değeri olduğunu düşünmüyordum ve dürüst olmak gerekirse, onsuz gayet iyiydim. Ama sonra seninle tanıştım. Gülüşünle, gücünle, zekânla ve şefkatinle. İnatçılığın, hatta dik başlılığıyla. Ruhumun her zaman boş olacağını düşündüğüm bir parçasını doldurdun ve var olduğunu hiç bilmediğim yaralarımı iyileştirdin. Sonrasında fark ettim ki... daha önce aşka inanmıyor değildim. Sadece tüm aşkımı sana saklıyordum.”

Bridget’in ağzına bastırıldığı elinin arasından yarım bir hıçkırık çıktı.

Derin bir nefes aldım. “Bridget, benimle evlenir misin?”

Daha sorum bitmeden Bridget kollarını bana dolayıp beni öptü. “*Evet.* Evet, evet, binlerce kez evet!”

Evet. Bir kelime, dört harf. Buna rağmen beni o kadar doyurmuştu ki bir daha asla açlık çekmeyeceğimden emindim.

Yüzüğü parmağına taktım. Mükemmel bir şekilde uydu.

“Geri almak yok,” dedim huysuzca, sesimdeki aksamayı duymamasını umuyordum. “Artık gerçekten bana bağlısın.”

Bridget bir kez daha hıçkırıkla karışık bir kahkaha attı. “Başka türlüünü istemezdim, Bay Larsen.” Parmaklarını benimkilere doladı. “Sen ve ben.”

Göğsüme derin, hoş bir sızı yayıldı ve beni öğleden sonra güneşinin yapabileceğinden daha çok ısıttı.

Bridget’ı hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum ama o buradaydı, benimdi ve ben gitmesine asla izin vermeyecektim.

“Sen ve ben.” Yüzünü avuçlayıp dudaklarımı onunkilere değdirdim. “Daima.”

EPILOG

Rhys / Bridget

Rhys

Üç Ay Sonra

"ELDORRA HALKINI YASALARINA VE GELENEKLERİNE göre yöneteceğine yemin ediyor musun?"

"Bunu yapacağıma yemin ediyorum." Bridget taç giyme kol-tuğunda oturuyordu, yüzü solgundu fakat resmi yeminini ederken eli sabit bir şekilde kralın defterinde duruyordu. Büyükbabası yanındaydı, yüzü ciddi ama gururluydu. Katedralin geri kalanı o kadar sessizdi ki, bu olayın ağırlığının tenime işlediğini hissedebiliyordum.

Aylarca süren planlamanın ardından nihayet büyük gün gelmişti. Birkaç dakika içinde Bridget Eldorra'nın kraliçesi olacak ve ben de onun nişanlısı olarak, resmen müstakbel kraliçe eşi olacaktım.

Hayal ettiğim veya istediğim bir şey değildi. Ama Bridget'ı dünyadaki en küçük, en boktan kasabadan, en büyük kiliseye kadar her yerde takip ederdim. Onunla olduğum sürece mutluydum.

Taç giyme törenine en yakın olan ön sırada Nikolai, Sabrina, Andreas ve diğer von Ascheberglerle birlikte oturuyordum. Tö-

ren, binlerce yüksek profilli konukla dolmuş olan büyük Athenberg Katedrali'nde gerçekleşiyordu. Devlet başkanları, yabancı asiller, ünlüler ve milyarderler... hepsi buradaydı.

Başpiskoposun hızlanmasını dileyerek ellerimi önümde kavuşturdum. Bridget'la bütün gün boyunca konuşamamıştım ve biraz baş başa kalabilmek için taç giyme töreni balosuna gitmek için can atıyordum.

"Gücün yettiğinde, tüm hükümlerinde yasa ve adaleti merhametle yerine getirecek misin?" diye sordu başpiskopos.

"Getireceğim."

Bridget'in güçlü, net sesi içimi gururla doldurdu.

Hemen ardından yeminini tamamladı. Başpiskopos, tacı Edvard'ın başından kaldırıp onun başına koyduğunda katedralin üzerine toplu bir sessizlik çöktü.

Başpiskopos, "Eldorra Kraliçesi Bridget," diye duyurdu. "Hükmü uzun sürsün!"

"Hükmü uzun sürsün!" Sözleri diğer konuklarla birlikte tekrarladım, göğsüm sıkışmıştı. Yanımda duran Nikolai başını eğmişti, yüzü duyguluydu. Edvard ise Bridget'in yanında dimdik duruyordu, gözleri şüpheli bir şekilde parlaktı.

Başpiskopos, kralın kitabından okuduğu birkaç mısrayla birlikte töreni bitirdi.

Bridget, Eldorra'nın resmi olarak yeni hükümdarı ve bir asrı aşkın süredir tahta geçen ilk kadın hükümdarı oluyordu.

Sessizliğin yerini alçak, heyecanlı bir uğultu aldı. Bridget çıkış alayı için ayağa kalkarken uğultu salonda yükseldi ve tenimin üstünde gezindi. Diğer konukların kıpırdanıp mırıldanmalarına bakılırsa, bunu hisseden tek kişi ben değildim.

Bu, tarihin yazıldığına şahit olma duygusuydu.

Geçit töreni sırasında Bridget'la göz göze geldiğimizde ona

hızlıca sırtıp göz kırptım. Dudaklarında bir gülümseme oluştuktan hemen sonra onu gizledi. Kiliseden ayrılırken takındığı aşırı ciddi ifadeye gülmemek için kendimi tuttum.

“Bu şimdiye kadarki en uzun törendi.” Andreas esnedi. “Orada oturması gereken kişi olmadığımı seviniyorum.”

“Orada asla oturamayacak olman iyi bir şey o zaman.” Andreas’la olan ilişkim aylar içinde gerçek bir arkadaşlığa benzeyen bir şeye dönüşmüştü ama kişiliğinde hâlâ eksik olan çok fazla şey vardı.

Omuz silkti. “*C’est la vie*. Ben hiçbir sorumluluğu olmayan bir prens gibi yaşarken, bırakayım da Bridget bir ulusun yükünü omuzlasın.” Nikolai’la birbirimize bakarak başımızı salladık. Andreas’la birbirimize gizlice laf sokma fırsatını asla kaçırmazken, Nikolai ile çok daha kolay bir ilişkiye sahiptim. Kan bağıyla değil de evlilik yoluyla edindiğim bir kardeşti ve onu sürekli öldürmek istemiyordum.

Resmi çıkış alayından sonra konuklar katedralden dışarı çıktılar ve çok geçmeden kendimi sarayın balo salonunda Bridget’in gelmesini sabırsızlıkla beklerken buldum.

Törendeki binlerce kişiye kıyasla, taç giyme balosuna sadece beş yüz kişi davet edilmişti fakat bu yine de çok fazla insan demektir. Hepsi elimi sıkmak ve merhaba demek istedi, ben de kapıya bakarken gönülsüzce istediklerini yaparak onları memnun ettim. En azından Andreas’la olan derslerim işe yaramıştı, herkesin unvanını hatırlamış ve onları buna göre selamlamıştım.

Güvenlik görevlisinin anonsu nihayet balo salonunda çınladığında nabzım biraz hızlanmaya başladı. “Eldorra Kraliçesi Bridget.”

Zafer müziği çaldı, kapılar açıldı ve Bridget içeri girdi. Tören

için giydiği süslü nişandan daha hafif bir elbise giymişti ve tacını daha taşınabilir bir taçla değiştirmişti.

Kalabalığa el salladı, yüzünde insanlara sunduğu gülümsemesi vardı ama gözlerimiz buluştuğunda, gülümsemesine bir miktar oyunbazlık sızdı.

İsveç başbakanıyla yaptığım görüşmeden müsaade isteyerek kalabalığın arasından sıyrıldım. Bir kez olsun, boyumu veya yapımı kullanmama gerek yoktu; herkes benim yaklaştığımı görünce yol veriyordu.

Geleceğin kraliçe eşi olmanın avantajlarıydı sanırım.

Bridget'a ulaştığımda, etrafında onun dikkatini çekmek için savaşıyan yarım düzine kadar insan vardı.

"Majesteleri." Elimi uzatıp onu elbisesine methiyeler düzen bir kadından kurtardım. Kalabalık sustu. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Bridget'ın ağzının kenarında bir gülüş belirdi. "Elbette. Bayanlar, baylar, müsaade ederseniz."

Elimi tuttu ve altı çift bakış üzerimizdeyken oradan uzaklaştık.

Bridget, "Tanrıya şükürler olsun," demeden önce duyamayacakları bir mesafeye gelene kadar bekledi. "Lady Featherton'ın kıyafetime bir iltifat daha edişini duymak zorunda kalsaydım, tacımın sivri uçlarını kendime saplardım."

"Buna müsaade edemeyiz, öyle değil mi? Hayatta olman çok hoşuma gidiyor." Onu dans pistinde yönlendirirken elimi sırtına koydum. "Artık resmen kraliçesin. Nasıl hissettiriyor?"

"Gerçeküstü ama aynı zamanda da... doğru." Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Seni anlıyorum."

Anlıyordum. Ben de aynı şekilde hissetmiştim. Tacı takan kişi ben değildim elbette ama bunu o kadar uzun süre beklemiş ve

planlamıştık ki töreni arkamızda bırakmış olmak tuhaf geliyordu. Ayrıca Bridget'in kraliçe olması fikrine alışmak için de zamanımız olmuştu. Sonunda kraliçe olması... doğru hissettiriyordu.

Yolumuz daima kaderimizde yazan yere çıkar.

"Anladığımı biliyorum." Bridget'in gözleri duyguyla ışıldadı, sonrasında ise yüzünü buruşturdu. "Yine de bu elbisenin içinden çıkmak için sabırsızlanıyorum. Taç giyme elbisem kadar kötü olmasa da yemin ederim ki hâlâ on kilo taşıyorum."

"Merak etme. Daha sonra onu üzerinden yırtarak çıkarırım." Başımı ona doğru eğip, "Daha önce hiç, bir kraliçeyi sikmemiştim," diye fısıldadım.

Bridget'in yüzüne ve boynuna yoğun bir kızarıklık yayıldığında kıkırdadım.

"Artık sana prenses demeyi bırakmalı mıyım?" diye sordum. "Kraliçe kulağa onun kadar hoş gelmiyor."

Gözlerini kıstı. "Aklından bile geçirme. Kraliyet kararname-siyle, bana prenses demeyi bırakmanı yasaklıyorum."

"Bu lakaptan nefret ettiğini sanıyordum."

Onu kendi etrafında döndürdüm. "Sana Bay Larsen demem-den nefret ettiğin kadar ediyorum," demeden önce tekrar kolları-ma gelmeyi bekledi.

Önceden bundan nefret ediyordum. Ama artık öyle değildi.

"Şaka yapıyordum." Dudaklarım alnına sürtünüp geçti. "Sen her zaman benim prensesim olacaksın."

Bridget'in gözleri daha da çok parladı. "Bay Larsen, taç giyme balomda beni ağlatırsan seni asla affetmem."

Gülümsemem genişlerken halka açık alanda sevgi gösterme-nin protokole aykırı olup olmadığını umursamadan onu öptüm. "Öyleyse bunu telafi etmek için ömrümün sonuna kadar zamanım olması iyi bir şey."

Taç giyme törenimden üç ay sonra, Rhys ve ben düğünümüz için Athenberg Katedrali'ne geri döndük.

Bir kraliyet düğününden beklenebilecek kadar görkemli ve lükstü ama resepsiyonu olabildiğince küçük tutmak için yeni iletişim sekreteri Freja'yla birlikte çalıştım. Kraliçe olmamdan ve diplomatik sebeplerden dolayı sadece arkadaşlara ve aileye özel bir parti veremezdim ama birlikte davetli listesini iki binden iki yüze indirmiştik. Bunu büyük bir zafer olarak kabul ediyordum.

"Kıskandım," dedi Nikolai. "Senin selamlaman gereken sadece iki yüz kişi var. Kendi resepsiyonumda insanları selamlamaktan neredeyse ellerim kopacaktı."

Güldüm. "Sen de hayatta kaldın ama."

Konukların geri kalanı yemek yiyip, içkilerini içiyor ve dans ediyordu. Biz de bu sırada tatlı masasının yanında duruyorduk. gerçek düğün töreni sorunsuz geçmişti. Arkadaşlarımla ailemin rahatlamasından ne kadar çok keyif alsam da, şu anda Christian ve askerden birkaç arkadaşıyla konuşan Rhys ile yalnız kalabilmek için dakikaları sayıyordum.

Onlarla uzun süredir konuşmadığı için asker arkadaşlarının düğüne gelmesini beklemiyordu ama düşündüğünün aksine hepsi gelmişti. Onları tekrar görmekle ilgili endişeleri ortadan kaybolmuş gibiydi. Rhys gülümsüyor, kahkaha atıyor ve mükemmel bir şekilde huzurlu görünüyordu.

Nikolai gülümsemesi solmadan önce, "Zar zor," diye şaka yaptı. Ardından, "Sen ve Rhys için işlerin yolunda gitmesine sevindim," diye ekledi usulca. "Bunu hak ediyorsun. Tahttan feragat ettiğimde, bunu düşünemedim... Üzerine asla bu tür bir baskı yüklemek istememiştim. Ve sonunda bunun ne anlamı

geldiğini anladığımda... Senin nelerden vazgeçmen gerektiğini anladığımda...”

“Sorun değil.” Elini sıktım. “Yapman gerekeni yaptın. Bana ilk söylediğinde üzölmüştüm ama her şey yoluna girdi ve artık kraliçe olmaktan zevk alıyorum... Çoğunlukla. Özellikle de Erhall artık meclis sözcüsü olmadığı için.”

Erhall koltuğunu yarım puanla kaybetmişti. Bu haberin bana büyük bir zevk vermediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Bununla birlikte, Nikolai’ın yasanın yürürlükten kaldırılması konusunda üzüleceğinden veya bunu kıskanacağından endişelenmişim. Hem Rhys’le olmam, hem de tacı elimde tutmam onu rahatsız etmiş miydi? Ancak o beni desteklemekten başka bir şey yapmamıştı ve yeni hayatından beklediğinden daha çok keyif aldığını itiraf etmişti. Sanırım bir yanı gerçekten rahatlamıştı.

Nikolai başka hiçbir seçeneğı olmadığı için bu tahtı istediğini düşünerek büyümüşü, bu beklentilerden kurtulmasından sonra ise hayatı çok iyi gidiyordu. Bu sırada ben de o rolü üstlenmiş ve buna alışmışım.

İşlerin böyle şekillenmesi ironikti.

“Evet. Biraz itici biriydi, değil mi?” Nikolai bana sırtıttı ve omzumun üzerinden baktı. “Ah, görünüşe göre zamanım doldu. Sonra konuşuruz. Büyükbabam bebeğimize büyük-büyük amcamızın adı Sigmund’ı vermesi için Sabrina’yı zorlamadan önce onu kurtarmam gerekiyor.” Tereddüt etti. “Mutlu musun, Bridget?”

Elini tekrar sıktım, boğazımda karmakarışık bir duygu düğümü oluşmuştu. “Mutluyum.”

Bazen dünyanın yükü omuzlarımdaymış gibi hissediyor muydum? Evet. Kızıyor, bıkıyor ve strese giriyor muydum? Elbette. Ama birçok insan bunları yaşıyordu. Önemli olan, artık kapana kısılmış gibi hissetmiyor oluşumdu. Koşulların bana hükmetme-

sine izin vermek yerine, onları yönetmeyi öğrenmişim ve artık Rhys de yanımdaydı. Ne kadar korkunç bir gün geçirirsem geçireyim eve, beni seven ve sevdiğim birinin yanına gidebiliyordum. Bu gerçekten de büyük bir fark yaratıyordu.

Nikolai sesimdeki samimiyeti duymuş olmalıydı, yüzü rahatlamıştı. “Güzel. Tüm bilmem gereken bu.” Beş aylık hamile olan Sabrina’nın ve büyükbabamızın -iktidardan sonraki günlerini müstakbel torununun çocuğu için heyecanlanarak ve zamanını dolduracak uygun bir hobi bulmaya çalışarak geçiren kişinin- yanına gitmeden önce yanağımı öptü.

Edvard, birkaç hafta boyunca Rhys’i ona resim yapmayı öğretmesi için zorlamıştı, sonrasında ise yeteneklerinin sanat alanında olmadığı kesinleşmişti. Ardından okçuluğa geçmişti ve ben de antrenman yapması için ona eşlik eden personellerin maaşına bir risk ikramiyesi eklemek zorunda kalmıştım.

Nikolai’ın gitmesine neyin sebep olduğunu görmek için döndüm, Rhys’in bana yaklaştığını görünce yüzümde bir gülümseme belirdi.

“Uzun zamandır ortalarda yoksun,” diye dalga geçtim. Çeşitli arkadaşlar ve aile üyeleri tarafından oraya buraya çekilmeden önce sadece bir kez dans edebilmiştik.

“Sorma. Kendi düğünümde karımı zar zor görebiliyorum,” diye homurdandı, beni kollarının arasına aldığı anda kaşları çatılmaya başlamıştı. “Kaçmalıydık.”

“Saray bunu pek hoş karşılamazdı.”

“Siktir et sarayı.”

Kahkahamı bastırdım. “Rhys, böyle konuşamazsın. Sen artık bir prenssin.” Eldorra’da kraliçenin eşine kral unvanı verilmiyordu, bu yüzden de ben kraliçe olmama rağmen ona prens diye sesleniyorduk.

“Bu da eskisinden daha rahat söyleyebileceğim anlamına geliyor.” Rhys dudaklarını çeneme sürttü ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. “Prens demişken... Bu pozisyonla ne gibi şeyler elde ediyorum?”

“Hmm.” O enseme okşarken aklımda oluşan sisin arasından düşünmeye çalıştım. “Bir taç, sarayda güzel bir oda, tıbbi olanaklar...”

“Sıkıcı. Sıkıcı. Daha da sıkıcı.”

Güldüm. “Öyleyse ne istiyorsun?”

Rhys gözleri parlayarak başını kaldırdı. “Dizlerimin üzerine çöküp-”

“Merhaba, çocuklar. Böldüğüm için çok üzgünüm.” Ava yanımda belirdi. Mor nedime elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu ama yüzünde bir endişe vardı. “Jules ve Josh’ı gördünüz mü? Onları hiçbir yerde bulamıyorum.”

Alex arkasından gelerek, “Birbirlerini öldürdüklerinden korkuyor,” diye ekledi.

Ava gözlerini devirdi. “Abartıyorsun.”

“Pek değil. Jules’u bir süre önce elinde bir bıçakla gördüm.”

“Umarım birbirlerini öldürmemişlerdir. Düğünümde bir cinayet işlenmesi kötü haber anlamına gelir,” diye şaka yaptım. “Ama hayır, onları görmedim. Üzgünüm.”

Yine de her ihtimale karşı gözlerimi odada gezdirdim.

Korumam yerine misafir olarak katılmasında ısrar ettiğim Booth, düğün öncesi görüşebilmemiz için birkaç gün önce uçakla gelen karısı ve Emma’yla derin bir sohbete dalmıştı. Booth görünüşe göre Meadow’un sevimliliğiyle Kırbaç’ın edepsiz ağızına beklenenden daha fazla bağlanmış ve barınaktan ikisini de sahiplenmişti. Emma bana sık sık fotoğraflarını ve videolarını göndermeye söz verdiğinde çok sevinmişim.

Steffan, Malin'le dans ediyordu. Basın toplantımdan sonra, haber vermediğim için özür dilemek üzere onu aramıştım ama buna hiç üzülmemişti. Bunun ona babasına karşı çıkma cesareti verdiğini söylemişti ve Malin ile birlikte yılın en çok konuşulan etkinliğine katılmasına bakılırsa, her şey yolunda gidiyor olmalıydı.

Christian gölgelerin arasında duruyordu, Andreas'la sohbet etse de gözleri dans pistindeki bir şeye -birine- takılmıştı. Bakışlarını takip edip Stella'yı gördüğümde yüzümü buruşturdum.

Bu iyi değildi. Belki de durumu çok abartan kişi bendim.

Mikaela bile oradaydı, eski okul arkadaşlarımızdan bazılarıyla takılıyordu. Onu bir zeytin dalı olsun diye davet etmiştim, yine de ona tekrar güvenmem biraz zaman alacaktı.

Hayatımda önemli bir rol oynayan hemen hemen herkes oradaydı... Jules ve Josh dışında.

Rhys, "Onları ben de görmedim," dedi.

Ava bir iç çekti. "Teşekkürler. Sadece kontrol etmek istedim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ve tekrardan tebrikler!" Ava sevgilisini peşinden sürükledi, muhtemelen kardeşini ve Jules'u arayacaktı. Alex ise bunu yapmak yerine tırnak yemeyi tercih edermiş gibi görünüyordu.

Rhys kuru bir sesle, "Eh, tam da moda girmiştik," dedi. "Ara-ya birileri girmeden sohbet bile edemiyoruz."

"Belki de resepsiyon bitene kadar beklemeliyiz çünkü bu böyle olmaya devam edecek. Freja'nın bize doğru geldiğini şimdiden görüyorum. Tabii..." Sesimi alçalttım, içimde bir yaramazlık kıvılcımı alevlenmişti. "Saklanırsak..."

Rhys'in yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayılmadan önce bir süre birbirimize baktık. "Düşünme şeklini beğendim, prenses."

İlk önce Rhys, tuvaleti kullanma bahanesiyle sıvıştı. Kısa bir süre sonra ben de onu takip ettim. Ortalıktan çok uzun süre kaybolamazdık ama kendimize birkaç dakika çalabilirdik.

“Majesteleri!” Yanından geçerken Freja seslendi. “Nereye gidiyorsunuz? Tartışmamız gerek...”

“Lavaboya. Geri döneceğim.” Adımlarımı hızlandırdım ve Rhys’in beni beklediği küçük salona gelene kadar kahkahalarımı tuttum.

“Yine gizlice buluşuyor gibiyiz.” Kapıyı arkamdan kapattım, kalbim nihayet onunla yalnız kalmanın ve yapmamamız gereken bir şeyi yapmanın heyecanıyla çarpıyordu.

“Tıpkı eski günlerdeki gibi,” diye fısıldadı. Işıklar kapalıydı ama perdelerin arasından sızan ay ışığı yüzünün çıkık yüzeylerini ve gözlerindeki yumuşak sıcaklığı görmeme yetiyordu.

“Söylesene.” Kollarımı boynuna doladım. “Bu, çocukken hayal ettiğin bir şey miydi? Düğün gecende eşinle birlikte bir kralliyet oturma odasında saklanmak?”

“Tam olarak değil.” Rhys başparmağını altdudağıma sürttü. “Ama bir keresinde biri bana yolumuzun daima kaderimizde yazan yere çıktığını söylemişti, benim kaderimde de burada olmak varmış. Seninle birlikte.”

Kelebekleri unut gitsin. Midemde bütün bir kuş sürüsü uçuyordu, bulutların arasına doğru süzülürken beni de yanlarına aldılar. “Bay Larsen, sizin gizli bir romantik olduğunuza inanıyorum.”

“Kimseye söyleme.” Kıçımı kavrayıp sıktı. “Yoksa seni tekrar şaplaklamak zorunda kalırım.”

Dudakları benimkilere değmeden hemen önce bir kahkaha attım ve diğer her şey -Freja, resepsiyon, sadece birkaç kapı ötedeki balo salonunda toplanmış yüzlerce insan- yok oldu.

Kaçırılma, şantaj, ihanet... Şu anda bulunduğumuz yere gelirken yolumuza çıkan şeylerin sıradanlıkla hiçbir alakası yoktu. Ben hikâye kitaplarındaki gibi bir prenses değildim ve Rhys de bir Beyaz Atlı Prens değildi.

Öyle olmamızı istemiyordum.

Çünkü sahip olduğumuz şey hiçbir zaman geleneksel bir peri masalı olarak sayılmayacak olsa da bize aitti. Ve sonsuza kadar sürecekti.

Teşekkürler

Bridget ve Rhys'in hikâyesini okuyan herkese teşekkür ederim! Bu çifte aylarımı verdim ve nihayet dünyayla buluştuklarına göre, umarım siz de onları benim kadar seversiniz!

Bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan insanlara özellikle teşekkür etmek istiyorum:

Yapıcı geri bildirimleriniz için alfa ve beta okuyucularım Britney, Brittany(a ile yazılan), Yaneli, Sarah, Rebecca, Aishah ve Allisyn'e teşekkürler. Siz bu hikâyenin parlamasına yardımcı oldunuz ve dürüstlüğünüz için, ayrıntılara gösterdiğiniz özen için çok minnettarım.

Christa Désir'e ve Bloom Books ekibinin geri kalanına; sunduğunuz tüm harika fırsatlar, cesaretlendirmeniz ve uzmanlığınız için teşekkür ederim.

Hayalleri gerçeğe dönüştürdüğü için inanılmaz menajerim Kimberly Brower'a teşekkür ederim.

Beni akli başında tuttuğu ve ikinci bir fikre ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğu için PA Amber'e teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım?

Editörüm Amy Briggs ve düzeltmen Krista Burdine'e, sürekli değişen ve bazen geciktirdiğim teslim tarihlerimde benimle birlikte çalıştıkları için teşekkür ederim. Siz tam bir rock yıldızısınız!

Bu muhteşem kapak için Temptation Creations'tan Quirah'a ve çıkış gününü rüya gibi yaptıkları için Give Me Books ve Wildfire Marketing ekiplerine teşekkür ederim.

Son olarak bu seriye bu kadar sevgi gösteren her okuyucuya ve blog yazarına KOCAMAN teşekkürler! Tüm yorumlar, muhteşem editler ve DM'ler aklımı başımdan aldı. Gerçekten dünyaları hak ediyorsunuz.

xo,

Ana.